

KOSMOS

DE LA HAOS LA ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

Cartea întâi:

DE LA HAOS LA COSMOS **Cap 1. Necantem/ 9**

Unul-Dumnezeu, Creatorul

" Cele trei Oceane

Oceanul de sunet

Sufletul creației și al formei

Oceanul de Miros

Oceanul de Lumină

» Primul element cosmic **Cap 2. Războiul lumilor / 22**

" Pax divina

• Război în cosmos

" Haosul **Cap 3 Urma lui Dumnezeu / 35**

rezențul continuu *â» Perpetuarea creației Ǻ» Karma

Pharismah **Cap 4. Razele de creație / 47**

Universul cosmologic

" Dinspre întuneric spre lumină

" Singura planetă din cosmos

" Formarea planului cuantic material **Cap 5. Și a fost prima noapte / 57**

Edenul eteric

Dedublarea Edenului

infiltrarea răului

p Adam și Eva

" Atunci s-au cunoscut...

" Planul protopărinților

" Veacul fericit **Cap 6. Ofensiva Celui rău / 81**

f&e începutul decăderii «*rb** Creația faisâ

/&" Noii cuceritori

/&» Formarea pseudoparadisurilor

«â» Spargerea planurilor cuantice

Templele <&" Venera-rea femeii *&" Fenomenul zeului așteptat

<&" Formarea iadurilor **Cap 7. Centrul de putere al Luminii / 108**

Pământul fără păcat Ișsinghingher Contraofensiva <^" Lirakashin

*&> Iannus **Cap 8. Marele regat al răului /117**

&" Primordialii întunericului <&> Millenium
& De vorbă cu răul cel mare <S" Alungarea lui Hallshithan
b Sfârșitul ciclului al treilea **Cap 9. Omul și cosmosul / 136**
<&" Metamorfozele paralele f&* Formarea structurilor aurice

Cartea a doua: DE LA COSMOS LA ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

Cap 1. începutul ciclului al patrulea /144

<&" Un nou început
fâ" Pământul în noua întocmire
<&" Arca lui Noe
<â» Potopul
<&" Noul Eden Cap 2. Fiii lui Noe/164
f&* Primele linii de descendenți *&" Noua seminție
f&" Toiagul păstorului a fost sfărâmat #■&"" Spectrul morții

Cap 3. Lumini și Umbre /175 *â» Antidotul

*â» Activitatea centrelor transfizice de putere *â* Altaagen
<&" Letram din Cadrlater Cap 4. **Amurgul zeilor / 193**
<â" Disparația vechii clarvederi *©* Construcția templelor materiale *b* Coborând pe-
o rază
<&> Credința falsă Cap 5. **Factorul de poticnire / 203**
*S» Eroii civilizatori și regii cei buni
fb* Iubirea bolnavă
f&* Intriga, trădarea și crima
*&» Extinderea Iadurilor Cap 6. **"Eu sunt cel ce sunt" / 214**
© Scara lui Iacob
<â» Poporul ales și Națiunea lui Dumnezeu
<&" Templele luminii Cap 7. **Cuvântul s-a făcut om / 223**
<©" Steaua care a răsărit
*d» "Eu îți spun"
*&> Efectele jertfei pe cruce
f&* Restructurarea lumii de dincolo

&> Efectul Lazăr
<S" Deschiderea porții alfa
*&° Al cincelea element Cap 8. Spre împărăție ... / 252
t5* Formarea Ataltaliei
f&* Transformarea sferei **Cap 9. Istoria "necenzurată" a cosmosului / 270**

Excursus (I): Pe aripile vântului / 278 Excursus (II): Legenda stelelor / **291** Excursus (III):
Harta împărăției cerurilor/ 294

*&» Icoana de la Celic Dere

*&» Ștefan Vodă Cel Mare și Sfânt

CARTEA ÎNTÂI DE LA HAOS LA COSMOS

Capitolul 1 NEC ANTEM

Ă» Unul-Dumnezeu, Creatorul •*&

La temelia existenței cosmosului și a tuturor făpturilor de pe întinsul său, se ailă Unicul Dumnezeu -Creatorul a tot ce există. Unicul Dumnezeu, Creatorul a tot ce există, este Infinit și Etern.

Unicul Dumnezeu se manifestă în două ipostaze distincte: "în sine", ca Dumnezeu nemanifestat, și "în afară de sine", ca Dumnezeu Tatăl.

Prima ipostază a lui Dumnezeu este incognoscibilă. Dumnezeu nemanifestat sălășuiește, Identic cu Sine, în Sfera Sa proprie. Ființele din lumea eterică îl desemnează pe Dumnezeu nemanifestat prin numele IȘȘ.

A doua ipostază a lui Dumnezeu, "în afară de sine", deci ca manifestare, este numită HAUTI. HAUTI este Dumnezeu-Tatăl - singurul aspect ce poate fi cunoscut de oameni. IȘȘ se manifestă ca HAUTI, fără a înceta să fie ceea ce este.

Dumnezeu manifestat este Unul în Ființă, dar întreit ca Persoană. Prima Persoană este Dumnezeu-Tatăl. A doua Persoană este Dumnezeu-Iubirea. A Treia Persoană este Dumnezeu-Lumina.

La începutul manifestării cosmosului, IȘȘ, Dumnezeu Unicul, care este etern și fără formă, s-a manifestat ca spirit. Ulterior, Dumnezeu Unicul s-a manifestat într-o formă umanoidă. Ca formă umanoidă, Dumnezeu Unicul a creat tot ce există. Astfel, în cosmosul manifestat, Dumnezeu Unicul, denumit IȘȘ, a devenit HAUTI - Dumnezeu Tatăl.

Dumnezeu Tatăl este așadar o Ființă de formă umanoidă, care sălășuiește imuabilă în propria Sa Esență Dumnezeiescă, în propria sa sferă, care este atemporală.

A doua Persoană a Sfintei Treimi, Iubirea Infinită, s-a născut mai înainte de toți vecii. Iubirea Infinită s-a făcut om și a trăit în Palestina, acum 2000 de ani. Oamenii au numit-o Iisus Hristos.

Astăzi, creștinismul și învățăturile creștine sunt considerate, cel mai adesea, literă moartă, întrucât amintesc despre evenimente ale trecutului fără reverberație asupra prezentului. Totuși, creștinismul nu are la bază doar ceea ce s-a petrecut acum 2000 de ani, în lumea materială. Înainte de toate, creștinismul are la bază *prezența continua* a lui Iisus Hristos, iar acest fapt este recunoscut, explicit sau implicit, de toți creștinii practicanți, indiferent dacă recunosc deschis sau nu aceasta. Un creștin se roagă *aici și acum*. Un creștin nu se roagă unei ființe care a trăit acum 2000 de ani, ci unei ființe etern contemporane cu el.

După moartea pe cruce, Iisus Hristos s-a manifestat în Trupul de slavă, în care a apărut și Apostolilor, la scurt timp

după înviere. Trupul de slavă al lui Iisus Hristos are ca bază de manifestare corpul fizic, care a înviat la trei zile după crucificare.

Iisus Hristos are înfățișarea cunoscută, imprimată adânc în memoria colectivă a oamenilor: un bărbat înalt, cu părul castaniu închis, ondulat, prins adesea în panglici la spate. Are ochii mari, foarte profunzi, căprui cu sclipiri verzi - uneori par albaștri -, nasul ușor acvilin și o barbă mică. Pe Trupul de Slavă pot fi observate, din apropiere, rănila provocate la crucificare. Iisus Hristos este înveșmântat, cel mai adesea, într-o robă albă cu fireturi galben-aurii, iar peste talie este încins cu un brâu lat de câteva degete.

Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos este fascinant. Din el emană două luminozități distincte: de la brâu în jos o luminozitate de culoarea aramei încinse, iar de la brâu în sus o luminozitate de culoare argintie. Din amestecul lor rezultă culoarea galben-aurie - culoare asemănătoare flăcării unei lumânări. În jurul Trupului de Slavă se formează neîncetat curcubeie de lumină și irizări cu neputință de descris.

Soarele fizic este dătătorul de viață a tot ce există în lumea materială. Ceea ce există în lumea materială devine astfel vizibil, datorită faptului că reflectă lumina Soarelui. Tot astfel, strălucirea blândă și iubitoare emanată de Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos învăluie totul. **Iisus Hristos este Soarele spiritual, care conferă viață la tot ce există. De asemenea, Conștiința lui Iisus Hristos învăluie și penetrează conștiințele tuturor oamenilor.**

A treia Persoană a Sfintei treimi este Sfântul Duh - Cel prin care s-a făcut tot ce există. Duhul Sfânt se manifestă atât ca persoană de formă umanoidă - precum Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Iubirea (Fiul) -, cât și ca energie. Duhul Sfânt este energia care susține totul - este Lumina creată la începutul manifestării cosmosului, prin activitatea lui Dumnezeu Tatăl.

Cele trei Persoane sunt una și aceeași, nedespărțibile. Ele acționează prin *împreună-lucrare* pentru menținerea cosmosului în stare de funcționare.

&> Oceanul de sunet «&

Înainte de manifestării cosmosului, exista doar Dumnezeu, care este unic. Dumnezeu Unicul este fără formă, etern și infinit, neschimbător. El rămâne imuabil în beatitudinea Ființei Sale, ori cât de multe universuri succesive ori simultane ar crea.

La început, Dumnezeu ființa singur în propria Sa Esență, iar de jur împrejurul Său ființa Nimicul. Este greu de imaginat sub ce formă se prezenta Nimicul. Despre Nimic se poate vorbi doar folosindu-se negații, iar pentru a-l desemna într-un mod comprehensibil se poate vorbi doar despre absența principalelor determinații ontologice cunoscute: nu exista formă, nu exista substanță, nu exista energie. Nu exista lumină și nu exista întuneric.

Nimicul poate fi considerat drept o extensie interioară a lui Dumnezeu - ceea ce înseamnă că, înainte de formării cosmosului, Dumnezeu umplea cu Ființa Sa Nimicul. Pentru a desemna Nimicul, filosofi latini au folosit cuvântul *Neant* - *Nec Antem: Nimic înainte*. La rândul lor, înțelepții indieni l-au desemnat prin termenul *Vid*.

La un moment dat, Dumnezeu, care este fără formă și infinit, a emis un Gând - care poate fi considerat, mai degrabă, o Intenție. Acesta a fost Gândul cel Bun - primul gând emis de Dumnezeu Unicul, în imensitatea Ființei Sale. Gândul ce! Bun

emis într-un începuturi de către Dumnezeu Unicul s-a manifestat ca o energie modulată informațional. Această energie poate fi denumită *pharismah*; ea a fost emisă direct din Spiritul lui Dumnezeu Unicul, ca manifestare a Voinței Sale.

Gândul cel Bun al lui Dumnezeu a creat un Sunet. Acest Sunet s-a propagat instantaneu în imensitatea Nimicului și a creat o imensă sferă. Firește, pentru un potențial observator, această imensă sferă nu era vizibilă, datorită faptului că era formată doar din sunet.

Nimicul a continuat să existe și va exista etern, dar în imensitatea sa, prin Gândul cel Bun, s-a născut astfel o sferă de sunet. Această sferă de sunet este în continuă expansiune, dar în fiecare moment al expansiunii sale este infinită - ceea ce pentru mintea omenească constituie un paradox, iar pentru teologie o taină. Această sferă poate fi denumită Oceanul de Sunet.

într-un fel, se poate spune că Oceanul de Sunet este ceva exterior lui Dumnezeu, dar Dumnezeu există în fiecare atom al acestuia. Oceanul de Sunet este o emanație a Ființei lui Dumnezeu. Primul sunet rostit de Dumnezeu a fost chiar Numele Său.

*» Sufletul creației și sufletul formei «^

în Oceanul de Sunet, Dumnezeu s-a manifestat pe Sine însuși, în toată plinătatea Sa, ca formă umanoidă formată din sunet. Ca formă umanoidă, în Oceanul de Sunet, Dumnezeu a creat nenumărate lumi. Toate aceste lumi au formă sferică.

în prima sa etapă, Oceanul de Sunet se aseamăna cu universul actual, cu deosebirea că totul era format din sunet. Pe tot cuprinsul Oceanului de Sunet se aflau nenumărate lumi -sori și planete -, de formă sferică.

Dacă ne-am imagina Oceanul de Sunet ca pe o sferă imensă, am spune că lumile s-au coagulat ca niște atomi luminoși: miliarde și miliarde de atomi luminoși au apărut pe toată întinderea acestei sfere de sunet; fiecare atom reprezintă o lume.

în fiecare lume a Oceanului de Sunet, Dumnezeu a creat *întocmiri* - care reprezintă creația incipientă. întocmirile erau un fel de proiecții de gândire (Gânduri autonome) ale lui Dumnezeu, ce aveau la bază sunetul. (1) întocmirile, ca proiecții de gândire ale lui Dumnezeu, au format decorul fiecărei lumi din Oceanul de Sunet: întocmiri de copaci, întocmiri de plante, întocmiri de forme de relief etc.

Inițial, întocmirile au fost create fără suflare - ele nu erau încă vii. Abia în a doua fază, Dumnezeu a conferit suflare întocmirilor. Suflarea întocmirilor a fost creată de Dumnezeu, ca esență a întocmirilor fără suflare - ceea ce pare, în limbajul oamenilor, un alt paradox.

Pentru a înțelege acest proces trebuie să ne folosim de un exemplu preluat din cosmosul actual. întocmirile reprezentau mediul; ele nu erau vii, erau doar forme goale, fără suflare, compuse din energia lumii respective - sunetul pur. Din sinteza tuturor acestor forme goale, Dumnezeu a creat sufletul lor. Altfel spus, rezultanta energetică a tuturor întocmirilor a creat ceva inexistent anterior și anume *Sufletul întocmirilor*.

Aici se impune o altă comparație cu ceea ce există în cosmosul actual: este ca și cum toată energia stocată în formele existente în lumea materială (forme de relief, plante etc) ar fi preluată și înmagazinată, iar din ea s-ar crea altceva - un fel de suflet al acelei energii. Sufletul energiei este doar esența formelor întocmirilor, stocată separat.

Astfel, ca rezultat al întocmirilor primordiale, au apărut *sufletele de viață*. Sufletele de viață au fost apoi atrase în întocmiri, pe care le-au animat, devenind, ele însele, întocmiri vii și plăcute în fața lui Dumnezeu. Sufletele de viață ale întocmirilor sunt numite *spirite ale naturii*. (2)

în următoarea etapă, spiritele naturii au primit formă umanoidă și au devenit ființe. Primele spirite ale naturii au fost, firește, spirite ale naturii de sunet.

Deși se manifestă în întocmiri, spiritele naturii au o existență de sine stătătoare. Ele se pot retrage din întocmiri sau pot rămâne în ele. Când spiritele naturii se retrag din întocmiri, acestea nu mai sunt vii, iar când se manifestă în ele, întocmirile devin vii. De atunci, spiritele naturii sunt cele care dau viață la tot ce există în fiecare lume din Oceanul de Sunet.

în lumile Oceanului de Sunet, spiritele naturii s-au diferențiat, în funcție de natura elementului pe care l-au reprezentat: foc, apă, eter, pământ. Aceste elemente pot fi considerat drept precursorile celor din cosmosul material. în Oceanul de Sunet, existau doar *paiternurile de sunet* (matricile) ale elementelor din lumea materială. Astfel, în Oceanul de Sunet, s-au născut miliarde și miliarde de spirite ale naturii de sunet, diferențiate în funcție de natura elementelor pe care le animau. în funcție de aceste diferențieri, imposibil de estimat prin intermediul gândirii omenești, spiritele naturii au fost ierarhizate într-o Organigramă cosmică complexă. Fiecare compartiment al acestei vaste Organigrame a primit drept reședință o lume.

Fiecare lume din Oceanul de Sunet are întocmirile ei, în interiorul căreia spiritele naturii se manifestă ca *sufletul creației*, formând plante, copaci, forme de relief etc. Toate lumile din Oceanul de Sunet sunt perfecte. Fiecare lume este un paradis.

Din nou se impune o comparație cu ceea ce există în lumea materială. Dacă privim astăzi cerul instalat pe timpul nopții, observăm miliarde de puncte luminoase: stelele. Între stelele cosmosului material se află un spațiu întunecat, astfel că există percepția obiectivă că nu se poate trece direct de pe o stea pe alta. În Oceanul de Sunet există însă treceri *metafizice* dintr-o lume în alta, astfel că spiritele naturii pot transcende spațiul (sau, mai corect spus, aparența de spațiu). Trecerea spiritelor naturii dintr-o lume în alta se realizează prin *apropierea imediată*.

Dacă dorește să pătrundă într-o altă lume, un spirit al naturii manifestă mai întâi intenția de a ajunge în acea lume. Apoi face un pas într-un element compatibil - dacă este spirit al naturii de apă pătrunde în elementul apă, dacă este de foc pătrunde în elementul foc etc - și ajunge chiar în lumea pe care dorește să o viziteze prin *apropierea imediată*.

O lume din Oceanul de Sunet este infinită, în sensul că se poate extinde în funcție de dorințele locuitorilor de acolo. Spiritele naturii pot crea tot ce doresc prin intermediul vorbirii - sunetului. Ceea ce spun, se realizează instantaneu. Fiecare membru poate crea la infinit întocmiri, plante sau forme de relief, astfel că se poate manifesta atât în ele, ca energii, cât și ca ființe individuale, în trupuri de forme umanoide.

Cele mai importante spirite ale naturii, cele mai impunătoare - ca putere și tărie - sunt cele care au apărut chiar la începutul existenței Oceanului de Sunet. Ele sunt Protopărinții celorlalte spirite ale naturii.

La un moment dat, în interiorul Oceanului de Sunet. Dumnezeu a creat două oceane (sfere) secundare corespunzătoare mirosului și luminii, care pot fi denumite Oceanul de miros al sunetului și Oceanul de lumină al sunetului. Ele nu sunt cosmosuri distincte, ci doar reflectări ale Oceanului de Sunet. Cele două oceane secundare s-au format după principiul Oceanului de Sunet.

Locuințele - sferile sau lumile - din Oceanul de miros al sunetului s-au format din manifestările (emanațiile) energetice ale spiritelor naturii de sunet. Totuși, locuințele - lumile - din Oceanul de miros al sunetului sunt mai puțin perfecte decât cele din Oceanul de Sunet, deși au avut la bază *patternurile* acestora. La rândul lor, spiritele naturii de miros al sunetului s-au născut din emisiile energetice ale spiritelor naturii de sunet. Între cele două sfere - Oceanul de miros al sunetului și Oceanul de Sunet - între locuințele și între locuitorii lor, este o mare diferență de timp (vechime).

După desăvârșirea Oceanului de miros al sunetului, Dumnezeu a creat Oceanul de lumină al sunetului, după același principiu. Oceanul de lumină al sunetului a fost creat prin intermediul spiritelor naturii de miros al sunetului, nu direct prin intermediul celor ale sunetului pur. Acea lumină nu trebuie confundată cu lumina din cosmosul actual, astfel că oceanul respectiv nu poate fi observat prin simțul fizic al văzului.

Astfel, se poate spune că primul cosmos a fost creat succesiv, în trei mari etape, corespunzătoare sunetului, mirosului și luminii. Astfel au apărut Oceanul de Sunet pur, Oceanul de miros al sunetului și Oceanul de lumină al sunetului. Ele pot fi comparate cu trei mari sfere. Cel mai mare a fost, desigur, Oceanul de Sunet, care le cuprinde pe toate. De altfel, este vorba despre un singur ocean - Oceanul de Sunet -, care a avut alte două aspecte: Oceanul de miros al sunetului și Oceanul de lumină al sunetului.

Energiile primordiale ale sunetului nu se manifestă în cosmosul actual. Totuși, energia din care a fost format Oceanul de lumină al sunetului poate fi comparată cu energia ce stă astăzi la baza spiritului omului.

Istoria celor trei oceane a fost îndelungată, chiar și pentru tiințele din acele lumi. Ea a presupus o desăvârșire treptată a tuturor lumilor, a întocmirilor (a mediului) și a primilor locuitori, care au fost spiritele naturii. Mai întâi au evoluat spiritele naturii de sunet, apoi cele de miros și, în final, cele de lumină ale sunetului.

La început, Dumnezeu se manifesta direct prin intermediul spiritelor naturii, datorită faptului că erau creații directe ale Sale. Spiritele naturii erau formate chiar din energia emisă de către Dumnezeu la începuturi. Apoi, când au putut să se manifeste autonom, Dumnezeu a conferit liberul arbitru tuturor spiritelor naturii.

La fel ca mai târziu, în cazul oamenilor, liberul arbitru a schimbat comportamentul spiritelor naturii, astfel încât a fost nevoie de o lungă evoluție, presărată cu eșecuri și reculuri. În cele din urmă, spiritele naturii au ajuns la Adevăr și au înțeles că **Dumnezeu este**.

Treptat, după ce au renunțat la întunecimi și la înțelepciunile generate de sunetul fals și după ce au renunțat la învățătorii falși de care nu s-a dus niciodată lipsă, spiritele naturii de sunet au reușit să fie în armonie unele cu

altele. Astfel, au ajuns la ce mai înaltă stare din cosmos: să **fie una în toate și toate în una, și toate laolaltă și fiecare dintre ele să fie în Dumnezeu.**

În momentul în care, prin exercitarea liberului lor arbitru, au reușit acesta performanță supremă, spiritele naturii de sunet au dobândit capacitatea de a crea în mod liber. După apariția lumilor și a întocmirilor din Oceanul de sunet, Dumnezeu a creat a doua mare categorie de ființe cosmice: ființele îngerești - îngerii. (3)

Îngerii sunt diferiți de spiritele naturii, reprezentând o categorie distinctă. Creația ființelor îngerești a avut loc după o lungă perioadă în care, în cosmos, nu existau decât spirite ale naturii. Abia după ce spiritele naturii au ajuns la maturitatea spirituală, care le permitea să fie toate în una și una în toate și fiecare dintre ele în Dumnezeu, au apărut ființele îngerești.

După același principiu ca în cazul spiritelor naturii, Dumnezeu a creat lumi sau locuințe pentru ființele îngerești. Locuințele ființelor îngerești nu sunt identice cu cele ale spiritelor naturii. În noile locuințe ale ființelor îngerești, Dumnezeu a creat întocmirile, din care s-a format mediul. Apoi, din esența mediului, a creat trupurile de formă umanoidă, dar formate din sunet, ale îngerilor.

Ca forme umanoide, ființele îngerești s-au născut fără spirit. După o lungă și anevoioasă evoluție, asemănătoare cu cea a spiritelor naturii, ființele îngerești au dobândit un spirit. În ciclul cosmic actual, la fel ca la oameni, spiritul ființelor îngerești are o formă ovoidală, fiind situat în interiorul trupului lor de lumină. (4)

Îngerii au dobândit spirite abia în momentul în care au realizat comuniunea supremă: toți în unu și unul în toți și fiecare/toți în Dumnezeu. Spiritul ființelor îngerești, ca și al spiritelor naturii, este chiar expresia energetică a acestei comuniuni perfecte și permanente.

*&• Oceanul de miros <^

În momentul în care spiritele naturii și îngerii au ajuns la maturitatea necesară comuniunii perfecte cu Dumnezeu - au fost toți în unu și unu în toți -, s-a format al doilea cosmos, Oceanul de Miros.

La fel ca Oceanul de Sunet, Oceanul de Miros a avut trei manifestări principale, care s-au format succesiv. La început a fost Oceanul de sunet al mirosului (care nu trebuie confundat cu Oceanul de miros al sunetului), apoi Oceanul de miros al mirosului și Oceanul de lumină al mirosului.

În Oceanul de Miros, creația s-a desfășurat independent de cosmosul anterior - a fost o creație *ex nihilo*. Mai întâi, Dumnezeu a creat întocmirile, apoi a creat locuințele (lumile) și, ulterior, a creat spiritele naturii și îngerii.

Ființele din Oceanul de Miros au fost altele decât cele din Oceanul de Sunet: alte fapte, altă geneză, desfășurată însă după același *pattern*. În momentul atingerii deplinei comuniuni cu Dumnezeu, ființele dintr-un ocean - spirite ale naturii și îngeri - s-au manifestat ca energii în lumile imediat următoare, fără a înceta să fie ceea ce sunt.

Când al doilea cosmos, cu cele trei manifestări ale sale, a atins deplina sa plenitudine în ceea ce privește creația lumilor și a fapturilor, Dumnezeu a creat Oceanul de Lumină, al treilea cosmos.

Oceanul de Sunet și Oceanul de Miros sunt situate cam în același spațiu - din punct de vedere spațial, sunt incluse în același perimetru. În schimb, Oceanul de Lumină a fost creat la o anumită depărtare de cele două Oceane anterioare. Oceanul de Lumină a avut, la rândul său, trei mari metamorfoze concretizate prin trei sfere. Prima sferă a Oceanului de Lumină a fost Oceanul de sunet al luminii, a doua a fost Oceanul de miros al luminii, iar a treia a fost Oceanul de lumină al luminii (propriu-zis).

După desăvârșirea Oceanului propriu-zis de lumină - cea de-a treia metamorfoză - toate spiritele naturii și toate ființele îngerești din cele trei mari oceane create anterior, au format o singură ființă, realizând o uriașă simbioză cosmică: prin liberul lor arbitru, în urma unei grandioase evoluții cosmice, toate ființele din cosmos au devenit una și au intrat în comuniune perfectă cu Unicul Dumnezeu.

În spiritul - ca element auric - unei ființe îngerești și al unui spirit al naturii se reflectă toate celelate ființe

compatibile din cosmos. Toți sunt unu și unu este în toți; unu/toți sunt în comuniune continuă cu Unicul Dumnezeu.

Fiecare ființă îngerească sau spirit al naturii își desfășoară activitatea de menținere a creației, manifestându-se simultan atât ca formă umanoidă, cât și ca energii. În ultima ipostază, ființele respective participă, fiecare potrivit rolului pe care-l are, la menținerea întocmirilor - a mediului - și a corpurilor de formă umanoidă ale celor de pe treptele ierahice mai mici - pe care-i denumesc "frații mai mici în putere și tărie".

Prin spiritul lor, situat într-o poziție relativ asemănătoare cu cea a oamenilor întrupați de astăzi, spiritele naturii și îngerii sunt în comuniune permanentă cu ființele similare care își desfășoară activitatea în toate celalalte Oceane, lumi și planuri cuantice.

În momentul în care este alături de un om întrupat și, eventual, îl veghează, o ființă îngerească - de exemplu, un înger Păzitor - poate merge în orice lume dorește, în orice plan cuantic, din orice Ocean și poate comunica cu orice frate de-al său, spirit al naturii sau înger. Mai mult decât atât: o astfel de ființă se poate manifesta sub forma unor energii, tară a înceta să se manifeste ca formă umanoidă.

Primele ființe îngerești apărute în Oceanul de Lumină au fost formate ca o sinteză a tuturor întocmirilor și elementelor mediului acelor locuințe. Cele create mai târziu întruchipau doar un element, un segment sau o ramură a întocmirilor.

Ca energie, o ființă îngerească sau un spirit al naturii poate susține o ramură a cosmosului; de exemplu, un spirit al naturii de foc se poate manifesta în toate acele fenomene fizice, care au ca suport de manifestare focul. Un spirit al naturii de apă sau o ființă îngerească se poate manifesta în toate fenomenele ce au ca suport de manifestare apa și așa mai departe.

&> Primul element <<^

Pentru a înțelege subiectele trecute succint în revistă în paginile anterioare, se impune o comparație cu ceea ce se petrece, actualmente, în lumea materială.

Să spunem că, la originea cosmosului se află un singur element chimic. Acesta este oxigenul - O. Din oxigenul primordial s-a format un al doilea element chimic, hidrogenul -H. Din combinațiile O cu H s-a format al treilea element chimic, carbonul - C. Din aceste trei elemente principale s-a format, în urma unor reacții chimice, tot ce există.

Să ne imaginăm acum că oxigenul originar este, el însuși, o ființă îngerească. Această ființă are o putere extraordinară: se poate manifesta atât în formă umanoidă (ca individualitate), cât și în formă neumanoidă, ca energie. În acest context, se poate spune că oxigenul din cosmos este manifestarea unui înger, iar particulele de oxigen risipite în cosmos sunt părțile din trupul său.

În prima sa fază, oxigenul a fost o energie. Într-o bună zi, sub acțiunea Creatorului, esența oxigenului s-a coagulat, formând un reprezentant al său cu o formă umanoidă. Din acel moment, oxigenul s-a manifestat în cosmos atât ca energie, cât și ca ființă de formă umanoidă. Acesta a fost oxigenul în starea sa cea mai pură.

Firește, cosmosul nu este compus din oxigen pur, ci din modificări ale acestuia. Fiecare modificare a oxigenului reprezintă o stare, iar fiecărei stări îi corespunde o altă ființă îngerească de formă umanoidă (sau spirit al naturii), care este derivată din cea originară. Și aceste ființe derivate se pot manifesta atât sub formă umanoidă, cât și ca energie. Se poate spune că, deși trupul lor este risipit în întregul cosmos, sub forma unor particule, astfel de ființe se pot manifesta și prin forme umanoide - ca persoane.

Toate ființele ce corespund unor modificări ale oxigenului pur au ajuns în timp la o comuniune perfectă - sunt toate în una și una în toate și fiecare/toate se află în comuniune cu Creatorul. Totodată, ele se pot manifesta atât ca individualități, cât și ca energii. Ca energii, ele reprezintă temelia întregului cosmos, în sensul că din particulele trupurilor lor s-a format tot ce există.

Primele ființe (spirite ale naturii și ființe îngerești) ale ramurii numită oxigen - pe care le putem de denumi Principi sau Prinți - sunt cele mai puternice, datorită faptului că le conțin pe toate celelalte. Pe măsură ce se depărtează de

cele aflate în capătul listei (de Prinți), ființele derivate au caracteristici din ce în ce mai slabe. Deși se manifestă atât în forme umanoide cât și ca energii, ființele respective rămân subordonate Prinților.

Se poate spune că Prinții sunt în toate ființele subordonate ale ramurii respective - sunt toți în unu și unu în toți, într-o comuniune perfectă. De asemenea, există o comuniune între fiecare ființă a ramurii și Dumnezeu. Creatorul se manifestă, deopotrivă, în fiecare dintre ființele ramurii respective. În Prințul ramurii, Dumnezeu se manifestă cel mai amplu, iar în ființele subordonate se manifestă diluat, în funcție de caracteristicile acesteia.

Dacă nu ar exista această comuniune cu Prințul, n-ar mai fi vorba despre ramura oxigenului, ci despre o altă ramură. O altă ramură - de exemplu, ramura hidrogenului -, a apărut datorită faptului că una din ființele subordonate ale primei ramuri, a oxigenului, n-a mai vrut să fie în comuniune cu toți ceilalți frați ai săi, astfel că s-a rupt de ierarhia respectivă.

În momentul în care s-a rupt de ierarhia de ființe specifică ramurii oxigenului, această ființă a devenit un Prinț și și-a format propriu său "regat", astfel că s-a format un nou șir de ființe, care, la rândul lor, au generat noi metamorfoze ale cosmosului.

Astfel s-au format ierarhiile de spirite ale naturii și de ființe îngerești în Oceanul de Lumină, cu specificația că ființele respective s-au format simultan cu elementele primordiale din care a fost alcătuit cosmosul.

Elementele primare și ființele corespondente din Oceanul de Lumină nu trebuie confundate cu cele care au apărut ulterior în lumea materială, dar se poate concede că, într-un fel, elementele cunoscute astăzi sunt ultimile reflectări ale elementelor primare. Elementele primordiale apărute în Oceanul de Lumină au fost precursorile celor actuale. Dacă ne este permisă folosirea termenului kantian de *numen*, putem spune că vechile întocmiri din Oceanul de Lumină sunt aspecte numenale ale elementelor actuale. Ulterior, de-a lungul metamorfozelor cosmice, aspectele numenale s-au densificat progresiv. Astfel, oxigenul din Oceanul de lumină nu mai este același cu cel din cosmosul material; în cosmosul material, el a suferit multiple modulații de aspect numenal.

Deși în cosmosul material poate fi vorba despre același oxigen, este vorba despre un *oxigen "căzut"*. Oxigenul căzut a fost primul element chimic din cosmosul material. De altfel, ființele îngerești denumesc oxigenul din cosmosul material printr-un cuvânt care înseamnă "*părere de rău*".

Al doilea element chimic a fost hidrogenul, care a reprezentat o tentativă a oxigenului de a se reîntoarce, pe o altă cale, la starea originală. Din amestecul celor două elemente, O și H, s-a născut un alt element și anume apa, care este formată din două părți de hidrogen și o parte de apă: $2\text{ H} + \text{O}$. După apariția apei s-au născut alte două elemente: focul și aerul.

Evenimentele derulate apoi atât la nivelul apei, cât și al aerului și focului, au adus o gamă largă de alte elemente chimice, care au culminat cu apariția carbonului. Din acest punct de vedere, carbonul este suma tuturor putrefacțiilor apei, iar din combinațiile carbonului (cu cele patru valențe ale sale) s-a format pământul.

Ca o paranteză, se poate spune că, astăzi, știința modernă ia în calcul doar ultima stare a cosmosului și, în consecință, încearcă să explice metamorfozele carbonului - ale putrefacțiilor apei - care a devenit pământ, crezând că explică totul. De fapt, carbonul și combinațiile sale nu reprezintă decât ultimul avatar al cosmosului, pe cel mai de jos palier cuantic, iar istoria cosmosului narată de știința modernă - de la Big Bang-ul original până la apariția omului și la formarea civilizației actuale - este cunoscută astăzi doar în proporție de maximum 5%.

Pământul este doar intrarea în putrefacție a apei, ceea ce înseamnă că istoria elementului pământ, cu tot ce s-a desfășurat la suprafața sa, este doar istoria putreziciunii apei.

Chiar și în planul material, paralel cu istoria pământului și a carbonului, s-au mai desfășurat o istorie a apei, o istorie a focului, o istorie a aerului, la care au participat ființe de diferite categorii (spirite ale naturii și ființe îngerești), fiecare în funcție de elementul pe care-l reprezintă.

Capitolul 2

RĂZBOIUL LUMILOR

Pax Divina

După cum a fost menționat, înaintea formării cosmosului actual, denumit Oceanului de Lumină, au existat Oceanul (Sfera) de Sunet și Oceanul (Sfera) de Miros.

În Oceanul de Sunet, ființa, singur, Dumnezeu Tatăl. În Oceanul de Miros s-a născut Dumnezeu Iubirea (Fiul: Iisus Hristos). În Oceanul de Lumină, s-a manifestat, pentru prima oară, a treia Persoană a lui Dumnezeu, Duhul Sfânt - care este Lumina. La fel ca Dumnezeu Iubirea (Iisus Hristos), Duhul Sfânt exista dintotdeauna, fiind Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, dar El s-a manifestat pentru prima oară în Oceanul de Lumină.

Tot ce va fi spus de acum înainte se referă la Oceanul de Lumină propriu-zis. În Oceanul de lumină a avut loc, la fel ca în cosmosurile anterioare, o creație *ex nihilo*, în care au apărut, succesiv, întocmirile, lumile (planurile cuantice) și ființele.

Într-un fel, se poate spune că Dumnezeu Unicul a creat Oceanul de Lumină, manifestându-se ca a treia Persoană - Duhul Sfânt. Dumnezeu a creat Oceanul de Lumină prin cuvânt; Dumnezeu a zis: să fie Lumină.

Vechiul Testament începe descrierea Facerii prin manifestarea Luminii (Dumnezeu a zis: să fie Lumina...), făcând abstracție de ceea ce s-a petrecut anterior acestui moment. Lumina despre care amintește Vechiul Testament nu este însă un efect fizic, ci a treia Persoană a lui Dumnezeu, cea prin care s-a creat totul.

Duhul Sfânt, Dumnezeu Lumina, se poate manifesta atât ca energie, cât și ca Persoană. Pentru înțelegerea noastră se poate spune că Duhul Sfânt a emanat energia din care este constituit Oceanul de Lumină.

În Oceanul de Lumină (este vorba despre aspectul lumină al Oceanului de lumină), la fel ca în cosmosurile anterioare, primul Cuvânt rostit de Dumnezeu Unicul, Creatorul a tot ce există, a fost chiar Numele Său, în momentul în care Dumnezeu Unicul a rostit Numele Său, s-a format primul palier cuantic al Oceanului de Lumină. Ființele îngerești denumesc palierul cosmic primordial prin termenul *Halazeth* - Lumea fără formă. (5)

Despre Lumea fără formă nu se pot spune prea multe lucruri. Pe de-o parte, se poate afirma că Lumea fără formă face parte din Oceanul de Lumină, dar de altă parte se poate spune că este situată în afara acestuia. Lumea fără formă este situată *dincolo de dincolo*, în afara manifestării, astfel că se poate considera *că face și că nu face* parte din Oceanul de Lumină - ceea ce constituie un paradox sau o taină.

După ce Dumnezeu Unicul a rostit Cuvântul dintru începuturi, a apărut al doilea palier cosmic, în care Dumnezeu Unicul s-a manifestat în prima sa formă, cea de *stea* - adică de spirit. Acest palier este numit Hazaleth.

După ce s-a manifestat ca spirit, Dumnezeu a construit al treilea plan cuantic. Pe al treilea plan cuantic, Dumnezeu s-a manifestat pentru prima oară în formă umanoidă - cu un Trup de Lumină. Al treilea palier cosmic a primit numele Hakazaleth.

Tot pe al treilea palier cuantic denumit Hakazaleth, Dumnezeu a adus, din Lumea fără formă, spiritele - sau, după cum sunt numite în lumea eterică, *stelele* - oamenilor, îngerilor și ale spiritelor naturii. Pe al treilea palier cuantic, oamenii, spiritele naturii și îngerii s-au manifestat doar ca *stele*. (6)

Apoi, Dumnezeu a creat al patrulea palier cuantic - a patra lume sau a patra locuință - care este numită Hetithet. În prima parte a existenței celui de-al patrulea palier cuantic, îngerii și spiritele naturii (care în planul cuantic anterior erau doar stele - adică spirite) au dobândit un corp de formă umanoidă - corpul duh îngeresc. Evident, corpul duh îngeresc era format din energia lumii respective.

Primii îngeri creați de Dumnezeu au fost îngerii Realității Formei sau îngerii Puri ai Temeliei, al căror număr este de 21 (Îngerii din Oceanul de Lumină nu trebuie confundați cu îngerii din cosmosurile anterioare - din Oceanul de Sunet și din Oceanul de Miros; în Oceanul de Lumină a avut loc o creație *ex nihilo*, ca și cum nu ar fi existat nimic înainte).

Cei 21 de îngeri Puri formează Temelia a tot ce există. Deși au spirite ca orice ființă îngerească, cei 21 de îngeri Puri nu au *formă* - sunt lipsiți de formă. Ei au corp spiritual, dar acesta este lipsit de formă. Corpul lor spiritual este răspândit în tot universul, precum aerul este răspândit în atmosfera terestră. Aerul, care nu are formă, este răspândit peste tot, formând substratul vieții pe planeta Pământ. (7)

Prin intermediul celor 21 de îngeri Puri, Dumnezeu-Tatăl a creat forma a tot ce există în cosmos. Tot ce are formă în cosmos a fost creat prin intermediul lor. În cosmos, forma nu se poate manifesta decât prin non-formă, existența prin non-existență, viața prin non-viață.

În prima parte a existenței Hetithetului, prin intermediul Celor 21 de îngeri Puri, Dumnezeu a creat corpurile de formă umanoidă ale îngerilor și ale spiritelor naturii. Îngerii se numesc pe ei înșiși Fiii Flăcării.

În acea primă etapă, Dumnezeu a creat miliarde și miliarde de îngeri și de spirite ale naturii. Toți îngerii erau împărțiți pe atunci în 500 de națiuni. Fiecare națiune îngerească era compusă din miliarde și miliarde de făpturi îngerești. Îngerii erau formați din stele - spirite - și din corpuri de formă umanoidă (corpuri duh îngerești), de o frumusețe fără seamăn.

În a doua etapă a existenței celui de-al patrulea plan cuantic, denumit Hetithet, Dumnezeu-Tatăl a creat primul om, după Chipul și Asemănarea Sa.

Primul om a fost un spirit creat în Lumea fără formă (palierul cuantic primordial), de însuși IȘȘ. Primul om a fost adus în formă și i-a fost creat un corp luminos - un corp duh - abia în momentul în care condițiile s-au împlinit. Numele primului om este Shantiah.

Shantiah este primul Adam, care nu trebuie confundat cu cel despre care vorbește Vechiul Testament. Adam despre care vorbește Vechiul Testament a apărut mult mai târziu. (8)

La scurt timp după creația primului om, Shantiah, Dumnezeu a creat alți nouă oameni. Cei nouă oameni nu se ridicau însă la calitatea (puterea și tăria) lui Shantiah. Împreună cu primul om, cei nouă oameni au constituit bazele primei generații.

Ulterior, după o lungă perioadă de timp, au dobândit corpuri duh alte câteva sute de oameni - în jur de o mie -, dar aceștia din urmă nu se ridicau la calitatea (puterea și tăria) celorlalți nouă oameni și, cu atât mai puțin, a lui Shantiah.

Atât oamenii primei generații - inclusiv Shantiah -, cât și marea majoritate a oamenilor din generațiile ulterioare au fost creați, ca spirite, direct de către Dumnezeu, în afara Oceanului de Lumină, în Lumea fără formă. La baza energiei din care este alcătuit spiritul omenesc se află sunetul pur.

Din Lumea fără formă se poate pătrunde în Oceanul de Lumină printr-o poartă, numită poarta alfa. Poarta alfa este poarta de intrare a spiritelor în Oceanul de Lumină. Abia după ce pătrund prin poarta alfa, spiritelor de oameni li se construiește un corp de formă umanoidă - corpul duh. (9)

Oamenii primei generații erau formați doar din spiritul creat de Dumnezeu și din corpul duh. Toți erau androgini. Corpurile duh ale primei generații de oameni au fost create prin aportul energetic al tuturor îngerilor și spiritelor naturii. Într-un fel, se poate spune că ele au fost create din emisiile energetice ale tuturor celor 500 de națiuni îngerești.

Corpurile duh de formă umanoidă în care și-au găsit sălaș spiritele omenești ale primei generații erau constituite, așadar, din tot ce exista în acel moment pe Hetithet (acest principiu de formare al trupurilor de formă umanoidă s-a transmis de-a lungul tuturor metamorfozelor cosmice).

O lungă perioadă de timp, oamenii primei generații, în frunte cu Shantiah, au conviețuit în *pax divina*, alături de îngeri și de spiritele naturii. Totuși, la un moment dat, s-a produs prima disfuncționalitate, prin revolta simultană a primului om, Shantiah și a doi din cei 21 de îngeri Puri ai Temeliei. Atât primul om, Shantiah, cât și cei doi îngeri puri, n-au mai respectat poruncile lui Dumnezeu, Tatăl universului.

Inițial, Shantiah a dorit să obțină ceea ce nu era posibil în acel moment, astfel că a stârnit împotrivirea tuturor națiunilor de îngeri - care erau în număr de 500. Îngerii au decis să-și retragă energia ce susținea corpul duh de formă umanoidă al lui Shantiah. Primul om risca, astfel, să-și piardă corpul duh de formă umanoidă, care era format chiar din emisiile celor 500 de națiuni îngerești.

La un moment dat, corpul duh de formă umanoidă al lui Shantiah începuse deja să-și piardă conturul. Lipsit de corpul de formă umanoidă, spiritul lui Shantiah urma să fie resorbit în Lumea fără formă. Înțelegând consecințele, Shantiah a făcut apel la cei 21 de îngeri Puri ai Temeliei, pentru a-i susține forma corpului duh, fără a avea acceptul lui Dumnezeu.

Doar 19 dintre ei l-au refuzat. Doi dintre îngerii Puri ai Temeliei au acceptat cererea lui Shantiah Cei doi îngeri puri (lipsiți de formă umanoidă) care au răspuns apelului sunt numiți Hali și Than. împreună, formează o ființă îngerească binară, numită Haillshithan, Hallshithan sau Shaitan. în prima fază, Hallshithan a dorit să aibă, la fel ca toți ceilalți îngeri, o formă umanoidă - un corp duh îngerească, fără a avea această permisiune de la Tatăl Cerurilor.

Ignorând poruncile lui Dumnezeu care formează Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor - Voința lui Dumnezeu -, Hallshithan a dobândit un trup de formă umanoidă cu largul concurs al primului om - Shantiah. între Hallshithan și Shantiah s-a produs un proces de simbioză (o asociere în vederea unei simbioze). Haillshithan, care nu avea formă, dar era creator de formă, a dobândit, prin Shantiah, o formă umanoidă de corp duh. La rândul său, prin Hallshithan, Shantiah și-a menținut corpul duh de formă umanoidă.

Shantiah a renunțat astfel la ceea ce-i oferise Dumnezeu, Tatăl tuturor și, implicit, a renunțat la serviciile celor 500 de națiuni îngerești. Shantiah a devenit *altceva* - ceva ce nu existase, anterior, în cosmos. Aceasta a fost rebeliunea primului om și a celor doi îngeri puri creatori de formă. (10)

Fără aportul energiilor divine menținute prin intermediul celor 500 de națiuni îngerești (care se manifestă atât ca energii, cât și ca persoane), corpul duh al lui Shantiah nu mai avea viața divină, ci doar o *aparență de viață*. Din strălucitor și pur, corpul duh al lui Shantiah a devenit ca o gaură neagră ce absoarbe energia, iar ochii săi s-au întunecat.

Același proces a avut loc și în cazul lui Hallshithan, care, prin asociere, a devenit ființă cu formă umanoidă. Dacă ar fi să folosim termenii juridici folosiți în ziua de astăzi, am putea spune că Shantiah și Hallshithan s-au asociat în vederea comiterii unei infracțiuni. Infracțiunea poartă numele de răzvrătire și a constatat în nesocotirea poruncilor lui Dumnezeu, care formează Ordinea cosmică. De atunci, atât Shantiah, cât și Hallshithan n-au mai văzut Adevărul și au pierdut contactul cu Dumnezeu.

Problema cea mai gravă a constatat în faptul că, după nesocotirea poruncilor lui Dumnezeu, Shantiah & Hallshithan au corupt o bună parte din oamenii primei generații. Din aproximativ 1000 de oameni primordialii ai primei generații, doar 100-150 au ales să respecte în continuare Ordinea cosmică. La fel ca și Shantiah, oamenii primei generații care au nesocotit poruncile lui Dumnezeu, au suferit același proces de întunecare. Ei au continuat să existe în cosmos cu prețul asocierii cu Hallshithan, care le-a conferit o aparență de corp duh.

Prin rebeliunea lui Hallshithan și a lui Shantiah, s-a produs o disfuncționalitate de sistem foarte gravă. Pentru o perioadă de timp, prin intermedul lui Hallshithan, multe spirite imature au venit din Lumea fără formă în Oceanul de Lumină, fără să aibă permisiunea Tatălui universului. Numărul lor este foarte mare. Ele au dobândit, prin aportul lui Hallshithan o aparență de corp duh, astfel că s-au manifestat în consecință. Cuvântul imatur este totuși un eufemism pentru ceea ce sunt aceste spirite, căroră li s-a permis pătrunderea neautorizată din Lumea fără formă.

Explicația acestei stări de fapt este următoarea: pentru ca un spirit să pătrundă din Lumea fără formă în Oceanul de Lumină, trebuie să aibă o anumită maturitate. Această maturitate trebuia obținută în urma unei comuniuni îndelungate cu Dumnezeu, fie în Lumea fără formă, fie în cosmosurile anterioare - în Oceanul de Sunet sau în Oceanul de Miros.

Chiar în momentul primei rebeliuni - ceea ce echivalează cu neascultarea poruncilor Celui Preaînalt - a început să se deruleze Timpul, care până atunci nu exista. Trebuie menționat faptul că am vorbit până acum despre timp, doar pentru a descrie în limbaj omenesc ceea ce s-a petrecut în starea primordială a cosmosului. Noi vorbim despre timp doar pentru că nu putem înțelege o stare în care acesta nu există.

Timpul a început să se deruleze abia în momentul în care cosmosul a suferit prima metamorfoză. Ființele care au modificat starea inițială au fost primul om, Shantiah și cei doi îngeri Puri ai Temeliei, care s-au opus Planului lui Dumnezeu. Tot din momentul primei rebeliuni se poate vorbi despre cauzalitate, despre eterna devenire și despre karma.

Anterior rebeliunii nu exista cauzalitate, căci totul era imuabil și sălășlua în pax divină, Pacea lui Dumnezeu. De asemenea, anterior primei rebeliuni, nu exista karma și nici nu se auzise de așa ceva. Karma a apărut doar în momentul în care o parte din ființele de atunci nu a mai respectat Ordinea cosmică, instituită de către Dumnezeu, O dată cu rebeliunea lui Hallshithan & Shantiah s-a încheiat *pax divina*, dar și etapa în care toate ființele din cosmos urmau cu strictețe poruncile lui Dumnezeu și se integrau Ordinii cosmice - Firea lucrurilor. Astfel s-a încheiat primul mare ciclu cosmic. A urmat apoi o perioadă de nemanifestare - o perioadă de vid cosmic.

&• Război în cosmos <*&

În răstimpul perioadei de nemanifestare, tot ce exista în Oceanul de Lumină - și, implicit, în planul cuantic Hetithet - a dispărut. Îngerii și spiritele naturii s-au retras în Oceanul de Sunet și în Oceanul de Miros.

La rândul ei, marea majoritate a oamenilor primei generații a fost retrasă din Oceanul de Lumină. Firește, oamenii retrași au continuat să existe ca spirite, dar și-au pierdut corpul duh de formă umanoidă. Din motive diferite, au supraviețuit două mari categorii de oameni ai primei generații.

Prima categorie a fost formată din Shantiah și din oamenii primei generații care l-au urmat. Numărul lor total nu depășește 800 de individualități. Ei au reușit să-și păstreze corpul duh prin procesul de asociere cu Hallshithan. Ei sunt numiți *oameni primordiali ai întunericului* - pe scurt *Primordialii ai întunericului*.

Prin asocierea cu Hallshithan, corpurile duh ale lui Shantiah și ale celor aproximativ 800 de oameni primordiali ai întunericului s-au întunecat, devenind aparențe sau umbre lipsite de viață divină. Despre ele se poate spune că n-au mai fost vii. Deși n-au mai fost vii, Primordialii întunericului au continuat să existe în cosmos, de-a lungul tuturor ciclurilor cosmice, ca duhuri întunecate. În această formă există și în ziua de astăzi.

Pentru a supraviețui în cosmos, chiar și fără să aibă viață divină, Shantiah și Primordialii întunericului s-au refugiat în afara Oceanului de Lumină, într-un loc pe care-l putem denumi *haos*. Tot acolo s-a refugiat și Hallshithan.

A doua mare categorie de oameni care nu și-a pierdut corpul de formă umanoidă în răstimpul perioadei de nemanifestare, a fost formată din cei care nu s-au aliat cu Shantiah. Aceștia nu au fost retrași în Lumea fără formă, ci au continuat să existe alături de ființele îngerești. Ei pot fi denumiți oameni primordiali ai Luminii - pe scurt, Primordialii ai Luminii. Numărul lor nu a fost mai mare de 100-150. Și Primordialii Luminii au continuat să existe, în aceeași formă, până în ziua de astăzi. Nu a existat nici un motiv pentru a fi retrași din cosmos, întrucât ei au rămas, în mod permanent, în pacea lui Dumnezeu.

După perioada de nemanifestare, Dumnezeu-Tatăl a creat o nouă lume sau locuință. Această Locuință a fost numită Perfer. Astfel a început al doilea ciclu cosmic.

Perferul a fost, de fapt, atât un plan cuantic, cât și o planetă eterică. Perferul a fost o planetă eterică imensă, ce ocupa cam tot spațiul ocupat astăzi de sistemul nostru solar. Pe Perfer, cosmosul a fost recreat din temelii, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De asemenea, a avut loc o nouă creație a omului.

Și pe Perfer a existat un om primordial - care poate fi considerat al doilea Adam. Între Shantiah, primul om al primei generații și primul om al celei de-a doua nu există nici o legătură. Al doilea Adam a fost un spirit nou, care a provenit direct din Lumea fără formă.

Ulterior, au fost pătruns în planul cuantic Perfer, direct din Lumea fără formă, și alți oameni - spirite noi, care s-au alăturat celui de-al doilea Adam. Treptat, în planul cuantic Perfer, oamenii s-au înmulțit considerabil, formând a doua generație.

Pe Perfer nu s-au întrupat aceiași oameni care existaseră pe Hetithet, în ciclul cosmic anterior. Toți oamenii celei de-a doua generații au fost spirite noi, provenite direct din Lumea fără formă. Spirite noi în duhuri noi, care erau întrucâtva diferite de cele ale oamenilor din primul ciclu. Prin aducerea unor spirite omenești noi, s-a dorit reluarea procesului evolutiv, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Prima generație de oameni a fost formată din androgini. În schimb, în a doua generație, oamenii au devenit sexuați: bărbați și femei. Primul bărbat a fost chiar cel de-al doilea Adam. Prima femeie a celei de-a doua generații a fost cea denumită Lillith. (11) Ea a fost partenera (perechea) celui de-al doilea Adam.

Pe Perfer s-a produs iarăși o rebeliune. Protagonistii celei de-a doua rebeliuni au fost al doilea Adam (omul primordial al celei de-a doua generații) și o importantă ființă îngerească, numită Ethathan sau Siderali, care era un Heruvim Purtător de Lumină. După rebeliune, Ethathan a fost denumit Lucifer.

În prima fază, Lucifer s-a supărat pe oameni. Lucifer nu a înțeles motivul creației oamenilor și, mai ales, motivul imperfecțiunii incipiente a acestora. Apoi, Lucifer a intrat în sfera de influență a lui Hallshithan și a lui Shantiah, și a

sfidat, el însuși, Ordinea cosmică.

Lucifer a antrenat în rebeliune un număr mare de îngeri și de spirite ale naturii. Îngerii rebeli care l-au urmat pe Lucifer sunt numiți Dree - Cei răzvrățiți (sau Cei desprinși de frații lor, Fiii Flăcării). La rândul lor, spiritele naturii rebele sunt numite Lorehh. În limbajul teologic, Dree sunt dracii, iar Lorehh sunt demonii. Noi o să-i numim prin termenul generic de Cel rău, Fii ai întunericului, Cei întunecați sau Cei răzvrățiți.

Datorită unei convergențe de interese, Lucifer a fost urmat, în cele din urmă, de mulți oameni ai generației a doua, care au format o nouă grupare de Primordiali ai întunericului - gruparea de Primordiali ai întunericului din generația a doua, care este diferită, ca putere și tărie, de gruparea oamenilor din prima generație. Între cele două generații de oameni și chiar între oamenii aceleași generații există diferențe mari de tărie și de putere. Cei mai vechi sunt și cei mai puternici. (12)

În ultima fază a existenței Perferului, Lucifer și îngerii care l-au urmat au declanșat o aprigă luptă împotriva Fiilor Luminei - acea categorie de îngeri care au ales să respecte în continuare Ordinea cosmică. Lucifer a fost înfrânt, judecat și "azvârlit" din ceruri. Planeta Perfer a fost distrusă aproape în întregime. Ea arde și astăzi, undeva la nivel cuantic eteric.

O dată cu distrugerea Perferului, s-a încheiat existența celei de-a doua generații de oameni. (13) Majoritatea spiritelor oamenilor din cea de-a doua generație a fost retrasă în Lumea fără formă. N-au supraviețuit decât cele două categorii de oameni: Primordialii Luminei și Primordialii întunericului.

După distrugerea Perferului a urmat o lungă perioadă de nemanifestare. După lunga perioadă de nemanifestare, a început al treilea ciclu cosmic. La începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, Dumnezeu a construit un nou plan cuantic - Hazurethul, care este actuala lume eterică. Hazurethul este Edenul eteric.

Hazurethul, Edenul eteric, a fost creat de către Dumnezeu după același principiu ca și planurile cuantice anterioare: a fost o creație *ex nihilo*, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. (14)

Primul om creat direct de către Dumnezeu, chiar la începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, a fost Adam despre care vorbește Vechiul Testament (al treilea Adam). Adam a fost creat de Dumnezeu, după Chipul și Asemănarea Sa. La scurt timp după aceea, Dumnezeu a creat prima femeie, Eva.

Pentru a fi creată femeia, Dumnezeu, Domnul Țărilor, a luat energie - sunet, miros, lumină - chiar din ființa trupească de atunci a lui Adam (din duhul său), dintr-un loc situat în apropierea coastei sale, și a creat o nouă ființă. Această nouă ființă a fost creată *după chipul și asemănarea bărbatului*, ca *strălucire* a sa. Fiecare bărbat are o parte ("coastă") scoasă din sine care reprezintă *strălucirea* sa - femeia.

Fiecărui bărbat din lume îi corespunde o femeie și fiecărei femei îi corespunde un bărbat. Astfel, se poate vorbi despre suflete duale. De atunci, sufletele duale - bărbatul și femeia sa *{strălucirea* corespondentă) - se caută pentru a reîntregi unitatea. Femeia este *strălucirea* sau *lumina* bărbatului, după cum Duhul Sfânt este *Lumina* sau *Strălucirea* lui Dumnezeu Tatăl. (15)

&> Haosul <*&

În primul ciclu al cosmosului exista o singură categorie de îngeri și de spirite ale naturii - denumită Fiii Flăcării -, care trăia în *pax divina*. Exista, de asemenea, o singură categorie de oameni - androgenii primei generații.

După rebeliunile succesive din primul și din cel de-al doilea ciclu, atât oamenii, cât și îngerii s-au scindat (ceea ce va fi spus despre îngeri este valabil și pentru spiritele naturii). Cei care au continuat să respecte poruncile lui Dumnezeu au rămas în pacea divină. Ei au continuat să se numească Fiii Flăcării sau Fiii Luminei.

În schimb, cei care s-au răzvrătit împotriva planului lui Dumnezeu - oameni, îngeri sau spirite ale naturii -, și-au schimbat orientarea "ideologică" și înfățișarea. În momentul rebeliunii, îngerii, spiritele naturii și oamenii au devenit Fii ai întunericului sau *Cel rău* - într-un fel, se poate spune că au devenit o ființă colectivă, care manifestă la unison aceleași caracteristici ființiale și "ideologice".

Cel rău nu-și poate menține singur forma umanoidă a corpului duh, datorită faptului că se află în afara legilor lui

Dumnezeu - a Ordinii cosmice. Pentru a se putea menține în cosmos, Cel rău trebuie să fure neîncetat energie (Lumina ce stă la baza existenței Oceanului de Lumină) de la cei care încă beneficiază de aportul Duhului Sfânt. Pentru a obține în mod continuu Lumina, Cel rău a declanșat un război crunt - FORȚĂ CONTRA FORȚĂ.

Prima mare bătălie a acestui război s-a desfășurat chiar pe planeta Perfer. Bătălia de pe Perfer a opus, de-o parte, Fiii Luminii care au rămas *înpax divina* și au ales să urmeze Planul lui Dumnezeu, iar de cealaltă parte, Fiii întunericului: îngeri, spirite ale naturii și oameni, care formează generic, Cel rău.

Datorită faptului că n-au mai mai fost capabili să acceadă la Energia Dumnezeiască (a treia persoană, Dumnezeu Lumină, care este Duhul Sfânt) prin care să le fie asigurată existența trupului de formă umanoidă - corpul duh - Fiii întunericului (Cel rău) nu și-au mai găsit locul în Oceanul de Lumină. Ei au devenit incompatibili cu acesta. Astfel că au trebuit să se refugieze în afara Oceanului de lumină, într-un loc sau palier cuantic situat între Oceanul de sunet, Oceanul de Miros și Oceanul de Lumină. Acest palier cuantic poartă numele de **haos**.

Haosul este, de fapt, un palier cuantic inversat; haosul are o spațialitate și o temporalitate inversate. Pentru ființele care-l populează, haosul poate fi caracterizat printr-o absență de ordine, de organizare, de cauzalitate, de spațialitate și de temporalitate. Sau, dacă se poate spune astfel, în haos există doar o negație a acestor atribute ontologice.

Haosul a fost realizat în extremis, prin aportul de energie al ființelor atrase în rebeliune. El nu a fost creat direct de către Dumnezeu, ci a fost constituit de către Cel rău, prin intermediul energiei oamenilor rebeli și a lui Hallshithan.

Haosul, planul cuantic al Celui rău, a continuat să existe în afara cosmosului lui Dumnezeu - în afara planurilor cuantice ale Oceanului de Lumină -, de-a lungul tuturor ciclurilor cosmice, astfel că nu a fost afectat de perioadele de nemanifestare. Perioadele de nemanifestare au fost valabile doar pentru Oceanul de Lumină. Cel rău a continuat să existe în haos, indiferent de evenimentele ce s-au produs la interfața Oceanului de Lumină, astfel că a reușit să supraviețuiască în mod continuu.

(Termenul folosit astăzi, de *haos*, aparține, după câte se pare, vechilor filozofi greci. Tot vechilor filosofi greci le aparține și termenul modern de cosmos - kosmos.

Prin termenul kosmos, vechii filosofi greci desemnau o lume organizată, care are la bază o serie de legi de funcționare, ce pot fi considerate drept expresia Voinței lui Dumnezeu. În antiteză, haosul poate fi caracterizat prin absența acestor legi de funcționare, prin absența organizării și a ordinii cosmice. Într-un cuvânt, haosul poate fi caracterizat prin dez-ordine.)

Dumnezeu a tolerat constituirea unui nou palier cuantic în afara Oceanului de Lumină, în speranța îndreptării fiilor săi, care s-au răzvrătit. Dumnezeu nu vrea distrugerea ori dispariția din cosmos a fiilor săi care s-au răzvrătit, ci îndreptarea lor. Dumnezeu nu și-a distrus fiii și nu o va face niciodată, indiferent de alegerea lor. Un tată nu-și distruge copiii, deși uneori este aspru cu ei când greșesc.

O formă poate dispărea la un moment dat din cosmos, dar ceea ce se află dincolo de formă nu poate pieri. Un duh de formă umanoidă poate dispărea din cosmos, dar spiritul este indestructibil; în cazul în care duhul este retras din cosmos, spiritul supraviețuiește, fiind absorbit în Lumea fără formă, acolo unde se află rezervorul imens de spirite.

În momentul în care prima ființă din cosmos - înger, om sau spirit al naturii - a ales, prin liberul său arbitru, să nu mai respecte Ordinea cosmică, Planul inițial al lui Dumnezeu a suferit o perturbare. Această perturbare poartă numele de *karma*.

În momentul primei rebeliuni, Planul lui Dumnezeu a fost perturbat datorită faptului au existat ființe care au ales, prin liberul lor arbitru, să nu mai respecte poruncile și să nu se mai comporte potrivit Ordinii cosmice. Rezultatul primei rebeliuni a fost apariția timpului, a eternei deveniri, a cauzalității și, implicit, a karmei.

Teoretic, imediat după fiecare rebeliune existau două opțiuni: prima presupunea o contra-acțiune, prin care urmau să fie eliminați din cosmos cei care se situau în afara Ordinii cosmice. A doua presupunea tolerarea încălcării Ordinii cosmice. Dumnezeu este Puterea, Iubirea și Sfințenia. Dumnezeu este continuitatea creației. El nu poate distruge ceea ce a creat, astfel încât prima opțiune nu este valabilă - este imposibilă. Problema este că nici a doua opțiune nu este valabilă. Sfințenia și Puterea lui Dumnezeu contravin oricărei încălcări a Ordinii cosmice, astfel că nu se poate concepe o tolerare a încălcării poruncilor Sale și a Planului Divin. O ființă rebelă, care s-a opus Planului Divin, nu mai are ce căuta în palierul

cosmic primordial, acolo unde nu există decât Lumina. Planul cuantic primordial este incompatibil, ca structură energetică, cu orice abatere de la Legile lui Dumnezeu. Orice ființă rebelă intră, instantaneu, în disonanță cu energia din care este constituit planul cuantic respectiv și trebuie să-l părăsească.

Părăsind acest plan, ființa în cauză nu are unde să se ducă. Ea are sentimentul că pică într-un hău fără sfârșit, singura stare posibilă în condițiile absenței lui Dumnezeu. Această stare poate fi experimentată doar în afara Oceanului de lumină, în haos.

Capitolul 3

URMA LUI DUMNEZEU

A* Prezentul continuu «^

Dumnezeu (format din cele trei Persoane nedespărțibile: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Dumnezeu-Sf. Duh) gândește Binele, iar apoi îl transformă în Sunet. Dumnezeu gândește, are un Plan, pe care-l spune prin Sunet - prin Vorbire Dumnezeiască - către tot cosmosul.

Deocamdată, doar Fiii Luminii mai pot percepe Vorbirea lui Dumnezeu și pot cunoaște Planul. De aceea, Dumnezeu vorbește fiecărui Fiu al Luminii, secundă de secundă - ceea ce înseamnă că există o comunicare continuă a lui Dumnezeu cu fiecare înger al Său. În acest mod, Fiii Luminii cunosc permanent fiecare detaliu al Planului lui Dumnezeu.

Istoria cosmosului se desfășoară după principiul *putere mare - putere mică* (numit *thent-thint*). (16) Dumnezeu este Puterea mare; de fapt, Dumnezeu este Puterea Supremă. Ca Putere Supremă, Dumnezeu emite o energie numită *prezentul continuu*.

Deși Dumnezeu se manifestă doar ca prezent continuu, în cosmos, energia Sa se manifestă ca viitor. Cosmosul există datorită faptului că energia prezentului continuu se manifestă ca energie numită viitor.

Doar energia numită prezent continuu poate asigura continuitatea creației. Ca energie, prezentul continuu atrage trecutul. Prezentul continuu este, în acest caz, puterea mare, iar trecutul este puterea mică. Astfel, puterea mare atrage puterea mică, energia mare atrage energia mică.

Energia mare, care atrage, se numește prezent continuu. Energia mică, atrasă, se numește trecut. Energia numită trecut poartă numele de *amintire*. Trecutul este doar amintire a prezentului continuu.

Ceea ce se naște ca fiind diferit de prezentul continuu, se depărtează de acesta. Astfel, energia numită trecut se depărtează

de prezentul continuu. Totodată, energia numită trecut se îndepărtează de Punctul fix - care este situat chiar în centrul Oceanului de Lumină. Acest Punct fix este Dumnezeu.

Acest principiu valabil la nivelul Oceanului de Lumină, este, implicit, valabil și la nivelul planului material. În acest context, se poate spune că universul material, cu toate galaxiile și stelele sale, este o amintire cristalizată a trecutului, a energiei trecut. Cosmosul material este actualmente în stare de expansiune cuantică datorită faptului că se depărtează de punctul fix, imuabil și continuu, care este Dumnezeu. Cosmosul - și implicit, toate ființele care trăiesc în el - este trecut cristalizat.

Cosmosul este karma cristalizată. Orice ființă de formă umanoidă - îngerească sau omenească - din cosmos, care a întrerupt legătura cu Dumnezeu, nu mai are energia care s-o atragă spre viitor și care să-i asigure continuitatea. Drept urmare, percepția celor care au întrerupt legătura cu Dumnezeu este de cădere în hău, cu mare viteză. În trecut, aceștia nu pot cunoaște decât *Urma lui Dumnezeu*.

Urma lui Dumnezeu este amprenta lăsată de Gândirea lui Dumnezeu. Dumnezeu se află în prezentul continuu și nu se mai poate întoarce pe propriile sale Urme. Dumnezeu rămâne nemișcat și imuabil în prezentul continuu, dar pentru ființele din cosmos El se manifestă ca viitor. Pentru ființele din cosmos, Dumnezeu merge mereu înainte, spre viitor,

atrăgându-i pe toți
către Sine.

Spre comparație, să ne gândim la o pasăre care zboară și pierde ceva din cioc sau la un avion care se deplasează cu mare viteză și lasă în urmă parașutiști. Acel ceva, o rămurică, rămâne în urma păsării, care-și continuă drumul în zbor. Tot astfel, parașutism' rămân în urmă, ca niște pete colorate, în timp ce avionul își continuă imperturbabil zborul. (Se poate medita astfel la relativitatea timpului apărută în cazul teoretic în care avionul ar zbura cu o viteză atât de mare încât, într-o fracțiune de secundă, ar ocoli întregul pământ și s-ar afla iarăși deasupra capului parașutiștilor care abia săriseră).

Toți Cei răzvrățiți - Cel rău: oameni, ființe îngerești sau spirite ale naturii - se pot conecta doar energiei mici, numită trecut. De aceea, în acest caz, ei sunt puterea mică. Pentru a se racorda la prezentul continuu, toți Cei răzvrățiți au nevoie de o energie mai mare. Această energie este emisă de oamenii încarnați care intră în rezonanță cu ceea ce sunt ei.

Cei răzvrățiți nu se mai pot reconecta la Gândirea lui Dumnezeu din prezentul continuu decât prin oamenii încarnați și doar atunci când oamenii se conectează la ceva petrecut în trecut. Când oamenii fac ceva rău, se conectează automat la trecut, repetând ce au făcut cândva Cei răzvrățiți.

Prin erori comportamentale - căderi în ispite -, oamenii încarnați intră în rezonanță cu trecutul, cu amintirile Celor răzvrățiți. În fond, oamenii intră în rezonanță cu amintirile reziduale ale cosmosului, cu ceea ce se află în *recycle bin* de la nivelul megacalculatorului care este cosmosul.

Prin această conexiune, Cei răzvrățiți fac din om puterea mare. Oamenii, ca putere mare, asigură viitorul și continuitatea puterii mici, care, în acest caz, sunt Cei răzvrățiți. Oamenii sunt cei care cheamă la viață și asigură continuitatea Celor răzvrățiți, prin reconectarea la energia trecut, în urma făptuirii răului. Astfel, oamenii atrag energia numită trecut, adică amintirea.

Prin atragerea amintirilor reziduale ale cosmosului, oamenii se întorc în trecut, spre moarte, în timp ce Cei răzvrățiți vin la viață. Uneori, pentru a se întoarce rapid în trecut, unii oameni dezaxați fac ritualurile religioase inversate (luciferice sau shaitanice), prin care atrag amintirea trecutului, depărtându-se și mai mult de Dumnezeu.

*&• Perpetuarea creației *&

Dumnezeu asigură continuitatea tuturor formelor din cosmos, inclusiv a formei umanoide printr-o capacitate denumită Iubire. Iubirea este a doua Persoană a lui Dumnezeu. În al patrulea ciclu cosmic, Iubirea, a doua Persoană, s-a întrupat în lumea materială printr-o naștere imaculată, iar oamenii au numit-o Iisus Hristos.

Capacitatea formei de a se menține și de a se păstra ca formă, în mod continuu, se numește Lumină. Lumina este a treia Persoană a lui Dumnezeu. Oamenii o numesc Duhul Sfânt sau Sfântul Spirit.

Orice formă umanoidă din cosmos se poate menține în stare de funcționare doar prin acceptul și cu aportul de energie al lui Dumnezeu-Iubire, a doua Persoană. Toate formele și ființele care dispar din formă și din ființă, o fac fără acceptul lui Dumnezeu-Iubire, a doua Persoană. Ele dispar cu de la sine putere, independent de Dumnezeu.

Poziția față de principiul continuității formei și, implicit, față de Planului lui Dumnezeu își găsește expresia sa cea mai completă în manifestarea pe scena cosmosului a celor două tabere îngerești de formă umanoidă: Fiii Luminii și Fiii întunericului - a binelui și a răului.

Fiii luminii - Fii ai principiului de continuitate - sunt acei îngeri care au păstrat legătura cu Dumnezeu, cunosc înțelepciunea lui Dumnezeu și lucrează pentru ducerea la împlinire a Planului Său. În schimb, Fiii întunericului s-au rupt de Dumnezeu cu de la sine voință. Ei nu mai urmează principiul . lui Dumnezeu de continuitate a creației, astfel că nu mai respectă Planul lui Dumnezeu. Fiii întunericului nu mai cunosc decât Urma lui Dumnezeu, fiind blocați în trecut și în amintire.

La rândul lor, oamenii reflectă în planul material cele două poziții strategice față de Planul lui Dumnezeu. De-o parte se situează Oamenii luminii, iar de cealaltă parte Oamenii întunericului. Oamenii luminii acționează în sensul perpetuării creației lui Dumnezeu - al continuității a tot ce există. În schimb, Oamenii întunericului lucrează în sensul

prejudicierii creației lui Dumnezeu.

Oamenii care nu se conformează Planului lui Dumnezeu ce presupune continuitatea creației, se conectează prin sintonie, instantaneu, primului om care s-a răzvrătit - Șhantiah -, repetând păcatul originar și chemând la viață amintirea. Pe măsură ce cheamă o amintire la viață, fiecare om face un pas spre moarte. De aceea, moartea este rezultatul păcatului originar, pe care fiecare om trebuie să-l răscumpere.

Ceea ce se naște în fiecare om încarnat ca fiind diferit de prezentul continuu, se depărtează de Dumnezeu și atrage amintirea care este trecut. Amintirea este karma.

&> Karma «^

Diferența de potențial dintre Planul lui Dumnezeu și modul în care oamenii aduc prejudicii cosmosului se numește karma. Nu se poate vorbi despre karma, decât în momentul în care oamenii nesocotesc Planul lui Dumnezeu. Dacă oamenii n-ar nesocoti Planul lui Dumnezeu, n-ar exista karma.

Nesocotind Planul lui Dumnezeu, oamenii atrag trecutul, adică amintirea. Trecutul și amintirea sunt Cei răzvrățiți (Cel rău) - Șhantiah, Hailshithan, Lucifer, Dree, Lorehh, Primordialii întunericului și cei care i-au urmat.

Oamenii întrupați care nesocotesc Planul lui Dumnezeu, ce presupune preservarea creației, faptuiesc răul. Făpruind răul, oamenii se conectează amintirii reziduale a cosmosului - se conectează la *recycle bin* al cosmosului - făcând saltul de la Viață la Moarte. În momentul în care oamenii fac răul în lumea materială, Fiii întunericului (Cel rău) fac un uriaș salt în timp, deplasându-se din trecutul în care sunt blocați, pentru a veni în prezent. Astfel ei fac saltul de la Moarte la Viață.

În schimb, oamenii care faptuiesc binele și respectă Planul lui Dumnezeu se situează în prezentul continuu, deci trec de la Moarte la Viață. Viața este Dumnezeu.

Binele presupune așadar perpetuarea creației, a formei și a ființei, iar răul este conectarea la trecutul care crează discontinuitatea creației, a ființei și a formei. A face Binele înseamnă a perpetua creația lui Dumnezeu în orice formă se prezintă ea: relații sociale, prietenii, relații de familie, în ceea ce privește raporturile cu natura, cu mediul animal și vegetal etc. Când omul face Binele se situează în prezentul continuu - în Firea Lucrurilor - care este Timpul lui Dumnezeu, unde nu există nici lege, nici tocmeală, nici karma.

De exemplu, când un om leagă o prietenie sau când se îndrăgostește, se situează în Firea lucrurilor - în prezentul continuu. Când un om desface o prietenie sau își părăsește iubita, se conectează trecutului, repetând ceea ce au făcut Cei răzvrățiți - Șhantiah, Hailshithan, Lucifer și toți care au ales Calea întunericului. În momentul ruperii unei relații (indiferent de motiv), omul săvârșește răul, întrucât creează discontinuitate. Tot astfel se petrec lucrurile în cazul relațiilor defectuoase între semeni: certuri, bătaii, jigniri, în cazul distrugerii unei părți a naturii, în cazul vătămării vegetalelor și animalelor etc.

A face răul înseamnă a crea discontinuitatea formei și ființei și a aduce prejudicii creației lui Dumnezeu. Răul este depărtarea de prezentul continuu și blocarea în trecut, acolo unde există lege și tocmeală - acolo unde există karma. Orice formă umanoidă care făptuiește răul întrerupe legătura cu Dumnezeu, astfel că nu mai posedă energia care s-o atragă spre viitor și care să-i asigure continuitatea. Dacă am folosi limbajul creștin, am putea spune că toți oamenii încarnați, prin modul lor de comportare, sunt în păcat, iar păcatul înseamnă moartea. Aceasta înseamnă că oamenii nu sunt vii. Pentru Dumnezeu, toți oamenii sunt morți.

În cosmos există două mari Cărți. Prima este *Cartea celor Vii*, iar a doua este *Cartea celor Morți*. Aceste cărți sunt ținute de Serafimi. Toți oamenii - fie decorporați, fie întrupați în lumea materială - sunt trecuți în Cartea celor Morți. Cartea celor Vii este goală - are paginile albe. (17)

Dumnezeu se deplasează înainte, creând neîncetat viitorul care înseamnă continuitatea. Oamenii au rămas ancorați în trecut, unde nu există decât Urma lui Dumnezeu, orbecăind prin întunecime.

Dumnezeu își cheamă fiii răătăciți, căutând să-i atragă către Sine. Întrebarea pe care întregul cosmos și-o pune este dacă oamenii vor fi capabili, în cele din urmă, să redescopere Calea și să se reacordeze la prezentul continuu.

A» Pharismah <*?

Dumnezeu, prin natura Sa, este continuitatea creației. Principala particularitate a manifestării lui Dumnezeu este faptul că nu-și distruge niciodată creația. Dacă ar produce, chiar și indirect, discontinuitatea creației, Dumnezeu s-ar manifesta în afara însușirii sale fundamentale - ceea ce nu este posibil.

Dumnezeu a acordat tuturor ființelor, create de El însuși, o însușire esențială: capacitatea de a se manifesta în mod autonom, prin liberul arbitru. Prin liberul arbitru, toate ființele din cosmos au posibilitatea de a se manifesta după cum doresc, în bine sau în rău. Atunci când se manifestă în sensul continuității creației, ființele sunt în acord cu Ordinea cosmică. Atunci când se manifestă în sensul discontinuității creației, ființele din cosmos faptuiesc răul.

În cazul oamenilor, liberul arbitru nu este doar o particularitate metafizică abstractă. Liberul arbitru este o particularitate concretă, care se exprimă, la nivelul structurii aurice, prin emiterea unei energii modulate informațional.

Cel care emite această energie modulată informațional este chiar **spiritul** omului, de formă sferică, care la oamenii întrupați se află în zona pieptului. Energia emisă se numește **pharismah (phar-ismah)** și poate fi definită drept *energia voinței spiritului*. Spiritele oamenilor au fost create în Lumea fără formă, de Dumnezeu Unicul, fiind înzestrate cu această capacitate de a emite pharismah.

Pharismah este o energie pe care omul o emite în spiritul său, în momentul în care ia o decizie. De aceea, se spune adesea că, mai întâi, omul ia o decizie în inima lui - în inima ființei sale interioare. Această decizie poate fi denumită **intenție**. Emiterea acestei energii se produce datorită unui atribut fundamental al spiritului - atribut ce poartă numele de **voință**.

Energia pharismah este cea mai puternică energie din cosmos, fiind identică, ca funcționalitate, cu energia primordială emisă de Unicul Dumnezeu, în momentul creației lumii. La început, Dumnezeu a emis o energie pharismah - ceea ce înseamnă că Dumnezeu a manifestat o Intenție în Inima Sa, potrivit atributului Voință. Diferența dintre energia pharismah emisă la începutul creației de către Dumnezeu și energia pharismah a oamenilor este, firește, imensă, dar, ca funcționalitate, sunt asemănătoare.

În momentul în care o ființă omenească din planul cuantic material emite o pharismah, repetă ceea ce a făcut Dumnezeu la începutul creației. În fiecare moment al existenței sale, orice ființă omenească emite o astfel de energie modulată informațional, pharismah. Energia pharismah este ca o rază laser emisă de spiritul omului. Durata emiterii unei energii pharismah este de câteva fracțiuni de secundă, ca un flash laser extrem de scurt.

Din acest punct de vedere are mai puțină importanță dacă, în cele din urmă, emiterea acestei energii este urmată sau nu de transpunerea ei în practică - de materializarea intenției din inima omului. Ceea ce are deosebită importanță este emiterea ei, indiferent de condiții și de transpunerea ulterioară în practică.

Energiile pharismah, ca expresie a voinței spiritului, nu pot fi decât luminoase. Atunci când sunt emise de spiritul omului, toate energiile pharismah sunt luminoase. Dar, în cazul în care omul nu respectă Ordinea cosmică, energiile pharismah se întunecă la scurt timp după ce sunt emise. Astfel, din punctul de vedere al respectării Ordinii cosmice, se poate vorbi despre două tipuri de energii pharismah: luminoase și întunecate. Energiile pharismah luminoase sunt în rezonanță cu Ordinea cosmică, cu Dumnezeu și cu toate ființele luminoase din cosmos. În schimb, energiile pharismah întunecate sunt în rezonanță cu ființele întunecate din cosmos - cu Cel rău. În momentul în care un om emite o energie pharismah luminoasă, intră în sintonie cu Dumnezeu, dar în momentul în care emite o energie întunecată intră în conexiune aurică cu Cel rău, pe care-l cheamă, ca și cum l-ar suna pe telefonul mobil.

Modul în care oamenii emit energii pharismah poate fi exemplificat printr-un eveniment preluat din existența cotidiană. Să spunem că, în lumea materială, un om se mânie subit pe un semen care-l jignise, astfel că, într-o fracțiune de secundă, simte pornirea de-al lovi.

Chiar în fracțiunea de secundă în care simte mânia, omul emite o energie pharismah. Această pharismah, care este o energie modulată informațional, este emisă chiar de spiritul său, prin atributul voință, ca intenție. În cazul nostru, energia pharismah, ca expresie a atributului voință, este luminoasă, dar, imediat după ce este emisă, se întunecă. Raza luminoasă ce țâșnește din spiritul omului se transformă în una întunecată, datorită faptului că intră în disonanță cu Ordinea cosmică - care

reprezintă Voința lui Dumnezeu. Astfel voința omului se opune Voinței lui Dumnezeu, iar omul devine vrăjmaș sau adversar -omul devine Cel rău.

Firește, această constatare este valabilă doar în secunda în care omul emite acea rază întunecată. Să spunem că, în secunda următoare, omul din exemplul nostru își domolește mânia, se calmează și întinde împăciuitoare mâna semenului său, care-l jignise. În momentul în care întinde mâna semenului său, omul emite o nouă pharismah. De data aceasta, pharismah nu se mai întunecă, ci rămâne luminoasă.

Acest exemplu, în care un om se mâniază și simte nevoia de a ridica mâna asupra aproapelui, dar care, în cele din urmă, se calmează, merită o scurtă analiză, pentru că este baza de pornire a tuturor evenimentelor nedorite din lumea materială.

După cum se poate constata, în acest exemplu tipic, omul jignit s-a comportat creștinește - nu a greșit. La prima vedere, se poate spune că acel om nu a acumulat karma negativă. Totuși, la o analiză mai atentă, se poate constata că lucrurile nu stau chiar așa; cel mai adesea, socotelile de acasă nu se potrivesc cu cele din târg. Și cum târgul este destul de mare, se poate spune că acel om a acumulat karma negativă, datorită acelei pharismah întunecate pe care a emis-o.

În momentul mâniei, pharismah întunecată a pornit instantaneu din spiritul acelui om și s-a propagat prin spațiu, ca o rază laser. În mod firesc, a fost receptată de către ființele care sunt în rezonanță cu ea - ființele întunecate, cele denumite generic Cel rău. Traseul urmat de pharismah întunecată nu este prea greu de determinat: s-a propagat până în haos, acolo unde adastă, într-o așteptare somnolentă, lipsit de ființă și de energie, Cel rău: ființele Lorehh și Dree. Prin energia pharismah întunecată, Cel rău a fost alimentat cu energie suplimentară, astfel că a devenit atent la emitent. Urmând pharismah în sens invers, Cel rău l-a localizat pe emitent și apoi a început să-i facă curte asiduă. Fiind chemat pe firul scurt, Cel rău - prin unul din reprezentanții săi, Lorehh sau Dree - a intrat astfel în conexiunea aurică cu omul respectiv.

Aceasta a fost, desigur, fotografia omului, realizată chiar în secunda în care a emis pharismah întunecată. Omul în cauză a acumulat karma negativă - s-ar putea spune că a încasat o bilă neagră. Ceea ce s-a petrecut după aceea, în momentul în care omul s-a stăpânit și a întins mâna aproapelui, concomitent cu emiterea energiei pharismah luminoase, este o altă poveste. Este o altă fotografie a poziției omului față de cosmos și față de Ordinea cosmică.

Pharismah luminoasă, emisă de omul care a întins mâna (sau celălalt obraz) semenului urmează un alt traseu. Acest traseu este cel normal. Pharismah emisă de spiritul omului este atrasă, în mod firesc, de Cel compatibil cu ea, Dumnezeu. De la Dumnezeu, pharismah se întoarce în spiritul omului - cel care a emis-o. Astfel, circuitul Luminii se închide în Dumnezeu. Lumina se închide în Lumină. Din Dumnezeu, care este Puterea Supremă, pharismah revine la om însuțit. Dacă un om face un pas către Dumnezeu, Dumnezeu face o sută de pași spre el.

Între prima pharismah (întunecată) și a doua pharismah (luminoasă) este atât o diferență de traseu, cât și o diferență de timp. Cu atât mai mult, este o diferență de efect; fiecare dintre pharismah produce efecte corespunzătoare naturii sale.

Diferența de traseu este clară. La fel de clară este și diferența de manifestare a efectului. Diferența de timp este mai puțin clară pentru noi, oamenii, dar poate fi înțeleasă cu ușurință. După cum s-a remarcat, între emiterea primei pharismah - cea întunecată - și emiterea celei de-a doua, care a fost luminoasă, s-a scurs o perioadă de timp. Pentru noi, este vorba despre o diferență de timp nesemnificativă, dar pentru cosmos și pentru mecanismele sale de funcționare este o diferență radicală.

În prima fază, omul a emis o pharismah întunecată. Pharismah întunecată s-a mișcat dinspre prezentul omului spre trecut, atrăgând la viață pe Cel rău. Chemând la viață pe Cel rău, omul a murit pentru cosmos chiar în acea fracțiune de secundă.

În a doua fază, omul a emis o nouă pharismah, dar aceasta a fost luminoasă. Pharismah luminoasă a conectat iarăși omul la prezentul continuu - la timpul lui Dumnezeu, acolo unde toate sunt una. Prin conectarea la prezentul continuu, omul a revenit la viață.

În ambele faze, ceea ce omul a emis din centrul ființei sale (din inima ființei sale) are tendința de a se reîntoarce dinspre periferie, ca plată sau ca efect. Ca regulă generală, orice pharismah, fie bună, fie rea, se reîntoarce pe la periferie, după ce, anterior, a fost emisă din centrul ființei omului - din spirit.

Fiecare tip de pharismah își realizează efectul său, în conformitate cu natura sa. După ce omul a emis o pharismah, efectul se reîntoarce pe la periferie. Firește, se reîntoarce pe la periferia existenței sale cotidiene, care este situată în spațiu și timp.

Deși se spune adesea că "destinul" are mâna foarte lungă, efectul nu întârzie prea mult timp după emiterea unei pharismah întunecate. Astfel că nu ar trebui să surprindă faptul că, la doar câteva minute după emiterea energiei pharismah întunecate, omul din exemplul nostru este deschis unui eveniment dramatic, perfect compatibil cu natura acelei pharismah.

Să ne imaginăm că, aflat încă sub imperiul mâniei interioare, după despărțirea de semenul căruia îi întinsese mâna, omul din exemplul nostru trece neatent strada printr-un loc nepermis. Este chiar o porțiune de stradă, situată imediat după o curbă, ce nu oferă prea multă vizibilitate conducătorilor auto. Două secunde mai târziu, chiar în acea porțiune de drum traversată de acel om aflat încă în stare de nervozitate, trece în viteză un bolid. Dacă ajungea cu două secunde mai devreme, datorită vizibilității reduse, bolidul avea toate "șansele" să-l accidenteze grav pe omul din exemplul nostru.

Nu contează dacă bolidul vine de la periferia cartierului sau a orașului în care se găsește omul sau vine doar de la periferia razei sale vizuale. Nu contează nici faptul că viteza bolidului este direct proporțională cu forța enervării omului în momentul emiterii pharismah. Oricum, nu este în apropiere nici un observator obiectiv care să calculeze toate aceste coordonate.

Șoferul mașinii și omul din exemplul nostru. Nu s-au văzut, nu s-au cunoscut: omul din exemplu nostru nu are de unde să știe că șoferul bolidului tocmai trecuse printr-un eveniment neplăcut: îl enervase șeful, care-i reproșase că nu a îndeplinit corespunzător o sarcină de serviciu. Șoferul s-a abținut în ultima clipă să-i demonstreze șefului, prin fapte, care este adevărata sa stare de spirit. A plecat nervos, s-a suit în mașină și a gonit nebunește pe străzi. Nu a observat că era pe punctul de a acroșa un pieton chiar într-o porțiune de drum lipsită de vizibilitate, imediat după o curbă. Nici dacă ar fi frânat brusc, n-ar fi putut evita accidentul.

Nici omul din exemplul nostru nu a observat pericolul, fiind absorbit în propriile gânduri. Dacă bolidul ajungea cu două secunde mai devreme, era deja accidentat.

Firește, este un exemplu puțin forțat, care a avut doar rolul de a indica, în termeni generali, modul în care se propagă energiile pharismah și, cu atât mai mult, modul în care acestea devin creatoare de evenimente.

Faptul că destinele celor două spirite întrupate (șoferul și pietonul) creatoare de pharismah, nu s-au intersectat în mod dramatic, nu se datorează unei coincidențe sau, pur și simplu, întâmplării. Se datorează răspunsului lui Dumnezeu. Dumnezeu a răspuns celei de-a doua pharismah - luminoase - emise de cei doi oameni, a căror caracteristică principală a fost iertarea.

Fiecare pharismah a generat evenimente compatibile cu natura sa: cea întunecată a generat ceva ce s-ar fi soldat cu un accident; cea luminoasă a generat salvarea celor doi oameni - a pietonului și a șoferului.

Fără nici o îndoială, întrebarea care se pune este dacă acest exemplu reprezintă doar o exagerare, lipsită de orice suport real. Dacă reprezintă o exagerare, totul este bine: oamenii pot dormi liniștiți în continuare; nici un pericol la orizont - nimic nou la periferie. Dacă nu reprezintă o exagerare, chiar dacă această probabilitate nu depășește 1 %, atunci lucrurile se schimbă; o astfel de probabilitate poate pune pe gânduri orice conștiință omenească.

Concluzia este una singură: faptul că nu se produc atât de multe accidente sau evenimente catastrofale demonstrează faptul că, în timp ce noi dormim, Cineva are grijă de noi. Acel Cineva muncește foarte mult, secundă de secundă, de la începuturi până în prezent. Este omniprezent și atotștiutor. Știe cum să intervină atunci când este cazul, cu cea mai mare discreție, fără a anula liberul arbitru al oamenilor.

Firește, exemplul de mai sus poate naște o serie de întrebări colaterale. Cea mai pertinentă ar suna în felul următor: dacă omul din exemplul nostru nu ar fi emis a doua pharismah -cea luminoasă - ce s-ar fi întâmplat ?

Capitolul 4

RAZELE DE CREAȚIE

A» Universul cosmologic «^

Cosmosul material, pe care noi oamenii îl considerăm a fi imens, este ca o picătură de ulei într-un ocean infinit. Oceanul infinit este Sfera de Lumină, iar lumea materială este doar o enclavă în imensitatea acesteia.

Savanții afirmă că cosmosul material, numit și "univers observabil" sau "orizont cosmologic", se întinde până la limita de 25 miliarde de ani-lumină. Nu se poate cunoaște mai mult despre dimensiunile universului, iar acest fapt se datorează nu atât limitărilor tehnologiei, cât mai ales legilor naturale ale cosmosului. Orice obiect cosmic, care trece dincolo de "orizontul cosmologic" își pierde luminozitatea datorită *depalsării spre roșu* cu o viteză de peste 90% din viteza luminii și nu mai poate fi detectat, devenind invizibil.

Undeva, pe cuprinsul cosmosului material, se află sistemul nostru planetar. Sistemul nostru planetar are în total 12 corpuri cerești, care orbitează în jurul Soarelui. Dintre cele 12 corpuri cerești, 9 sunt materiale (inclusiv Soarele), iar 3 sunt eterice, așadar invizibile prin intermediul simțurilor materiale și nedetectabile prin instrumentele tehnologice.

Datorită demersurilor științei moderne, se cunosc foarte multe cu privire la cele 9 planete materiale; nu același lucru se poate spune despre cele trei planete eterice. Cele trei planete eterice sunt numite astfel: Yuhton, Perfer și Axiah.

În termenii folosiți astăzi, Yuhton a fost denumită Vulcan, Perfer a fost denumită Phaeton, iar Axiah a fost denumită Planeta X.

Dintre ele, doar planeta eterică Perfer a fost cândva locuită. Perferul eteric este o planetă care a fost incendiată la sfârșitul ciclului al doilea. Ea arde și astăzi la nivelul planului cuantic eteric. Celelalte două planete eterice, Yuhton și Axiah, nu sunt deocamdată apte pentru a primi forme de viață eterică. Yuhton este prima planetă a sistemului solar, fiind situată imediat după Soare - undeva între Soare și Mercur. Axiah este o planetă eterică, situată la capătul sistemului soalar, după Pluton, fiind cea mai depărtată planetă de Soare. Planetele eterice Yuhton și Axiah nu sunt locuite.

Undeva, în interiorul sistemului nostru solar se află Pământul fizic. Pământul, ca planetă, nu seamănă cu nici o altă planetă a sistemului nostru solar. De altfel, Pământul nu seamănă cu nici o planetă din cosmosul material.

Toate corpurile cerești din cosmos au o contraparte energetică - o dublură energetică. Contrapartea energetică se află tot la nivelul planului cuantic materiei, nu la cel eteric sau la cel astral. Din punct de vedere al contrapărții sale energetice, Pământul material se aseamănă cu o gaură neagră, ce are în mijlocul său un nucleu, ca un vârtej întunecat. Nucleul este mult mai întunecat decât restul contrapărții energetice a globului fizic.

Din punctul de vedere al contrapărții energetice, tot ceea ce există în lumea materială - de la formele de relief la construcții artificiale și la ființe - se prezintă sub forma unor proiecții întunecate. Nici o structură fizică materială nu emite lumină - nu este luminoasă. Singurele structuri ce emit lumină în lumea materială sunt structurile aurice interioare ale oamenilor - spiritele și corpurile duh. Firește, structurile aurice interioare ale oamenilor nu aparțin planului material, ci unui plan cuantic superior; ele sunt doar "captive" în lumea materială.

Așadar, tot ce există în lumea materială, de la structura materială a ființelor la corpurile cerești - materia ca aspect ontologic -, are la bază energii întunecate. Într-un fel, se poate spune că tot ce există în lumea materială este format din întuneric. De aceea, structurile materiale nu pot fi observate decât atunci când sunt luminate de o sursă exterioară - ceea ce înseamnă că acea sursă exterioară trebuie să fie formată dintr-o energie cu o vibrație mai înaltă. Dacă nu ar exista o sursă de energie capabilă să lumineze lumea materială, oamenii n-ar putea observa nimic din ceea ce îi înconjoară, tocmai datorită faptului că orice structură materială este formată din întunecime.

În lumea materială, lumina Soarelui (sau a substitutului denumit electricitate) generează ceea ce noi desemnăm a fi văzul. Fără lumina Soarelui, oamenii nu ar putea percepe mediul înconjurător.

Spre deosebire de orice structură din lumea fizică, o *apariție* de ființă îngerească sau omenească decorporată (un duh de om) care se manifestă pentru scurt timp în lumea materială, luminează cu de la sine putere și nu are nevoie de vreo sursă exterioară pentru a fi observată. Aceasta înseamnă că structura unei astfel de ființe nu este formată din energii întunecate, precum cele din lumea materială, ci din energii ce emit lumină. Acesta este, de altfel, motivul pentru care o *apariție* a unei ființe angelice sau umane defuncte luminează pe timp de noapte, fiind vizibilă oamenilor încarnați datorită luminozității

proprii, iar nu datorită faptului că este luminată de o sursă exterioară.

Față de materie, structurile aurice transfizice manifestă anumite caracteristici speciale, asemănătoare cu cele atribuite de savanții moderni antimateriei. Savanții moderni afirmă că, undeva, la un nivel cuantic insuficient cercetat astăzi, există ceea ce ei definesc a fi antimaterie (antiparticulă, antiproton, antineutron etc). Evident, ceea ce astăzi este definit drept antimaterie este considerat a fi ceva opus materiei și implicit, lumii vii, dar nu s-a realizat încă un consens al lumii științifice actuale cu privire la acest subiect.

Fiind formată doar din energii întunecate, contrapartea Pământul material se aseamănă cu o gaură neagră (repetăm, contrapartea energetică nu trebuie confundată cu aspectul eteric sau astral;^ este vorba doar despre substratul energetic al materiei). În mijlocul acestei găuri negre, se află nucleul întunecat al Pământului fizic, care se prezintă ca un vârtej. La fel se prezintă și toate celalalte corpuri cerești din univers.

Între nucleul întunecat al pământului fizic și nucleele tuturor corpurilor cerești din cosmos s-au format legături energetice, formate din raze întunecate. Prin intermediul acestor raze de energie întunecată, nucleul pământului este în conexiune cu nucleele tuturor corpurilor cerești din cosmosul material. Aceste raze de energie întunecată pot fi denumite *raze de creație*.

Razele de creație au aspectul unor canale prin care cirulă curenți de energie întunecată. La ieșirea din nucleul întunecat al globului fizic, razele de creație nu au un diametru prea mare: nu Spășesc 30 de centimetri. Ele se largesc progresiv pe măsură ce se îndepărtează de pământ. La ieșirea din atmosferă, razele de creație nu depășesc trei metri diametru, dar în spațiul cosmic ating diametre impresionante, de mai mulți kilometri. Cu cât se depărtează de globul terestru, razele de creație sunt mai mari și mai ample. Spațiul cosmic este străbătut de nenumărate raze energetice întunecate, ce fac legătura între nucleul pământului fizic și toate corpurile cerești.

Fiecare rază de creație este unică, în sensul că prin ea se realizează o conexiune energetică între nucleul Pământului și nucleul unui singur corp ceresc, fără a interfera cu altele. Fiecare rază are propria sa energie modulată informațional; emite un anumit sunet, un anumit miros și o anumită lumină întunecată (nota bene: evident, în lumea materială, lumina nu poate fi întunecată, dar din punctul de vedere discutat aici se poate concede că există o lumină de culoare neagră. Mai mult decât atât: lumina de culoare neagră are o radiație întunecată. Se poate concluziona astfel că lumina neagră este o *altfel* de lumină, care nu are corespondent în lumea materială).

La fel ca un fir de înaltă tensiune în jurul căruia se acumulează câmpuri de forță, toate razele întunecate emit, la rândul lor, o radiație întunecată, ce se propagă, omnidirecțional, în spațiul cosmic. Radiația tuturor razelor creează un câmp energetic unic, de culoare întunecată, care se reflectă la nivelul material. De aceea, pe timpul nopții, cerul are o culoare întunecată (desigur, științific, alta este explicația).

Prin intermediul razelor de creație are loc un schimb continuu de energie modulată informațional între nucleul Pământului și nucleele tuturor corpurilor din cosmos. Acest schimb de energie are loc în cadrul unui proces de feedback: pe de-o parte, întunecimea din nucleul fizic al Pământului (energiile întunecate) este emisă către toate corpurile cerești, iar de cealaltă parte, nucleul pământului fizic atrage toată energia întunecată din cosmos. Acest dublu proces poate fi înțeles ca o respirație și ca o inspirație neîncetată, în cadrul unui proces de autoreglare continuu.

Universul fizic este format din găuri negre, din sori, din planete etc. La fel ca universul fizic, aura omului este formată din atomi luminoși, adică din sori (stele), din planete, din spații întunecate (care dau senzația unor porțiuni de discontinuitate) și din găuri negre - vârtejuri întunecate care absorb energia. Există o corespondență perfectă între numărul corpurilor cerești din universul material - miliarde și miliarde de corpuri cerești - și numărul de atomi luminoși din aura omului.

Modificările produse pe pământ, la nivelul structurii aurice a oamenilor, sunt în corespondență cu modificările petrecute la depărtări de miliarde de ani-lumină, în spațiul cosmic, prin procesul continuu de feedback, realizat prin intermediul razelor de creație. Ceea ce este sus este jos, ceea ce este jos este sus. Între microcosmos și macrocosmos, între cerurile mari (cosmosul) și cerurile mici (aura oamenilor) este astfel o corespondență perfectă.

Din centrul universului se vede totul, dar dinspre periferie nu se vede centrul. Ceea ce înseamnă că curbura spațiului este un fapt concret și că universul material se aseamănă cu o pâlnie inversată, al cărui centru este situat în adâncime. Cu cât

un ipotetic observator se depărtează de centru urcă, iar cu cât se apropie de centru, coboară.

&» Dinspre întuneric spre lumină •%»

În cosmos, din punct de vedere auriu, există trei categorii principale de corpuri cerești: găurile negre, sorii și planetele. Toate celelalte corpuri cerești despre care vorbește știința modernă sunt metamorfoze ale acestora.

Prima formă de manifestare a unui corp ceresc este gaura neagră. Tendința naturală a oricărei găuri negre din univers este de a deveni luminoasă. Procesul evolutiv al oricărui corp ceresc și al cosmosului material în ansamblu este dinspre întuneric spre lumină. Treptat, o gaură neagră se transformă într-o nebuloasă. După o lungă perioadă de timp, din nebuloasă se nasc stelele și sistemele planetare.

Dacă o gaură neagră este formată din energie întunecată în proporție de peste 99%, iar o planetă este formată din aproximativ 80 % energie întunecată, un soare - inclusiv soarele nostru - este format din cel puțin 51 % energie luminoasă și 49% energie întunecată.

Lumina înseamnă înțelepciune, iar întunericul înseamnă opusul acesteia: starea de inerție și de discontinuitate. Aceasta înseamnă că un soare este mult mai înțelept decât celelalte corpuri cerești. Soarele sistemului nostru planetar este unul dintre cei mai înțelepți din univers, iar lumina sa blândă asigură ^{vi}ața, în condiții optime, pe planeta Pământ. Evoluția unui soare presupune o *înțeleptire* - o trecere de la întunericul unei găuri negre la lumină. Inițial, un soare are o contraparte aurică întunecată, dar, o dată cu trecerea timpului, prin *înțeleptire*, aceasta devine luminoasă. Prin propria sa putere, un soare poate lumina planetele care se află în câmpul său gravitațional, astfel încât acestea să devină vizibile.

Acest fenomen este valabil și pentru oameni; la rândul lor, oamenii trebuie să străbată complicatele tunele ale mșteptirii individuale, pentru ca, din întunecați, să lumineze cu de la sine putere. Scopul oamenilor este de a spiritualiza materia, pentru ca aceasta să lumineze. Cu alte cuvinte, oamenii trebuie să transforme contrapartea energetică întunecată a materiei, care se constituie a fi baza existenței cosmosului fizic, în energie luminoasă, care să emită lumină. Cândva, în viitor, oamenii întrupați se vor manifesta precum cei din lumea astrală: corpurile lor fizice vor emite lumină, la fel ca duhurile. Acest fenomen va constitui preambulul unor mari transformări cosmice; atunci va apărea *un cer nou și un pământ nou*, iar oamenii vor învinge moartea. Dar până atunci mai este încă foarte mult timp.

Din punct de vedere auriu, stelele (sorii) sunt de două genuri: masculin și feminin, în funcție de felul energiei din care sunt formați. Sorii feminini sunt mai mari, mai luminoși, dar mai nocivi decât cei masculini. Sorii masculini sunt mai mici și mai dinamici, iar lumina lor pare mai blândă.

Sorii au un proces evolutiv specific, care se repercutează, firesc, la nivelul material. După apogeul maturizării lor, sorii își pierd "slava" și strălucirea, se sting treptat, până la stadiul de pitică roșie, apoi se sparg; porțiuni din "cadavrul" lor material se risipesc în spațiu, fiind ulterior absorbite de găurile negre.

Apoi procesul va fi reluat: atrăgând energie luminoasă de la sorii defuncți, găurile negre se vor transforma în nebuloase, pentru ca în final să devină sori. Întregul proces presupune o transformare continuă a întunericului în lumină.

&• Singura planetă din cosmos «^

La baza existenței materiei se află, așadar, o formă întunecată de energie. Fiind format din materie, Pământul material este interfața unei forme de energie întunecată.

Contrapartea de energie întunecată a globului fizic terestru se aseamănă cu o imensă gaură neagră de formă sferică, a cărei circumferință se află la doar câțiva metri de scoarța terestră. Chiar în mijlocul acestei găuri negre se află un nucleu, din care pornesc mii și mii de raze de creație. Nucleul este mult mai întunecat decât corpul sferic al contrapărții energetice a planetei. De aceea, nucleul este numit *mama tuturor întunecimilor*.

Ceea ce diferențiază structura aurică a pământului de cea a celorlalte planete - inclusiv a sorilor - este existența unei structuri aurice de formă globulară, ca un fel de plasă luminoasă. Această structură de formă globulară, ca un fel de

plasă luminoasă, nu se află însă la nivelul cuantic al contrapărții energetice (întunecate) a pământului material, ci la nivelul planului cuantic eteric. La nivelul contrapărții energetice a pământului material se află doar imensa gaură neagră.

Nici o altă planetă din cosmos, inclusiv cele din sistemul nostru solar, nu are o structură eterică de formă globulară, similară cu a Terrei, chiar dacă, din punctul de vedere al formei, toate planetele sunt sferice. Nici stelele - inclusiv, Soarele nostru - nu au o structură globulară de felul Pământului, dar spre deosebire de planete, sorii au contrapartea energetică luminoasă. Sorii nu au un sistem de formă globulară, format din linii de lumină, chiar dacă sunt luminoși. În consecință, din punct de vedere aurie, există o singură planetă în cosmos, care are un sistem de formă globulară: acesta este Terra.

Sistemul de linii globulare al Terrei, situat la nivelul eteric, este manifestarea directă a lui Dumnezeu, prin intermediul îngerilor Puri ai Temeliei. Prin intermediul structurii globulare de lumină, îngerii Puri furnizează lumii materiale viața ce provine de la Dumnezeu.

Efectul manifestării îngerilor Puri ai Temeliei este reflectat în Spiritul Pământului, care este o ființă îngerească impunătoare, cu aspect feminin. Aportul energetic al Spiritului Pământului poate fi regăsit la nivelul material în ceea ce privește natura: formele de relief, vegetația și viața animalelor.

Fără acest aport energetic, viața n-ar putea fi posibilă la nivelul lumii materiale, iar pământul ar semăna cu celelalte planete din sistemul solar ori din cosmos. Marte, Venus și celelalte planete din sistemul nostru solar sunt moarte din punctul de vedere al structurii aurice, datorită faptului că nu au o structură globulară formată din energii divine.

Formarea planului material

Savanții moderni sunt de părere că la originea cosmosului s-a aflat o explozie inițială, denumită Big Bang. Totuși, Big Bang-ul nu s-a produs la începutul absolut al existenței cosmosului spiritual, ci doar la nașterea planului cuantic material. Cosmosul spiritual a apărut cu mult timp înaintea apariției planului material și a Big Bang-ului.

Locul în care a avut loc Bing Bang-ul - marea explozie inițială -, este căutată degeaba în imensitatea spațiului sideral. Big Bang-ul a avut loc exact în locul în care, actulmente, se află nucleul întunecat al Pământului fizic - *mama tuturor întunecimilor*.

Nucleul	întunecat	al	pământului	fizic	-	denumit	<i>mama</i>	
<i>tuturor</i>	<i>întunecimilor</i>	-	este	interfața	unui	tor	întunecat	(un
cilindru	spațio-temporal),	care	face	legătura	cu	alte	dimensiuni	
și planuri	cuantice	ale	cosmosului.	Mai	precis,	face	legătura	cu
haosul.			>					

Nucleul întunecat al pământului este chiar locul în care a avut loc Big Bang-ul, explozia inițială, care a fost, mai degrabă, o implozie. În momentul în care s-a produs implozia inițială, în interiorul nucleului au avut loc reacții energetice care s-au propagat în profunzime - în profunzimea torului întunecat.

Chiar în momentul Big Bang-ului, din nucleul pământului fizic au început să fie emise razele de creație întunecate. Aceste raze de creație nu s-au propagat în mod direct prin spațiul sideral, care pe atunci nici nu exista, ci în profunzimile torului întunecat. De acolo, razele de creație au revenit în cosmosul material, dar nu direct în nucleul pământului, ci la periferia - de atunci - a cosmosului. Acolo unde razele de creație au penetrat iarăși planul cuantic material s-au format *porți de intrare*, în jurul cărora s-au format vârtejuri întunecate. Vârtejurile întuncate au devenit rapid găuri negre.

Ulterior, din nucleele întunecate ale găurilor negre s-au format contrapărțile energetice ale nebuloaselor, stelelor și sistemelor planetare. Treptat, toate corpurile cerești s-au densificat, astfel că au devenit vizibile în planul material Prin legea atracției universale, nucleele tuturor corpurilor cerești au intrat în rezonanță cu nucleul pământului fizic, astfel că razele de creație s-au reîntors de unde au plecat. Totuși, de această dată, razele de creație s-au reîntors în nucleul pământului la suprafața cosmosului material. Între nuclelele întunecate ale corpurilor cosmice și contrapartea întunecată a pământului fizic s-au stabilit astfel legături energetice de suprafață, care sunt contrapărțile celor de profunzime cuantică, realizându-se

un circuit închis.

Prin razele de creație s-a stabilit, de-a lungul timpului, o conexiune cu dublu sens: dinspre corpurile cerești spre pământ și dinspre pământ spre corpurile cerești. Ceea ce este absorbit în nucleul pământului reapare la periferia cosmosului, ca într-o oglindă. Cosmosul este actualmente în stare de expansiune, datorită faptului că se depărtează de un punct fix - ceea ce generează așa numita *deplasare spre roșu*. În urma acestei expansiuni, corpurile cerești aflate la periferia cosmosului se depărtează de punctul fix, care este Terra.

Acest fapt a fost intuit de toți vechii inițiați și înțelepți -inclusiv de vestitul astronom al antichității, Ptolemeu - care afirmau că pământul se află în centrul universului, și că universul este o imensă sferă cu circumferința pretutindeni și centrul nicăieri (din punctul lor de vedere, termenul *nicăieri* avea o altă accepțiune decât o are astăzi; *nicăieri* este o realitate ortoexistențială complexă, situată dincolo de granițele lumii materiale, pe un alt nivel cuantic; tot astfel *nimicul* este o realitate ortoexistențială complexă, situată dincolo de înțelegerea omenească).

Acest fapt surprinzător pare a fi intuit astăzi și de mulți savanți moderni, pentru care deplasarea spre roșu și expansiunea universului pornind de la un punct fix, reprezintă o teorie viabilă. Problema cea mai spinoasă pentru savanți o reprezintă faptul, inacceptabil deocamdată din punct de vedere științific, că punctul de origine al expansiunii pare să fie chiar Pământul fizic, locul în care se află observatorul. Toate galaxiile din univers par a se îndepărta de punctul fix care este Pământul și, implicit, de locul în care se află observatorul, cu o viteză direct proporțională cu distanța până la ele.

La baza explicării acestei concepții se află cunoscutul *efect Doppler-Fizeau*, care pornește de la premisa că obiectele cerești aflate la mare depărtare se comportă la fel ca și cele de pe pământ. O analiză spectrală a unei substanțe terestre constă în încălzirea ei la incandescență, captarea luminii emise și analizarea ei cu ajutorul unui spectrometru, care are capacitatea de a descompune lumina în spectre de frecvență, într-un mod similar descompunerii luminii solare printr-o prismă, în cele șapte culori de bază: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet. Din analiza spectrală a surselor incandescente terestre aflate în mișcare s-a constatat că liniile spectrale ale surselor care se apropie de observator au tendința de a se colora în violet, în timp ce sursele care se depărtează de observator au tendința de a se colora spre roșu.

De altfel, în ultima perioadă de timp, au apărut o serie de concepții cosmologice, care s-au rupt de "scenariul" deja considerat perimat al Big Bang-ului (marea explozie inițială), între care, la loc de frunte, se află modelul cosmologic al superstringurilor.

După cum se știe, teoria superstringurilor a fost propusă de doi fizicieni americani, Grean și Schwartz, care au plecat în demersul lor de la premisa existenței, în spațiul cosmic, a unor stringuri - în limba engleză *string* înseamnă coardă, fir, strună -unidimensionale, care străbat cosmosul de la un capăt la altul. Fizicienii amintiți sunt de părere că, în momentul inițial al apariției cosmosului material, s-a format un singur string principal. Ulterior, din stringul principal s-a format o gigantică rețea de stringuri ce străbat universul. Intersectându-se pe tot cuprinsul cosmosului, stringurile au format nenumărate configurații. Punctele de inserție ale stringurilor au format noduri în jurul cărora, în etapa de început a manifestării, s-a aglomerat substanța cosmică, formând roiuri de galaxii, megagalaxii, galaxii, sisteme solare etc.

Firește, savanții menționați nu au specificat care este locul de origine al stringurilor, dar poate că, într-o zi, urmașii lor vor avea posibilitatea să facă acest lucru.

Capitolul 5

ȘI A FOST PRIMA NOAPTE

«&• Edenul eteric <3>

Procesul apariției planului cuantic material, precum și apariția Pământului fizic, schițate, în germene, în paginile anterioare, pot fi explicate din două perspective principale.

Prima perspectivă are la bază *taina prezentului continuu*, iar a doua are la bază evenimentele primordiale, care încă pot

fi cercetate de un clarvăzător în cronica akasha (Clarvăzătorul este Eugen Nicolae Gîscă).

Vom începe cu explicarea apariției cosmosului material și a pământului fizic din prima perspectivă, care are la bază taina prezentului continuu.

După cum s-a menționat, cosmosul material, cu toate stelele și galaxiile sale, cu supernovele și găurile sale negre, s-a născut într-un Punct fix, care este situat chiar în centrul Terrei. Totodată, cosmosul se îndepărtează continuu de acest Punct fix.

Punctul fix, imuabil, al universului este Dumnezeu, care ființează în Timpul Său, pe care-l putem denumi *prezent continuu*. Dumnezeu, Punctul fix al universului, sălășuiește, etern identic cu Sine, în prezentul continuu, în care nu există schimbare și devenire. Dumnezeu nu se schimbă niciodată. El ființează etern.

Orice ființă care se depărtează de Dumnezeu, continuă să existe, dar nu mai poate ființa împreună cu Dumnezeu, în Punctul fix. De asemenea, nu mai poate ființa în timpul lui Dumnezeu - care este prezentul continuu. Depărtându-se, prin propria sa alegere, de Dumnezeu, orice ființă se depărtează atât spațial (prin deplasarea spre roșu), cât și temporal. Astfel, depărtarea spațială are un corespondent temporal.

Din punct de vedere temporal, orice ființă care se depărtează de Dumnezeu, se îndepărtează de prezentul continuu - Timpul etern al lui Dumnezeu. Depărtându-se de prezentul continuu, orice ființă din cosmos devine trecut.

Cu cât o ființă se comportă diferit de Legile lui Dumnezeu (nu-I mai ascultă poruncile) cu atât se depărtează temporal de Dumnezeu. Trecutul nu este altceva decât o energie în care se învăluie o ființă, în condițiile în care se depărtează de prezentul continuu, care este timpul lui Dumnezeu. Trecutul este doar o amintire a prezentului continuu. Amintirea este o energie și poartă numele de karma.

În acest context, se poate spune că universul material, cu toate galaxiile și stelele sale, este o amintire cristalizată a trecutului - este karma trecutului. Ceea ce este diferit de prezentul continuu, se depărtează de acesta. Astfel, energia numită trecut se depărtează de prezentul continuu. Totodată, energia numită trecut se depărtează de Punctul fix - care este situat chiar în centrul Terrei.

Prima planetă apărută în planul cuantic material a fost Pământul - mai precis Protopământul. Protopământul a luat naștere la începutul ciclului al treilea. Universul material s-a născut din nucleul Protopământului, prin intermediul razelor de creație și a suferit o dilatare continuă. Corpurile cerești - galaxii, supernove, sori, planete etc -, formate din materie, au apărut pe eșichierul cosmosului mult mai târziu, în mod succesiv, ca efect al formării razelor de creație.

De altfel, în cosmosul material nu există planete analoage Pământului. Nici măcar planetele sistemului nostru solar nu pot fi considerate planete în sensul Pământului decât, cel mult, din punctul de vedere al logicii formale folosită de știință, pentru care corpurile cerești cu forme asemănătoare pot fi catalogate în aceeași categorie. Din punct de vedere spiritual, nu contează forma ori aspectul material, ci ceea ce se află la nivel orto existențial.

Toate corpurile cerești din cosmos sunt formate din energii ale trecutului, cristalizate în materie, ca efect al razelor de creație. Toate energiile trecutului s-au cristalizat în materie, pe măsură ce s-au depărtat de prezentul continuu. Cosmosul material - materia - este amintire cristalizată. Ceea ce înseamnă că universul material este un imens cimitir.

A doua perspectivă a explicării cosmosului material poate fi raportată la evenimentele primordiale ce pot fi cercetate direct în cronica akasha.

După cum s-a menționat, la începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, a avut loc o nouă creație a lumii. Astfel a fost format un nou plan cuantic, planul eteric, denumit Hazureth actuala lume eterică. Acolo au fost creați primii oameni ai celei de-a treia generații: Adam și Eva

În prima parte a existenței lor, Adam și Eva nu au avut corp material, ci un corp energetic, format din energia lumii în care se aflau. De altfel, pe când Adam și Eva se aflau în Edenul eteric și erau învățați, pas cu pas, de către Domnul Dumnezeu, nu exista lumea materială - nu exista palierul cuantic material.

Edenul eteric era perfect; nu existau Soarele ori Luna, exista doar o luminozitate naturală foarte plăcută, iar vegetația era abundentă. Toate elementele naturii emiteau, la rândul lor, o luminozitate plăcută: viața strălucea în fiecare atom spiritual din care era compusă lumea eterică. Și trupurile protopărinților emiteau o luminozitate specifică. Fiecare particulă a

trupurilor lor (create în mod direct de către Domnul Dumnezeu) emana lumină și energie - ceea ce înseamnă că, în Eden, protopărinții *erau vii*. încă nu căzuseră în păcat.

Adam avea pe atunci capacitatea ființiei de a comunica cu tot ce exista: cu plantele și cu animalele, chiar și cu formele de relief. La îndemnul Domnului Dumnezeu, totul asculta de porunca sa. în acea perioadă, Adam a dat nume la tot ce există. Adam era stăpân peste cosmosul pur și perfect, creat de către Domnul Dumnezeu. întrucât Domnul Dumnezeu nu poate crea ceva imperfect, Edenul eteric era perfecțiunea întruchipată.

în Eden nu exista răul, iar ființele care-l manifestaseră în ciclurile anterioare - care deveniseră Cel rău - nu puteau pătrunde acolo. în răstimpul perioadelor de nemanifestare care afectaseră doar Oceanul de Lumină, Cel rău și-a găsit sălașul la limita dintre ființă și neființă, dintre macrocosmos și microcosmos - în haos. După rebeliune, Cel rău - Shantiah, Haillshithan, Lucifer, oamenii, îngerii căzuți și spiritele naturii rebele - s-a depărtat de Dumnezeu și de prezentul continuu, devenind *trecut* sau *amintire* a vechiului cosmos.

Edenul și perfecțiunea sa erau situate în *prezentul continuu*, astfel că erau separate de Cel rău, printr-o *barieră de timp*. La rândul lor, Adam și Eva erau conectați Ființei lui Dumnezeu, astfel că viețuiau în prezentul continuu. Ei îl vedeau Pe Dumnezeu, dialogau neîncetat cu El, îl întrebau despre rosturile a tot ce crease pentru ei, minunându-se neîncetat de perfecțiunea creației. Cu alte cuvinte, "umblau" cu Dumnezeu - termen ce definește o comuniune în urma căreia se obține o învățătură.

Adam și Eva parcurgeau neîncetat ținuturile Edenului, minunându-se de ceea ce vedeau, de perfecțiunea creației, de strălucirea și de luminozitatea formelor, de coloritul minunat și de sunetul emis de elementele din natură, care povesteau, astfel, cu încântare, primilor oameni, istoria lor și modul în care au fost create. Era o simfonie de sunete, mirosuri și lumini (culori), care crea o desfătare desăvârșită protopărinților.

Protopărinții nu mergeau cu pași mari prin Eden și nici nu se grăbeau. Ei mergeau foarte încet: puneau pas lângă pas: vârful piciorului care rămânea în urmă se situa mereu pe aceeași linie cu talpa piciorului care înainta. Fiecare pas înseamnă un echilibru perfect, datorită faptului că picioarele se deplasau în mod paralel, unul față de altul. Doar astfel protopărinții puteau admira splendoarea creației din Edenul eteric. Acesta este, de altfel, mersul perfect al omului. (Opus acestui mers este mersul luci ferice: se pune un picior înaintea celuilalt picior, ceva în stilul top-modelelor de astăzi.)

Pe atunci, lumea eterică nu era prea mare, ca întindere. Dacă ar fi să transpunem în ceea ce se cunoaște actualmente, s-ar putea spune că Hazurethul era o sferă eterică ce depășea cu puțin limitele actuale ale sistemului solar. Hazurethul era atât o planetă (eterică), cât și un palier cuantic. Ca profunzime cuantică, lumea eterică era infinită, dar ca manifestare de suprafață (ca interfață) avea dimensiunile specificate anterior. Acest fapt are o explicație aparte, care merită tratată pe larg.

Orice plan cuantic este finit ca manifestare (ca act), dar infinit ca potențialitate. Deși Edenul eteric este infinit ca potențialitate, în prima sa fază, ocupa un perimetru limitat. Astfel, Edenul eteric se întindea doar până în locul în care Adam și Eva au ajuns în pelegrinările lor. Cu cât Adam și Eva mergeau mai departe, cu atât limitele Edenului se extindeau.

Edenul era în stare de expansiune cuantică, astfel că își mărea dimensiunile în funcție de dorințele protopărinților. Dacă Edenul eteric atinsese, la un moment dat, dimensiunile specificate anterior, nu înseamnă decât că până acolo ajunseseră, în pelegrinările lor, protopărinții.

Același lucru se poate spune și despre lumea astrală de astăzi, care la început era foarte mică; ea s-a extins progresiv, pe măsură ce tot mai mulți oameni au pătruns în ea. Același lucru se poate spune, de asemenea, despre iad. Dacă n-ar mai exista oameni care să pătrundă în iad, acesta ar dispărea de la sine. Cu cât pătrund mai mulți oameni în iad, cu atât acesta se extinde spațial.

Se spune adesea că natura este foarte economicoasă: nu face excese, nu creează ființe și forme degeaba, ci după un plan minuțios întocmit. Fiecare aspect al cosmosului își este suficient sieși. Firește, ceea ce astăzi este definit prin termenul generic de natură, este creația lui Dumnezeu.

Inițial, locul creației oamenilor în cel de-al treilea ciclu a fost foarte mic. Probabil că, în prima etapă, Edenul nu a fost mai mare decât o ... grădină - avea cel mult dimensiunile unui teren de fotbal. Nu exista nici o necesitate ca acest spațiu

să fie foarte mare; spațiul s-a extins doar în condițiile în care a devenit necesar acest fapt.

&• Dedublarea Edenului eteric <*&

În Edenul eteric, orice gând, orice sentiment, orice vorbă și orice faptă a protopărinților se materializa rapid, devenind reale la nivelul planului cuantic respectiv.

De altfel, Adam avea capacitatea de a crea prin cuvânt, iar cuvântul este manifestarea sonoră a unor stări, sentimente și gânduri. În acest context, devine evident faptul că orice stare negativă, orice fel de sentimente, gânduri sau vorbe rele din partea protopărinților puteau însemna o adevărată catastrofă. În Edenul eteric, protopărinții nici nu aveau de ce să aibă sentimente sau gânduri rele, datorită faptului că, pe de-o parte, nu aveau de la cine învăța așa ceva, iar pe de altă parte, în structura lor aurică nu era loc decât pentru perfecțiune.

Și totuși, la un moment dat, după o lungă *umblare* cu Dumnezeu, în pacea și perfecțiunea începuturilor ce adăsta în Edenul eteric, s-a produs *căderea în păcat* a protopărinților. Se pare că totul a început de la un sentiment nepotrivit pe care, la un moment dat, l-a avut Eva. Acel sentiment nepotrivit a fost legat de neascultarea poruncilor Domnului Dumnezeu.

Neascultarea poruncilor a avut la bază exercitarea liberului arbitru, pe care atât Adam și Eva, cât și toți oamenii l-au primit de la Dumnezeu. În momentul în care, prin exercitarea liberului arbitru, Eva a avut sentimentul nepotrivit și a nesocotit poruncile Domnului Dumnezeu, s-a prăbușit totul în momentul în care un om alege ceva potrivit liberului său arbitru, emite o energie *pharismah* (*phar-ismah*). Această energie este emisă direct din spiritul omului (creat direct de către Dumnezeu) și se manifestă printr-un flash energetic. Energia pharismah emisă de oameni este identică, ca funcționalitate (doar ca funcționalitate), cu energia pharismah primordială emisă de însuși Dumnezeu, în momentul creației lumii. Firește, nu se poate compara energia emisă de Dumnezeu cu cea emisă de oameni, dar, ca funcționalitate, sunt asemănătoare.

După cum s-a remarcat, din punctul de vedere al respectării Ordinii cosmice, energia pharismah este de două feluri: luminoasă și întunecată. În momentul în care un om gândește (în inima ființei sale care este spiritul) și acționează în sens contrar legilor cosmice, emite energii pharismah întunecate. În momentul în care un om gândește și acționează în conformitate cu Ordinea cosmică, emite energii pharismah luminoase.

Astfel s-au produs evenimentele și în cazul Evei. În momentul în care a avut un sentiment nepotrivit și a ales să acționeze în sensul nerespectării poruncilor (a Ordinii cosmice), la nivelul structurii sale aurice s-a produs o străfulgerare scurtă de lumină întunecată, care s-a propagat instantaneu de-a lungul și de-a latul lumii eterice. Această emisie de energie era diferită ca vibrație (ca sunet, miros și culoare) de tot ceea ce era în Eden.

Până atunci, nici o trăire negativă nu murdărise Edenul pur și perfect. Edenul a fost, pur și simplu, brăzdat de o energie diferită (cu un alt sunet, miros și culoare) - energia pharismah întunecată emisă de Eva, în momentul neascultării poruncilor. Fără nici o îndoială, până în acel moment, la fel ca și Adam, Eva a emis de multe ori energii pharismah, ca rezultat al exercitării liberului arbitru. În toate acele cazuri, energiile pharismah au fost luminoase, ceea ce înseamnă că erau în acord cu Ordinea cosmosului.

Existența energiei pharismah întunecate, care s-a propagat de-a lungul Edenului eteric, a fost cunoscută instantaneu de către Domnul Dumnezeu. Domnul Dumnezeu știe, moment de moment, ce se petrece în cosmosul Său. Orice perturbare adusă energiei și substanței din cosmos este simțită de Dumnezeu, datorită faptului că este vorba despre Creația sa, făcută din propria Sa energie.

Prin emiterea energiilor pharismah întunecate, un om aduce prejudicii atât mediului, cât și lui Dumnezeu - mai precis "veșmântului" lui Dumnezeu, care este cosmosul. Acționând împotriva Ordinii cosmice, omul acționează împotriva creației și devine Cel rău, pentru că acționează în sensul discontinuității, iar în acel moment se rupe de prezentul continuu și devine trecut.

După emiterea energiei pharismah de către Eva, Adam a emis, la rândul său, o pharismah întunecată. De fapt, Adam s-a lăsat convins de Eva și a ascultat-o. În acest fel, puterea și tăria energiei pharismah s-au dublat.

În urma neascultării poruncilor și implicit a nerespectării Ordinii cosmice de către protopărinți, existau doar două posibilități: Dumnezeu permitea infestarea creației sale perfecte, Edenul; sau elimina orice posibilitate de contaminare prin "izgonirea" oamenilor din Eden.

S-ar fi impus de la sine a doua variantă, dar, de fapt, Dumnezeu nu a făcut nimic. Datorită faptului s-au comportat în mod nepotrivit, Adam și Eva au fost automat expulzați din lumea în care trăiau, datorită diferenței imense de vibrație.

Deși s-au simțit, pur și simplu, expulzați din Eden, Adam și Eva n-au fost "izgoniți" de către Domnul Dumnezeu. Ei au schimbat instantaneu planul cuantic, datorită faptului că Edenul eteric s-a "dedublat" - s-a reflectat ontologic - într-un alt plan cuantic, inferior ca vibrație. Astfel a apărut Pământul material în prima sa întocmire și, firește, planul cuantic material, cel mai de jos plan cuantic.

Planeta sferică formată ca reflectare sau ca dedublare a Edenului eteric poate fi denumită Protopământ, în sensul că nu era atât de materializată ca astăzi (materializarea s-a produs treptat, atingând formele cunoscute astăzi doar după potopul lui Noe). Astfel, Edenul eteric a fost reflectat în lumea materială.

În prima fază a existenței sale, decorul Protopământului fizic era reflectarea perfectă a celui din Edenul eteric, deși lumea materială nu a fost creată prin activitatea directă a lui Dumnezeu. Într-un fel, se poate spune că lumea materială a apărut în urma unui accident nefericit.

Lumea eterică era permanent luminată de Lumina creației, fluxul de viață ce izvoră direct din Dumnezeu, astfel că nu avea nevoie de Soare, Lună sau vreă altă sursă exterioară de lumină. Cu atât mai mult cu cât, toate întocmirile creației - vegetația și formele de relief - emiteau lumină. Asemănător, trupurile eterice ale protopărinților emiteau lumină (precum duhurile actuale ale oamenilor). De asemenea, trupurile spirituale ale îngerilor și ale spiritelor naturii (ale Fiilor Luminii) emiteau lumină.

Spre deosebire de Edenul eteric, în lumea materială nu se mai manifesta Lumina creației. Deși, în prima fază a existenței planului material, plantele și formele de relief aveau încă o luminozitate interioară, remanentă, ulterior aceasta s-a estompat. Progresiv, trupurile protopărinților s-au densificat, astfel că, din acel moment, se poate vorbi despre existența trupurilor materiale, care însă nu trebuie confundate cu cele de astăzi.

Când lumea materială, ca rezultat al păcatului originar - neascultarea poruncilor lui Dumnezeu - a fost văduvită de Lumina creației, pe pământ a avut loc prima noapte. Nu exista nimic care să lumineze, nu existau luminători, nu existau stelele.

&> infiltrarea răului <<^

În momentul emiterii energiei pharismah întunecate, Eva nu a fost ispitită de nimeni. De altfel, cum putea pătrunde vreun ispititor în Edenul pur și perfect ?

Între ispititor și Eden este o diferență radicală de energie modulată informațional. Ispititorul are o vibrație energetică de o anumită factură - un anumit sunet, un anumit miros și o anumită lumină (întunecată) -, iar Edenul are o vibrație energetică perfectă, fiind CTeația lui Dumnezeu.

Nici nu au apucat Adam și Eva să se dezmeticească după emiterea energiilor pharismah întunecate, că răul a fost făcut. Emiterea energiilor pharismah l-au făcut atent nu numai pe Domnul Dumnezeu, ci și pe Cel rău. De fapt, Cel rău (ca aspect generic) are o structură ființială identică cu cea a faptei Evei. Nu cu a Evei, ci cu a faptei Evei.

Până în acel moment, Cel rău. care rezida haos, în afara Oceanului de Lumină, nu avea habar de creația unui noi lumi, de existența lui Adam sau a Evei, Cel rău avea propria sa vibrație energetică, astfel că era incompatibil cu Edenul eteric, locul în care se aflau protopărinții. Cel rău rătăcea în propria sa stare existențială nefastă, de cădere în vid, dincolo de barierele de timp ale Oceanului de lumină. Cel rău se afla mult prea departe de prezentul continuu. El dormita în trecut - în haos.

Ca un copoi bătrân, luând urma energiei pharismah întunecată, generată de sentimentului negativ, Cel rău a localizat-o pe Eva și, totodată, a localizat planul cuantic al Edenului - noua lume creată de Dumnezeu în ciclul al treilea.

Cel care s-a prezentat în Eden, datorită "dărei" energiei pharismah întunecată emisă de Eva, a fost chiar capul tuturor răutăților, Shantiah (primul Adam), care, de această dată, a devenit ispititor. În spatele său se afla Hallshithan și toți cei care, în ciclurile cosmice anterioare, au devenit Cel rău.

Ca răspuns la energia pharismah a Evei, la rândul său, Cel rău - Shantiah & Co - a emis propria sa pharismah, o energie întunecată numită Rază falsă sau Lumină falsă (antilumina), astfel că, din trecutul în care staționase, a făcut joncțiunea cu prezentul.

Eva, prin emiterea energiei pharismah întunecate, s-a rupt de Dumnezeu și de prezentul continuu și a devenit, la rândul ei, trecut. Cel rău s-a conectat astfel nu prezentului continuu, care este timpul lui Dumnezeu, ci prezentului Evei, astfel că Raza sa falsă a intersectat nou constituita lume materială.

Localizându-i pe protopărinți, Cel rău a făcut astfel joncțiunea cu locul unde se aflau aceștia. De fapt, prin emiterea Razei întunecate, Cel rău a realizat un culoar spațio-temporal între locul în care se afla el - haosul situat în afara Oceanului de Lumină - și locul în care se aflau protopărinții. Punctul în care s-au întâlnit energiile pharismah ale protopărinților și Raza falsă (antilumina) emisă de Cel rău este situat chiar în nucleul întunecat al Protopământului - mama tuturor întunecimilor.

Ciocnirea dintre Raza întunecată (Raza falsă; Antilumina) și energiile pharismah ale protopărinților este ceea ce astăzi poartă numele de Big bang - marea explozie/implozie inițială -, prin care s-a format planul cuantic material. De aceea, tot ce s-a format în urma Big Bang-ului, este format, la nivelul contrapărții energetice, din antilumina (lumină întunecată; o *altfel* de lumină).

Raza falsă - antilumina - emisă de Cel rău a fost, de altfel, prima rază de creație. Ea a fost formată de Cel rău în prelungirea energiei pharismah emisă de protopărinți.

Întregul proces s-a desfășurat aproape instantaneu, astfel că, în câteva fracțiuni de secundă, a avut loc emiterea energiei pharismah întunecate a protopărinților, răspunsul Celui rău prin raza întunecată, izgonirea din Edenul eteric și formarea primului nucleu întunecat. Totodată s-a format materia în prima ei stare - un fel de prematerie (protomaterie), care era mai puțin densă decât cea actuală.

La nivel energetic, Protopământul a devenit astfel întâia gaură neagră din cosmos, al cărui nucleu reprezenta poarta (interfața) razei ce ducea direct în planurile cuantice ale Celui rău, situate în haos, dincolo de limitele Oceanului de Lumină.

La începutul formării sale, cosmosul material era extrem de mic. El a apărut chiar în momentul făptuirii păcatului de către protopărinți, astfel că era format dintr-o singură planetă, Protopământul, care era copia perfectă a Edenului eteric. Tot spațiul cosmosului material nou născut era redus aproape la dimensiunile Protopământului.

După cum s-a menționat, limitele Edenului eteric erau situate undeva dincolo de marginile sistemului solar de astăzi, astfel că Protopământul avea cam aceleași dimensiuni. În consecință, marginile cosmosului material nou constituit nu erau cu mult mai depărtate - erau situate cam *la o aruncătură de băț* de limitele Protopământului.

După apariția planului cuantic material, văzând cele ce s-au petrecut, protopărinții s-au căit, au vărsat lacrimi, iar Dumnezeu și-a întors fața spre ei. Deși mediul Protopământului nu a mai fost vitalizat de Lumina creației, iar vegetalele au început să moară și să se reproducă (ceea ce nu era posibil anterior), Dumnezeu a continuat să infuzeze viață divină în noul plan cuantic, prin intermediul îngerilor Puri ai Temeliei, care au construit, la nivelul planului cuantic eteric, structura globulară formată din linii de lumină. Această structură globulară menține viața lumii materiale în lipsa Luminii creației.

În condițiile în care materia a apărut în urma acțiunii Razei false, tot ce exista pe Terra ar fi murit (s-ar fi cristalizat complet) dacă nu ar fi fost susținut în continuare de către Dumnezeu, prin intermediul celor 21 de îngeri Puri ai Temeliei.

Existența acestei structuri globulare diferențiază Terra de orice alt corp ceresc. Actualmente, nici un alt corp ceresc din cosmosul material nu are o astfel de structură globulară, susținută de către Dumnezeu, prin intermediul celor 21 de îngeri Puri. În consecință, pe nici un alt corp ceresc nu există viața. Materia actuală este, de fapt, antilumina (întunecime) cristalizată. Antilumina nu ar putea susține nici o secundă existența unor ființe vii. Materia, ca antilumina cristalizată, nu poate produce viața. Antilumina este moartea și depărtarea de Dumnezeu. De aceea, cosmosul este mort - este format din corpuri cerești moarte. Cosmosul este un imens cimitir.

Treptat, pe Protopământ, mediul înconjurător a început să pălească. Totuși, chiar și în condițiile degradării treptate a mediului înconjurător, protopărinții au putut să-l vadă în continuare pe Dumnezeu și să vorbească cu el. Abia în acel

moment, ei au înțeles ce înseamnă despărțirea de Dumnezeu. Totodată, ei au aflat, expusă chiar de către Dumnezeu, istoria anterioară a cosmosului spiritual, inclusiv apariția răului în primele două cicluri cosmice.

În perioada următoare, Cel rău a stabilit mai multe capete de pod în planul cuantic material, prin intermediul altor raze false, devenite raze de creație.

În prima etapă, noile raze s-au format doar între nucleul întunecat al Terrei și haos. Toate razele au fost formate în prelungirea energiilor pharismah emise de protopărinți în lumea materială. Dacă protopărinți nu ar fi emis în continuare energii pharismah întunecate, razele de creație n-ar fi existat.

Energiile pharismah ale protopărinților și, ulterior, ale urmașilor lor, s-au scurs în haos prin nucleul întunecat. Astfel, nucleul întunecat al Protopământului a devenit poarta spre planul cuantic al Celui rău, situat în afara Oceanului de Lumină. În acest mod, Cel rău, care este mort, este alimentat în mod continuu cu energie luminoasă din Oceanul de Lumină.

În a doua etapă, razele de creație s-au reîntors din haos, intersectând iarăși planul cuantic material. Totuși, este imposibil ca razele de creație să se întoarcă din haos în același loc din planul cuantic material. Razele de creație se reîntorc otdeauna la periferia cosmosului. *Ceea ce este aspirat prin nucleu reapare la periferie.*

Dacă am schematiza acest proces, am spune că nucleul întunecat este punctul A, iar haosul este punctul B. Astfel, energia pharismah întunecată absorbită în punctul A este atrasă instantaneu în punctul B. Ajunsă în punctul B, energia pharismah întunecată se transformă în rază de creație. Din punctul B, raza de creație are tendința de a se reîntoarce în punctul A, dar nu o poate face în mod direct. Ea nu poate penetra Oceanul de Lumină decât pe la periferie. Astfel ca raza de creație pătrunde în Oceanul de Lumină și, implicit, în cosmosul material, pe la periferie, printr-un nou punct - punctul C.

Chiar în punctul C, locul în care raza de creație pătrunde pe la periferia cosmosului material, se formează un alt nucleu întunecat - copia celui din punctul A. Din noul nucleu întunecat, din punctul C, raza de creație este atrasă prin rezonanță din nou în punctul A. Astfel se închide circuitul unei raze de creație. Apoi circuitul se repetă.

O rază de creație are, așadar, un aspect nemanifestat și un aspect manifestat. Aspectul nemanifestat pornește din nucleul întunecat al pământului (punctul A) și se continuă până în planurile cuantice ale Celui rău - punctul B, haosul. De acolo, raza de creație este transmisă la periferia cosmosului material (în punctul C). La reintrarea razei la periferia (circumferința) cosmosului material se formează un alt nucleu întunecat. Prin formarea noului nucleu, raza de creație devine iarăși manifestată.

La nivelul planului cuantic material se formează două puncte de convergență a energiei: punctul A, care este nucleul Protopământului și punctul C, care este noul nucleu întunecat. Instantaneu, între cele două puncte se creează o relație de simfonie, fiind formate din aceeași energie modulată informațional. Punctul A atrage punctul C, astfel că raza de creație străbate spațiul cosmic și pătrunde iarăși în nucleul pământului. Astfel se naște un proces de conexiune cu dublu sens - feedback.

Treptat, la capătul razelor de creație s-au format noi și noi nuclee întunecate, iar din nuclee s-au născut noi găuri negre. Din nucleele noilor găuri negre, razele de creație s-au reîntors iarăși în nucleul întunecat al Protopământului, astfel că circuitul s-a închis.

Acest proces se produce neîncetat, de la formarea planului cuantic material până în ziua de astăzi. Pe măsură ce se formează noi găuri negre, spațiul se extinde - universul material intră în expansiune cuantică.

Adam și Eva

Înainte de formarea planului cuantic material, în Edenul eteric, protopărinții Adam și Eva aveau trupuri perfecte, formate din lumină - corpuri duh. De aceea, ei nu aveau nevoie de veșminte. Abia după formarea planului cuantic material, protopărinții au primit "veșminte de piele" - trupuri materiale.

Ca particularitate frapantă, în Edenul eteric, Adam și Eva aveau ochii lipsiți de iris. Ochii lor erau formați din lumină.

Irisul s-a format abia în momentul în care, în lumea fizică nou formată, oamenii au devenit muritori. Irisul este semnul morții.

După formarea planului cuantic material, în Edenul fizic, Adam și-a păstrat, în mare, înfățișarea pe care a avut-o în Edenul eteric. În Edenul fizic, Adam avea ochii albaștri-azur, foarte mari și profunzi, cu iris și cristalin. Ochii lui Adam erau mult mai mari și mai rotunzi decât ai oricărui om din ziua de astăzi, iar sprâncenele erau foarte ample, arcuite ca o boltă desupra ochilor rotunzi. Nasul său era drept, dar vârful era lăsat puțin în jos. Avea fața ovală, bărbia rotundă și trupul mlădios, perfect proporționat - asemănător cu cel al lui Apollo din mitologia grecească.

De-a lungul existenței sale în lumea materială, Adam a purtat mereu o barbă mică, asemănătoare cu a unui bărbat din ziua de astăzi, care nu se bărbierește câteva zile. Părul său, foarte lung, era negru ca pana corbului - un negru atât de profund încât nici un fel de vopsea de păr nu-l poate reproduce astăzi. Spre deosebire de urmașii săi de trup, Adam nu a avut dinți canini, care nici măcar nu erau prefigurați. Dinții săi erau proporționați în mod desăvârșit, perfect albi. Adam nu a îmbătrânit nicodată, astfel că a păstrat aceleași trăsături fizionomice pe toată durata vieții sale. De-a lungul existenței sale în planul fizic, Adam a păstrat înfățișarea unui bărbat de maximum 25 de ani.

Când a venit sorocul, Adam și-a părăsit trupul material în modul cel mai lin cu putință. El nu a murit la fel ca ceilalți oameni; pur și simplu, el și-a părăsit trupul material, rămânând «i trupul său de lumina. Particulele trupului său material au fost imediat absorbite în elementele naturii - în flori, în copaci, în pământ, în ape etc.

Eva era puțin mai scundă decât Adam: îi ajungea cam până la lobul urechii. Și Eva avea părul negru, ceva mai lung decât al lui Adam, pe care-l lega cu o panglică în coadă sau îl răsucea sub formă de coc. Eva avea fața albă, delicată, cu ochii mari și rotunzi, de aceeași nuanță cu cei ai lui Adam. Eva avea umerii puțin mai înguști decât coapsele, picioarele foarte lungi, pieptul ca de adolescență.

Adam și Eva au avut câte un singur rând de haine pe toată durata existenței în planul material: câte o togă lungă, făcută dintr-o singură bucată de material - un fel de țesătură din elemente vegetale. Se spune că veșmintele protopărinților au fost făcute chiar de Domnul Dumnezeu, imediat după apariția planului material.

Cât timp au trăit în lumea materială, Adam și Eva nu au călcat pe sol - pluteau, pur și simplu, deasupra pământului cam la o plamă. Nici măcar nu puteau pătrunde în apă: călcau pe apă. Adam și Eva nu aveau nevoie să se spele, astfel că nu interacționau cu apa. Ei se hrăneau doar cu fructe. Trupurile lor emiteau permanent mirosuri florale, extrem de parfumate, de o deosebită delicatețe. Din Eva, mai ales, emanau permanent parfumuri amețitoare, care erau esența tuturor florilor din lumea paradiziacă de la început de ciclu cosmic.

De-a lungul întregii lor vieți trupești, Adam și Eva au vorbit mai mult în șoaptă. Când vorbeau, pe o rază de aproximativ 20 de metri înjur, natura - plantele, arbuștii, florile - vibrau la unison cu ei, ca și cum ar fi fost stații de amplificare, creînd impresia unor sunete polifonice ce veneau din toate părțile. Nu puteau vorbi prea tare, datorită faptului că vocea lor era propagată de natură. Dacă Adam ar fi vorbit mai tare sau ar fi strigat, s-ar fi dezintegrat totul în jur. Când ridica uneori vocea, totul în jurul său începea să vibreze. Adam încă putea porunci naturii; tot ce spunea el, se făptuia de la sine.

Când Adam se mânia în interiorul său (în afară nu s-a mâniat niciodată) - eveniment ce s-a produs mai ales în ultima parte a existenței sale trupești, când urmașii săi au devenit tot mai răi -, totul în fața sa începea să tremure (nu și în spatele său, unde nu se întâmpla nimic).

&> Atunci s-au cunoscut... «^

La scurt timp după formarea planului cuantic material, Adam și Eva *s-au cunoscut* unul pe celălalt din punct de vedere truesc. În planul cuantic material, Adam și Eva s-au cunoscut pentru prima oară în păcat, fără să fi avut binecuvântarea Domnului Dumnezeu.

Prima naștere a unui om în plan cuantic material s-a realizat în păcat, astfel că a venit la încarnare, prin sintonie, un om care se afla, în acel moment, în planurile cuantice situate în afara Oceanului de lumină, stăpânite de Cel rău.

În mod firesc, ar fi trebuit să se întrupeze un spirit pur provenit din Lumea fără formă, dar, datorită păcatului protopărinților, poarta alfa s-a blocat, astfel că s-a întrerupt un om din a doua generație - cam al 300-lea om din a doua generație, care trăise pe planeta Perfer. Numele său este Cain. Cain a fost prima ființă omenească născută direct în

planul cuantic material.

Faptul că primul fiu al protopărinților Adam și Eva nu a fost un spirit pur, provenit din Lumea fără formă, s-a datorat modului în care a fost conceput - stării părinților din momentul împreunării.

Ca regulă generală, progenitura care vine la întrupare este în rezonanță cu natura modului în care s-au împreunat părinții săi. Progenitura este compatibilă cu natura energiei pharismah emisă de părinți în momentul concepției. În funcție de respectarea Ordinii cosmice, părinții au acele progenituri pe care le merită. Acest proces se produce neîncetat, de la Adam și Eva până în ziua de astăzi. Orice ființă omenească este atrasă la întrupare printr-o pharismah creată de o pereche din planul material. Pharismah este emisă chiar în momentul contactului sexual.

Ca o paranteză, din acest punct de vedere, se poate spune că există două tipuri de contacte sexuale. Primul tip de contact sexual poate fi denumit - deloc eufemistic - contact sexual protejat. Al doilea tip poate fi denumit contact sexual ^{ne}Protejat.

Contactul sexual protejat este acel contact care se 'eahzează' fie sub cupola protectoare a iubirii, fie sub cupola 'rotectoare' a instituției căsătoriei, ce presupune nu atât actul oficial încheiat în fața instanțelor laice (în fața ofițerului stării civile), cât, mai ales, actul ritual încheiat în fața instanțelor divine (ceea ce Biserica definește drept taina sfântă a căsătoriei).

Când două ființe omenești se împreunează sexual, emit, fiecare, o pharismah. Când se iubesc emit energii modulate informațional luminoase - pharismah luminoase. În consecință, în urma unui astfel de contact sexual vine la întrupare o progenitură compatibilă cu emisia de energie - pharismah luminoasă - emisă în secunda concepției. Același lucru se produce în urma unui contact sexual realizat sub cupola instituției căsătoriei. De fapt, instituția căsătoriei a apărut doar în momentul în care iubirea a început să pălească în lumea oamenilor, fiind înlocuită cu interesele, calculele financiare sau pasiunea oarbă a partenerilor în cauză.

Contactul sexual neprotejat se produce în orice împrejurare care nu face parte din cazurile descrise anterior, în care nu există iubire sinceră sau în care nu există unire obținută prin ritualul ce consfințește taina căsătoriei. Când două ființe omenești se împreunează sexual în acest fel, emit energii pharismah întunecate. În aceste din urmă cazuri este chemată la întrupare o ființă omenească compatibilă energetic cu energia pharismah întunecată emisă în momentul concepției.

Astfel, în urma emiterii uneia dintre cele două tipuri de pharismah - luminoasă sau întunecată - este atrasă la întrupare fie o ființă omenească bună, fie o ființă omenească rea; fie din planurile astralului, fie din iad. De altfel, mulți oameni deveniți părinți se întreabă de ce Dumnezeu le-a dat un copil incompatibil cu ei, fără a se gândi că nu Dumnezeu a făcut o alegere în locul lor și că ei înșiși au ales în momentul emiterii energiilor pharismah; părinții în cauză au uitat felul în care s-a desfășurat contactul sexual (protejat sau neprotejat) ce a dus la întruparea copilului și dau, cel mai adesea, vina pe Dumnezeu pentru nereușitele lor.

În procesul aducerii la întrupare a unei ființe omenești, nu contează calitatea părinților ca oameni ori ca stare socială, ci doar calitatea actului sexual. Acest aspect este valabil în ziua de astăzi, așa cum a fost valabil de-a lungul existenței planului cuantic material, începând de la Adam și Eva.

Firește, pentru protopărinți problema s-a pus într-un mod întrucâtva diferit. Dacă mai așteptau puțin și obțineau binecuvântarea de la Domnul Dumnezeu - ceea ce echivala cu unirea lor prin binecuvântare divină -, protopărinții puteau aduce la întrupare un spirit pur, provenit din Lumea fără formă. Protopărinții nu au avut însă răbdare, astfel că, alegând în inima lor să se împreuneze înainte de a fi venit sorocul știut numai de către Domnul Dumnezeu, au adus la întrupare o ființă omenească provenită din haosul controlat de Cel rău. Această ființă omenească s-a reîncarnat în ciclul al patrulea, fiind atrasă chiar de energiile pharismah emise de către protopărinți în momentul concepției.

«%• Planul protopărinților «^

În momentul împreunării protopărinților și, ulterior, al nașterii, pentru prima dată, în lumea materială, a unui om provenit direct din lumile Celui rău, din haos, s-a blocat poarta alfa, prin care pătrund în circuitul palingeneziei spirite omenești pure, astfel că o lungă perioadă de timp, nici un spirit pur nu a mai venit la întrupare direct din Lumea iară formă.

Acest fenomen are o explicație destul de simplă: nu s-a dorit combinarea, în lumea materială, a spiritelor necoapte, provenite direct din Lumea fără formă, cu spiritele care aveau un stagiul îndelungat prin haos. Pe de altă parte, s-a dorit ca oamenii, care veneau la întrupare din haos, să fie aduși iarăși pe calea cea bună și, prin ei, să fie aduse ființele îngerești și spiritele naturii rebele. Dacă se continua procesul întrupării cu spirite noi venite direct din Lumea fără formă, ceilalți aveau toate șansele de a rămâne blocați în haos pentru eternitate. Dacă nu mai era posibil ca Cei răzvrățiți să se alipească direct prezentului continuu - Timpul lui Dumnezeu -, măcar trebuiau să se alipească prezentului oamenilor din lumea materială.

În momentul concepției (nu al nașterii) lui Cain, cosmosul material era extrem de mic. El apăruse puțin mai înainte, chiar în momentul făptuirii păcatului de către protopărinți, astfel că era format dintr-o singură planetă, Protopământul, care era copia perfectă a Edenului eteric.

Duhul lui Cain a venit la întrupare de-a lungul razei de creație deja formate în momentul apariției planului cuantic material. Procesul întrupării lui Cain a fost următorul: în momentul concepției, protopărinții au emis o pharismah întunecată, care a fost aspirată de nucleul pământului, care reprezintă poarta de intrare în culoarul ce duce spre planul cuantic al Celui rău, haosul, situat în afara Oceanului de Lumină. Pharismah întunecată a atras la întrupare, din haos, o ființă omenească de aceeași calitate (compatibilă cu sunet, miros și lumină cu actul împreunării în păcat).

În momentul nașterii, Cain a venit la întrupare pe raza de creație deja formată. Este imposibil ca o astfel de rază să se întoarcă din haos în același loc din planul cuantic material. Raza se reîntoarce totdeauna la periferia cosmosului. Ceea ce este aspirat prin nucleu reapare la periferie.

Astfel, duhul lui Cain a evadat din haos, a urmat raza de creație și a penetrat planurile cuantice pe la periferie. La periferie era deja formată o gaură neagră - care nu este altceva decât o poartă. Această gaură neagră se afla, pe atunci, chiar în vecinătatea pământului - cam la "o aruncătură de băț". Duhul lui Cain a penetrat gaura neagră și a urmat raza de creație pe la suprafața planului cuantic material, până în pântecul Evei. Astfel s-a închis circuitul razei de creație.

O lungă perioadă de timp, în lumea materială au existat doar trei ființe omenești: Adam, Eva și Cain. De-a lungul acestei îndelungate perioade de timp, Adam, Eva și Cain au putut să-l vadă în continuare pe Dumnezeu și să vorbească cu el - să umble cu el.

În momentul în care Cain și-a dat seama cine este el și de unde a venit - că este un om din a doua generație care aderase cândva la tabăra Celui rău -, i s-au deschis ochii și a înțeles Adevărul. În momentul în care a conștientizat toate aceste aspecte, s-a produs un fenomen uluitor. Cain a emis o pharismah luminoasă, care a urmat traseul primei pharismah emise de protopărinți. Spre deosebire de energia pharismah emise de Eva, cea a lui Cain că a fost mult mai luminoasă.

Energia pharismah luminoasă, emise de către Cain în momentul conștientizării Adevărului, s-a propagat de-a lungul vechii raze de creație. Pharismah emise de Cain a fost aspirată de nucleul întunecat al pământului, a străbătut Oceanul de Lumină până în haos, iar de acolo s-a reîntors pe la periferia cosmosului. Ea a penetrat planul cuantic material chiar în nucleul acelei prime găuri negre situată în vecinătatea Protopământului (punctul C), pentru a se reîntoarce la emitent.

În momentul în care energia pharismah a atins nucleul, din întunecată, gaura neagră a început să emită lumină, devenind un Soare. Acesta a fost procesul formării primului Soare - care a fost chiar Soarele sistemului nostru solar.

Firește, nu Cain, cu de la sine putere, a creat Soarele, ci procesele energetice desfășurate între planul cuantic material și nivelele profunde ale haosului, ca interacțiune de sunet, miros și lumină. Procesul a fost însă simultan. Orice modificare produsă de un om la suprafața globului fizic se repercutează atât la nivelul cosmosului, care reprezintă cerurile mari, cât și la nivelul aurei, care reprezintă cerurile mici.

În momentul formării primului soare fizic, planul cuantic material s-a extins: a avut loc o expansiune de spațiu. Soarele s-a depărtat de Protopământ până la o distanță convenabilă, iar pământul s-a comprimat - a devenit mai mic decât era înainte.

După o scurtă perioadă, s-a născut al doilea copil al protopărinților. Al doilea copil a fost Abel, care s-a născut în condiții mult mai bune decât Cain.

Abel s-a născut sub semnul căinței protopărinților, dar a fost un spirit venit tot din haosul situat dincolo de limitele Oceanului de lumină. Abel a venit la întrupare tot pe raza de creație creată la începuturi. Însă, de această dată, la periferia

cosmosului, în punctul C, nu mai exista o poartă întunecată, ci o poartă luminoasă - Soarele.

Traseul întrupării lui Abel a fost următorul: impulsul (pharismah) venit de la protopărinți a chemat la întrupare un om primordial din grupa a doua de corpuri duh, care trăise cândva pe Perfer (Cain a fost din grupa întâi).

La fel ca și Cain, când a crescut, Abel a aflat Adevărul spus de însuși Domnul Dumnezeu. Aflând Adevărul, Abel s-a luminat, astfel că a devenit luminos.

Trebuie spus că atât Abel, cât și Cain, la fel ca mulți dintre oamenii care s-au întrupat ulterior, direct din haos, nu au fost oameni răi în sensul strict al cuvântului. În ciclul al doilea, ei au ajuns în lumea Celui rău ca victime, nu ca făptuitori direcți ai răului. Ei au fost mințiți, la fel ca mulți oameni de astăzi, de adevărații făptuitori ai răului.

Datorită faptului că, prin împreunarea protopărinților în Păcat, s-a blocat poarta alfa, nici un spirit pur nu a mai venit în lumea materială de-a lungul ciclului al treilea. În schimb, au început să se întrupeze oamenii ținuti captivi în haos de Cel rău. Planul de bătaie, ticluit de Adam, Eva, Cain și Abel era foarte simplu: voiau să cheme la întrupare, prin emiterea unor pharismah, cât mai mulți oameni din lumile Celui rău, din haos, pentru a afla Adevărul în lumea materială. Aflând Adevărul, oamenii se luminau. Astfel, Cel rău a fost pe punctul de pierde bătaia în planul cuantic material.

Urmașii de trup ai protopărinților, n-au mai venit în lumea materială de-a lungul primei raze de creație, care deja devenise luminoasă datorită conștientizării Adevărului de către Cain, ci de-a lungul altor raze. Cu cât s-au înmulțit razele de creație, cu atât s-au întrupat mai mulți oameni din haos. Concomitent, după același proces, au apărut mai multe găuri negre în cosmos.

Treptat, oamenii s-au împărțit în linii principale de descendenți, astfel că fiecare linie de descendenți și-a format o rază proprie de creație, de-a lungul căreia să se întrupeze. În momentul în care, potrivit, planului protopărinților, duhurile oamenilor proveniți din haos aflau Adevărul, se luminau.

Luminarea acestor duhuri de oameni a avut un corespondent macrocosmic: găurile negre au început să lumineze. În momentul în care o gaură neagră se lumina, trecând astfel de la întuneric la lumină, se naștea o stea (un soare). Cu cât s-a înmulțit numărul stelelor (luminătorilor), spațiul s-a expandat, iar pământul fizic, planeta mamă, s-a comprimat. Stelele, luminătorii, se depărtau proporțional de pământ, pe măsură ce oamenii se luminau în lumea materială. Astfel, cosmosul a intrat în expansiune cuantică.

Procesul continuă și în ziua de astăzi. Tot ce se petrece la nivelul pământului fizic, ca emisii de energii pharismah, este reflectat la nivelul macrocosmosului. Acesta este de altfel, motivul pentru care, potrivit Vechiului Testament, luminătorii (Soarele și Luna) n-au apărut pe firmament decât în ziua a patra a creației, în timp ce Lumina a apărut în ziua întâi.

Într-un fel, se poate spune că oamenii proveniți din haos, vin, de fapt, din stele. Ei vin de-a lungul razelor de creație, sub formă de duh, pentru a se naște prin femeie. Parcurgerea acestui traseu imens, care face o buclă ce are la un capăt haosul, iar la celălalt capăt nucleul întunecat al pământului se realizează nu în mii și mii de ani-lumină, ci instantaneu. Tot astfel se propagă și energiile Dharismah. Procesul transformării corpurilor cerești este dinspre întuneric spre lumină. Găurile negre au tendința de a absorbi Lumina și de a deveni nebuloase, nebuloasele nasc sori, iar sorii nasc planete. Uimitor este însă faptul că, în ziua de astăzi, sorii încep să cam dispară. Mai întâi devin supernove, apoi explodează. Particulele lor luminoase sunt apoi absorbite de alte găuri negre, care se luminează într-un proces ciclic.

Acest fapt se datorează înțeleptirii treptate a oamenilor din lumea materială, care află Adevărul și se luminează. Cu cât se luminează mai mulți oameni în lumea materială, cu atât se sting mai mulți sori în cosmosul material. Cu alte cuvinte, oamenii spiritualizează materia.

fo> Veacul fericit «^

Spre deosebire de părinții lor, Cain și Abel puteau pași pe pământ. Cei doi frați nu depășeau cu mult 1, 90 centimetri, dar erau extrem de musculoși. Dacă, din punctul de vedere al perfecțiunii trupului, Adam poate fi comparat cu Apollo, Abel și Cain pot fi comparați cu Hercule. Ei erau extrem de musculoși și de bine proporționali. Trupurile culturistilor de astăzi sunt palide umbre față de trupurile impresionante ale lui Abel și Cain.

Cei doi frați semănau întrucâtva: aveau amândoi părul negru și nu prea lung, fiind purtat cu breton pe frunte; unele

porțiuni erau crețe, aproape sârmoase, alte porțiuni erau doar ondulate, altele erau perfect drepte, într-o neorânduială aproape savantă. Cei doi frați aveau sprâncene foarte groase, ochii mult mai mici decât părinții lor, ochii cu iris și cristalin, nasul cam borcănat, cu nări proeminente, buze groase, dinți albi, puternici Și întrucâtva ascuțiți. Abel și Cain au fost primii oameni cu canini.

Abel și Cain aveau puteri fizice extrem de mari: materia TM „^{era un} obstacol în calea lor: puteau smulge copaci din rădăcină, puteau muta stânci dintr-un loc în altul. Deși musculoși, erau foarte flexibili, astfel că puteau sări de la înălțimi mari, fără a păți nimic. Aveau o detență de invidiat: Puteau sări de pe loc până la înălțimi impresionante. Puteau merge pe versanții munților la fel cum merge o muscă pe un perete.

Teoretic, Abel și Cain nu puteau fi uciși de alți oameni: ei nu puteau fi uciși decât de cei care s-au născut înaintea lor; de asemenea, se puteau ucide între ei. Abel și Cain nu s-au dușmănit niciodată; de-a lungul vieții lor fizice, nu s-au bătut unul cu altul. Ceea ce s-a întâmplat în momentul acelei crime primordiale, în care Cain l-a ucis pe Abel, a fost rezultatul unei enervări de moment indusă și generată de influențele nefaste ale Celui rău, enervare pe care Cain a regretat-o toată existența sa ulterioară.

După asasinarea lui Abel, s-au format mai multe linii de descendenți. Adam și Eva au avut și alți fii și fiice după nașterea lui Cain și a lui Abel, care au format diferite linii de descendenți. Cea mai cunoscută este linia lui Seth - înlocuitorul lui Abel.

De asemenea, Cain a avut fii și fiice, care au format alte și alte linii de descendenți. La rândul lor, fiii și fiicele acestora au avut progeneruri. Fiecare dintre aceste progeneruri a constituit punctul de plecare al unei noi linii de descendenți.

Fiii și fiicele directe ale lui Adam și Eva, născuți după Abel și Cain (cu excepția liniei de descendenți ai lui Seth), au ieșit total din istorie, în sensul că nu s-a implicat niciodată în ea. Ei au rămas perfecți, nu au fost implicați în crime fratricide sau în acțiuni contrare Ordinii cosmice, astfel că nu au căzut niciodată - nu au păcătuit. Ei au locuit în permanență alături de Adam și Eva și i-au urmat pretutindeni. Același lucru se poate spune și despre unii dintre urmașii lui Cain. Primii descendenți ai lui Cain s-au alăturat protopărinților, astfel că au rămas necunoscuți.

Pornind de la următoarele linii de descendenți, oamenii s-au înmulțit și s-au răspândit pe suprafața pământului. Fiecare cap de familie și-a luat progenerurile și s-a stabilit într-un teritoriu. Deși nu era permisă împerecherea cu cei din alte linii evolutive, de la un moment, totul s-a amestecat. Nimeni nu mai știa cu exactitate cine-i sunt strămoșii. Datorită faptului că oamenii încă aveau posibilitatea să trăiască foarte mult în lumea materială, se ajunsese ca stră-străbunicii să trăiască lângă nepoții din a douăzecea generație.

Dacă Adam, Eva și primii lor urmași direcți au avut o durată de viață neînchipuit de lungă, ce nu poate fi estimată în anii actuali (vârsta lui Adam, de 930 de ani, specificată în Vechiul Testament, nu are cum să spună mare lucru, întrucât onditiile din acea perioadă erau diferite de cele actuale), ceilalți oameni au trăit din ce în ce mai puțin, în funcție de modul în care au respectat Ordinea cosmică.

Totuși, la începutul acelei perioade, majoritatea oamenilor trăiau peste cinci sute de ani, în funcție de felul în care respectau Ordinea cosmică, căci păcatul înseamnă îmbătrânirea și, în final, moartea. Uimitor este însă faptul că, deși atinseseră vârste de sute de ani, înfățișările lor arătau ca și cum ar fi avut 25-30 de ani.

În prima parte a celui de-al treilea ciclu, condițiile de existență și mediul pământului erau diferite de cele actuale. Chiar și proporția elementelor din natură era alta. Pe măsură ce răul s-a infuzat tot mai mult în oameni, s-a infuzat și în natură. Din elementul unic, oxigenul primar, existent în prima parte a formării planului cuantic material, s-au constituit alte și alte elemente, formându-se astfel o bună parte din elementele chimice cunoscute astăzi în tabelul lui Mendeleev. Totuși, cu toată decăderea urmașilor direcți ai lui Adam și Eva, de-a lungul ciclului al treilea, planul cuantic material nu arăta precum în ziua de astăzi.

Pe arunci nu existau toate elementele chimice din ziua de astăzi, iar proporția de lumină era încă dominantă. Mare parte din elementele chimice din tabloul lui Mendeleev sunt manifestări ale întunericului. Modul în care se poate stabili ponderea dintre lumină și întuneric în cazul unui element chimic - cu toate valențele sale - este de a observa capacitatea de a lumina cu de la sine putere. Dacă un element chimic este capabil de a lumina, atunci este format, în

proporție majoritară, din lumină. Dacă nu emite lumina și are nevoie de o sursă exterioară pentru a deveni vizibil, atunci este format, preponderent, din întuneric.

Date fiind condițiile atât de diferite de cele actuale, este dificil de a descrie ceea ce s-a petrecut în acea perioadă. Acesta este motivul pentru care o descriere a mediului și a oamenilor de atunci poate fi taxată drept fantezie. Totuși, cu toate riscurile Pe care un astfel de demers le incumbă, vom încerca să reflectăm, în mod succint, ceea ce s-a întâmplat în acea perioadă de timp.

Mediul natural al lumii materiale era prea puțin asemănător cu cel actual: pământul era o imensă grădină, cu milioane de specii de flori și de vegetale. Dominau pădurile luxuriante, cu arbori înalți de aproximativ 200 de metri. Peste tot existau luminișuri, livezi cu pomi fructiferi și șesuri cu plante de cele mai felurite forme. Pomii fructiferi aveau fructe de cele mai diferite forme, culori și gusturi; vegetalele se găseau din abundență. De aceea, hrana oamenilor, care încă nu ajunseseră să consume carne, era foarte variată.

Cerul era diferit de cel de astăzi, în sensul că, în lipsa anotimpurilor, nu se putea vorbi despre condiții meteorologice nefaste. Clima era extrem de blândă, nimeni nu auzise vorbindu-se de zăpadă, de ger sau de viscol. Cerul avea o infinitate de nuanțe, nu ca astăzi, când este plin de praf și de noxe rezultate în urma poluării. Norii aveau culori și nuanțe imposibil de descris; când se ciocneau doi nori, se formau jerbe mirifice, ca niște artificii. Zilele erau lungi și însorite, iar nopțile erau plăcute. Această epocă de abundență poate fi denumită Evul de aur sau Veacul fericit.

Datorită abundenței de hrană, oamenii nu aveau nevoie să muncească, astfel că își petreceau timpul savurând noi și noi fructe, cu arome delicate, pe care le descopereau în peregrinările lor de-a lungul și de-a latul pământului. Făceau coroane din flori, pe care le dăruiau unii altora. Nimeni nu era supărat sau trist, răsetele și veselia se țineau lanț, cât era ziua de mare. Nimeni nu își construia case acoperite, iar culcușurile erau sub cerul liber. Nimănui nu-i trecea prin cap să privească la soața aproapelui altcumva decât ca la o soră.

Bărbații erau înalți, supli și musculoși. Fiecare fibră de mușchi se observa sub piele, astfel încât se puteau învăța grupele de mușchi numai din simpla observare a trupului unui bărbat. Femeile erau delicate, aveau o frumusețe inocentă, ce astăzi nu mai poate fi observată decât la copii. Nimeni nu avea vreun betșug, nimeni nu era bolnav sau rănit.

Capitolul 6

OFENSIVA CELUI RĂU

Începutul decăderii

Urmașii protopărinților, aduși la viață prin încrucișarea principalelor linii genealogice, au căzut destul de rapid în mrejele Celui rău. Cu fiecare faptă rea, în dezacord cu Planul lui Dumnezeu, urmașii de trup ai protopărinților s-au depărtat de Dumnezeu și de prezentul continuu, pentru a se înfunda în trecut, chemând la viață amintirea.

Pe măsură ce faptele rele s-au acumulat, iar karma cosmosului fizic a devenit tot mai întunecată, mediul fizic (clădit pe fundamentul vechilor întocmiri) a cunoscut o tendință din ce în ce mai accentuată de materializare. Au apărut elemente chimice noi, care au conferit materiei primare o doză accentuată de densificare. Concomitent, pe fondul modificărilor mediului, oamenii de pe toată suprafața pământului s-au coagulat în primele comunități.

Inițial, răul a făcut breșe prin intermediul acelor oameni care au dorit - și chiar le-a plăcut - să-i stăpânească pe ceilalți. Oamenii din această categorie au manifestat, de bună voie și nesiliți de nimeni, atributele Celui rău. Ei au devenit *sămânța cea rea*. Prin emisiile energiilor pharismah întunecate, acești oameni au creat noi raze de creație între lumea materială și planurile cuantice situate în haos, acolo unde era sălașul Celui Rău.

Oamenii din sămânța cea rea s-au comportat precum un virus într-un organism sănătos. La început timid, apoi din ce în ce mai îndrăzneț, ei s-au manifestat negativ în două direcții principale. Prima direcție de acțiune a constatat în distrugerea armoniei naturale dintre oameni - cu accentul pe distrugerea raporturilor armonioase dintre bărbați și femei. A doua direcție de acțiune a constatat în distrugerea mediului paradiziac creat de către Dumnezeu, în așa fel încât oamenii să nu mai găsească

hrană din abundență. de scurt, pe fondul ingenuității majorității oamenilor din acele timpuri. Oamenii ce formau marea masă erau extrem de naivi;] nu auziseră despre astfel de modalități de acțiune și nu aveau amintiri în acest sens - nu existau, în memoria lor, evenimente compatibile.

Distrugerea armoniei dintre oameni s-a bazat, în primul rând, pe ruperea armoniei naturale dintre bărbați și femei. Femeia era considerată *strălucirea* - sau lumina - bărbatului, parte (coastă) ruptă din el. între bărbat și femeie exista o relație de comuniune perfectă, astfel că familia, ca rezultat al unirii lor, nu umbrea în nici un fel perfecțiunea creației lui Dumnezeu.

La început, doar Adam, ca Preot al lui Dumnezeu, a avut autorizarea de a conduce comunitatea nou constituită, iar spusele sale erau considerate legi sau porunci. Totodată, tinerii se prezentau în fața sa și primeau binecuvântarea înainte de a se uni trupește, ceea ce echivala cu ritualul de căsătorie din ziua de astăzi.

În epocile următoare, când liniile genealogice s-au răspândit pe suprafața pământului, cel mai bătrân din grup, întâiul născut, a dobândit, în mod natural, capacitatea de a porunci grupului și de a uni tinerii care doreau să rămână împreună. Cel mai bătrân avea dreptul natural de a conduce comunitatea. El avea autorizarea de a uni un bărbat și o femeie, iar ceea ce unea el nu mai putea fi rupt de nimeni.

Împreunarea dintre un bărbat și o femeie era considerată o taină sfântă, lăsată de către Dumnezeu oamenilor, prin intermediul primului născut, Adam. Nimănui nu-i trecea prin cap să facă altceva și nici nu exista un precedent în acest sens. Astfel, progeniturile care veneau la întrupare erau relativ compatibile cu părinții.

În momentul concepției, părinții emiteau o pharismah relativ luminoasă - atât de luminoasă cât se putea în nou constituita lume materială. Datorită faptului că poarta alfa era închisă, energia pharismah era absorbită în nucleul pământului și se transforma într-o rază de creație ce aducea la întrupare, din haos, o ființă omenească din generațiile anterioare.

Ființele omenești se întrupau în lumea materială direct din haos, dar la maturitate aflau Adevărul, în urma unei educații adecvate. Educația lor în lumea materială corespundea planului ticluit de către protopărinți

Cele două modalități de acțiune ale oamenilor din sămânța cea rea au fost puse în practică într-un răstimp extrem. Atât protopărinții Adam și Eva, cât și primii lor urmași, urmăreau salvarea a cât mai multor ființe omenești din haos. În prima fază, planul urmărea aducerea la întrupare a oamenilor care, în ciclurile cosmice anterioare, au fost victime ale Celui rău. În a doua fază, planul urmărea aducerea la întrupare a oamenilor care, în ciclurile cosmice anterioare, au aderat la Cel rău, devenind sămânța cea rea. În urma unei educații atente, la maturitate, oamenii ce formau sămânța cea rea urmau să afle Adevărul și să treacă de partea Luminii.

În momentul în care, în lumea materială, perechile au ales să se împreuneze în afara procedurii de binecuvântare din partea celui mai vărsnic, care îndeplinea funcția de Preot al lui Dumnezeu, s-a format o discontinuitate în lanțul nașterilor: s-au născut, înainte de termen, ființe omenești care, în ciclurile cosmice anterioare, au format sămânța cea rea.

Devenind reprezentanții direcți ai Celui rău în planul material, oamenii din sămânța cea rea au avut, la rândul lor, progenituri compatibile cu ei. În scurt timp, toate comunitățile de pe cuprinsul pământului au fost virusate de oameni din sămânța cea rea. Din nefericire, planul îndrăzneț ticluit de către protopărinți, de salvare a celor din haos, de-a lungul unei singure existențe întrupate, a eșuat.

Întrupându-se în lumea materială înainte de termen, oamenii din sămânța cea rea au pus capăt epocii de abundență, prin distrugerea creației lui Dumnezeu. De fapt, prima caracteristică a celor răi este distrugerea, indiferent sub ce formă o manifestă. Ei au început prin a distruge livezile cu pomi fructiferi și grădinile cu plante comestibile, lipsind marea masă a oamenilor de hrană. Apoi, au construit primele îngrădiri, punând gard în jurul propriilor surse de hrană - în jurul propriilor livezi și grădini.

Nu după mult timp, a urmat o nouă etapă a ofensivei răului. Fiind lipsiți de surse suficiente de hrană, bărbații și-au pierdut *strălucirile* - femeile -, care au ales ceea ce este mai comod: să-i urmeze pe cei din sămânța cea rea și să se

împreuneze cu ei, în afara binecuvântării conducătorului comunității.

Astfel a început epoca sclavagistă, iar epoca abundenței - Evul de aur sau Veacul fericit - a luat sfârșit. Epoca sclavagistă^a continuat neîncetat de-a lungul celui de-al treilea ciclu, apoi de-a lungul celui de-al patrulea și continuă și în ziua de astăzi. Ea nu s-a încheiat. S-au schimbat doar formele de manifestare.

Oamenii, altădată buni și fericiți, care-și ofereau în dar, unii altora, fructe și legume, s-au schimbat peste noapte. Au apărut lăcomia, batjocura, crima - principalele caracteristici ale Celui rău.

Datorită pharismah-urilor întunecate emise de oameni, ceea ce s-a petrecut la suprafața lumii materiale a fost aspirat în centru - în nucleul întunecat - și a reapărut la periferie. Când circuitul s-a închis, lumea materială a cunoscut un proces rapid de densificare, vegetalele au început să se modifice, au apărut plantele otrăvitoare, clima s-a modificat, solul a devenit arid în diferite locuri etc - într-un cuvânt, răul s-a infuzat în natură.

^» Creația falsă <^f

În prima perioadă a existenței planului cuantic material, îngerii din ierarhia Fiilor luminii se manifestau în lumea materială și vorbeau, față în față, cu oamenii.

Precum Fiii Luminii se manifestau în trupurile lor de lumină, tot astfel Fiii întunericului - ființele Dree și Lorehh - au dobândit capacitatea de a se manifesta în trupurile lor energetice la nivelul lumii materiale. Atât Fiii Luminii, cât și Fiii întunericului erau observați de toți oamenii întrupați.

Dacă îngerii din ierarhia Fiilor Luminii (inclusiv spiritele naturii bune) se puteau manifesta direct, cei din ierarhia Fiilor întunericului (Lorehh și Dree) se manifestau doar de-a lungul razelor de creație. Lorehh și Dree locuiau în haos, dar nu puteau pătrunde în lumea materială decât de-a lungul razelor de creație deschise de oamenii întrupați. Pentru ei, nu exista decât o singură cale de a pătrunde în lumea materială: razele de creație.

De câte ori un om întrupat era sfătuit, direct, de către un spirit bun al naturii sau de către un înger din ierarhia Fiilor luminii cu privire la un subiect, se înființa, în partea opusă, și un Fiu al întunericului: Lorehh sau Dree. În momentul în care se manifesta îngerul, apărea și reprezentantul Celui rău, care-l sfătuia pe om să facă ceea ce-i place și să nu asculte de înger, care "vrea să-i strice plăcerea". Astfel, alături de un oameni se manifestau atât ființele luminii, cât și cele ale întunericului în planul cuantic material, ființele Dree și Lorehh s-au manifestat progresiv, fiind chemate de pharismah-urile întunecate emise de oamenii din lumea materială. Cu cât oamenii din lumea materială au făcut acte mai grave, depășindu-se de Ordinea cosmică, cu atât au chemat ființe ale întunericului mai puternice, a căror rază de acțiune și influență era mai mare.

În prima fază au fost chemate la existență, direct din haos, Dree și Lorehh destul de mici ca putere și tărie - cu grade mici pe scara ierarhică. Primele ființe întunecate venite din haos, de-a lungul razelor de creație, au fost spirite ale naturii Lorehh, pe care le putem denumi "ale putreziciunii naturii" sau Lorehh ale aspectului eteric (care erau de pământ, de apă, de foc și de aer, în funcție de elementul în care se manifestau) - pe scurt, *Lorehh eterice*.

Lorehh eterice sunt acele spirite ale naturii care, înainte de rebeliune, aveau misiunea de a se îngriji de buna funcționare a naturii - menținerea naturii în stare vie (natura lipsită de putreziciune). După rebeliune, aceste ființe au devenit opusul a ceea ce au fost; au devenit spirite ale naturii care aduc putreziciunea naturii. În urma activității oamenilor în lumea materială, ele au silit spiritele bune ale naturii (spiritele bune ale naturii sunt denumite zaurdarii) să plece din natură și s-au instalat în locul lor; în momentul în care a plecat un spirit bun al naturii, a cărui menire este de a asigura perpetuarea creației, a intervenit un spirit rebel al naturii - Lorehh. Astfel, întunericul a luat locul luminii.

Pe atunci, majoritatea oamenilor aveau o ingenuitate compatibilă cu a copiilor de astăzi. Tot ce era strălucitor, le stârnea bucuria și entuziasmul, astfel că nu a fost prea greu să fie amăgiți de Lorehh eterici. Pe măsură ce tot mai mulți oameni au fost amăgiți de Lorehh eterici, răul s-a infuzat în natură, iar mediul s-a modificat. Creația perfectă a lui Dumnezeu a început să dispară, iar zaurdarii (spiritele bune ale naturii) s-au retras, datorită faptului că nu mai corespundeau energetic cu noul mediu. Astfel, mediul s-a metamorfozat - a apărut o natură ce presupunea moartea și putreziciunea.

Când natura a cunoscut o degradare accentuată, Lorehh eterici s-au înfățișat oamenilor drept salvatori. Ei au cerut oamenilor să facă după cuvântul lor și să fie proclamați drept -onducători, iar oamenii și-au dat acceptul, la fel cum, în ziua de astăzi, în cadrul unor alegeri, oamenii își dau votul unui singur om, lăsându-și destinul în mâinile acestuia.

În schimbul acestui troc, Lorehh eterici au creat adevărate zone paradiziace artificiale ce se inserau ca niște enclave în mediul, pe cale de a se degrada, al pământului fizic. Astfel, pe suprafața pământului au apărut nenumărate enclave paradiziace artificiale.

Fermecați de noua creație, oamenii s-au strâns în nou înființatele paradisuri artificiale care, la început, nu erau mai mari ca un stadion de fotbal. Aderând la noul tip de paradis, oamenii au devenit sclavi în toată regula. În momentul în care aveau la noua comunitate, oamenii primeau o pecete aurică, pe care o putem numi pecete luciferică. Ea era aplicată, în cadrul unui ritual de "înfrățire", ca semn al supunerii omului în fața unei ființe Lorehh eterice.(18)

Un Lorehh eteric nu are capacitatea de a crea, prin propria sa putere, o zonă paradiziacă. Pentru a crea în mod artificial o zonă paradiziacă, un Lorehh trebuia să preia puterea (energia) oamenilor. Lorehh poate doar să canalizeze energia preluată de la oameni, nu să emită energie proprie. Puterea (energia) era preluată de la oameni doar în urma ritualurilor de "înfrățire", ce presupunea aplicarea peceții luciferice.

Când oamenii au fost de acord cu propunerea ființei întunecate, au emis, invariabil, și o energie pharismah întunecată, care a urmat traseul cunoscut: a fost absorbită prin centru pentru a reapărea la periferie. Cu fiecare pharismah întunecată, se amplifică cumulumul de energie preluat de la oameni, iar puterea ființei Lorehh creștea în mod proporțional.

Procedeul nu era prea complicat. Lorehh se adresau oamenilor cam în felul următor: - *"După cum vedeți, în jurul vostru natura se deteriorează; în curând nu o să mai aveți hrană. O să îmbătrâniți foarte rapid și, în final, o să muriți. Dar eu vă voi salva. Veniți așadar în paradisul creat de mine; cu cât veți veni mai mulți, cu atât paradisul va fi mai amplu și mai vast, iar hrana va fi din abundență. Trupurile voastre nu vor îmbătrâni și nu veți mai gusta moartea".*

Ceea ce spunea un Lorehh se adevăra până în cele mai mici amănunte. Minciuna consta, firește, în faptul că ființele Lorehh eterice își arogau o putere ce nu era a lor. Puterea și energia erau ale oamenilor. Din marea masă a celor mulți, Lorehh își alegea un om, care era proclamat drept conducător și reprezentant al său. Ales cu grijă, acel om făcea parte, cel mai adesea, din sămânța cea rea. Acest om devenea astfel canalul prin care puterea și energia erau preluate de la ceilalți membri ai comunității.

În cadrul enclavei paradiziace avea loc o creație artificială - o creație falsă -, care copia adevărata creație a lui Dumnezeu. În enclava paradiziacă artificială, hrana se găsea din abundență, iar trupurile oamenilor nu îmbătrâneau, fiind permanent susținute prin racolarea de noi membri, care furnizau energie suplimentară.

Când un membru al comunității voia un nou fel de pom fructifer, care să producă fructe cu un anumit gust, nu era nici o problemă: se crea special pentru el acel pom fructifer. Totul părea o joacă de copii: oamenii-copii cereau să se realizeze diferite elemente vegetale, plăcute la vedere și bune la gust, care se realizau prin grija conducătorului uman și a ființei Lorehh.

Paralel cu acest proces, la oameni s-a format pentru prima oară sentimentul proprietății: *"copacul meu preferat, unde mă odihnesc doar eu", "fructele mele cele gustoase, mai gustoase decât ale tale, pe care nu le mănânc decât eu"* etc. Anterior acestui moment, sentimentul proprietății nu exista.

Problema devenea cu adevărat serioasă doar în momentul în care oamenii părăseau, tot în joacă, habitatul stabilit - enclava stăpânită de Lorehh. În afara habitatului se petrecea un eveniment cumplit: oamenii nu mai găseau hrană, trupurile lor tindeau să îmbătrânească rapid; nu o dată, survenea moartea instantanee. În aceste condiții, Lorehh - sau după caz, conducătorul din sămânța cea rea - avertiza "norodul" să nu se mai aventureze în afara habitatului, în "haos", acolo unde veghea "dușmanul". Firește, speriat de cele petrecute, norodul rămânea cuminte în habitatul unde avea toate cele trebuincioase unui trai îndestulat.

Acesta a fost "scenariul" după care mare parte din creația adevărată a lui Dumnezeu a pălit, iar natura și-a pierdut caracteristicile edenice originare. În locul ei, au fost construite zonele pseudoparadiziace în care totul se perpetua în condiții Oficiale. Toate aceste zone au fost constituite în urma înfrățirii nefirești a oamenilor cu ființele Lorehh eterice. Ființele

Lorehh^{nu} au făcut altceva decât să transforme energiile naturale ale oamenilor și să "formateze" (dacă ne este permisă folosirea unui astfel de termen) pseudoparadisuri magice. Cu cât aveau mai mulți oameni, cu atât puterea și tăria unui Lorehh devenea mai] mare, iar enclava se mărea.

Prima consecință a acestor acțiuni potrivnice Ordinii cosmice a fost despărțirea oamenilor de adevăratul Dumnezeu -Dumnezeu Unicul, Creatorul cerului și al pământului. În locul Său s-au manifestat o mulțime de zeișori - dumnezei falși -, care s-au erijat în creatori și stăpâni ai unui teritoriu.

A doua consecință a fost despărțirea omului de om; oamenii s-au diferențiat, în funcție de pecetea aurice. A treia consecință a fost înstrăinarea omului de natură.

&* Noii cuceritori <<^

Problema a devenit și mai gravă în momentul în care Lorehh eterici au început să se lupte între ei, pentru cucerirea a cât mai multor adepți. La rândul lor, la îndemnul acestora, oamenii au început să se lupte pentru cucerirea de "spații vitale". Cu cât creșea numărul oamenilor, cărora le era aplicată pecetea de către o ființă Lorehh, cu atât pseudoparadisul artificial se extindea.

Datorită faptului că un rău cheamă la viață un alt rău, și mai mare, acțiunea oamenilor, combinată cu cea a spiritelor naturii rebele Lorehh eterice, a chemat la viață, din haos, prin sintonie, ființe ale răului mult mai puternice.

Chemarea ființelor Lorehh din haos s-a desfășurat la fel ca în cazul oamenilor. După cum s-a menționat, la începutul ciclului au fost chemate la întrupare, de-a lungul razelor de creație, ființe omenești din haos. Aceste ființe omenești trăiseră în ciclul cosmic anterior, pe Perfer, dar nu făptuiseră în mod direct răul; ele erau, dacă se poate spune astfel, victime ale condițiilor din acel ciclu. Cu cât răul s-a extins în lumea oamenilor, cu atât au venit la întrupare, direct din haos, oameni din ce în ce mai răi. Când procesul a atins apogeul, au început să se întrupeze oamenii din sămânța cea rea. Cu cât se întrupau mai mulți oameni din această categorie, cu atât creștea răul în lumea materială. Răul creștea în mod exponențial cu calitatea oamenilor ce se întrupau prin sintonie, din haos.

Tot astfel s-a desfășurat procesul manifestării ființelor Lorehh, Lorehh eterice nu erau prea importante în organigrama ființelor întunecate; de fapt, ele erau cele mai binevoitoare și mai plăcute la înfățișare. Lorehh eterice căzuseră ultimele sub acțiunea Celui rău, la fel ca acele victime omenești de pe Perfer. Într-un fel, Lorehh eterice erau la fel de copilăroase ca și oamenii. Le plăcea să-și etaleze "jucăriile" - noile creații de forme vegetale - și să se bucure de noile condiții existențiale împreună cu "frații" lor, oamenii. Mai că se așteptau să vină Fiii Luminii sau chiar Dumnezeu, să le laude pentru "isprăvile" lor.

Din păcate n-a venit să le laude nici Dumnezeu, n-au venit nici îngerii din ierarhia Fiilor Luminii. Au venit doar "frații" lor mai mari în putere și tărie (un rău mai mare, care se manifesta mult mai dur), care dormitau de multă vreme în haos: ființe Lorehh mult mai puternice, de o altă calitate.

Lorehh din această nouă categorie pot fi denumite sexuale, dar activitatea lor a fost legată, în principal, de aspectele de reproducere și creștere ale vegetației. Lorehh sexuale au adus în lumea oamenilor întrupați un alt element necunoscut anterior - sexualitatea exacerbată. (Prin Evul mediu astfel de ființe Lorehh erau denumite succubi, incubi, zburători sau zburătoare.)

Prin intervenția ființelor Lorehh sexuale a avut loc o mare revoluție: revoluția sexuală. În urma acestei revoluții, mare parte din vechile comunități conduse de Lorehh eterice și-au încetat existența, iar oamenii și-au îndreptat atenția asupra unui nou joc: jocul sexual. "Moda" s-a schimbat parcă peste noapte.

În cadrul jocului sexual, femeia a devenit fetiș și obiect de venerație. Bărbații au început să se lupte și să se ucidă între ei pentru câștigarea a cât mai multor femei, astfel încât, de la un moment dat, sărbătorile cîmpenești din perioada anterioară, relativ nevinovate, au degenerat în ritualuri orgiastice.

Vechile teritorii pseudoparadiziace ale Lorehh eterice au fost cucerite și preluate de mult mai puternicele Lorehh sexuale, însăși Lorehh eterice au fost subjugate de cele sexuale printr-un proces de absorbție energetică. S-au *formatat* alte teritorii -psudoparadisuri -, în funcție de energia sexuală emisă de oameni în cadrul ritualurilor orgiastice. Oamenii au

primit alte peceti de sclavie, după principiul deja consacrat.

Sub influența tot mai accentuată a ființelor Lorehh, întreținând relații sexuale cu din ce în ce mai mulți bărbați, femeile s-au modificat atât la nivelul aurie, cât și la nivelul -napului material. Într-un fel, se poate spune că noul mediu natura întreținută artificial - și-a pus amprenta asupra structurii aurice și corporale a femeilor. Trupurile femeilor au dobândit o frumusețe ireală și, întrucâtva, artificială. Femeile au devenit adevărate zeițe.

Acest eveniment, demn de luat în seamă, este punctat de Vechiul Testament, dar și de alte cărți sacre din vechime, printre care și Cartea lui Enoch, care afirmă că *"în acele vremuri, femeile s-au făcut din ce în ce mai frumoase"*.

Firește, și înaintea intervenției Lorehh sexuale, femeile erau foarte frumoase, dar acea frumusețe era perfect naturală, fără nimic artificial. Înaintea intervenției ființelor Lorehh sexuale, femeile erau reflectarea Edenului dintru începuturi. Prin formarea noilor pseudoparadisuri conduse de Lorehh sexuale, au apărut femei (vampe), a căror frumusețe tăia răsuflarea. Datorită frumuseții lor, femeile au început să fieenerate, într-un mod destul de puțin onorabil, de către bărbați și nu numai. Chiar și ființele Lorehh (și, mai târziu, Dree) au atentat la ele, într-un proces procreativ ce a întrecut cele mai negre estimări.

Comportamentul oamenilor și emiterea de noi pharismah în pseudo-paradisurile conduse de Lorehh sexuale, au creat pe de-o parte, un nou dezechilibru față de Ordinea cosmică, iar de celalată parte, au chemat la viață, direct din haos, un rău și mai mare, manifestat de alte ființe ale întunericului, mult mai puternice, despre a căror existență nu se știa în lumea materială.

De această dată n-au mai fost atrase din haos spirite ale naturii rebele Lorehh, ci ființe îngerești rebele din categoria Dree, mult mai puternice. Ființele Dree erau (și sunt) direct subordonate lui Lucifer, iar principala lor preocupare a fost introducerea comerțului - a negoțului -, concomitent cu distrugerea sistematică a surselor de hrană. Negoțul a fost creația exclusivă a lui Lucifer.

Atât oamenii întrupați, cât și ființele Lorehh din primele două categorii s-au speriat încă de la început de această nouă formă a răului, pe care nu o cunoșteau nici măcar din auzite. Curând, temerile lor cele mai sumbre s-au adevărit, întrucât acțiunea în forță a ființelor Dree s-a concretizat în noi forme de sclavie. Nu numai oamenii au fost aserviți, ci și ființele Lorehh.

Prin aservirea atât a oamenilor, cât și a spiritelor naturii rebele Lorehh, ființele luciferice Dree au construit noi comunități, în care vechile caracteristici s-au perpetuat, pe o scară mult mai amplă. Prin intermediul ființelor Lorehh eterice (ale fertilității artificiale), pseudoparadisurile au fost perpetuate, iar prin intermediul ființelor Lorehh ale sexualității a continuat venerarea femeii și proliferarea unor ritualuri orgiastice. Aportul exclusiv al Dree a fost introducerea comerțului ca activitate principală. Comerțul a statuat noi relații între oameni.

O dată cu apariția negoțului, ce mai rămăsese din veacul de aur a dispărut. Din liberi, oamenii s-au trezit sclavi: au fost văduviți de mediul minunat creat odinioară de Dumnezeu, bărbații au fost lipsiți de femeile lor - de sufletele lor pereche -care au ales să se vândă celui ce oferea mai mult (un alt fel de negoț). Ca un corolar al acestei acțiuni în forță a ființelor Dree, a apărut asuprirea și crima - "dreptul" unei ființe omenești de a lua viața altei ființe omenești.

Intervenția ființelor Dree a determinat abolirea vechilor comunități, destul de reduse ca întindere și formarea unor unități comunitare extrem de puternice și destul de întinse, care pot fi denumite regate sau imperii. Toți oamenii din noile comunități au primit pecetea luciferică direct de la ființele Dree.

Fiecare regat era condus direct de către o ființă Dree de rang înalt, printr-un reprezentant uman. Datorită faptului că venerarea femeii a atins cotele cele mai înalte, în mod oficial, conducerea regatelor a fost atribuită unei Regine - exemplare feminine de o mare frumusețe, la vederea cărora fotomodelele de astăzi ar plânge de ciudă.

Principiul introducerii femeilor ca vârfuri de lance ale ofensivei răului poate fi denumit principiul Venerei (un alt fel de a venera - Venera cea rea).

«&• Formarea pseudoparadisurilor «^

Omul, creat după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu, are capacitatea de crea prin intermediul sunetelor modulate

informațional.

În Edenul eteric, Adam *porunce*a naturii să se dezvolte. Ceea ce spunea el, așa se realiza. De fapt, prin poruncile sale, Adam emitea sunete modulate informațional. Aceste sunete erau creatoare de întocmiri -, de natură. Ceea ce dorea primul om, se realiza prin aportul energetic al spiritelor naturii bune, zaurdarii.

Vechile întocmiri ale mediului, natura paradizică a lui Dumnezeu, erau formate din emisiile energetice ale spiritelor naturii bune. Spiritele naturii bune au reprezentat baza naturii create de către Dumnezeu. Din spiritele naturii - din emisiile lor energetice - s-au creat toate întocmirile naturii, pe toate palierele cosmosului.

După formarea planului cuantic material, urmașii lui Adam au avut aceleași capacități, dar mult diluate. Totuși, chiar și așa, sunetele modulate informațional emise de urmașii lui Adam, încă erau creatoare de întocmiri. Aceste capacități țineau de calitatea deosebită a corpului duh cu care oamenii veneau la întrupare: ceea ce spuneau, se realiza în mod efectiv. Când oamenii emiteau un sunet, emiteau și o energie pharismah în inima lor.

În momentul în care, în nou constituita lume materială, un om a emis energii pharismah negative, zaurdarii, spiritele bune ale naturii n-au mai colaborat cu el. Astfel că, pe de-o parte, omul respectiv și-a pierdut capacitățile creatoare, datorită faptului că nu a mai fost ascultat de zaurdari, iar pe de altă parte, spiritele naturii bune s-au retras din acel mediu.

În mod firesc, prin retragerea spiritelor bune, natura a început să îmbătrânească și să moară. Locul vechiului paradis a fost luat, treptat, de un ținut sterp. Concomitent, locul zaurdarilor a fost luat de ființele Lorehh eterice, care sunt opusul lor. Lorehh eterice sunt responsabile de putreziciunea creației - activitate contrară spiritelor bune ale naturii.

Firește, oamenii au observat că mediul începe să pălească și s-au speriat. Atunci ființele Lorehh eterice s-au înfățișat în fața oamenilor și le-au propus o colaborare, care să genereze un nou paradis. O parte din oameni a fost de acord.

În consecință, marea masă a urmașilor lui Adam și Eva s-a scindat. De-o parte s-au situat oamenii care încă respectau poruncile lui Dumnezeu. De cealaltă parte s-au situat acei oameni care au plecat urechea la ceea ce le spuneau ființele Lorehh, proaspăt scoase din starea existențială nefastă a haosului.

Procesul de convingere a oamenilor a fost destul de simplu. Totul a început de la un singur om. Să spunem că, la început, dintr-o comunitate de o sută de oameni, un singur om -cel mai nemulțumit -, a fost de acord cu propunerile ființelor Lorehh. Atunci una din ființele Lorehh l-a luat deoparte pe acel oro, într-o zonă învecinată, și i-a arătat la ce poate duce colaborarea dintre ei.

- *"Vino cu mine, i-a spus ființa Lorehh acestui om. Te voi face stăpân peste ceilalți. Te voi face creator de mediu, de întocmiri, de vegetație și de natură. Ceea ce vei spune, se va realiza negreșit".*

Ca într-un joc, omul a rostit o poruncă (un sunet), Lorehh a făcut un semn cu mâna - un semn asemănător cu o plecăciune -, iar ceea ce a poruncit omul, s-a realizat instantaneu. De fapt, ființa Lorehh a preluat substratul sonor al sunetului, care este o energie modulată informațional, creatoare de mediu. Prin puterea creatoare a sunetului emis de om, Lorehh a construit un nou element de mediu, care s-a inserat în cel vechi.

Pentru noi, astăzi, este vorba despre o creație magică, asemănătoare cu cea realizată de unii magicieni, în mâna căroara, la simpla dorință, apare un fruct sau un obiect oarecare. De altfel, nu este un secret că astfel de magicieni lucrează cu diferite ființe Lorehh sau Dree. La urma urmei, nici măcar nu este vorba despre magie, ci despre o acțiune realizată de oameni care cunosc mecanismele cosmosului spiritual.

Să spunem că omului din exemplul anterior i-a fost foame: dorea un pom fructifer care să facă fructe rotunde, rozalii și foarte dulci. Imediat după ce omul a rostit cuvântul-sunetul-porunca, ființa Lorehh a făcut o mică plecăciune, ca și cum ar fi preluat sunetul (ca un jucător de tenis de câmp care preia o minge), și totul s-a realizat aievea. Lângă omul în cauză a apărut, ca de nicăieri, un pom fructifer, cu fructe cu tot. În momentul în care omul a rupt fructul de pe ramură, a crescut la loc un altul. Atunci, omul a dorit un alt pom fructifer, care să producă fructe cu alte arome. Omul a poruncit, iar Lorehh s-a executat. Dar când omul a dorit un al treilea pom fructifer, ființa Lorehh a spus:

- *"Nu se mai poate. Puterea generată de colaborarea noastră nu ne permite să creăm mai mult de trei pomi fructiferi. Ne mai trebuie oameni. Trebuie să aduci alți oameni pentru cauza noastră".*

Omul a mers atunci în satul său și a racolat unul, doi, trei ^{sau} patru oameni, la fel de nemulțumiți ca și el de deprecierea

vechiului mediu, de dispariția hranei etc. Le-a arătat noua creație a ființei Lorehh, moment în care oamenii coopțați au ^{devi}enit brusc interesați. Pe baza sunetelor reunite ale oamenilor coopțați, Lorehh a creat tot mai mulți pomi fructiferi, până când a apărut o livadă ceva mai mare decât un teren de fotbal. În scurt timp, livada a fost proclamată regat, iar oamenii ce aderaseră la noua comunitate au început să ducă o existență confortabilă.

Acesta a fost scenariul standard după care oamenii au început colaborarea cu ființele Lorehh. Ca un joc de copii, iar oamenii n-au priceput pericolul care bătea la ușă. În momentul în care oamenii s-au hrănit cu fructele noilor pomi fructiferi, ființa Lorehh a intrat în ei, sub forma unor energii. Prin fructele livezilor artificiale, emisiile energetice ale ființei Lorehh au fost ingerate în trupurile oamenilor. Astfel s-a închis circuitul creației artificiale.

Intrând în trupurile lor, emisiile energetice ale ființelor Lorehh i-au modificat radical pe oameni. Trupurile oamenilor s-au modificat, devenind asemănătoare, ca energie constitutivă, atât cu cele ale hranei ingerate, cât și cu ale ființei Lorehh. Concomitent, ele au devenit compatibile cu cele ale teritoriului în care se afla livada. Totul a format astfel un ecosistem perfect, o seră sau un pseudoparadis, în care creația era asigurată non stop. Lorehh și oamenii au prosperat.

Firește, oamenii din jur, care încă locuiau în vechile comunități, veneau să vadă minunea și nu puțini aleageau să rămână în noul ecosistem paradiziac. Pe măsură ce veneau tot mai mulți membri, era nevoie de tot mai multă hrană, de tot mai multe întocmiri vegetale plăcute la vedere și bune la gust și de o organizare eficientă a ecosistemului. Astfel, teritoriul formatat aurie de către Lorehh eterice s-a extins. Acesta a fost procesul prin care Lorehh au luat locul zaurdarilor, instalându-se în noul teritoriu.

Încetul cu încetul, suprafața pământului a fost pigmentată cu tot mai multe astfel de regate pseudoparadiziace, create în mod artificial. Oamenii s-au adunat în aceste regate datorită faptului că, pe fondul intruziunii răului, mediul și, mai ales, vegetația din zonele libere - creația minunată a lui Dumnezeu - începuseră să pălească.

Același fenomen s-a repetat, pe o altă scară, și în cazul ființelor Lorehh sexuale. Ființele Lorehh sexuale au adus "jocul" sexual. Bărbații au descoperit astfel că, în afara creării unor întocmiri de vegetație plăcute la înfățișare și la gust, mai există un alt mod de petrecere a timpului liber. Serbările câmpenești au degenerat în ritualuri orgiastice.

Până în acel moment, fiecare bărbat avea perchea sa, narte (coastă) ruptă din el - sufletul pereche - cu care forma o mutată. Nici unui bărbat nu-i trecea prin minte să privească la femeia altuia, altcumva decât ca la o soră. Femeile erau deosebit de sfioase, iar bărbații le ocroteau neconținut.

Prin formarea unor regate formatate aurie de către Lorehh sexuale, bărbații au emis pharismah compatibile, modificând mediul deja existent. Modalitatea principală prin care un bărbat putea intra într-un regat formatat de către o ființă Lorehh sexuală era să-și ofere și altora femeia - sufletul pereche. Astfel că, în acele mici regate, s-au înmulțit numărul contactelor sexuale neprotejate - a contactelor realizate în afara binecuvântării celui mai bătrân și în afara iubirii. Progeniturile care au fost aduse la întrupare au devenit compatibile cu natura medului în care au fost concepute.

Același proces s-a desfășurat și în caral ființelor Dree. care au subordonat o parte din regatele anterioare conduse de Lorehh eterice și de Lorehh sexuale; concomitent, Dree au constituit regate noi, care nu existau anterior.

Chiar și după formarea regatelor conduse direct de către ființele Dree, o parte din vechile regate ale Lorehh eterice și sexuale au continuat să existe, în diferite forme. În perioada de apogeu a regatelor mici, existau în jur de 200 de regate conduse de Lorehh eterice, în jur de 400 de regate conduse de Lorehh sexuale și în jur de 100 de regate conduse de ființe Dree de diferite categorii. În jurul acestor regate se aflau zone libere destul de întinse. Ulterior, toate acele regate mai mici ale ființelor Lorehh au fost asimilate de regatele, tot mai puternice, ale ființelor Dree de rang înalt.

Cu cât era încălcată mai des Ordinea cosmică, cu atât zonele libere, din afara regatelor, sufereau o transformare mai accentuată. În zonele libere, vegetația începuse să dispară, iar oamenii care încă se încăpățâneau să rămână acolo aveau de întâmpinat tot mai multe greutăți în găsirea hranei. Existența cotidiană devenise o aventură pentru mare parte din oamenii ce Populau zonele libere. Chiar și trupurile lor aveau tendința de a îmbătrâni și, în final, de a muri. Durata de viață a oamenilor din zonele libere scăzuse simțitor. Abia dacă mai puteau să trăiască m lumea materială trei sau patru sute de ani.

Mai existau totuși și zone în care răul nu ajunsese; aceste zone își păstrau caracteristicile inițiale. În acele zone, se menținea creația minunată a lui Dumnezeu - ca reminiscență a vechiului Eden fizic, copia celui eteric. Dar aceste zone erau din ce în ce mai puține.

Penetrarea planurilor cuantice

Cu cât au preluat mai multă energie de la oameni, cu atât Lorehh și Dree s-au manifestat mai des la nivelul lumii materiale. Procesul manifestării Lorehh și Dree în lumea materială s-a realizat în două mari etape.

În prima etapă, Lorehh și Dree s-au manifestat după circuitul cunoscut: de-a lungul razelor de creație. Lorehh au fost chemate în lumea materială prin *e-mailurile* oamenilor -energiile pharismah întunecate. Phansmah întunecate au fost aspirate prm nucleul pământului, care este mama tuturor întunecimilor, au făcut conexiunea cu haosul și s-au transformat în raze de creație.

Razele de creație au penetrat iarăși cosmosul material la periferie. Prin razele de creație, Lorehh și Dree au pătruns în lumea materială. Procesul respectiv a fost identic cu cel al întrupării oamenilor.

În a doua etapă, care a început atunci când răul s-a acumulat dramatic, Lorehh și Dree s-au manifestat direct în lumea materială, prin spargerea efectivă a planurilor cuantice, astfel că nu a mai fost necesar să urmeze traseul incomod al razelor de creație. O rază de creație nu poate intersecta planul cuantic material decât pe la periferie.

În mod concret, spargerea planurilor cuantice și înfiriparea unei conexiuni directe între haos și planul material s-a realizat prin intermediul unor tunele spațio-temporale, pe care le putem denumi *găuri de vierme*. Aceste găuri de vierme pot fi numite *scurtături* - sau, pentru a folosi limbajul informaticii, *shortcut*. Astfel, ființele din haos nu s-au mai manifestat dinspre periferie, ca până atunci, ci direct, pe scurtături, spărgând, pur și simplu, planurile cuantice.

Găurile de vierme erau culoare de energie ce intersectau planul material. Ele porneau din vechile raze de creație, ca niște scurtături. Diametrul unei găuri de vierme era variabil, în funcție de puterea ființelor Lorehh și Dree. De regulă, un culoar avea un diametru de cel puțin treizeci-patruzeci de metri. Aceste prime găuri de vierme directe nu trebuie confundate cu iadurile, care, cronologic, au apărut ceva mai târziu, după același principiu. În perioada de început, încă nu existau iadurile.

Folosindu-se de punctele de incidență ale găurilor de vierme, ființele Dree și Lorehh au pătruns în planul cuantic material ca prin niște porți. Nu numai că au reușit să pătrundă și să se manifeste nestingherite, dar și-au adus toată familia, toate rudele și tot calabălăcul. Astfel, Lorehh și Dree au reușit să aducă haosul pe pământ. Ele au adus propria lor (dez)organizare în lumea materială, care, prin acceptul oamenilor, a devenit copia haosului.

În planul material, locurile de incidență ale găurilor de vierme erau dispuse la cea mai înaltă altitudine - pe cele mai înalte locuri, pe dealuri sau pe munți. În zonele de câmpie era iliciisă o movilă <ia pământ.

Toate punctele de incidență ale găurilor de vierme cu planul cuantic material au fost situate în locurile în care s-au produs fapte abominabile. Primul loc în care Dree și Lorehh au penetrat direct planul material prin intermediul unei găuri de vierme, a fost situat chiar acolo unde, cândva, avusese loc prima ucidere, asasinarea lui Abel de către Cain. Această zonă este situată în Irakul de astăzi, undeva între Tigru și Eufrat. Ea există și în ziua de astăzi, fiind principala poartă prin care pătrund, direct din haos, ființele Lorehh și Dree. Există, firește, și alte culoare secundare, situate în alte zone ale pământului, dar nici unul dintre ele nu atinge amploarea acestuia.

După ce au pătruns nestingherite în lumea materială, Lorehh și Dree i-au convins pe oameni să li se alăture. Procesul s-a desfășurat uimitor de rapid: pătrunzând în lumea materială, ființele Lorehh și Dree au corupt tot mai mulți oameni, pe care i-au însemnat prin pecete luciferice. Cucerind oamenii, ele au cucerit și teritoriul în care locuiau aceștia.

În cele din urmă, Lorehh și Dree au *formatat aurie*, prin impregnare, teritoriile respective. Cu cât erau mai mulți oameni sclavi, cu atât teritoriile erau mai întinse. În prima etapă, un entoriu formatat aurie avea întinderea unui oraș mediu de astăzi. Ulterior, teritoriile astfel formatate s-au mărit considerabil. În acele teritorii, Lorehh și Dree au continuat să mențină o creație falsă (artificială), iar oamenii au fost menținuți în stare de sclavie.

Teritoriile erau *formatate* prin intermediul unui ritual, la care participau toți oamenii însemnați aurie prin pecete. O dată *formatat aurie*, teritoriul respectiv devenea un *spațiu vital*. (Dacă ne amintim, în epocile mai recente, și Hitler era în căutarea unui *spațiu vital*.)

Acest proces poate fi comparat cu cel desfășurat în epocile mai recente, când anumiți conducători militari "descălecau" pe un teritoriu - de exemplu, descălecarea lui I Dragoș Voievod. În cazul lui Dragoș, descălecare a s-a realizat în numele și sub ocrotirea Spiritului Poporului, iar în cazul ființelor Lorehh și Dree, a fost vorba despre o "descălecare" malefică.

Templele

Concomitent cu spargerea planurilor cuantice, chiar în locurile de incidență ale găurilor de vierme cu planul material, ființele Lorehh și Dree au realizat o altă "inovație" importantă: construirea primelor temple sau lăcașuri de cult, în care oamenii să venereze noii conducători, care au fost denumiți prin termenul de zei.

Primele temple ale ființelor Dree n-au fost însă materiale, ci energetice, fiind amplasate chiar la intrarea în găurile de vierme - la incidența dintre tunelurile spațio-temporale și lumea materială. Templele erau construcții energetice impunătoare, fiind întrucâtva asemănătoare cu cele din antichitatea cunoscută, cu singura deosebire că nu erau formate din materie solidă.

Într-un fel, se poate spune că acele construcții erau niște proiecții energetice (holografice) ale ființelor Lorehh și Dree, dar acele proiecții aveau consistență, fiind la fel de reale ca și edificiile fizice din lumea de astăzi. Toate construcțiile erau observate de oameni. Edificiile aveau cele mai diferite aspecte: temple, sanctuare, cetăți etc.

Cele mai importante temple au fost realizate la interfața culoarului principal, situat între Tigru și Eufrat, acolo unde s-au spart pentru prima oară planurile cuantice. În acel loc s-a constituit *Centrul de putere al întunericului* sau Centrul de la Miazănoapte.

Dimensiunea și amploarea templelor situate în Centrul de Miazănoapte întrec orice imaginație, iar numărul ființelor Lorehh și Dree ^{ce} pătrundeau în planul cuantic material imens. Ulterior s-au realizat multe alte temple, în diferite puncte de pe suprafața pământului. Fiecare teritoriu format avea propriul său templu.

Un om din acele vremuri ar fi observat, în vârful unui deal fizic, mai multe edificii - temple sau cetăți - fabricate din efluvii de gheață, din efluvii de foc, din efluvii de aer, din efluvii de apă. La construirea edificiilor participaseră Lorehh de apă, Lorehh de foc, Lorehh de aer etc. Omul respectiv ar fi observat că, în aer, la doi-trei metri deasupra vârfului dealului, începe un drum relativ luminos - ca și cum ar fi fost scăldat de razele lunii -, care se continua cu mai multe trepte late până la ușa edificiului; edificiul era format din flăcări reci, din apă cristalizată sau/și din aer condensat. La poarta edificiului erau dispuși gardieni, iar înăuntru puteau fi observate ființe Lorehh și Dree de diferite categorii.

Doar un om care primise pecetea lucifencă a ființei Lorehh sau Dree ce stăpânea acel teritoriu, putea observa acele edificii. Un alt om, venit de pe un teritoriu învecinat, n-ar fi observat nimic. De regulă, un om provenit dintr-un loc învecinat, nu putea pătrunde în teritoriul respectiv, decât dacă i se aplica în prealabil pecetea ființei Lorehh sau Dree, Orice intrus era imediat gonit de puterea gardienilor ce păzeau acel teritonu.

Noii adepți, care veneau de pe teritoriile învecinate erau, mai întâi, aduși în fața ființelor Lorehh sau Dree, pentru a li se face ritualul prin care primeau pecetea lucifencă. Într-un fel, se poate spune că erau "inițiați" în tainele acestora.

După o perioadă de relativă liniște, în care Lorehh și Dree și-au consolidat pozițiile în teritoriile deja cucerite, s-a trecut la faza a doua: au început să cucerească teritoriile învecinate pentru a-și extinde spațiul vital. Cu cât aveau mai mulți oameni, cu atât teritoriile se lărgeau, iar puterea ființelor Lorehh Și Dree creștea. În scurt timp au apărut regate din ce în ce mai întinse și mai puternice. În fiecare regat s-a format o oligarhie conducătoare, formată din oameni întrupați, care era subordonată trup și suflet ființelor Lorehh și Dree. ^-onducătorul oficial era însă o preafrumoasă regină, cu înfățișare de zeiță - o venera în carne și oase.

Venera-rea femeii

După spargerea planurilor cuantice, Lorehh și Dree au preluat energia oamenilor întrupați și s-au manifestat

corporal, direct în lumea materială, ca bărbați sau ca femei, în funcție de interesele de moment.

Oricât de ciudat ar părea, sensul cuvântului *corporal* trebuie luat *ad litteram*: în acea perioadă de timp, Lorehh și Dree au ajuns să se manifeste corporal - fizic - în teritoriile formatate aurie de ele.

În teritoriile deja formatate aurie, Lorehh și Dree s-au manifestat în trupuri aidoma cu cele ale oamenilor întrupați, dar, în afara lor, nu se puteau manifesta decât în trupurile lor eterice. De altfel, nici oamenii deveniți sclavi, nu se mai puteau manifesta în afara teritoriilor astfel formatate. Dacă un om devenit sclav ar fi depășit teritoriul, ar fi avut surpriza că se destruturează fizic, ca un castel de nisip.

Cu cât Lorehh și Dree furau mai multă energie de la oameni, cu atât se puteau manifesta mai mult în lumea materială. Dacă ar fi fost lipsite de această energie, corpurile lor l materializate s-ar fi topit ca zăpada în bătaia soarelui și ar fi redevenit ființe eterice. După un timp, n-ar fi putut să se j manifeste nici măcar la nivelul lumii eterice și ar fi fost resorbite în propriile lor planuri cuantice.

În ziua de astăzi, Lorehh și Dree nu mai pot să facă | asemenea isprăvi magice, datorită faptului că nu mai beneficiază de un excedent de energie atât de mare, precum în acele timpuri. Astăzi, Lorehh și Dree continuă să aibă o foame continuă de energie, pe care o preiau în continuare de la ! oamenii care faptuiesc acte în dezacord cu Ordinea cosmică, dar j procesul a fost încetinit în mod considerabil.

Actualmente, ființele Lorehh și Dree sunt lipsite de acel surplus de energie, care să le confere prestanță, putere și tărie, astfel încât nu mai sunt capabile să se manifeste direct în lumea materială. Astăzi, Lorehh și Dree nu se mai pot manifesta decât la nivelul lumii eterice. Chiar și în planul eteric, trupurile lor de formă umanoidă au tendința de a se destrutura, iar fizionomiile lor, cu ochi a căror pupilă este în întregime neagră, lipsită de iris, tind uneori de a se deforma. Dacă s-ar manifesta în lumea materială, așa lipsite de energie, Lorehh și Dree ar putea fi observate de oameni sub forme înspăimântătoare, ceea ce nu este în interesul lor. Faptul că, în ziua de astăzi, nu se mai materializează precum în acele vremuri de mult apuse, nu se datorează însă oamenilor, ci activității lui Iisus Hristos. De aproape 2000 de ani, prin activitatea sa neobosită, Iisus Hnstos a blocat orice manifestare de acest gen a ființelor Lorehh și Dree. Concomitent, Iisus Hristos a oprit constituirea unor pseudoparadisuri artificiale.

Pe la mijlocul celui de-al treilea ciclu al cosmosului, cu ajutorul energiei furate de la oameni, Dree și Lorehh s-au metamorfozat în făpturi materiale, extraordinar de frumoase, feminine sau masculine, în funcție de interesul de moment -adevărați zburători și zburătoare cu ochii vâpăi, care luau mințile oricărui om care le vedea. Ei erau la fel de reali ca și oamenii din lumea fizică. Ceea ce nu aveau, fiind bazate pe o energie exclusiv omenească, erau anumite părți interioare ale organelor sexuale și, mai ales, acele energii cristalizate pe care, astăzi, le numim spermatozoid și ovul. Totuși, aceasta nu era chiar un impediment pentru ceea ce voiau să facă.

Devenite *ființe corporale fizice* în propriile lor teritorii, Lorehh și Dree au sedus mare parte dintre femeile-venere, care deveniseră din ce în ce mai frumoase. Prin comuniunea de lungă durată cu ființele Lorehh și Dree, femeile-venere au dobândit o structură aurică stranie. Această structură aparține și-a pus amprenta și asupra trupului material, printr-un proces de influențare directă. De aceea, trupurile lor aveau o frumusețe aproape ireală, carnație marmoreană și forme extrem de atrăgătoare.

Cu timpul, ființele Lorehh și Dree au început să se caleze aurie în femeile-venere, într-o formă de posedare periculoasă. Deși avea în fața sa o femeie, un bărbat întreținea, de fapt, raporturi sexuale cu o ființă Lorehh. (Acest proces are loc uneori și în ziua de astăzi, la acele persoane care abuzează de practici sexuale anormale. Cu timpul, aceste persoane atrag ființele Lorehh de orientare sexuală, care se calează pe/în ele, posedându-le. Dată fiind structura lor aurică, bărbații sunt imuni la posedare directă. Ei pot fi influențați doar din exterior.)

În felul acesta s-a instituit cultul femeii-veneră. Cele mai inimoase femei au devenit obiect de venerație, cărora bărbații li se închinau într-un mod infantil. Cu timpul, bărbații au fost subordonați și aserviți din punct de vedere sexual - actul sexual a devenit un drog foarte puternic - iar restul femeilor au devenit sclave. Dobândind o putere imensă, femeile-vampe au ajuns purtătorii de cuvânt ai ființelor Dree și Lorehh, care vorbeau prin ele.

Pentru o astfel de femeie-veneră, existența trupească devenise un lung șir de plăceri sexuale, în care nimic nu era nepermis sau tabu. Înțelepciunea sa era peste măsură de mare, cunoscând aproape tot ce cunoșteau ființele Lorehh și Dree

cu care intrase în conexiune aurică. Era ca și cum experiența și cunoașterea ființelor întunecate se transferase, prin inducție, unei astfei de femei-veneră.

Cea mai frumoasă femeie- venera, dar și cea mai virusată în urma contactelor aurice repetate cu ființele Lorehh și Dree, a devenit regină - conducătoarea oficială a comunității. Bărbații au ajuns să se ucidă între ei din cauza unei singure femei.

Imediat după mijlocul celui de-al treilea ciclu, atât ființele Lorehh și Dree, cât și femeile-vampe n-au mai dorit intermediari bărbați în cadrul relațiilor de "colaborare" aurică. Au dorit să se împerecheze direct și să aibă progenituri.

Mijlocul prin care ființele Dree și Lorehh au reușit să aibă progenituri cu fiicele oamenilor a fost relativ simplu. În prima fază, Dree și Lorehh se transformau corporal în zburători femei și întrețineau raporturi sexuale cu bărbații, căroră le rețineau sperma (o cristalizau). În a doua fază, se transformau în zburători bărbați, care se acuplau cu femeile acestora, cu care aveau progenituri.

Din nefericire, în urma unor astfel de contacte sexuale atipice, s-au întrupat, prin sintonie, ființe omenești provenite direct din adâncurile haosului. În primul rând, au venit la întrupare oamenii retardați - care erau adevărate catastrofe pentru lumea materială. Retardații (spiritele imature) nu au conștiință precum ceilalți oameni, după cum nu au nici un fel de norme morale sau sociale. Ei nu cunosc decât distrugerea în formele ei primare. În actualul ciclu al cosmosului, retardații nu pot fi educați în nici un fel. Nici măcar prin suferință. (19)

Prin întruparea retardaților, existența din lumea materială a adevărat un infem. Ordinea cosmică a fost serios perturbată; mulțimea violurilor, a crimelor și a altor fapte abominabile a întrecut cele mai pesimiste așteptări. Oamenii retardați au **fost** în cele din urmă retrași din planul material chiar de către onducătorii ființele Lorehh și Dree, datorită cruzimii cu care se manifestau.

O altă categorie de ființe create prin împerecherea dintre r>ree sau Lorehh și fiicele oamenilor au fost semizeii, a căror putere era extrem de marc, în comparație cu cea a oamenilor obișnuiți- Semizeii au constituit o categorie aparte de ființe născute în acest fel, mai cu seamă datorită faptului că nu erau cruzi sau răi. Deși, paradoxal, proveneau din planurile cuantice ale haosului, majoritatea semizeilor s-au luminat sufletește atunci când au ajuns în lumea materială. Ei au devenit apoi principalii dușmani ai ființelor Lorehh și Dree, pe care au încercat să-i alunge din planul cuantic material. Firește, au existat și semizeii răi, dar numărul acestora a fost destul de mic.

O altă categorie de **ființe** născute din aceste încrucișări ciudate a fost cea a uriașilor ("uriașii din vechime", după cum sunt numiți în scrierile sacre), care nu erau totuși atât de înalți precum se spune. În marea lor majoritate, uriașii, ca rod al necurăției trușesti a fiicelor oamenilor, nu depășeau șase metri. La început, uriașii au fost blajini și ascultători, dar în ultima parte a existenței lor au început să se războiască atât între ei, cât și cu oamenii. În cele din urmă au fost distruși, iar supraviețuitorii s-au retras în locurile pustii, plângându-și durerea de a fi fost aduși la viață într-un mod nedemn.

Un semizeu sau un uriaș nu putea fi ucis cu una cu două. Cei care le doreau pieirea trebuiau să le ucidă mai întâi părinții -în special, mama de trup. Apoi trebuia să realizeze un ritual prin care să întărească discontinuitatea seminției respective. Abia după aceea, asasinii se încumetau să-i atace în luptă deschisă și, dacă aveau noroc - dacă erau ajutați de "voia zeilor" - îi puteau ucide.

Problema cea mai spinoasă n-au constituit-o totuși semizeii sau uriașii, cu care, cât de cât, se putea ajunge la o înțelegere, ci anumite progenituri care nu pot fi denumite ființe. Aceste progenituri au rezultat din împreunări realizate între oamenii prin care se manifestau Lorehh sexuale total decăzute și unele animale. Aceste progenituri pe care le putem denumi *făpturi*, erau lipsite de spirit, duh, suflet și conștiință. Totuși, era destul de inteligente - adevărate bestii crude. Ele nu puteau fi controlate de nimeni. Nici măcar de creatorii lor.

Deși nu aveau suflet, duh sau spirit, astfel de făpturi erau inteligente prin inducție. Inteligența, răutatea și ura părinților s au transferat, în momentul concepției, asupra lor. La un moment dat, ele au devenit o amenințare pentru întreaga lume materială. Probabil că, în ziua de astăzi, prin înseminări artificiale ori prin așa-numitele donări de ființe umane "superperformante" se urmărește aducerea la viață a unor făpturi asemănătoare - ceea ce reprezintă o imensă eroare a

speciei umane.

În acele momente de răscruce ale istoriei cosmosului, la traumele anterioare - trauma rupturii față de Dumnezeu și trauma despărțirii de natură (de creația minunată a lui Dumnezeu) s-a mai adăugat încă una: trauma despărțirii bărbatului de femeie.

De atunci, în forul lor interior, femeile sunt supărate pe bărbați datorită faptului că au fost lăsate la discreția unor ființe primitive, care le-au batjocorit în fel și chip. De cealaltă parte, bărbații sunt supărați adânc în ființa lor pe femei, datorită faptului că au fost dați la o parte, atunci când au apărut ființe superioare lor ca frumusețe.

Vina pentru ceea ce s-a petrecut se datorează însă bărbaților, care au neglijat ceea ce Dumnezeu le ofense spre ocrotire: femeile, părți (coaste) rupte din ei - sufletele perene. Bărbații au fost cei care au permis ființelor Lorehh și Dree să facă ceea ce le trecea prin cap.

«a» Așteptarea "zeului" salvator «^

În cadrul regatelor deja formate prin activitatea ființelor Lorehh și Dree, aveau loc nenumărate ceremonii și ritualuri, la care se adunau toți membrii comunității. În cadrul ceremoniilor, se întărea legătura oamenilor sclavi cu ființele Lorehh sau Dree. Legătura era concretizată prin punerea, la toți membrii comunității, a pecetii luciferice.

În cazul în care pătrundea pentru prima oară într-un regat *format* de către ființele Lorehh sau Dree, orice om era inițiat de acea ființă Lorehh sau Dree, astfel că i se redeștepta amintirea ancestrală de corp duh. Totuși, această amintire nu era completă, în sensul că omul respectiv își amintea doar o porțiune a trecutului său individual. Omul își reamintea doar reîncarnările sale din ciclul cosmic anterior, de pe Perfer, fără însă a-și reaminti momentul în care a fost creat de către Unicul Dumnezeu. Omul își amintea doar v^aș despre o ființă luminoasă, pe care o cunoscuse în iclul trecut, pe Perfer și pe care o considera drept creatorul său.

Ființele Lorehh și Dree explicau, în cadrul ceremoniilor de inițiere, și ulterior, în cadrul tuturor serbărilor și ritualurilor, că acea ființă luminoasă și omnipotentă se va manifesta iarăși în lumea materială, iar atunci regatul se va mări considerabil, astfel că toți vor trăi fericiți. Astfel a luat naștere fenomenul *așteptării marelui zeu salvator*.

Oamenii simțeau foarte acut înrudirea lor spirituală cu acea ființă misterioasă denumită zeu, ce avea să-i salveze, datorită faptului că o cunoscuseră în ciclul cosmic anterior. Între oameni și zeul mult așteptat exista o rezonanță de sunet, miros și lumină. Nu știau însă că acea ființă misterioasă a fost doar strămoșul lor de formă umanoidă (de corp duh) - în nici un caz, creatorul lor. Nici nu aveau cum să-și amintească acest aspect, datorită faptului că memoria lor ancestrală se oprea până în momentul rebeliunii.

Problema cea mai interesantă este că nici ființele Lorehh sau Drcc nu știau mai mult, astfel că nu mințeau. Nici ființele Lorehh și Dree nu-și aminteau ceea ce s-a întâmplat în trecutul îndepărtat. Amintirile lor se opreau în momentul rebeliunii contra Ordinii cosmice. O ființă Lorehh sau Dree știe doar că a fost creată de superiorul său pe scară ierarhică. O ființă care s-a rupt de Dumnezeu, nu păstrează decât amintirea evenimentelor desfășurate începând cu momentul rebeliunii. Nu poate cunoaște ceea ce s-a petrecut înainte, când încă respecta Ordinea cosmică, decât dacă se reîntoarce iarăși la Dumnezeu.

În cadru! serbărilor și ceremoniile la care participau toți oamenii din regate, ființele Lorehh și Dree explicau că apariția unei astfel de ființe omnipotente depinde atât de extinderea teritoriului vital, cât și de creșterea numărului de membri. Astfel s-a ajuns la declanșarea unor războaie de cucerire a teritoriilor învecinate sau a unor teritorii libere, concomitent cu înregimentarea a cât mai multor oameni.

Problema cea mai spinoasă a constat în faptul că oamenii din teritoriile vecine știau același lucru. Și ei așteptau propriul lor zeu salvator, astfel că se împotriveau cu îndârjire celor care doreau să-i cucerească. Astfel că războaiele s-au ținut lanț, iar victimele s-au înmulțit peste măsură

Formarea Iadurilor

Când oamenii au început să moară în planul cuantic material, a apărut necesitatea formării unor noi planuri

cuantice, în aceste planuri cuantice urmau să pătrundă toți oamenii defuncți. Aceste planuri sunt iadul, care este format din mai multe nivele (astfel că se impune folosirea pluralului: iaduri) și Regatul morților vii. (24)

În funcție de faptele din timpul existenței întrupate, oamenii defuncți au fost atrași prin rezonanță spre cele două planuri cuantice noi. În iad au pătruns oamenii care au făptuit răul în lumea materială, iar în Regatul morților vii au pătruns victimele răului. La fel ca planul cuantic material, Regatul morților vii și iadul și-au modificat configurația de multe ori de-a lungul timpului.

Iadul - sau, mai corect, iadurile -, s-au format de-a lungul găurilor de vierme spațio-temporaie (scurtăturile razelor de creație), care fac joncțiunea între nucleul pământului și Haos.

Primul culoar spațio-temporal format direct între planul cuantic material și haos poate fi desemnat prin formula "iadul cel mare". El s-a format inițial chiar în locul în care a avut loc asasinarea lui Abel de către Cain. De fapt, primul om care a pătruns în iad a fost chiar Cain. Ulterior, după o perioadă de J timp, Cain a părăsit iadul.

După același principiu, în perioadele următoare s-au format multe culoare directe între haos și planul cuantic material, ca niște găuri de vierme secundare. Ele pot fi denumite iaduri secundare. În epoca de apogeu a ofensivei Celui rău, s-au format nu mai puțin de 76 (sau 78) de astfel de culoare spațio-temporaie.

Fiecare gaură de vierme numită iad era împărțită în trei mari zone. În funcție de faptele din timpul existenței întrupate, oamenii se apropiau într-o măsură mai mare sau mai mică de haos. Cei cu adevărat răi, mergeau după moarte în zonele rezidențiale ale iadului - zona I -, care erau cel mai apropiate de haos, acolo unde puteau sta cu ... dracul la masă. Cei mai puțin răi, care aveau la activ fapte generate de ignoranță sau de comoditate, locuiau mai aproape de lumea materială, în zonele II și III ale iadurilor. Zona a III-a a iadului era foarte apropiată de planul material -, fiind situată chiar la interfața planului cuantic material.

Oamenii deveniți sclavi în lumea fizică prin aplicarea, în cazul unui ritual de înfrățire, a unei pecetei luciferice, au continuat astfel să rămână sclavi și după moarte. Ei erau aspirați instantaneu în iad, imediat după moarte.

Acest proces are loc și în ziua de astăzi la vrăjitoare, care-și desfășoară activitatea în urma unui pact ce presupune aplicarea unei pecetei luciferice. Din nefericire, acest proces se produce și la acei oameni obișnuiți care, de-a lungul existenței întrupate, dintr-un motiv sau altul, cel mai adesea din ignoranță, merg la o vrăjitoare pentru a fi "ajutați".

Prin vrăjitoare acționează, de fapt, ființe Lorehh și Dree. Omul ia contact atât cu vrăjitoarea, cât și cu aceste ființe, care acționează prin ea. Simplul contact al unui om obișnuit cu o vrăjitoare presupune un act ritual de înfrățire (acest act ritual poate fi întărit fie verbal, fie în scris). Prin ritualul de înfrățire, orna primește o pecete luciferică, care-i pune în ipostaza, deioc de invidiat, de a fi atras, după moarte, direct în iad, indiferent de faptele din timpul existenței întrupate.

În schimb, oamenii care au devenit victime ale opresiunii, erau atrași, după moarte, în Regatul morților vii - o zonă precursoră a lumii astrale de astăzi. Regatul morților vii era foarte apropiat de suprafața pământului și nu avea nimic de-a face cu iadul. Din Regatul morților vii se vedea, ca printr-un geam, lumea materială.

Primul om care a deschis Regatul morților vii a fost Abel. Ulterior, în Regatul morților vii au pătruns toți oamenii care au devenit victime ale Celui rău. În Regatul morților vii, oamenii deveniți victime s-au împărțit în grupuri și grupulețe, în funcție de interesele conjuncturale

Capitolul 7

CENTRUL DE PUTERE AL LUMINII

Pământul fără păcat

În timp ce majoritatea oamenilor au aderat la ființa **răului**, devenind sclavi, cei care încă nu făptuiseră răul în lumea materială, conduși chiar de Adam, au migrat în nord.

Ei au plecat din teritoriul situat între Tigru și Eufrat, situat *la câmpie*, și au migrat spre locurile *înalte*, situate

în partea de nord a globului terestru. în acele locuri înalte, răul nu-și întinsese tentaculele, astfel că natura păstra caracteristicile paradiziace pe care le avea la început.

Oamenii care i-au urmat pe protopărinți pot fi denumiți *Cei curați*. Ei erau primii născuți din liniile principale de descendenți, care nu au păcătuit niciodată. împreună au format grupul Celor curați din generația a patra. Datorită calităților deosebite ale corpului duh, Cei curați aveau capacități pe măsură - sidhisuri. Ei puteau porunci naturii, puteau tămădui doar prin atingere, puteau păși pe ape sau prin foc etc.

întregul grup condus de **Adam**, s-a stabilit în partea de nord a pământului fizic de atunci, undeva pe teritoriul României de astăzi - sau, mai corect spus, într-un loc ce corespunde cu teritoriul de astăzi al României. în acea perioadă de timp, existau alte coordonate geografice și alte forme de relief; de atunci, pământul s-a modificat de două ori în mod major: o dată când s-a încheiat ciclul al treilea, și o dată la mijlocul ciclului al patrulea, când a avut loc potopul lui Noe.

Ajunși în nord, pe teritoriul actual al României, grupul lui Adam și al Celor curați s-au alăturat Primordialilor Luminii -oamenii primodiali din primele două generații, care se manifestau în duhurile lor de la început. Primordialii Luminii își găsiseră sălașul în acel perimetru, încă din perioada de început al celui de-al treilea ciclu al cosmosului. Ei au continuat să existe, în duhurile lor de la început (corpurile duh originare), chiar și în răstimpul perioadelor de nemanifestare dintre ciclurile cosmice. Când s-a format planul cuantic material, ei au ales să populeze acea zonă *înaltă*, care și-a păstrat caracteristicile paradiziace originare.

în partea centrală a teritoriului României de astăzi, primordialii Luminii, Adam, Eva și urmașii lor denumiți Cei curați au format Centrul de Putere al Luminii. în acest Centru de putere, ei au dorit să pună bazele unei activități planetare cu scopul de a reîntoarce la Lumină umanitatea căzută sub influența Celui Rău. în acest scop, ei au cerut ajutorul Fiilor Luminii, îngerii cei buni.

în scurt timp, îngerii cei buni și-au stabilit un capăt de pod chiar în acel perimetru. Dumnezeu însuși a delegat o înaltă ființă îngerească pentru a proteja, în mod direct, nou constituitul Centru de Putere. Această ființă îngerească foarte înaltă este ceea ce astăzi poartă denumirea de Spiritul (Prințul) unui Popor. Numele ființei desemnate să ocrotească acel areal este Ișșhion.

Ișșhion, ca ființă îngerească lipsită de formă umanoidă, are capacitatea de a emite o energie modulată **informațional** -sunet, miros și lumină - foarte puternică, ce învăluie ca un halou luminos teritoriul ce-i fusese arondat. De asemenea, Prințul Ișșhion are și rolul de a transforma energetic rezultatul colaborării dintre ființele omenești din Centrul de Putere al Luminii și Dumnezeu. (20)

în acest areal, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii aveau posibilitatea de a veni și a pleca oricând - ceea ce nu prea se întâmpla în celelalte zone ale pământului, datorită decalajului foarte mare de vibrație energetică.

Pentru a se manifesta în lumea materială, orice Fiu al Luminii are nevoie de un capăt de pod; desigur, Fiii Luminii nu pot fi chemați prin scrisori sau prin e-mailuri (precum în reclamele la lap-topuri), ci prin menținerea unei vibrații pozitive (luminoase) a solului și a mediului, prin inima curată și printr-o puritate aurică, obținute prin respectarea Ordinii cosmice de către oamenii care locuiesc într-un teritoriu.

Cel rău tot așa poate fi chemat în planul cuantic material, cu deosebirea că, pentru a se manifesta, are nevoie de încălcarea repetată a Ordinii cosmice de către oameni. Cel rău nu poate veni nechemat, iar cei care l-au chemat au fost oamenii. Doar oamenii, prin emiterea unor pharismah întunecate, în dezacord ^{cu} Ordinea cosmică, au puterea de a-l chema pe Cel rău din haosul în care dormitează. Oamenii înșiși i-au acordat votul de investitură și l-au invitat pe Cel rău în casele și în inimile lor.

Prin activitatea ocrotitoare a îngerilor din ierarhia Fiilor Luminii și, în special, a lui Ișșhion, s-a creat în acel perimetru al Centrului de Putere al Luminii, o enclavă energetică uimitoare, în care s-a menținut, în stătu quo, starea creației incipiente. Pur și simplu, peisajul aproape pardiziac al perimetrului respectiv a fost păstrat la nivelul de rezonanță compatibil cu cel al oamenilor care-l ocupaseră. în timp ce restul pământului continua să se metamorfozeze datorită pătrunderii răului în natură, acel ioc a rămas neschimbat. Deși, de-a lungul vremurilor, Pământul s-a densificat progresiv, acel perimetru a rămas neschimbat, ca în momentul în care protopărinții au pătruns acolo pentru prima oară, însoțiți de Cei curați.

Firește, această enclavă spațială a devenit invizibilă percepției oamenilor din lumea materială, care s-au transformat împreună cu aceasta. Orice om obișnuit care ajungea în acel perimetru nu-i poate observa pe Cei Curați. Această enclavă spațială (și temporală) poate fi denumită *pământul fără păcat* sau *ținutul sacru*.

Ținutul sacru este situat la nivel material, nu la nivel eteric, fiind format dintr-o materie ideală - *materia fără păcat* -, care a rămas înghețată temporal prin puterea Prințului Ișșhion, reprezentantul lui Dumnezeu în acel ioc.

Din punct de vedere energetic, ținutul sacru a fost instituit ca o contraparte luminoasă la pseudoparadisurile artificiale formate aurice de Lorehh și Dree. De asemenea, Centrul de Putere al Luminii a fost instituit ca o contraparte la Centrul de Putere al întunericului.

Ișșinghingher

În Centrul de Putere al Luminii, pe pământului fără păcat, Adam, Eva și Cei curați au pus bazele unui nou plan de salvare, care presupunea educarea oamenilor de la *câmpie* (din partea de sud a globului terestru), care au căzut pradă influenței Celui rău.

Totuși, Primordialii Luminii - oamenii generațiilor anterioare -, care cunoșteau mai multe datorită faptului că erau mult mai vechi și aveau o experiență îndelungată, i-au sfătuit încă de la început pe Cei curați să nu se implice în existența celor care au căzut sub mrejele Celui rău. Ei au argumentat că Dumnezeu are un Plan pentru toți și că orice acțiune necugetată, în absența binecuvântării Sale, este sortită eșecului.

Adam, Eva și Cei curați din generația a patra au fost avertizați, în modul cel mai serios că, dacă se vor încurca cu cei de la câmpie, vor fi, la rândul lor, corupți; au fost, de asemenea, avertizați, că dacă vor coborî în planul cuantic fizic din ce în ce mai materializat, vor rămâne înghețați în ei și, în consecință, vor gusta, la fel ca cei de acolo, moartea. Coborârea în planul material reprezenta o nouă nesocotire a Planului lui Dumnezeu și o nouă împotrivire la poruncile Sale.

Datorită faptului că Adam și ceilalți oameni din generația a patra aveau o prea mare compasiune pentru urmașii lor de trup aserviți Celui rău, atât Primordialii Luminii, cât și îngerii din ierarhia Fiilor Luminii (împreună cu conducătorii spiritelor naturii mine, zaurdarii) au organizat mai multe concilii -consfătuiri - pentru a pune lucrurile la punct. Prima mare consfătuire a avut loc undeva în partea de nord a Mării Negre, A doua mare consfătuire a avut loc undeva în apropierea Polului Nord de astăzi.

În urma celui de-al doilea conciliu. Cei curați s-au împărțit în două mari tabere. O parte dintre ei a ales să locuiască în continuare pe pământul fără păcat, în Centrul Luminii, alături de Primordialii Luminii, sub jurisdicția directă a lui Ișșhion. Cealaltă parte, cea mai numeroasă, în frunte cu Adam și Eva, a ales să înființeze un nou centru de putere, ceva mai în sud, în Dobrogea de astăzi, chiar în dreptul Deltei Dunării (pe atunci Delta Dunării se afla într-o altă poziție decât este astăzi, fiind ceva mai apropiată de Munții Dobrogei; chiar în fața gurilor de vărsare a Dunării în Marea Neagră se afla o insulă destul de mare, care astăzi nu mai există, dar care nu trebuie confundată cu Insula Șerpilor, care pe atunci nu exista). Noul Centru a fost denumit Ișșinghingher - Centrul de Putere al Binelui -, ca reflectare a Centrului de Putere al Luminii.

Din păcate, nu numai oamenii generației a patra s-au împărțit în două tabere, ci și Primordialii Luminii (care fac parte din primele două generații). Majoritatea dintre ei au rămas în Centrul Luminii, dar a existat o facțiune care s-a strămutat în Partea de vest a continentului european, undeva "pe ape", dincolo de Islanda. Totuși, activitatea acestei facțiuni s-a concretizat mult mai târziu, în ciclul al patrulea, pe continentul Atlantida.

Ișșinghingher-ul - Centrul de Putere al Binelui -, ca primă reflectare a Centrului de putere al Luminii, nu a beneficiat de prezența Primordialilor Luminii, care considerau că activitatea Celor Curați este sortită eșecului. Totuși, ca reflectare directă a Centrului de Putere al Luminii, Ișșinghingher-ul a fost constituit tot ca ținut sacru, format din materie fără păcat, invizibilă percepției oamenilor obișnuiți.

Pe teritoriul Ișșinghingher-ului au fost construite edificii impunătoare, în care și-au desfășurat activitatea Cei curați, în frunte cu Adam și cu Eva.

Contraofensiva

Prima grijă a Celor curați din Ișshinghingher a fost să trimită misionari la câmpie, în toate teritoriile locuite de oameni. Au fost aleși cei mai buni dintre toți și cei mai impunători ca putere și tărie, pentru a face față oricărei adeversități.

Datorită capacităților pe care le aveau - sidhhisurile - misionarii Ișshinghingher-ului s-au manifestat în planul cuantic fizic cu aceeași structură corporală ca și frații lor pe care doreau să-i salveze. Trupul lor era format din materie ideală (luminoasă), dar se puteau materializa oricând, ca și cum ar fi fost oameni obișnuiți.

La câmpie (în partea de sud a globului terestru), lucrurile stăteau extrem de prost. Sub influența ființelor Lorehh și Dree, oamenii, strânși în comunități mai mari sau mai mici, se luptau fără încetare unii cu alții, își distrugeau sursele de hrană (ogoarele, grădinile, livezile și pășunile) și își batjocoreau femeile, ceea ce nu se mai pomenise vreodată în cosmosul lui Dumnezeu. Așa ceva nu se mai petrecuse niciodată, în nici un plan cuantic și în nici un ciclu cosmic. Fiecare comunitate era condusă de o regină-veneră, care era, în același timp, purtător de cuvânt al unei ființe Lorehh sau Dree. Regina era ajutată de un "stat major" format din conducători militari și preoți - **majoritatea** oameni din sămânța cea rea.

Trimișii Celor curați s-au răspândit astfel pe la comunitățile acestora, pentru a înțelege care sunt formele de manifestare și oe răspândire ale răului în iume. La începutul acțiunilor lor, Cei curați nici nu prea știau cum se manifestă răul- Ei au dorit, de asemenea, să afle ce măsuri pot fi luate, în condițiile în care marea majoritate a oamenilor au devenit sclavi luciferici - sclavi de lux (conducători) sau sclavi de rând (masa de manevră).

Văzând ceea ce se întâmplă la câmpie, misionarii Celor curați s-au îngrozit. Erau alungați de peste tot de către reprezentanții ființelor Lorehh și Dree, care-i "miroseau" imediat. Totuși, datorită faptului că aveau puteri foarte mari, nici o forță nu le putea vătăma structura corporală neatinsă de păcat. Se puteau face nevăzuți atunci când doreau.

În prima parte a activității lor, misionarii Celor curați nu s-au luptat cu reprezentanții ființelor Lorehh și Dree. S-au mulțumit doar să-i tămăduiască pe oameni, să le vindece rănila și să-i învețe despre Unicul Dumnezeu, de care uitaseră mult prea repede.

În unele locuri, misionarii Celor curați au reușit să facă breșe. Ei au recompus paradisul original, au recreat grădini, livezi și ogoare, în interiorul cărora au adus oamenii cei mai buni pe care-i găsiseră. Au creat oaze minunate, total rupte de ceea ce-i înconjura, ca reflectări ale Ișshinghingher-ului în teritoriile ocupate. Unii dintre ei s'au împreunat cu oamenii din oaze, cu care au avut fii și fiice.

Din păcate, la porunca ființelor Dree și Lorehh, oștirile întunecate au năvălit în enclavele paradiziace și au distrus totul. Cei curați nu puteau apăra enclavele astfel constituite. Dacă ar fi răspuns la forță cu forță, atunci ar fi devenit, la rândul lor, cei răi. Când și-au dat seama că este imposibil să mențină în viață astfel de comunități, misionarii Celor Curați s-au reîntors în Ișshinghingher, unde a avut loc o nouă consfătuire - un alt conciliu.

În urma acestui conciliu, cu acceptul lui Adam, Cei Curați și-au schimbat politica: misionarii s-au reîntors la câmpie și i-au învățat pe oameni arta războiului și diferite meșteșuguri Prin intermediul cărora să fabrice arme. Astfel s-a ajuns la folosirea forței împotriva forței - răul a început să fie eliminat cu un alt rău. Prin acest act, o parte din misionari a ales să cadă în materie.

Oamenii de la câmpie, care au pornit războiul de eliberare de sub dominația Celui rău, au învățat astfel de la misionari modul în care pot aduce prejudicii structurii corporale în care se manifestau ființele Lorehh, ființele Dree și oamenii din sămânța cea rea.

O lungă perioadă de timp, suprafața globului terestru a fost brăzdată de războaie necruțătoare - multe dintre ele fiind evocate fragmentar în vechile scrieri sacre ale umanității. Războaiele au fost duse atât împotriva oamenilor aserviți răului, cât și împotriva ființelor Lorehh și Dree. S-au folosit arme și tehnologii eterice bizare.

În aceste războaie necruțătoare, care s-au perpetuat de-a lungul celui de-al treilea ciclu, foarte multe ființe Dree și j Lorehh au fost izgonite în afara planului cuantic material, iar găurile de vierme ce făceau incidența cu planul cuantic material au fost închise. Totodată, au fost alungați din lumea materială oamenii ce formau sămânța cea rea. Au pierit însă

și foarte mulți oameni din lumea materială.

Distrugerile din lumea materială au avut un revers extrem de periculos, la care nu se așteptau cei din Ișsinghingher, deși au fost avertizați de către Primordialii Luminii. Au fost alungate acele ființe ale răului care-i înrobiseră pe oameni, dar în locul lor au venit altele, mult mai puternice.

De fapt, în urma actelor violente din lumea materială - a distrugerii - s-a făcut conexiunea, prin sintonie, cu un rău și mai mare. În acel moment, misionarii Celor curați au înțeles faptul, de neconceput până atunci, că nu știau integral adevărul; au' înțeles că în afara ființelor rebele cu care se luptaseră până atunci mai există altele, mult mai periculoase.

Misionarii și-au dat seama, în cele din urmă că, cu cât alungau mai multe ființe ale răului din lumea materială, cu atât veneau, din haos, altele mai puternice, mai vechi, cu o putere și o tărie tot mai mare.

Lirakashin

Când au înțeles aceste aspecte, misionarii Celor curați au renunțat la luptă și s-au retras în perimetrul Ișsinghingherului. Din păcate, mare parte dintre ei nu s-au mai putut întoarce direct în Ișsinghingher, datorită diferenței de vibrație energetică între structura aurică proprie și structura celor care rămăseseră curați.

Acei misionari care s-au întors virusați de pe câmpul de luptă însângerat al lumii materiale au constituit un al doilea centru de putere, care poartă numele de Lirakashin. Centrul de Putere Lirakashin este situat tot în perimetrul vechiului jșsinghingher, dar este diferit de acesta. Se poate spune că în acel perimetru se află două *locuințe* distincte, formate din energii relativ asemănătoare - apropiate ca vibrație, dar nu identice. Este ca și cum peste structura energetică a vechiului Ișsinghingher s-a suprapus o altă structură, formată dintr-o energie ușor diferită (ceva mai materializată). Din punctul de vedere al profunzimii cuantice, se poate spune că Lirakashin este situată în fața Ișsinghingherului, dar din punct de vedere spațial se poate spune că este suprapusă ultimei.

Ișsinghingherul și Lirakashinul au fost construite dm elemente ale creației de la momentul respectiv. Nici o ființă omenească întrupată din ziua de astăzi nu poate observa ceea ce se află în acel perimetru, decât dacă are o structură aurică compatibilă.

În interiorul celor două centre există construcții magnifice, palate și temple formate din ceva ce pare a fi o derivație a apei. Ele sunt formate dintr-un element pur material, nu spiritual, asemănător apei; de la distanță această substanță este asemănătoare cleștarului, ceea ce ne duce cu gândul la acele legende populare românești care vorbesc despre existența unor palate de cleștar, în care doarme, căzută în somn greu, Ileana Cosânzeana (sau Sânziana-Sancta Diana).

Poziționarea Ișsinghingherului în Dobrogea, în apropierea Deltei Dunării, a fost reflectată în multe legende populare românești, care vorbesc despre edificii minunate fabricate din cleștar și pietre prețioase, printre care, la loc de cinste, este evocată Mănăstirea cu nouă altare din Insula albă (Leuce). Aceste edificii există și astăzi, dar nu la nivelul planului material actual, ci la un alt nivel; totuși, ele nu sunt edificii eterice sau infraeterice, ci pur materiale. Nu este însă vorba despre materia actuală, care este coruptă, ci despre o materie diferită - o materie fără păcat, necoruptă.

Nu toți misionarii Celor curați s-au retras în străvechiul Ișsinghingher sau în Lirakashin. Unii dintre ei au rămas la interfața lumii materiale pentru a lupta în continuare împotriva răului. O parte din ei au ales să deschidă diferite Centre de Putere secundare pe tot întinsul globului terestru, de unde să continue lupta. Una din numeroasele lor facțiuni a ales să deschidă un Centru de Putere secundar tot pe teritoriul actual al României. Acest Centru de Putere secundar este situat în apropierea Sarmisegetusei. Numele său este Illirin.

În Illirin s-au strâns toți misionarii care au ales să lupte împotriva forțelor răului de pe teritoriul străvechii Dacii. Ulterior, lor li s-au alăturat nenumărați oameni din generația a treia și a patra, care au luptat, fiind întrupați în lumea materială, contra forțelor răului. Mulți oameni care se află actualmente în Centrul de Putere Illirin au înfățișări asemănătoare cu cele ale dacilor. Totuși, în penoada despre care este vorba, acest Centru de putere era doar la început, fiind locuit doar de acei misionari ai Celor curați, care au ales să nu se întoarcă în Ișsinghingher sau în Lirakashin. El a cunoscut o amplă dezvoltare abia în ciclul al patrulea.

Alt centru important de putere a fost deschis de acei misionari care au dorit să eradice ființa răul prin folosirea forței și care au format un fel de armată de apărare a oamenilor întrupați. Acest centru de putere a fost deschis undeva în ținuturile nordice, în apropierea Polului nord de arunci, într-o regiune căreia, potrivit unei tradiții străvechi, îi putem da numele Hiperboreea. Acest centru a fost denumit Centrul de Putere de la miazăzi. (Miazăziua este locul *înalt*, în care razele Soarelui cad perpendicular pe suprafața pământului, în timp de miazănoaptea este locul în care razele Soarelui cad oblic. Miazăziua este situată la *poli*, iar miazănoaptea este situată la *câmpie*)

Oamenii din Centrul de Putere de la miazăzi au dorit să blocheze toate culoarele spațio-temporale (găurile de vierme) ce fac legătura cu haosul, pentru ca ființa răului să nu se mai manifeste în lumea materială. Culmea, ei au fost sprijiniți adesea de către Dree și Lorehh de grad mai mic, care și-au dat seama că ceea ce făceau ei era o copilărie față de răul străvechi ce năvălise în lumea materială.

Oamenii din centrele de putere principale ori secundare -Ișsinghingher, Lirakashin, Illirin, Miazăzi etc - nu au părăsit niciodată lumea materială, astfel că au rămas în aceleași locuri până în ziua de astăzi. Ei continuă să existe și în prezent. Dacă am folosi terminologia vechilor basme și legende, despre ei s-ar putea spune că "dacă n-ar fi, nu s-ar povesti..."

Capitolul 8

MARELE REGAT AL RĂULUI

Primordialii întunericului

Cu toată opoziția misionarilor Celor curați și a primordialilor Luminii, capetele de pod ale Celui rău în lumea materială s-au întărit considerabil. Teritoriile formate magic de Lorehh și Dree s-au extins foarte mult, astfel că o mare parte din suprafața populată a pământului a fost ocupată de Cel rău.

Cam la jumătatea ciclului al treilea, s-a ajuns la o diferențiere calitativă a teritoriilor de pe suprafața pământului fizic. Pământul a fost astfel împărțit în trei tipuri de teritorii.

Primul tip era alcătuit din ținuturile libere, neocupate (neformatate) aurie de către ființele Lorehh și Dree; în aceste ținuturi nu exista o populație prea mare, datorită faptului că, pe fondul infuzării răului în natură, mediul se degradase considerabil. În zonele libere nu mai creșteau decât buruieni, ciulini și mărăcini. Copacii și întreaga vegetație deveniseră chirchiți și sfrijțiți, ca după un război nuclear. Nu mai existau fructe și plante bune pentru hrană, precum în Veacul fericit.

Al doilea tip era compus din acele teritorii formate de către ființele întunericului - Lorehh și Dree. Ele erau situate în diferite locuri ale lumii, ca niște enclave (cele mai mari ajunseseră la dimensiunea unei țări medii), în care se menținea o creație artificială - o creație falsă (inversată) și un pseudoparadis artificial. Toate întocmirile (vegetația) ce formau mediul din aceste enclave erau, de fapt, creații false ale ființelor Lorehh și Dree, prin intermediul energiei furate de la oameni.

Al treilea tip a fost formată din zonele sacre - pământul & păcat -, care nu erau nici prea întinse, nici foarte multe. Cele mai importante teritorii sacre erau cele în care se constituiseră Centre de putere: Ișsinghingher-ul, Lirakashin-ul, **niirin-ul** și Miazăziua.

Treptat, datorită extinderii dramatice a răului în lumea materială și, în special, datorită luptelor pentru putere ce presupuneau distrugerea creației și a oamenilor, au fost chemate din haos ființe ale răului din ce în ce mai puternice.

Până la jumătatea ciclului al treilea s-au manifestat doar trei categorii de ființe rebele: Lorehh eterice (de pământ, de apă, de foc și de aer), Lorehh sexuale și Dree. Toate cele trei categorii de ființe s-au răzvrătit ("au căzut") în ciclul al doilea al cosmosului - pe Perfer.

Mai întâi s-au manifestat ființele Lorehh eterice, care s-au răzvrătit la sfârșitul ciclului al doilea. Apoi s-au manifestat ființele care s-au răzvrătit la mijlocul ciclului - Lorehh sexuale, în a treia etapă s-au manifestat ființele care s-au răzvrătit în prima parte a ciclului al doilea - ființele Dree, conduse direct de către Lucifer. Lucifer nu s-a manifestat

niciodată direct în lumea materială, dar s-au manifestat subordonații săi.

Toate aceste ființe existaseră până arunci în afara Oceanului de Lumină, în haos. Haosul are mai multe paliere, ca un buncăr subteran cu mai multe nivele. Datorită faptului că haosul este o lume inversată, se poate spune că primul nivel este situat aproape de suprafață și că nivelele următoare sunt situate tot mai adânc, în profunzime. Lorehh eterice locuiau pe primul nivel al haosului; ființe Lorehh sexuale locuiau pe al doilea nivel, iar ființe Dree (îngerii răzvrățiți) locuiau pe al treilea nivel.

Ca termen de comparație, haosul este aidoma unei lumi astrale inversate. În lumea astrală, cei de pe nivelele inferioare nu-i cunosc și nu-i pot vedea pe cei de pe nivelele superioare. Același lucru se poate spune despre planurile haosului. Cei de pe nivelele situate aproape de suprafață nu-i pot cunoaște pe cei din adâncime; locatarii mai noi nu-i pot cunoaște pe cei vechi. Astfel că, în epoca despre care vorbim, ființele răului care deja se manifestaseră în lumea materială au fost surprinse să constate că în afara lor mai există și altele. Față de cele care locuiau adâncimile insondabile ale haosului, ființele răului care locuiau aproape de suprafață erau ca niște copilași neastâmpărați.

Cam la mijlocul ciclului al treilea, paralel cu extinderea paradisurilor artificiale, au început să se manifeste ființe de pe nivelele cele mai adânci ale haosului și anume oamenii primordialii ai întunericului - Primordialii întunericului primordialii întunericului reprezintă, după cum s-a specificat, primii născuți din primele două generații, care s-au revoltat împotriva Ordinii cosmice. Prima generație de oameni s-a manifestat în primul ciclu al cosmosului, iar a doua generație s-a manifestat în ciclul al doilea, pe Perfer.

Primordialii întunericului din primele două generații s-au salvat de distrugerile succesive și de perioadele de nemanifestare, refugiindu-se în afara Oceanului de Lumină, în haos. Dacă nu s-ar fi refugiat în haos, trupul lor de formă umanoidă s-ar fi destrucurat, iar spiritul lor ar fi fost absorbit în Lumea fără formă. Pentru a ființa în continuare, ei au împrumutat, cu largul concurs al lui Shantiah și a lui Hailshithan, o aparență de formă umanoidă a corpului duh.

Primordialii întunericului s-au afundat în cel mai adânc nivel al haosului, ca într-un momânt. În perioadele următoare, deasupra lor s-au adunat alte și alte ființe care s-au răzvrătit împotriva Ordinii cosmice, formând nivelele suprapuse ale haosului. Închiși în propriul lor mormânt, pe care-l săpaseră singuri, Primordialii întunericului n-au știut că, deasupra lor, mai există alte nivele, tot astfel cum cei care s-au revoltat mai târziu - Lorehh și Dree - n-au știut că sub nivelele lor mai sunt și altele.

Chiar și Primordialii întunericului erau diferențiați în mod ierarhic - este, desigur, vorba despre o ierarhizare inversată. În buncărul subteran al haosului erau atâtea paliere, câte forme ale răului apăruseră în lume. Primordialii întunericului locuiau în palierele suprapuse ale haosului, în funcție de puterea și de tăria lor, de caracteristicile și de natura răului manifestat ori de perioada în care s-au revoltat pentru prima oară împotriva Ordinii cosmice.

Primul născut, Shantiah, la fel ca și Hailshithan, ar fi trebuit să se afle pe cel mai de jos nivel al haosului. Cei nouă care l-au urmat în primul ciclu pe Shantiah ar fi trebuit să se afle pe nivelul imediat superior. Deasupra lor ar fi trebuit să se afle ceilalți Primordiali ai întunericului din prima generație. Apoi ar fi trebuit să se situeze cei care s-au revoltat în ultima Parte a primului ciclu. După ei ar fi trebuit să se afle Primordialii întunericului din a doua generație, cei care s-au răzvrătit pe Perfer și așa mai departe.

Toți Primordialii întunericului se aflau înghețați într-o stare existențială de cădere în vid, departe de prezentul continuu, fără nici o posibilitate de manifestare în exterior. În cele din urmă, pe la mijlocul ciclului al treilea, Primordialii întunericului au fost atrași în lumea materială datorită faptelor oamenilor întrupați și, implicit, datorită emiterii unor energii pharismah întunecate.

Primordialii întunericului au fost, de fapt, acei "zei" salvatori, mult așteptați de oamenii întrupați. Fiind atrași de energiile pharismah emise de oameni, Primordialii întunericului au venit (au "urcat") în lumea materială de-a lungul găurilor de vierme spațio-temporale, la fel ca și ființele Dree și Lorehh. Ei au fost treziți din somnolența lor, în care subzistau în haos, prin intermediul energiilor pharismah ale oamenilor.

Prin intermediul Primordialilor întunericului, răul s-a revărsat, pur și simplu, în lumea materială. Vechile teritorii formate din odinioară de Lorehh și Dree au fost preluate de către Primordialii întunericului, care au devenit astfel stăpâni absoluți ai acesiora.

Nu se poate spune că Lorehh și Dree au devenit, la rândul lor, sclavi ai Primordialilor întunericului, precum oamenii, ci, mai degrabă, se poate vorbi despre o unitate de interse. Lorehh și Dree au început să acționeze în paralel cu Primordialii întunericului, urmărind aceleași deziderate. Lorehh și Dree se aflau sub conducerea propriilor conducători de "națiuni" îngerești. Atât Primordialii întunericului, cât și Dree sau Lorehh, urmăreau ieșirea cât mai grabnică din starea nefastă pe care, eoni nesfârșiți, o experimentaseră în haos - cea de cădere continuă.

Prin venirea Primordialilor întunericului în lumea materială s-a format complet principalul Centru de Putere al întunericului - Miazănoaptea -, care era situat în regiunea dintre Tigru și Eufrat.

În următoarea etapă a expansiunii răului, s-au format noi centre de putere ale întunericului în toate teritoriile deja ocupate aurie - copii ale Centrului de Putere principal de la Miazănoapte. La interfața tuturor Centrelor de Putere secundare au fost construite edificii și temple energetice, în funcție de puterea și de tăria ființelor care își găsiseră sălașul acolo și, implicit, de numărul oamenilor deveniți sclavi.

În toate Centrele de Putere ale întunericului (inclusiv în centrul principal - Miazănoaptea) și-au stabilit reședința permanentă trei mari categorii de forțe ale răului.

Prima categorie a fost formată din Ergii - căpăteniile ațelor Lorehh de toate orientările: eterice, de vegetație, exuale, de aer, de apă, de foc etc. Ergiile corespund Puterilor din cadrul ierarhiei Fiilor Luminii. A doua mare categorie de forțe a fost formată din Ariande - principalele căpetenii ale flintelor Dree. Ariandele corespund Stăpânirilor din ierarhia Fiilor Luminii. A treia categorie, și cea mai puternică, a fost formată din Primordialii întunericului, care corespund Domniilor din ierarhia Fiilor Luminii.

Cele trei mari categorii de ființe ale răului au fost (și sunt) structurate în mod ierarhic, în funcție de vechime, de putere și de tărie. Fiecare căpetenie are în subordine, pe linie ierarhică directă, o pleiadă nesfârșită de ființe mai mici ca putere și tărie. Toate ființele dintr-o ierarhie se manifestă ca o unitate, sau, mai degrabă, ca o ființă colectivă. În fiecare secundă, conducătorul șiie cu precizie ce iac ființele subordonate: ele este în eie și eie sunt în el.

Imediat sub scaunul de domnie al Primordialului întunericului se află un stat major format din oameni ai întunericului. La rândul lor, oamenii întunericului sunt împărțiți în mai multe clase, în funcție de puterea și de tăria pe care o manifestau pe scara valorică a răului.

Prima mare categorie de oameni ai întunericului este formată din retardați - avortonii aduși din haos înainte a fi venit sorocul, în primul ciclu al cosmosului, cu largul concurs al lui Shantiah și al lui Hallshithan. Retardații formează o categorie atipică de oameni (dacă pot fi denumiți oameni), un fel de gardă pretoriană, care, atunci când se manifestă în lumea materială, provoacă un prăpăd de nedescris. Din fericire, retardații au fost retrași destul de rapid din lumea materială, pentru a nu perturba ordinea și așa destul de precară a lumii.

A doua clasă era formată din acei oameni din generația a patra care aderaseră cu bună știință la tabăra Celui rău - sămânța cea rea. Ei se întrupau adesea în lumea materială și ocupau funcții de conducere în cadrul regatelor: preoți, propovăduitori, jnisionari, războinici, nobili etc. Sub conducerea Primordialilor întunericului, pe de-o parte oamenii, iar de cealaltă parte ființele Lorehh și Dree au acționat în mod unitar pentru cucerirea pământului fizic și pentru aservirea tuturor oamenilor întrupați

Millenium

Datorită faptului că, în acea perioadă, timpul avea **alte valențe** decât cele de astăzi, este foarte greu de realizat o cronologie exactă a evenimentelor desfășurate de-a lungul ciclului al treilea.

Dacă am încerca totuși să stabilim o cronologie a evenimentelor, ar trebui să fixăm o scală imaginară a timpului, care cuprinde o mie de unități. Fiecare unitate de timp ar corespunde unui an, iar întreaga perioadă poate fi estimată la o mie de ani - un Millenium. Trebuie totuși specificat faptul că un an din acea perioadă corespunde cam unui mileniu din ziua de astăzi.

Millenium-ul a debutat o dată cu apariția planului cuantic material. În anul 1 al Millenium-ului a avut loc nașterea **lui** Abel și Cain. În următorii doi ani, s-au născut principalele linii de descendenți, iar până în anul 50, mare parte a globului terestru era deja populat.

Veacul fericit a durat până prin anul 100 al Millenium-**uliii**. Începând cu anul 100 s-a făcut simțită activitatea ființelor Lorehh eterice, prin anul 150 s-a intensificat activitatea ființelor Lorehh sexuale, iar începând din anul 200 s-a accentuat activitatea ființelor Dree.

Prin anul 300, Adam a plecat în regiunile *înalte*, unde a înființat Centru! de Putere al Luminii. Cam în aceeași perioadă s-a format complet Centrul de Putere al întunericului din regiunea Mesopotamiei (Miazănoaptea). După anul 400 au început să se manifeste Primordialii întunericului din a doua generație.

Începând cu anul 450, misionarii Celor curați au fost trimiși la câmpie. Primele lupte dintre bine și rău s-au dat începând cu anul 550 al Milleniumului. Pe la sfârșitul celui deal 600-lea an, misionarii Celor curați s-au retras în Ișsinghinger și în Lirakashin.

Între anii 550-600, datorită acumulării răului, au început să se manifeste, pentru prima oară, Primordialii întunericului din prima generație. Cei mai importanți dintre aceștia au fost cei nouă oameni născuți imediat după Shantiah. Ei aveau o putere extraordinar de mare, nefiind egalați de nici o altă ființă din ierahia Celui rău. Cel mai important dintre cei nouă oameni rimordiali a fost al doilea născut (Shantiah a fost primul născut), numit Udru.

Datorită incompatibilității de rezonanță, Primordialii întunericului nu s-au întrupat direct în lumea materială, prin naștere din femeie, precum marea masă a oamenilor. De aceea, ei s-au manifestat precum Lorehh și Dree: ca ființe energetice, în corpuri duh specifice generațiilor din care au făcut parte. În cea mai mare parte a timpului, ei au locuit în Centrele de Putere ale întunericului. Uneori, se puteau manifesta corporal în propriile teritorii din lumea materială, precum Lorehh și Dree, dar nu pentru mult timp. Nu puteau rezista foarte mult timp în lumea materială.

Între anii 600 și 650, Primordialii întunericului au cucerit toate regatele mai mici ale ființelor Lorehh și Dree și au format un mare regat. Astfel s-a format Marele regat al răului, în care s-a obținut unitatea răului. Victoria răului în lumea materială a fost aproape totaia.

În frunte cu Udru (al doilea născut), Primordialii întunericului au subordonat toate ființele răului care se manifestaseră înaintea lor. Ei erau în toți și toți erau în ei, formând o ființă colectivă a răului. Nici o ființă Lorehh sau Dree și nici o ființă omenească nu putea face vreo mișcare fără știința lor.

La apogeul dezvoltării sale teritoriale, Marele regat al răului ocupa o pondere însemnată din suprafața pământului; peste 90 % din oamenii încarnați erau sclavi. Toată suprafața Marelui regat era un pseudoparadis, în care se găsea hrană din abundență. Marele regat al răului avea o conducere unitară, fiind condus de către Udru. Ca reprezentant uman al lui Udru a fost aleasă o preafrumoasă regină-vampă.

Centrul principal al Marelui regat al răului a fost stabilit în vestul Europei, în partea de nord a Marii Britanii de astăzi, într-un loc denumit Karimateea. Centrul de putere de la Harimateea era dispus chiar la intrarea într-o gaură de vierme ce făcea legătura cu haosul.

În Centrul de Putere de la Harimateea, pe o suprafață de aproximativ 1,5 km. pătrați se aflau mai multe edificii energetice impresionante, printre care și un templu imens. În acel templu locuia regina marelui regat al răului, o femeie-veneră de o fumusețe aproape ireală.

<t> De vorbă cu răul cel mare <*&

În perioada Marelui regat s-a produs o unitate fara precedent a răului în lumea materială. Această unitate s-a realizat treptat, de-a lungul unei perioade îndelungate. A fost nevoie de mai multe sute de ani, pentru ca forțele răului renunțe la războaiele interminabile și să se coalizeze, pentru a realiza marea unitate.

După anul 650, când Marele regat al răului era la apogeu, s-a iscat o dispută aprigă între principalii Primordiali ai întunericului din prima generație, pentru obținerea domniei supreme. În mod firesc, domnia Marelui regat ar fi trebuit să revină primului născut din toate timpurile, Shantiah.

Datorită absenței lui Shantiah, conducerea Marelui regat al răului urma să fie atribuită următorului născut - al doilea

om primordial ai primei generații, Udru. Totuși, pentru a se obține definitivă unitate a răului, era nevoie de confirmarea domniei lui Udru de către Shantiah.

Shantiah nu și-a făcut apariția, precum ceilalți oameni primordiali ai întunericului, astfel că nu se știa nimic despre el. Shantiah nu a fost de găsit nicăieri, pe nici un palier al haosului, deși a fost căutat o perioadă foarte lungă de către frații săi de arme - Primordialii întunericului din prima generație. Pur și simplu, Shantiah, nu se afla pe cel mai de jos nivel al haosului, acolo unde se presupunea că ar fi trebuit să se afle. El era ascuns în afara razei de percepție a tuturor Primordialilor întunericului, precum și a ființelor Lorehh sau Dree. Nici măcar Lucifer nu știa unde se află Shantiah.

Pentru Primordialii întunericului se punea o problemă extrem de dificilă: nu aveau *știința continuității răului*, astfel că le era o frică teribilă că ceea ce se petrecea în lumea materială avea să-1 cheme pe marele tartore, Hallshithan, a cărui reședință se afla pe cel mai adânc nivel al Haosului, acolo unde căzuse la începuturi.

Primordialilor întunericului - la fel ca și ființelor Lorehh și Dree - le era frică de Hallshithan, datorită faptului că el manifesta cea mai cruntă formă a răului - distugerea absolută. Nici un Primordial al întunericului, nici o ființă Lorehh sau Dree nu aveau vreo putere împotriva sa. Hallshithan voia distrugerea a tot și a toate. Nimeni nu-i putea sta în fața. După lungi tergiversări, mai mulți Primordiali ai întunericului au contestat supremația lui Udru, astfel că s-au despărțit de el. În consecință, Marele regat al răului s-a spart în 3 regate mai mici. (23)

Udru s-a opus atât cât a putut acestei divizări a marelui regat, pregătindu-se de război, moment în care câțiva primordiali ai întunericului au recurs la o soluție extremă: l-au chemat din haos - din cel mai adânc plan cuantic al haosului - pe însuși Hallshithan, ceea ce a reprezentat o imensă catastrofă.

Fiind chemat în mod direct printr-un ritual foarte puternic, Hallshithan a spart planurile cuantice și s-a manifestat în lumea materială. La fel ca ființele Dree și Lorehh, Hallshithan a construit un culoar spațio-temporal, din adâncurile haosului până în planul material.

Hallshithan era, inițial, un înger lipsit de formă, dar o dată cu prima rebeliune a dobândit o formă. În prima fază, Halishithan s-a putut manifesta doar sub forma unui imens șarpe, dar în a doua fază s-a putut manifesta sub o formă umanoidă. De atunci, Hallshithan se poate manifesta fie sub forma sa originală de șarpe, fie sub o formă umanoidă cu o înălțime de aproximativ 6 metri.

Forma umanoidă a lui Hallshithan este doar de împrumut. Ea a fost creată chiar în primul ciclu al cosmosului, când a avut loc un proces de simbioză energetică între Shantiah și Hallshithan. Prin aportul lui Hallshithan, Shantiah și-a păstrat forma sa umanoidă, care fusese lipsită de aportul energetic insuflat de cele 500 de națiuni îngerești. În schimb, prin Shantiah, Hallshithan a dobândit, el însuși, o formă umanoidă prin care se putea manifesta. Noua formă umanoidă a lui Hallshithan, inclusiv fizionomia, este asemănătoare (aproape identică) cu cea lui Shantiah, datorită procesului de simbioză realizat inițial.

În ciclul al treilea, fiind chemat de câțiva Primordiali ai întunericului, Hallshithan s-a manifestat în lumea materială mai mult sub înfățișarea umanoidă, asemănătoare cu cea a lui Shantiah - ca și cum ar fi fost fratele geamăn al acestuia. Nu este însă vorba despre o "reîntrupare" a lui Shantiah, ci despre Manifestarea directă a răului cel mare - Hallshithan -, chemat la viață chiar de o parte din oamenii primordiali ai întunericului. Fericit că a fost salvat din abisurile nesfârșite ale căderii sale, Hallshithan s-a comportat binevoitor și extrem de amabil față de cei care-i făcuseră acest serviciu. Cel puțin în prima fază.

Prin venirea lui Hallshithan, întregul haos a fost coborât pe pământ. O singură ființă a refuzat să participe: Shantiah, primul om. Se spune că, imediat după momentul rebeliunii, chiar atunci când și-a dat seama de răul pe care l-a declanșat, Shantiah a dus mâna la gură și a vrut să spună ceva. Nu și-a dus niciodată până la capăt intenția, iar vorba sa nu a mai fost rostită.

De atunci, Shantiah a dispărut din cosmos. Nimeni nu l-a mai văzut. Nimeni nu a știut unde se ascunde, pe ce nivel al haosului se află. Ființele Dree, Lorehh și Primordialii întunericului au avut uriașa surpriză să constate că nu-l pot găsi. Ei au sperat că, o dată cu Halishithan, va veni și Shantiah, dar s-au înșelat. Shantiah nu putea fi descoperit nicăieri, cu toate că au scotocit cu percepția lor fiecare nivel al haosului. Ei l-au întrebat chiar pe Hallshithan, dar nici acesta nu știa nimic.

La un momet al căutării lor, ei au presupus că Shantiah se afla într-un loc inaccesibil, dincolo chiar de nivelul de manifestare al lui Hallshithan. Ceea ce însemna că Shantiah este mult mai puternic decât Hallshithan. Erau cu toții uimiți-;, intrigați și, totodată, îngrijorați.

În cele din urmă, cearta Primordialilor întunericului pentru succesiune la domnia suprema a stârnit mânia lui Hallshithan, care și-a dat seama că oamenii continuă să se certe între ei precum în primul ciclu al cosmosului. Hallshithan s-a supărat atât pe oameni, cât și pe creație și a fost la un pas de a distruge totul.

Pentru a preîntâmpina o astfel de stare de lucruri, unele grupuri ale Primordialilor întunericului s-au coalizat iarăși, punând la cale eliminarea lui Hallshithan și trimiterea sa în haosul din care venise. Totuși, deși scopul lor era comun, grupurile de Primordiali ai întunericului s-au comportat iarăși în disonanță unele față de altele. Astfel au apărut trei mari mișcări distincte de eliberare de sub tutela lui Hallshithan.

Prima mișcare de eliberare a aparținut grupurilor de Primordiali ai întunericului care credeau că îl pot înfrânge în luptă deschisă pe Hallshithan. A doua mișcare de eliberare aparținut grupurilor de Primordiali ai întunericului, care trimis mesageri în cele trei regate, pentru a vesti oamenilor de rând existența unicului Dumnezeu. A treia mișcare de eliberare a aparținut grupurilor de Primordiali ai întunericului care au făcut apel la ceea ce s-ar putea numi "bomba umană".

Prima mișcare de eliberare a Primordialilor a fost înfrântă foarte ușor de Hallshithan. Cei care au crezut că îl pot înfrânge în luptă deschisă, nesocotind capacitatea sa imensă de distrugere, s-au retras înfricoșați.

A doua mișcare de eliberare a avut la bază pe acei Primordiali din prima generație, care și-au dat seama de eroarea imensă pe care au comis-o în momentul în care s-au erijat în zei falși. O parte din acești Primordiali ai întunericului, contemporani cu Shantiah, care l-au cunoscut direct pe Unicul Dumnezeu, și-au dat seama de răul făcut și au **vrut** să restabilească situația. Ei au trimis misionari și propovăduitori în toate regatele pentru a vorbi oamenilor despre Unicul Dumnezeu, Adevăratul creator. Tatăl tuturor.

La această operațiune de propovăduire a Adevărului au participat, în mod paralel, atât o parte din Primordialii Luminii, cât și misionarii Celor curați din Ișsinghingher, care au găsit, dintr-o dată, un teren propice de manifestare.

Oamenii obișnuiți din regate au aflat astfel cu stupefacție de faptul că au fost mințiți cu nerușinare o lungă perioadă de timp. Ei au aflat numele prin care poate fi chemat Unicul Dumnezeu. De asemenea, oamenii din regate au fost învățați să se roage Adevăratului Dumnezeu, participând astfel la formarea unor rezonanțe benefice a teritoriilor, prin intermediul căreia urmau să fie rechemate spiritele bune ale naturii, pentru a fi refăcut paradisul originar.

Totodată, oamenii din această categorie au organizat mișcări de rezistență și au format armate imense, pentru a se împotrivi răului prin luptă deschisă. Atât trimișii Primordialilor întunericului, cât și cei ai celor din Ișsinghingher i-au învățat pe oameni arta războiului - metode de luptă împotriva ființelor Lorehh și Dree ori a Primordialilor întunericului care încă se împotriveau acestei operațiuni de eliberare.

Totul s-a transformat într-un măcel de nedesens: oamenii se luptau cu oamenii, zeii cu zeii, zeii cu oamenii. Datorită Aptului că nu mai aveau suficientă putere de manifestare în urnea materială, fiind lipsite de energia furată odinioară de la oamenii deveniți sclavi, ființele Lorehh și Dree puteau fi înfrânte destul de ușor. Oamenii distrugeau mediul pesudoparadiziac al regatelor, astfel că Lorehh și Dree nu se mai puteau manifesta în propriul lor habitat.

Pe baza unor calcule, oamenii aflau în ce porțiuni a spațiului se materializează o astfel de ființă, o așteptau și îi distrugeau forma în care se manifesta. Fiind-i distrusă forma umanoidă, spiritul unei astfel de ființe era imediat absorbit în haos.

Văzând ceea ce se petrece, tot mai multe ființe Lorehh și Dree s-au retras în găurile de vierme, acolo unde nu puteau fi atinse de oamenii înfuriați. Ele au fost imediat urmate de unii dintre Primordialii întunericului.

La un moment dat, oamenii i-au atacat direct pe Primordialii întunericului, cu care au dus lupte crâncene. Totuși, era nevoie de foarte mulți oameni (de un cumul de energie și de sunet ai mukor oameni), pentru a putea înfrânge un Pnmordiai ai întunericului care se apăra cu disperare. Mulți Primordiali ai întunericului și-au pierdut corpul duh în acele lupte aprige, iar spiritul lor a fost absorbit în Lumea fără formă.

Data fiind puterea și tăria Primordialilor întunericului și a ființelor Lorehh și Dree, oamenii n-au putut să-i înfrângă

definitiv și să-i alunge în haos. Cât despre Hallshithan, nici nu putea fi vorba; nu putea fi atins. Hallshithan era mulțumit că în timpul domniei sale se produsese atâtea distrugerii.

<&• Alungarea lui Hallshithan

Dacă primele două mișcări de eliberare nu au reușit să-l înfrângă pe Hallshithan, în schimb a reușit a treia. A treia mișcare de eliberare condusă de o parte din Primordialii întunericului a avut în vedere construirea unei *bombe umane*, capabilă să-l alunge pe Hallshithan în haos.

Construirea unei *bombe umane* a avut la bază cunoașterea de către o facțiune a Primordialilor întunericului a unei taine profunde: taina părții femeiești și a părții bărbatești.

Taina părții bărbatești și a părții femeiești are la bază existența sufletelor duale - a sufletelor pereche: bărbatul și femeia corespondentă. Bărbatul a fost creat de către Dumnezeu după Chipul și Asemănarea Sa. Femeia a fost creată de către Dumnezeu după chipul și asemănarea bărbatului, prin despărțirea ființei omenești primordiale în două jumătăți. În momentul creației, Dumnezeu a luat o parte - o coastă - din bărbat și a creat femeia. Femeia este considerată strălucirea -lumina - bărbatului, tot astfel cum Duhul Sfânt este considerat Strălucirea sau Lumina lui Dumnezeu. Bărbatul și femeia sunt suflete duale. Fiecărui bărbat din cosmos îi corespunde o femeie și fiecărei femei îi corespunde un bărbat.

În mod normal, dacă nu ar fi intervenit Cel rău, bărbatul și femeia pereche ar fi trebuit să se întrupeze concomitent în lumea materială. Regăsindu-se în lumea materială, bărbatul și femeia corespondentă ar fi trebuit să refacă rapid unitatea primordială. Acesta a fost și este Planul lui Dumnezeu.

Datorită modului imperfect în care au fost concepuți oamenii în planul material, prin emiterea unor pharismah întunecate, de la un moment dat - cam de la formarea primelor regate conduse de Lorehh sexuale - nu a mai fost posibilă întruparea instantanee a bărbatului și a femeii corespondente, astfel încât să se poată regăsi. De acest fapt au profitat ființele Lorehh și Dree, care au manipulat atent evenimentele pentru ca două suflete perche să nu se poată regăsi în lumea materială, chiar dacă, uneori, se pot întrupa în același timp.

La sfârșitul Marelui regat al răului, câțiva Primordiali ai întunericului cunoșteau această taină adâncă. Pentru a scăpa de Hallshithan, acești Primordiali ai întunericului au instituit un cult - numit *cultul iluminării spontane prin iubire* sau *cultul strălucirii strălucirii* (femeia este considerată strălucirea -lumina - bărbatului).

Primordialii respectivi s-au bazat pe faptul că, aflate în lumea materială, sufletele pereche se simt de la orice distanță. Astfel că, între milioanele de oameni care populau pământul în acea perioadă, ei au descoperit, datorită percepției lor subtile, mai multe suflete pereche. Inițial, au descoperit un număr de aproximativ zece suflete pereche și au făcut în așa fel încât să se întâlnească și să se unească truște.

Din unirea acelor suflete perche a rezultat ceva deosebit. Sufletele pereche s-au contopit într-o armonie sufletească Perfectă: din punct de vedere sufletesc, ei au refăcut unitatea Primordială: bărbatul era în femeie și femeia era în bărbat.

Acest proces s-a produs doar la nivelul sufletesc - la nivelul sufletului celor doi parteneri - astfel că, din iubirea lor, s-a născut al treilea. Al treilea nu era însă o progenitură de trup ci o ființă energetică - o nouă lumină sau o *strălucire a strălucirii*. Această lumină este o structură aurică nouă, inexistentă actualmente în cosmos.

Dumnezeu, în marea sa înțelepciune, a dorit încă de la început să creeze această ființă aurică nouă prin unirea protopărinților Adam și Eva, dar aceștia au căzut înainte de a se produce acest eveniment. Formarea acestei noi ființe aurice a reprezentat de fapt Planul lui Dumnezeu pentru oameni. Nu s-a realizat Planul lui Dumnezeu, datorită faptului că Adam și Eva au fost "forați" de evenimente și s-au unit truște ("s-au cunoscut") înainte de vreme. I-a despărțit foarte puțin de marele eveniment.

Prin formarea noii ființe aurice, omul devine doi, iar doi devin trei. Unitatea adevărată și desăvârșită a ființei umane constă în reunirea într-o singură ființă, după modelul Creatorului. Dumnezeu însuși este format din Tatăl, din Iubirea (Fiul) și din Lumina sau Strălucirea (Sfântul Duh). Tot astfel, la apogeul desăvârșirii sale, orice ființă omenească va fi formată din Bărbat (Tatăl), din Femeie (strălucirea) și din noua ființă netrupească, Lumina (strălucirea strălucirii).

A treia persoană a ființei umane, strălucirea strălucirii, este o progenitură netrupească, de formă umanoidă. Este ca și cum trupul sufletesc al bărbatului se unește cu cel al femeii pereche, pentru a naște, printr-un fel de parthenogeneză, un nou trup sufletesc, care este independent de cel al părinților. Acest nou trup sufletesc este numit strălucirea strălucirii.

După ce a fost născută, strălucirea strălucirii nu se mai afla sub jurisdicția nici a bărbatului, nici a femeii. Strălucirea strălucirii se manifesta autonom, beneficiind de puteri (siddhis-uri) extrem de mari. Nici un Primordial al întunericului, nici măcar Shantiah nu au avut puteri atât de mari precum are o astfel de ființă.

În perioada de la sfârșitul celui de-al treilea ciclu, au apărut pe lume doar zece astfel de ființe denumite strălucirea strălucirii. Totuși, fiind născute înainte de vreme, aceste străluciri ale strălucirii nu puteau fi decât extrem de naive - de neștiutoare -, precum niște giganți lipsit de minte. Dacă cineva le-ar fi spus să distrugă un teritoriu sau o ființă omenească, ar fi făcut-o fără cea mai mică ezitare.

De acest fapt au profitat o parte dintre Primordialii întunericului. Ei au educat în folosul propriu cele zece suflete nercehe, pentru a profita de puterile nelimitate ale strălucirii strălucirii. Au avut grijă ca energia emisă de strălucirea strălucirii să fie captată în diferite obiecte materiale sau în cristale, pentru a fi păstrate în viitor. Apoi, au aruncat în luptă aceste ființe netrupești, pentru a-și înfrânge inamicii. În consecință, strălucirea strălucirii a devenit o bombă umană capabilă să distrugă lumea materială.

Prin acest act iresponsabil, Primordialii întunericului au comis o imensă greșeală, conferind puteri (siddhis-uri) formidabile unor făpturi lipsite de experiență și neaflate în comuniune cu Adevăratul Dumnezeu. Puterea, în afara comuniunii cu Dumnezeu, înseamnă distrugere. O strălucire a strălucirii nu se poate manifesta ca Duhul Sfânt - Lumina sau Strălucirea lui Dumnezeu -, datorită faptului că nu are cunoașterea deplină a lui Dumnezeu.

Cel puțin o pereche din cele zece alese de către Primordialii întunericului a dus războiul până la capăt. Într-un anume moment, printr-o manipulare atentă, bărbatului i s-a spus că sufletul pereche, femeia, a fost luată prizonieră de către Hallshithan. Firește, femeia - strălucirea - era în afara oricărei primejdii, dar bărbatul a crezut tot ce i s-a spus și s-a prezentat în fața lui Hallshithan, cerându-i socoteală. Omul respectiv și-a activat în prealabil strălucirea strălucirii, astfel că erau doi în unu - o bombă umană -, care lupta pentru a-și reface unitatea primordială. Nici 1000 de elefanți supărați că li s-au furat puii nu se pot compara cu acel om, care s-a prezentat în fața lui Hallshithan.

Firește, de la înălțimea celor șase metri cât avea, Hallshithan i-a râs în față omului de doar un metru optzeci, care dorea să se sinucidă venind la el, și se pregătea să-l spulbere ca pe un gândac. A avut însă cea mai mare surpriză din îndelungata sa existență. Într-o luptă rămasă memorabilă, care încă există imprimată în cronica akasha, Hallshithan a mâncat o bătaie cruntă de la acel om de un metru și optzeci de centimetri. Pur și simplu, acel om a sfâșiat cu mâinile goale porțiuni din trupul de lumină al lui Halshtihan. Nu a scăpat de straniul agresor decât atunci când s-a refugiat, prin gaura de vierme, înapoi în haosul din care venise.

Astfel, Hallshithan a fost alungat în afara lumii materiale, iar omul respectiv și-a regăsit femeia. În cele din urmă, el a fost învins să renunțe la calea strălucirii strălucirii și să redevină așa cum a fost. Și-a păstrat însă femeia - sufletul pereche, fără a mai apela vreodată la tehnica formării, înainte de soroc, a strălucirii strălucirii.

Numele omului care l-a învins pe Hallshithan este Șhakha Than. Actualmente, el se află în lumea eterică, împreună cu grupul său, Shakha Than s-a refugiat în lumea eterică cu puțin înainte de finalul ciclului al treilea.

Sfârșitul ciclului al treilea

După eliminarea lui Hallshithan, Primordialii întunericului au încercat să își refacă forțele și să pornească o nouă ofensivă de recucerire a lumii. De data aceasta, Primordialii întunericului au avut un inamic comun: oamenii deveniți liberi, care-l descoperiseră pe Dumnezeu.

În teritoriile devenite libere, oamenii care încercau să reînnoade legătura pierdută cu Unicul Dumnezeu, au format mai multe nuclee. Ei au fost sprijiniți în continuare de cei din Ișsinghingher.

Pentru prima oară în istoria ciclului al treilea, oamenii sclavi, conduși de către Primordialii întunericului, au devenit mai puțini decât oamenii care se închinau la Unicul Dumnezeu. Primordialii întunericului și oamenii care încă îi sprijineau

erau la doar un pas de o mare înfrângere.

În acel moment de cotitură, Primordialii Întunericului au ticluit un nou plan, care, în cele din urmă, s-a dovedit a fi și mai perdant. De fapt, a fost o adevărată catastrofă planeteară. Primordialii Întunericului s-au gândit să-l caute în continuare pe Shantiah pentru a-și consolida puterea. S-au gândit că, o dată cu Shantiah, vor putea fi aduse din haos și acele ființe Lorehh și Dree care încă nu reușiseră să se manifeste în lumea materială, în haos încă se aflau - se află și astăzi - miliarde și miliarde de ființe omenești din toate generațiile, dar și de ființe Lorehh și Dree. Până în momentul actual, nu s-au manifestat decât maximum 35 % din totalul ființelor din haos. Există foarte multe ființe care n-au părăsit niciodată haosul. Ele au rămas acolo eoni și eoni, fără a ști ce se petrece în afară.

Planul de acțiune al Primordialilor Întunericului era cu adevărat diabolic. Ei pregăteau cea mai puternică contralovitură ce poate fi imaginată. Dacă până atunci au vrut să aducă haosul de data aceasta voiau să reînființeze în

pe pământ

materială vechiul Hetiteth - cosmosul din primul primordialii Întunericului voiau să facă ceva nemaivăzut și nemaiauzit: voiau să recreeze Hetitethul în planul fizic, pe o singură planetă. Această planetă imensă trebuia să fie, totodată, o copie materială a Întregului Ocean de Lumină - copie situată totuși în afara acestuia, ca o contraparte a ei.

Dacă ar fi reușit să facă ceea ce și-au propus, nu mai puteau fi cuceriți de nimeni. Ar fi instaurat o tiranie perpetuă, iar ei s-ar fi erijat în dumnezei. Dar Shantiah nu a fost de găsit. De fapt, Shantiah nu a vrut să vină.

Există multe istorisiri în lumea eterică cu privire la acest eveniment. Cea mai plauzibilă este cea care afirmă că Shantiah a făcut, el însuși, după eoni și eoni de tăcere, apel la Dumnezeu, în acele momente de cotitură, Shantiah s-a întors către Dumnezeu și s-a rugat îndelung pentru toți Cei răzvrățiți - oameni Întunecați, spirite ale naturii Lorehh sau ființe luciferice Dree.

Rugăciunea făcută de Shantiah, cu mare părere de rău, l-a înduplecat pe Bunul Dumnezeu, care l-a cercetat inima. Inima sa a fost găsită fără răutate, fără ură, plină de compasiune pentru toți Cei răzvrățiți. Atunci, pentru întâia oară după cădere, se spune că Shantiah ar fi rostit următoarele cuvinte:

- **"Aș dori să fie ca la început, când eram în Dumnezeu și Dumnezeu era în noi și ne uitam cu toții împrejurul nostru și, iată, toate erau bune".**

Firește, Primordialii Întunericului nu aveau de unde să știe astfel de lucruri. Ei și-au dat însă seama că Shantiah nu se afla în haos, astfel că au dedus că se află în "ceruri". Atunci Primordialilor Întunericului le-a venit ideea nebunească de a sparge cerurile, pentru a-l căuta pe Shantiah și a-l obliga să coboare în lumea materială, împreună cu cohortele de ființe ținute captive în haos - ființe pe care doar Shantiah, primul om, le putea aduce.

În timp ce Primordialii Întunericului puneau la cale strategia de spargere a cerurilor, iar Udru îi învăța modalitățile de atacare a Fiilor luminii, s-a întâmplat ceva grandios: la Polul Nord al pământului, Oastea Fiilor Luminii, condusă de Îngerul Mihail, a spart planurile cuantice și s-a revărsat pe pământ, în lumea fizică. Miliarde și miliarde de Fiii ai Luminii și de spirite ale naturii au pătruns în planul material, precum apa printr-un stăvilă abia deschis.

Fiii Luminii i-au atacat pe Primordialii Întunericului prin apă, prin foc, prin pământ și prin aer. I-au atacat atât în formă umanoidă, cât și ca energii, penetrând toate moleculele materiei. Tot pământul, cu toate elementele sale, au fost răvășite: focul de sus a luptat împotriva focului de jos, apa de sus împotriva apei de sus și așa mai departe.

În momentul în care Fiii Luminii au pătruns în lumea materială, s-a produs un fenomen uimitor, greu de explicat în termenii actuali: pământul fizic s-a dialtat, devenind imens.

În ziua de astăzi, dacă mai multe ființe îngerești pătrund neautorizat în lumea materială, pământul se dialtă brusc. Dacă, să spunem, ar pătrunde neautorizat zece ființe îngerești, tot ecosistemul terestru ar fi dat peste cap. Primul efect ar fi că pământul fizic s-ar dialta cu câțiva metri - ca un fel de balon umplut cu heliu. Simultan, trupurile oamenilor ar crește în mod proporțional. De aceea, trebuie să existe mereu un echilibru perfect între numărul ființelor îngerești luminoase și cele Întunecate care se manifestă la nivelul lumii materiale. Dacă Primordialii Întunericului își îndeplineau scopul și reușeau să aducă ființele rebele din haos, pământul s-ar fi dilatat brusc. Tot astfel s-au petrecut lucrurile în momentul în care miliarde

și miliarde de ființe îngerești din Oastea îngerului Mihail au pătruns în lumea materială.

În timpul conflictului, oamenii din lumea materială s-au scindat: oamenii care i-au urmat pe Primordialii întunericului au luptat împotriva Fiilor Luminii. Oamenii care i-au urmat pe cei din Ișsinghingher au luptat împotriva Primordialilor întunericului, a ființelor Lorehh și Dree. Lumina a luptat împotriva întunericului, iar întunericul a luptat împotriva luminii.

După cea de pe Perfer, aceasta a fost cea mai cruntă bătălie purtată în Oceanul de lumină între Fiii întunericului și Fiii Luminii. După spusele ființelor din lumea eterică, în această bătălie apocaliptică au pierit *din formă* 104 miliarde de ființe îngerești, de spirite ale naturii și de oameni. După cum se poate remarca, nu se specifică din ce tabără au făcut parte beligeranții care au pierit, întrucât, în cele din urmă, toți formăm o singură tabără - suntem copiii lui Dumnezeu Unicul. Firește, nici o ființă nu dispare, în mod efectiv, din cosmos. În momentul în care o ființă își pierde forma umanoidă, se reîntoarce în mediul din care a provenit.

Cu puțin timp înainte de încheierea războiului, o facțiune 3 oamenilor întrupați s-a retras din luptă, înțelegând, în cele din urmă, marea eroare pe care au comis-o atunci când i-au ascultat pe Primordialii întunericului, pe Lorehh și pe Dree. Această facțiune nu forma mai mult de 5-7 % din totalul oamenilor întrupați, care încă luptau de partea Primordialilor întunericului.

La sfârșitul războiului, oamenii din această facțiune au fost cruțați de Fiii Luminii, astfel că li s-a permis să se refugieze în lumea eterică, acolo unde, de la Adam și Eva, nu mai pătrunsese nimeni. După refugierea în lumea eterică, oamenilor din această categorie li s-a permis să-și construiască "locuințe" - așezări. După modul în care s-au comportat în lumea eterică, oamenii din această categorie pot fi împărțiți în două mari clase. Prima clasă a ales calea neutralității, în timp ce a doua clasă a ales calea beligerantei. Prima clasă poate fi denumită neutră, iar a doua poate fi denumită prometeică.

În ultima fază a cruntei înfruntări, Primordialii întunericului și o parte din oamenii care-i sprijiniseră cu îndârjire s-au refugiat în apropiere de Centrul lor de putere din nordul Angliei, la Harimateea. Acolo s-a dat cea mai aprigă luptă a acestui război, în care au pierit din formă foarte multe ființe omenești și Primordiali ai întunericului. Primordialii întunericului supraviețuitori s-au refugiat în gaura de vierme de la Harimateea, întorcându-se în planurile lor cuantice. O altă parte s-a refugiat în Centrul de putere de la Miazănoapte

După victorie, oastea Fiilor Luminii, condusă de îngerul Mihail, s-a retras din planul cuantic material prin același loc prin care au pătruns la începutul conflagrației: pe la Polul Nord al pământului. Concomitent, Duhul Sfânt s-a retras din creație, toate vegetalele și formele animale au pierit, iar pământul fizic a înghețat. Nu a mai rămas decât structura minerală a Pământului, care semăna pe atunci cu planeta Marte. Noaptea a învăluit totul. Acest fenomen este numit *marea ștergere*.

Toți oamenii - milioane și milioane - care au mai fost surprinși în planul cuantic material și-au pierdut corpurile duh, •ar spiritul lor a fost retras în Lumea fără formă. Tot astfel, au supraviețuit oamenii din Ișsinghingher și din celelalte centre de putere ale luminii, care, oricum, nu erau situate la nivelului Pianului fizic deja corput, ci la nivelul materiei fără păcat.

Capitolul 9

OMUL ȘI COSMOSUL

Metamorfoze paralele

La fel ca și cosmosul, structurile aurice ale oamenilor au suferit o "metamorfoză îndelungată. Fiecărei etape a metamorfozei cosmosului îi corespunde o modificare a structurii aurice a ființelor umane. Se poate așadar vorbi despre mai multe stadii sau etape ale unei metamorfoze paralele: a cosmosului și a structurii aurice a omului; ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus.

Transformările cosmosului material și ale structurii aurice a oamenilor nu presupun doar existența unor legi oarbe, autoevoluția materiei sau victoria celui mai puternic, așa cum s-a spus din perspectiva materialismului dialectic. De

asemenea, transformările cosmosului material ori ale structurii aurice ale oamenilor nu trebuie atribuite în mod direct lui Dumnezeu sau Fiilor Luminii, după cum nu trebuie atribuite, în mod direct, nici ființelor întunericului - Lorehh și Dree.

După cum s-a menționat, creația directă a lui Dumnezeu nu poate fi decât perfectă. Faptul că, ulterior, creația perfectă s-a deteriorat, nu s-a datorat lui Dumnezeu sau Fiilor Luminii; de asemenea, nu are de-a face, în mod direct, nici cu Cei întunecați. Tot ce se petrece în lumea materială se datorează oamenilor și numai lor. Nimeni altcineva nu este responsabil de ceea ce se petrece în lumea materială - atât în ceea ce privește starea naturii, cât și în ceea ce privește modificarea structurii aurice. De asemenea, nimeni altcineva în afara oamenilor nu este responsabil pentru evenimentele cotidiene catastrofale ori pentru nenorocirile ce se abat atât de des.

Oamenii sunt singurele ființe care au capacitatea de a emite pharismah, indiferent dacă vor sau nu (ori dacă cred sau nu acest fapt). Prin emiterea de pharismah, oamenii sunt etern creatori. Firește, nu oamenii ca ființe întrupate au capacitatea de a crea, ci spiritul lor, care a fost făcut de către Dumnezeu, după Chipul și Asemănarea Sa.

Spiritele naturii sau îngerii din ierarhia Fiilor Luminii nu au această capacitate. N-ar avea cum. Ei sunt toți în unu și unu în toți; toți sunt în Dumnezeu, astfel că nu au de ce să se manifeste autonom, prin emiterea unei pharismah. Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii sunt unul în toți și toți în unul fără a-și pierde individualitatea. Fiind toți în unu și unu în toți, Fiii Luminii sunt în Dumnezeu. De aceea, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii sunt în comuniune permanentă cu Dumnezeu, văd Fața Sa și duc la îndeplinire poruncile Sale. Cumulul poruncilor lui Dumnezeu constituie Ordinea cosmică sau Firea Lucrurilor.

Nici Fiii întunericului - spirite ale naturii sau îngerii rebeli, Lorehh și Dree -, nu au capacitatea de a emite pharismah. Ei trăiesc într-o comuniune a răului (comuniune inversată) -sunt toți în unu și unu în toți. După acest principiu - unu în toți și toți în unu -, Fiii întunericului au realizat o comuniune artificială cu oamenii care faptuiesc răul. Fiii întunericului beneficiază de puterea și de energia emisă de oameni, care sunt ridicați la rangul de putere mare. Ca putere mică, Fiii întunericului sunt morți, dar ei revin la viață prin energia preluată de la oameni; în schimb, oamenii mor, pe măsură ce își oferă energia Fiilor întunericului.

De-a lungul istoriei cosmosului, oamenii s-au întrupat pentru a evolua ei înșiși, dar și pentru a-i răscumpăra pe frații lor care s-au răzvrătit - spirite ale naturii și îngeri. Rebeliunile succesive - a primului om, Shantiah, a lui Hallshithan, a îngerilor conduși de Lucifer, a Primordialilor întunericului și a acelor oameni care i-au urmat - trebuiau răscumpărate de restul oamenilor. Trebuia răscumpărat păcatul originar.

Încercarea oamenilor de a răscumpăra erorile strămoșilor a început chiar o dată cu debutul celui de-al doilea ciclu cosmic, pe Perfer. De aceea, la începutul celui de-al doilea ciclu, a avut loc o creație *ex nihilo*. Astfel că a fost creat iarăși un prim om -Adam al celei de-a doua generații. Din păcate, datorită rebeliunii oamenilor celei de-a doua generații, în frunte cu al doilea Adam și a ființelor îngerești conduse de Lucifer, totul a degenerat, iar Perferul a fost incendiat.

Și în al treilea ciclu cosmic, procesul creației a fost luat de la început, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. A fost creată o nouă lume/palier cuantic, Edenul eteric, și un nou prim om -Adam despre care amintește Vechiul Testament. Din Adam, Domnul Dumnezeu a făcut femeia. Prima femeie a fost Eva.

Adam și Eva au căzut în păcat, astfel că au fost strămutați pe un nou palier cuantic - palierul cuantic material.

Totuși, Adam și Eva au căzut în păcat mult mai târziu, în comparație cu primii oameni ai generațiilor anterioare. Într-un fel, se poate spune că Adam și Eva, protopărinții celei de-a treia generații, au rezistat cel mai mult. Primul om al primei generații, Shantiah, s-a oprit destul de repede din procesul evolutiv, astfel că nu a reușit să se maturizeze suficient pentru a înțelege Planul lui Dumnezeu și a-l urma neabătut. Shantiah nu a depășit etapa pubertății. Al doilea Adam, cel al generației a doua, s-a poticnit ceva mai târziu, cam în perioada sfârșitului adolescenței. În schimb, Adam - protopărintele celei de-a treia generații, cel despre care amintește Vechiul Testament - s-a poticnit la maturitate.

Al treilea Adam *a umblat* cel mai mult cu Dumnezeu (dintre primii născuți ai celor trei generații), astfel că înțelepciunea sa a devenit foarte mare. Adam l-a depășit cu mult pe Shantiah, astfel că a continuat procesul evolutiv din punctul în care, cu două cicluri în urmă, îl abandonase Shantiah. Din păcate, în cele din urmă, a căzut și el, iar urmașii săi încearcă să restabilească situația de la începuturi, când toate erau plăcute în fața lui Dumnezeu.

Fiecare pharismah luminoasă, în acord cu legile cosmice, înseamnă reîntoarcerea la Dumnezeu și întronarea Ordinii divine. Fiecare pharismah întunecată, aflată în dezacord cu legile cosmice, înseamnă afundarea în materie - înseamnă, în cele din urmă, materializarea cosmosului și a omului.

Ceea ce oamenii creează potrivit liberului lor arbitru, este absorbit în centru - în inimă: în inima omului, în inima globului terestru, în inima planetelor și sorilor din cosmos sau în inima universului material -, pentru a reapărea la periferie. De la periferie, efectul se repercutează asupra planului cuantic material: acesta este circuitul obligatoriu.

Acest proces neîncetat poate fi urmărit atât la nivelul structurii auri umane, cât și la nivelul marcocosmic. Omul este doar copia cosmosului - *imago mundi*

Metamorfozele structurilor aurice

Omul este, în primul rând, un spirit. El a fost creat direct de către Dumnezeu, cu mult timp înainte de formarea Oceanului de Lumină. Spiritul omului, de formă sferică, a fost creat de către Dumnezeu nemanifestat, IȘȘ. Spiritul este Omul Adevărat.

În Oceanul de Lumină, după ce pătruns prin poarta alfa, spiritul omului s-a manifestat mai întâi ca stea, iar apoi a fost inclus într-un trup luminos de formă umanoidă. Acest trup de lumină de formă umanoidă este corpul duh.

Pe planul său cuantic, corpul duh are aceeași consistență ca și trupul material în lumea fizică. La fel ca și corpul fizic în lumea materială, corpul duh are o formă umanoidă: are membre, trup, cap, are o fizionomie precis conturată. La fel ca și trupul material, corpul duh are anumite organe interne, de forma unor sfere luminoase. Aceste organe interne pot fi denumite chakre-atribut. Între spirit și chakrele atribut s-au stabilit relații de conexiune aurică, de forma unor linii subțiri de energie. (26)

Spiritul sălășuiește în interiorul corpului duh, în regiunea pieptului. El este situat pe linia divină, care face legătura directă cu Dumnezeu. Linia divină este un canal de lumină, care pătrunde prin creștetul capului și iese prin partea inferioară a corpului duh. Ea poate fi comparată cu coloana vertebrală a trupului material sau cu canalul Sushumna de la nivelul corpului eteric. De altfel, canalul Sushumna este o proiecție, la nivelul corpului eteric, a liniei divine. Chakrele atribut sunt aliniate de-a lungul liniei divine precum mărgelile pe o ață.

Primul om care a avut un corp duh de formă umanoidă a fost Shantiah. Ulterior, au dobândit corp duh cei nouă oameni primordiali și restul primei generații. La apogeul primului ciclu cosmic, numărul total al oamenilor primei generații nu depășea câteva mii.

Trupurile oamenilor primei generații erau de o frumusețe de nedescris. Oamenii primei generații se asemanau cu îngerii. Corpurile lor duh erau diafane, iar la nivelul pieptului, ca o nestemată neprețuită, strălucea spiritul.

Corpurile duh ale oamenilor primei generații erau formate din energiile insufflate de cele 500 națiuni de îngeri și de spirite ale naturii. Într-un fel, se poate spune că corpul duh unui om este un veșmânt împrumutat de la îngeri. Veșmântul este al omului, în sensul că nu este creația sa directă, ci este îngerilor (sufletul forme) și al spiritelor naturii (sufletul creației), fiind constituit din emisiile lor energetice.

Într-un fel, nici trupul material nu este al omului. Omul doar l-a împrumutat de la ceea ce noi numim natură, în momentul întrupării. Trupul material este format din elementele chimice cunoscute: oxigen, hidrogen, carbon etc, tot astfel cum corpul duh este format din particule spirituale emise de ființele îngerești.

Dacă am exagera puțin, am putea conveni că există un înger Carbon, un înger Oxigen și așa mai departe. Să spunem că îngerul Oxigen a împrumutat omului o mică părticică din esența sa, răspândită în tot cosmosul. Astfel, omului i s-a făcut un veșmânt material, prin intermediul căruia să se poată manifesta în lumea fizică.

Ce s-ar întâmpla, de exemplu, dacă, în condițiile în care un om se comportă negativ față de natură, îngerul Carbon decide să retragă moleculele din componența trupului material al acestuia. Răspunsul este simplu: trupul omului s-ar destrutura foarte rapid, iar din el n-ar mai rămâne decât amintirea. Spiritul omului, care este omul adevărat, ar rămâne fără învelișul de formă umanoidă, la fel cum un șofer ar rămâne fără automobil, în cazul unui accident. Fiind lipsit de învelișul de formă umanoidă, spiritul omului ar fi instantaneu aspirat în lumea cu care este în consonanță - Lumea fără formă.

Un fenomen de acest fel urma să se petreacă în timpurile primordiale ale primului ciclu cosmic, în momentul în care cele 500 de națiuni de îngeri și de spirite ale naturii au decis să-i retragă lui Shantiah, primul om, energiile ce formau corpul său duh. Firește, acest proces s-a desfășurat după ce Shantiah a încălcat Legile lui Dumnezeu, iar faptele sale au pus în pericol stabilitatea cosmosului.

Dintr-o dată, Shantiah și-a dat seama că forma sa umanoidă tinde să se destrutureze, astfel că spiritul său va fi absorbit în Lumea fără formă. Firește, după o lungă perioadă, spiritul lui Shantiah urma să revină iarăși din Lumea fără formă, dar această posibilitate nu pare să-l fi încântat prea tare, din moment ce a decis să-și păstreze duhul de formă umanoidă cu orice mijloace. Astfel că a apelat la doi dintre cei 21 de îngeri ai Realității Formei și a realizat o înțelegere cu ei.

Cei doi îngeri, numiți Hali și Than, care formau o unitate, au acceptat târgul, astfel că i-au acordat lui Shantiah o *insuflare* energetică pentru a-și menține în continuare forma umanoidă a corpului duh, primind în schimb posibilitatea de a dobândi, ei înșiși» formă umanoidă de duh.

Realizând acest târg, protagoniștii au încălcat automat Legile cosmice. Shantiah a obținut o *aparență deforma*, lipsită însă de aportul energetic al celor 500 de națiuni îngerești. La rândul lor, cei doi îngeri ai Realității Formei - Hali și Than - au obținut o *aparență de formă*, manifestându-se ca o unitate/individualitate, fără a avea această permisiune. Din acel moment, atât Hallshithan, cât și Shantiah au devenit *Cel rău*. Același fenomen s-a produs, de-a lungul tuturor ciclurilor cosmice, cu toate ființele - oameni, îngeri, spirite ale naturii -care au ales, prin liberul arbitru, să se opună Ordinii divine.

Același proces s-a repetat, pe un alt plan, și la începutul celui de-al treilea ciclu, imediat după formarea planului cuantic material. La începutul existenței Edenului eteric, protopărinții Adam și Eva erau formați doar din trei structuri aurice: spiritul de formă sferică, corpul duh, și, firește, trupul. Trupul lor era format din energia lumii în care se aflau. În prima fază, protopărinții nu aveau încă structuri aurice exterioare; nu aveau corp emoțional, corp astral sau corp mental.

În momentul apariției planului cuantic material, imediat după "izgonirea" din Edenul eteric, protopărinții au primit - și aici folosim formularea din Vechiul Testament - *veșminte de piele*, trupuri materiale. Înainte de a primi veșminte de piele, s-a format corpul eteric, care reprezintă *patternul* energetic pe care este constituit acesta. (În cele ce urmează, pentru simplificare, vom face abstracție de corpul eteric și de funcțiunile acestuia).

În prima perioadă de după izgonire, trupurile fizice ale protopărinților nu aveau materialitatea de astăzi, fiind formate din materia de atunci, o materie primară, translucidă și relativ luminoasă. Corpurile lor fizice erau luminoase datorită faptului că erau reflectarea directă a corpului duh.

Datorită faptului că primii oameni au păcătuit, trupul lor fizic s-a întunecat - de arunci se poate spune că protopărinții *n-au mai fost vii*. Viața înseamnă lumina. Păcatul înseamnă Moartea, adică întunericul.

În momentul în care structurile corporale de atunci ale protopărinților au încetat să mai lumineze, ar fi trebuit **săi** survină moartea corporală, iar spiritele lor să fie absorbite în Lumea fără formă - așa cum ar fi trebuit să se întâmple cu Shantiah în primul ciclu al cosmosului.

Nu s-a întâmplat acest fenomen datorită faptului că, de această dată, structura corporală a protopărinților Adam și Eva (și, apoi, a tuturor urmașilor lor) a continuat să fie susținută din exterior, printr-o infuzie de energie suplimentară.

Surplusul de energie - de viață - a fost infuzată în mod direct de către Dumnezeu, care a susținut, din exterior, ființa oamenilor. Această infuzie de energie suplimentară s-a concretizat la nivelul structurii aurice a protopărinților și, apoi,] a tuturor oamenilor, printr-un nou înveliș auric de formă umanoidă: *sufierea de viață* sau *sufletul*. În fapt, *sufierea de viață* primită de la Dumnezeu a generat apariția unei noi structuri aurice - *sufletul*. (27),

Același proces de infuzare a unei *sufări de viață* din **partea** lui Dumnezeu, s-a desfășurat, la o scară mai înaltă, și la nivelul Terrei. La nivelul globului terestru, Dumnezeu a infuzat viața divină prin intermediul celui 21 de îngeri ai Temeliei. În urma acestei infuzii de energie, s-a format structura luminoasă de formă globulară a Terrei, ce susține, din exterior, viața pe pământul material. Fără infuzia de viață, realizată prin intermediul celor 21 de îngeri ai Temeliei (ai Realității Formei), Terra ar fi doar un glob cosmic lipsit de viață vegetală și animală, asemănătoare planetei Venus sau Mercur, iar la nivel j energetic ar fi doar o gaură neagră, în mijlocul căreia s-ar afla nucleul întunecat - mama tuturor întunecimilor.

Ca înveliș auric, sufletul este format din două elemente componente principale: *steluța sufletului*, care la oamenii

încarnați este situată la nivelul gâtului (laringelui) și *corpul sufletului*, care are o formă umanoidă. Steluța sufletului este **reflectarea** directă a spiritului pentru o singură existență, iar corpul sufletului este dublura corpului duh. Corpul sufletul este, într-un fel, un corp duh nou, care se suprapune pe cel vechi la nașterea omului în lumea materială.

În momentul în care oamenii au primit suflarea de viață j de la Dumnezeu și s-a format corpul sufletului, s-a mai produs o transformare importantă. Ca o extensie a corpului sufletului, a apărut la oameni primul corp aurie exterior, de forma unui ovoid de aproximativ 80-90 de centimetri. Acest corp aurie exterior poate fi denumit protocorp aurie originar. Până în acel moment, oamenii aveau doar structuri aurice interioare, de formă umanoidă. Protocorpul aurie originar a fost așadar prima structură aurică exterioară, de formă ovoidală ce a apărut la oameni.

Chiar și după **înmulțirea** oamenilor în lumea materială, era posibilă reîntoarcerea la starea inițială. Oamenii ar fi trebuit să se manifeste potrivit Ordinii cosmice, iar atunci structura lor corporală ar fi început să lumineze iarăși cu de la sine putere și n-ar mai fi avut nevoie să le fie infuzată energia vieții din exterior. Din păcate, oamenii au ales altceva: s-au însoțit cu cele trei categorii de ființe rebele - cu Lorehh eterice, cu Lorehh sexuale și cu Dree -, cărora le-au cedat o parte din energia de viață primită de la Dumnezeu. Le-au cedat o parte din *suflarea lor de viață* - o parte din *sufletul lor*.

Așadar, prin interacțiunea aurică a oamenilor cu cele trei căiașoni de ființe rebele - cu Lorehh eterice, cu Lorehh sexuale și cu Dree -, din protocorpul aurie originar s-au separat trei structuri ovoidale distincte, precum planetele dintr-o nebuloasă. Acestea au fost, în ordine: *corpul emoțional*, *corpul astral* și *corpul mental*. De-a lungul timpului, cele trei corpuri aurice exterioare s-au transformat progresiv, pentru a ajunge în forma de astăzi, când se prezintă sub forma unor structuri ovoidale ce învâluie trupul material (motiv pentru care le denumim exterioare).

Prin activitatea ființelor Lorehh eterice s-a format corpul emoțional iar prin activitatea ființelor Lorehh sexuale s-a format corpul astral. Influența directă a lui Lucifer și a îngerilor rebeli Dree, s-a concretizat prin apariția corpului mental. Dree sunt zeii mentalului. Astfel, Lorehh și Dree au furat o parte din energia dată de Dumnezeu oamenilor, pentru a o folosi în scopuri proprii.

De aceea, se spune că oamenii *nu mai sunt vii* - că nu mai au *viață veșnică*. Ființele întunecate au furat viața veșnică a oamenilor pentru a ieși, ele însele, din moarte.

CARTEA A DOUA

DE LA COSMOS LA ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

Capitolul 1

ÎNCEPUTUL CICLULUI AL PATRULEA

Un nou început

Metamorfozele paralele - ale structurilor aurice și ale cosmosului - desfășurate de-a lungul primelor trei cicluri, au continuat, la un alt nivel, și după marea ștergere, când a început ciclul al patrulea.

Marea ștergere nu trebuie confundată cu *perioadele de nemanifestare* dintre ciclurile anterioare. După cum s-a menționat, în timpul perioadelor de nemanifestare dintre cicluri, tot ce exista în Oceanul de Lumină a fost absorbit în Sursa Primă, Dumnezeu. În schimb, la marea ștergere, s-a produs retragerea Duhului Sfânt - Cel ce însuflă viața; a treia Persoană a lui Dumnezeu: Lumina - din creație.

Retragerea Duhului Sfânt a afectat doar ceea ce se afla la nivelul planului cuantic material, dar nu a afectat planul cuantic eteric sau planul cuantic infraeteric. De asemenea, marea ștergere nu a afectat ceea ce se afla în afara Oceanului de Lumină, în haos și în iaduri. În schimb, marea ștergere a afectat razele de creație și nucleul întunecat al pământului, care și-au încetat existența. Nucleul întunecat și razele de creație se aflau doar la nivelul contrapărții întunecate a pământului, care a dispărut o dată cu planeta fizică.

La marea ștergere, toate duhurile omenești care se aflau la nivelul planului cuantic material au fost eliminate de pe scena evoluției, iar spiritele lor au fost resorbite în Lumea fără formă.

Țu au supraviețuit decât acele ființe omenești, pe care marea ștergere le-a surprins în afara planului cuantic material.

Ființele omenești care au supraviețuit sub formă de duh mării ștergeri, pot fi clasificate în două mari clase. Fiecare clasă are mai multe categorii. Prima clasă este formată din cei care au pășit pe calea Binelui, iar a doua clasă a fost formată din cei care au pășit pe calea răului. Fiecare clasă a supraviețuit din motive diferite. De asemenea, mecanismul supraviețuirii a fost diferit, în funcție de poziția fiecărei clase față de Ordinea cosmică. În linii generale, procesul supraviețuirii s-a desfășurat la fel ca în ciclurile cosmice anterioare.

Prima categorie de ființe care a supraviețuit la marea ștergere a fost formată din acei Primordiali ai Luminii, care nu au fost niciodată afectați de vreun eveniment catastrofal desfășurat la nivelul Oceanului de Lumină. Primordialii Luminii nu au dispărut nici măcar în răstimpul perioadelor de nemanifestare.

A doua categorie a fost formată din oamenii denumiți Cei curați, care s-au refugiat în Ișșinghingher, în Lirakashin sau în Illirin. Toate aceste enclave nu au fost afectate de marea ștergere, fiind constituite dintr-o materie fără păcat.

A treia categorie a fost formată din toți acei oameni care, chiar înaintea mării ștergeri, au înțeles răul făcut și s-au disociat de cei întunecați. Chiar în ultima perioadă a războiului ce a dus la marea ștergere, această categorie de oameni s-a retras - sau a fost lăsată să se retragă - în mod strategic, în lumea eterică. Acolo s-a diferențiat în două populații distincte: o parte, cea mai numeroasă, a construit mai multe orașe eterice. În epoca de apogeu, existau nu mai puțin de nouă metropole eterice. Cealaltă parte, o minoritate, a ales să locuiască în diferite comunități mult mai modeste, de întinderea unui sat mediu de astăzi, presărate de-a lungul lumii eterice.

Prima parte a oamenilor care s-au retras în lumea eterică a înființat un centru de putere independent, de unde, de-a lungul celui de-al patrulea ciclu până în ziua de astăzi, a continuat lupta împotriva forțelor răului. Aceasta este categoria oamenilor Prometeici, denumiți *ment*. Ei sunt constructorii celor nouă orașe eterice. De-a lungul timpului, oamenii prometeici au dezvoltat o tehnologie eterică, prin intermediul căreia au confecționat diferite produse tehnologice, precum arme sau mijloace de transport rapide. Mijloacele de transport sunt enigmaticele OZN-uri, care se manifestă și în ziua de astăzi.

Actualmente, oamenii din această categorie sunt denumiți "extraterestri", ceea ce este inexact. Departele de a fi "extraterestri", deci proveniți din afara Pământului, de pe planete situate în alte sisteme solare, oamenii prometeici sunt la fel de terestri ca și oamenii care se întrupează în ziua de astăzi. De fapt, ei au fost locuitorii Protopământului în ciclul al treilea. La marea ștergere, ei s-au refugiat în lumea eterică.

În prima jumătate a celui de-al patrulea ciclu, oamenii prometeici au pătruns mult mai des în lumea materială decât o fac în ziua de astăzi, fie corporal, ca *man in black* (oameni în negru), fie cu ajutorul navelor de transport - OZN-urile. Majoritatea dintre ei au corpul duh specific generației a treia și, implicit, puteri de manifestare foarte mari. Atunci când se manifestă în lumea fizică prin materializare, oamenii prometeici manifestă siddhisuri (puteri).

Oamenii prometeici sunt organizați pe "națiuni" și pe ramuri, în funcție de interese și de afinități. Mijloacele lor de transport, OZN-urile, sunt de natură eterică, nu materială, dar se pot materializa în anumite momente, doar pentru foarte scurt timp. Este nevoie de un foarte mare consum de energie pentru ca un OZN să se materializeze în planul fizic.

A doua parte a oamenilor care s-au retras în lumea eterică este formată din oameni neutri. Oamenii neutri își păstrează, în continuare, statutul de nebeligeranță pe care l-au adoptat la sfârșitul ciclului al treilea. Actualmente, ei formează o minoritate. Printre ei se află și Shakha Than, cel care l-a izgonit pe Hallshithan la sfârșitul ciclului al treilea.

A patra categorie de oameni care au supraviețuit marii ștergeri este formată din cei care s-au strâns în jurul Centrului de Putere de la miazăzi. Centrul de la miazăzi, care este amplasat în Hiperboreea, în apropierea Polului Nord, nu a fost afectat de marea ștergere. Toți oamenii din această categorie au continuat, și de-a lungul ciclului al patrulea, într-un fel sau altul, lupta împotriva celor întunecați.

A cincea categorie de supraviețuitori ai marii ștergeri au fost oamenii obișnuiți care, chiar în momentul marii ștergeri, populau Regatul morților vii - actuala regiune infraeterică. Nici regiunea infraeterică nu a fost, în vreun fel, afectată de marea ștergere

A șasea categorie de oameni care au supraviețuit marii ștergeri este formată din acei oamenii întunecați, în frunte cu primordialii întunericului cei mari, care nu au fost surprinși de marea ștergere în planul cuantic material. Toți ceilalți oameni ai întunericului care au fost surprinși de marea ștergere în planul cuantic material, și-au pierdut corpul duh, iar spiritele lor au fost aspirate în Lumea fără formă. Totuși, raportat la marea masă a celor care s-au manifestat în ciclul al treilea, puțini Primordiali întunecați au dispărut la marea ștergere.

Majoritatea Primordialilor întunericului din primele două generații și o bună parte a oamenilor din sămânța cea rea s-au retras în haos cu puțin timp înaintea marii ștergeri. Ei s-au întors acolo de unde au venit, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și fără să fi învățat ceva util. Tot ce au fost capabili să priceapă din evenimentele dramatice desfășurate în ciclul al treilea a fost că se poate cuceri cosmosul și că se poate sfida în continuare Ordinea cosmică.

A șaptea categorie de oameni care au supraviețuit marii ștergeri a fost formată din cei aflați în iaduri. *Stricto sensu*, această categorie numeroasă de oameni nu poate fi considerată ca făcând parte din sămânța cea rea. Oamenii din această categorie s-au opus cu forța celor răi, iar prin aceasta au comis ei înșiși răul, astfel că, după moarte, au ajuns în iaduri. Deși sunt lipsiți de memorie și de identitate, oamenii din această categorie au supraviețuit într-o stare larvară în găurile de vierme numite iaduri, care nu aveau cum să fie afectate de marea ștergere.

La nivelul planului cuantic material, în cel de-al patrulea ciclu, umanitatea a avut o istorie la fel de frământată ca și în ciclurile anterioare. Totuși, în linii generale, istoria ciclului al patrulea a fost mult mai complexă decât istoria primelor trei cicluri, datorită faptului că au apărut elemente noi.

Elementul cel mai important desfășurat în ciclul al patrulea a constatat în intervenția directă a lui Dumnezeu în istoria oamenilor, ceea ce nu s-a întâmplat în ciclurile cosmice anterioare. În ciclul al patrulea, Dumnezeu a intervenit direct, de mai multe ori, în istoria oamenilor. Fiecare Persoană a lui Dumnezeu - Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt - a intervenit atunci când evenimentele s-au complicat într-un mod dramatic.

Al doilea element de importanță deosebită a constatat în nuanțarea pozițiilor oamenilor față de Ordinea cosmică. Dacă în primele trei cicluri ale cosmosului se poate vorbi despre o împărțire de tip maniheist între bine și rău, în ciclul al patrulea pozițiile au fost mult mai nuanțate: au apărut facțiuni intermediare, care, deși nu au respectat în totalitate Ordinea cosmică, nu s-au aliat cu Cel rău. Chiar au luptat împotriva sa prin toate mijloacele.

Al treilea element important a constatat în felul (tipul) oamenilor care s-au întrupat de-a lungul ciclului al patrulea. Din punctul de vedere al structurii corpului duh, în ciclul al patrulea s-a născut a patra generație de oameni, dar s-au manifestat și oamenii din generațiile anterioare. Spre deosebire de cei din generațiile anterioare, oamenii generației a patra - cel puțin cei care s-au născut până în epoca lui Iisus Hristos -, pot fi clasificați în patra mari seminții.

Prima seminție de oameni care s-a manifestat în cel de-al patrulea ciclu este formată din cei desemnați prin expresia Copiii lui Dumnezeu, care sunt un fel de Primordiali ai Luminii din generația a patra, care însă trebuie deosebiți de cei din ciclurile cosmice anterioare (de Primordialii Luminii din primele două generații). Această seminție de oameni a apărut chiar la începutul ciclului al patrulea, apoi s-a retras din lume, la fel ca și Primordialii Luminii cei vechi.

A doua seminție este formată din spirite noi provenite din Lumea fără formă, care s-au întrupat pentru prima oară în ciclul al patrulea. Numele acestei seminții este *icon* (în traducere, Chip și Asemănare de Dumnezeu). La începutul

fiecărui ciclu al cosmosului, atunci când condițiile din lumea materială o permit, poarta alfa se deschide automat și pătrund, din Lumea fără formă, spirite noi, care primesc corpuri duh sau/și corpuri sufletești noi. Tot astfel s-au petrecut lucrurile la începutul ciclului al patrulea, când au s-au întrupat spirite pure (iconi), provenite direct din Lumea fără formă.

A treia seminție de oameni a apărut ceva mai târziu, de-a lungul celui de-al patrulea ciclu al cosmosului, o dată cu reinfuzarea răului. Această seminție nu este nouă, ci este doar "reciclată", fiind formată din oamenii care s-au întrupat și în ciclurile cosmice anterioare. Ei fac parte din supraviețuitorii care, la marea ștergere, se aflau în haos și în iaduri. Deși oamenii din această categorie de veterani aveau corpuri duh pgifice primelor trei generații, atunci când s-au întrupat iarăși țin lumea materială, au format o seminție de sine stătătoare. Această seminție este numită *icon Misa* (icon: Chip și Asemănare de Dumnezeu; hlisa: țărână. în sens larg: spirite căzute în materie).

A patra seminție de oameni a apărut cam pe la mijlocul ciclului al patrulea, imediat după potopul lui Noe. Numele acestei seminții este *sântem*. Sântemii reprezintă o seminție nouă, de sine stătătoare, diferită de primele trei.

Istoria umanității în cel de-al patrulea ciclu poate fi împărțită în șapte mari perioade. Fiecare perioadă a avut caracteristici specifice, în funcție de tipul și de seminția de ființe omenești care s-a întrupat, de calitatea energiilor pharismah emise de aceștia și de transformările mediului - ale Pământului în ansamblu. Fiecare perioadă a debutat cu un eveniment de importanță deosebită, care a dat nota dominată.

Prima perioadă s-a desfășurat imediat după marea ștergere, de la reinfuzarea energiei de viață prin intermediul Duhului Sfânt până la reinfiltrarea răului. Această primă perioadă reprezintă o repetare, pe un alt plan, a Veacului fericit din ciclul al treilea (după fiecare nouă creație, la începutul fiecărui ciclu, are loc un Veac fericit - o Eră de aur).

A doua perioadă s-a desfășurat de la reinfiltrarea răului în planul cuantic material până la potopul din vremea lui Noe. în timpul potopului, a avut loc o nouă alungare a celor răi și întemnițarea lor în adâncurile materiei.

A treia perioadă s-a desfășurat de la potop până la o nouă reinfuzare a răului - ceea ce corespunde unui Veac fericit mai scurt. Și de această dată, răul s-a reinfuzat la nivelul lumii materiale datorită energiilor pharismah negative emise de către oamenii întrupați.

A patra perioadă s-a desfășurat de la reinfuzarea răului până la intervenția directă, în Trup Dumnezeiesc de Lumină, a lui Dumnezeu în istorie, care s-a produs, pentru prima oară, pe timpul lui Moise. Intervenția directă în lumea materială, în Trup Dumnezeiesc de Lumină (ceea ce constituie o teofanie), a lui Dumnezeu, nu trebuie confundată cu contactele celor care, anterior lui Moise, au comunicat cu Dumnezeu. Atât Noe, cât și Avraam, la fel ca și multe alte persoane astăzi anonime, au luat contactul cu Dumnezeu, dar acest contact nu a presupus o teofanie, care s-a produs doar în timpul existenței lui Moise.

A cincea perioadă s-a desfășurat de la moartea lui Moise până la crucificarea, moartea și învierea lui Iisus Hristos. Aceasta a fost o epocă frământată, cu multe evenimente dramatice, care s-au succedat pe fundalul înfruntării directe dintre întuneric și Lumină.

A șasea perioadă s-a desfășurat de la învierea lui Iisus Hristos, continuă și în ziua de astăzi și va continua o lungă perioadă de timp. La sfârșitul acestei perioade va avea loc sfârșitul timpului lumii materiale. A șaptea perioadă se va desfășura în alte condiții, după sfârșitul lumii materiale, când va apărea un cer nou și un pământ nou.

Pământul în noua întocmire

După marea ștergere, Pământul fizic a renăscut precum pasărea Phoenix, din propria sa cenușă. Astfel a început prima perioadă a ciclului al patrulea.

Totuși, de această dată, nu a mai avut loc o creație *ex nihilo*, ci o reconstrucție pe baza *patternurilor* (întocmirilor) existente. în ciclul al patrulea, Pământul a fost recreat pe baza patternurilor energetice aflate la nivelul structurii de formă globulară, rezultat al activității îngerilor Puri ai Temeliei. Existența acestei structuri eterice de formă globulară diferențiază Pământul de toate celelalte corpuri cerești.

Renașterea Pământului s-a produs datorită infuziei de lumină/energie/viață a Duhului Sfânt. La începutul ciclului al

patrulea, a treia Persoană a lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, s-a reinfuzat în creație. Astfel, globul fizic al Protopământului a revenit la viață - într-un fel, s-ar putea spune că Protopământul s-a "reîntrupat", cu o altă "înfățișare". Astfel a apărut Pământul actual.

Spre deosebire de ciclurile cosmice anterioare, încă de la debutul celui de-al patrulea ciclu, Pământul, ca glob cosmic, a fost învăluit într-o aură protectoare de mari dimensiuni, tocmai pentru ca răul să nu se mai infiltreze atât de ușor în planul cuantic material. Extremitatea aurei protectoare a Pământului se află undeva la jumătatea distanței dintre Lună și planeta învecinată, Marte. Întregul ansamblu al pământului, format așadar din globul fizic, satelitul său natural, Luna și aura protectoare poartă numele de Terra aurica. Aura Terrei aurica asigură o protecție sporită față de intruziunea forțelor din haos și, în special, față de intruziunea lui Hallshithan. De aceea, în prima parte a ciclului al patrulea, nici o ființă din haos nu a mai fost capabilă să pătrundă în Terra aurica. O ființă din haos poate să pătrundă în Terra aurica doar în cazul în care este atrasă prin intermediul unor energii nharismah întunecate, emise de către oamenii întrupați. La începutul cicluului ai patrulea, nu avea cine să cheme forțele râului, mai ales că nu mai exista nucleul întunecat al pământului . mama tuturor întunecimilor. De asemenea, nu mai exista contrapartea întunecată a pământului și nici nu se mai fonnaseră razele de creație. La începutul ciclului al patrulea, Pământul fizic era autonom.

Prima perioadă a ciclului al patrulea a debutat cu noua creație a lui Dumnezeu, care a fost, și de acesta dată, perfectă. Dumnezeu nu poate crea ceva imperfect, astfel că, în prima parte a celui de-al patrulea ciclu, a apărut iarăși Edenul fizic -copie a Edenului de la nivelul pianului cuantic eteric.

După apariția Edenului fizic nu a mai fost nevoie de creația unui nou Adam. Primordialii Luminii din generațiile anterioare (prima și a doua), care nu au căzut niciodată în păcat, s-au manifestat în mod natural în noua lume, devenind primii ei locuitori. În prima fază s-au manifestat doar zece Primordiali ai Luminii, apoi numărul lor a sporit.

Primordialii Luminii sunt ființe omenești perfecte care nu s-au răzvrătit niciodată împotriva Planului lui Dumnezeu. Ei nu au cunoscut niciodată sentimentul de rebeliune, astfel că au trăit, în mod permanent, în prezentul continuu, alături de Dumnezeu. La fiecare rebeliune, Primordialii Luminii s-au disociat de cei care s-au revoltat, rămânând alături de Dumnezeu și de îngerii cei buni - Fiii Luminii. Primordialii Luminii cunosc și respectă Planul lui Dumnezeu.

Nu se poate spune că Primordialii Luminii s-au întrupat în noua lume, care este actualul Pământ. Fiind perfecți, Primordialii luminii au fost atrași, în mod natural, în noul mediu, astfel că ei au fost primii locuitori. Primordialii Luminii erau oameni perfecți într-o lume perfectă. Dumnezeu însuși, împreună cu Fiii Luminii - îngeri și spirite ale naturii - se Plimba împreună cu ei în mirifica lume de la începutul ciclului, "vățându-i rosturile a tot ce crease Ascultând de îndemnul Domnului Dumnezeu j Primordialii Luminii au avut fiii și fiice. îndemnul l,j Dumnezeu, "înmulțiți-vă", valabil pentru protopărinții Adam și Eva la începutul ciclului al treilea, a fost valabil și pentru ei. Astfel, s-a născut prima seminție a celei de-a patra generații Oamenii primei seminții pot fi desemnați prin formularea Vechiului Testament de Copii ai lui Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu au rămas la fel de perfecți precum părinții lor.

La rândul lor, Copiii lui Dumnezeu au avut fiii și fiice. Fiii și fiicele lor au fost spirite pure, abia provenite din Lumea fără formă. Cum era și firesc, în condițiile unei creații perfecte, poarta alfa s-a deschis de la sine, astfel că au pătruns în Edenul fizic, ca progenituri ale Copiilor lui Dumnezeu, spirite pure provenite din Lumea fără formă - denumite iconi. De câte ori perfecțiunea domnește în lumea fizică, poarta alfa se deschide de la sine, ca și cum ar avea un dispozitiv cu senzori. În secunda în care oamenii comit fapte rele, poarta alfa se închide instantaneu.

Astfel, la începutul celui de-al patrulea ciclu, în perfecțiunea ce adăsta pretutindeni, s-au întrupat spirite noi, ceea ce nu se mai întâmplase de foarte mult timp. Iconii s-au întrupat cu un nou tip de corp duh și cu un nou tip de corp sufletesc, formând temelia generației a patra. Ei au avut *veșminte de piele* (trupuri materiale) specifice noilor condiții.

O lungă perioadă de timp, Primordialii Luminii și Copiii lui Dumnezeu au conviețuit împreună cu progeniturile lor, iconii. Toți respectau Ordinea cosmică, fiind în comuniune directă cu Domnul Dumnezeu. Noua generație de oameni denumiți iconi a învățat, la rândul ei, rosturile a tot ce Dumnezeu crease. În decursul acestei perioade, iconii generației a patra s-au înmulțit, populând întregul pământ, care se aseamăna cu o imensă grădină.

Cu cât o creație se apropie de perfecțiune, cu atât timpul se scurge mai încet, iar trupurile ființelor omenești

îmbătrânesc mai lent. De altminteri, la fel ca protopărinții Adam și Eva, în paradisul terestru de la începutul celui de-al patrulea ciclu cosmic, atât Primordialii Luminii și Copiii lui Dumnezeu, cât și iconii nu au îmbătrânit în vreun fel, iar trupurile lor erau luminoase. Trupurile lor luminau din interior, precum neonele.

Pe atunci, timpul lumii materiale era foarte apropiat de prezentul continuu, astfel că se poate vorbi mai degrabă despre absență (suspendare) a timpului, decât despre o scurgere a sa. Toate procesele din natură erau atât de lente, încât totul prea static

Să ne imaginăm un mediu perfect, în care totul este într-o armonie perfectă. Plantele și vegetalele, la fel ca toate formele de relief, sunt perfecte. Nu există animale sălbatice, ci doar viețuitoare care ascultă de poruncile oamenilor, nu există plante „ori fructe otrăvitoare, nu există ape poiuate. Râurile, fluviile, cascadele și apele oceanelor sunt pure și cristaline. Viețuitoarele aerului, apele și pământului trăiesc în fericirea și pacea ce învăluie totul.

Tot astfel era în paradisul de la începutul celui de-al patrulea ciclu. Nu exista nici o disfuncționalitate, ci doar un peisaj aproape static (ca o pictură), în care oamenii se plimbau după cum doreau, admirând creația perfectă a lui Dumnezeu. În aceste condiții, nu putea exista nici o disfuncționalitate meteorologică; doar un vântice, foarte plăcut și parfumat, adia adesea printre copaci. Tot ce se petrecuse anterior părea a fi fost uitat, iar viitorul părea a fi plin de fericire.

Din păcate, fiind spirite noi, iconii, fiii și fiicele Copiilor lui Dumnezeu, nu au mai respectat cu strictețe Ordinea cosmosului precum părinții lor, astfel că au introdus iarăși în cosmos principiul discontinuității. A fost nevoie ca o singură ființă din seminția iconilor să nu mai respecte Ordinea cosmică și să emită energii pharismah întunecate, pentru ca totul să se prăbușească. A fost suficient ca unui singur om să ... i se urască cu Binele, ca procesul evolutiv să dobândească o turnură nefastă.

În momentul în care iconii nu au mai respectat Ordinea cosmică și au adus stricăciuni creației lui Dumnezeu, mediul a început să se deterioreze. O dată cu reinfuzarea răului s-a încheiat Veacul fericit și a început a doua perioadă a ciclului al patrulea.

În a doua perioadă, întocmirile au început să pălească, au început să se manifeste diferite ciudățenii meteorologice - ploi, tornade, uragane, grindină și zăpadă -, vegetalele au început să moară și apoi să se reproducă, animalele odinioară docile și blânde au dobândit primele semne de agresivitate. Ceea ce oamenii au manifestat în interiorul lor, în inima ființei lor, s-a reflectat în afară. Ceea ce a fost aspirat în centru, a reapărut la Periferie.

În aceste condiții, prezentul continuu, Timpul lui Dumnezeu nu s-a mai manifestat în lumea materială, iar oamenii care au ales calea nerespectării Planului lui Dumnezeu au început, dintr-o dată, să îmbătrânească și apoi să moară. Totul a devenit trecut.

Din păcate, "scenariul" din ciclul al treilea s-a repetat până la capăt. Iarăși s-a făcut conexiunea cu haosul, iarăși s-a format nucleul întunecat al pământului, iarăși s-au format razele de creație. Iarăși s-au prezentat ... la datorie, din haos, ființele întunecate: Lorehli eterice, Lorehh sexuale, Dree, oamenii din sămânța cea rea, Primordialii întunericului.

La rândul lor, Copiii lui Dumnezeu și Primordialii Luminii s-au retras definitiv din lumea oamenilor. Văzând ceea ce se petrece, ei s-au disociat de cei care au făcut răul și s-au retras. În nici un fel, nu a fost vina lor pentru ceea ce s-a petrecut. Ei continuă să existe și astăzi, undeva la limita dintre pianul cuantic material și planul cuantic eteric, martori tăcuți ai lumii, dar nu mai interferează cu oamenii întrupăți.

Concomitent, poarta alfa s-a închis, iar spiritele pure J iconn - n-au mai fost capabile să se întrupeze. Poarta de intrare alfa a rămas de atunci închisă, astfel că spiritele pure - iconii - provenite din Lumea fără formă, nu au mai pătruns în lumea materială.

După închiderea porții alfa, au început să fie atrași la întrupare, prin intermediul energiilor pharismah întunecate, oameni care trăiseră în ciclul cosmic anterior, care au fost surprinși de marea ștergere în haos și în iaduri. Oamenii din haos și din iaduri nu cunoșteau faptul că Dumnezeu, în marea Sa înțelepciune, a creat o nouă lume, astfel că dormitau în propria lor stare existențială. Fiind atrase de energiile pharismah întunecate, aceste ființe omenești s-au bucurat enorm: mai exista o lume de distrus, astfel că s-au precipitat să se întrupeze.

Pentru oamenii proveniți din iaduri și din haos este așadar vorba despre o reîntrupare, realizată în condiții specifice

ciclului al patrulea. Condițiile din lumea materială s-au schimbat după marea ștergere, astfel că structura corpurilor duh ale acestor oameni a suferit o modificare. Deși făceau parte din generația a treia și aveau corpuri duh specifice, când s-au întrupat iarăși, oamenii proveniți din haos și din iaduri s-au comportat ca o seminție distinctă. Ei au format a treia seminție a celei de-a patra generații. Această seminție este denumită *icon hlisa* (*icon* înseamnă Chip și Asemănare de Dumnezeu; *hlisa* înseamnă țărână sau pământ; prin *icon hlisa* se poate înțelege "spirite căzute în materie").

Seminția icon hlisa era diferită de seminția iconilor. Iconii erau spirite pure, care nu aveau o experiență anterioară de viață. Iconii erau la fel de naivi ca și strămoșii lor care au trăit în prima parte a ciclului anterior, pe când răul încă nu se infuzase în creație.

În schimb, icon hlisa aveau o experiență de viață și de rebeliune îndelungate: cunoscuseră toate formele decăderii, astfel că erau virusați până în măduva "oaselor" - mai precis, a corpului duh. Pentru icon hlisa nu a fost prea greu să corupă întreaga generație a iconilor - a spiritelor pure ce abia intraseră prin poarta alfa.

Cu timpul, iconii s-au comportat la fel de rău ca cei din seminția icon hlisa. Când toți au început să se comporte la fel, nici nu se mai știa cine sunt unii și cine sunt alții. Toți au devenit o apă și un pământ: virusați și căzuți în materie. Prin ambele seminții, răul s-a reinfuzat adânc în natură.

Rezultatul reinfuzării răului a fost dramatic. În zece generații de la primul icon care se manifestase în disonanță cu Ordinea cosmică, mediul s-a deteriorat, iar procesul materializării s-a accentuat. Din Edenul de la începutul ciclului nu a mai rămas nici măcar amintirea. Mediul terestru s-a transformat atât de mult, încât a început să arate precum în epoca de apogeu a răului din ciclul al treilea: regiuni din ce în ce mai întinse, formate de Lorehh și de Dree, ritualuri sângeroase, războaie interminabile pentru cucerirea de spații vitale și pentru racolarea de noi membri.

La rândul lor, Primordialii întunericului cei mari s-au manifestat iarăși în planul cuantic material ca la ei acasă, continuând ceea ce au început în ciclul al treilea. Nu mai conta faptul că se scursese atât de puțin timp de când, sub impulsul de viață al Duhului Sfânt, pământul renăscuse.

Indiferent dacă făceau parte din categoria icon sau din categoria icon hlisa, membrii pseudoparadisurilor formate de cei întunecați erau racolați ... vii sau morți. Nu conta. Cei vii erau făcuți sclavi prin aplicarea pecetilor luciferice, astfel încât energia de viață (sufletul) să le fie folosită pentru extinderea spațiilor vitale. Cei morți erau la fel de folositori în iad, unde deveneau umbre lipsite de conștiință și de energie.

Toți erau la fel de morți, fie că erau întrupați în lumea materială, fie că se aflau în iad. Viața veșnică devenise un deziderat mult prea îndepărtat.

Arca lui Noe

Istoria celei de-a doua părți a celui de-al patrulea ciclu, de după reinfuzarea răului, seamănă cu ceea ce s-a petrecut la sfârșitul ciclului al treilea. Datorită faptului că oamenii întrupați nu mai respectau legile cosmice, forțele răului au obținut un avantaj nesperat în lumea materială, astfel că au periclitat existența acesteia.

O catastrofă nu vine niciodată singură, astfel că, de la un moment dat, celor întunecați le-a venit iarăși ideea nebunească de a sparge cerurile și de a crea un imperiu universal al răului în planul material, ceea ce a declanșat riposta Fiilor Luminii. Războiul dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului s-a concretizat printr-un nou eveniment catastrofal: potopul.

Situația se înrăutățise atât de mult în acea perioadă încât, pe toată suprafața pământului, nu existau prea multe persoane care să respecte legile cosmice. Dumnezeu a cercetat inima tuturor ființelor întrupate în lumea materială. Singura ființă omenească a cărui inimă l-a mulțumit pe Domnul Dumnezeu a fost Noe.

Noe a primit poruncă direct de la Domnul Dumnezeu să construiască o arcă, pe care să îmbarce "casa" sa, împreună cu anumite elemente de floră și faună. Arca lui Noe avea o formă extrem de simplă: arăta ca o jumătate de nucă, fiind împărțită în mai multe compartimente.

După cum s-a menționat, corpul (învelișul) fizic al naturii vegetale este constituit din proporții inegale de întuneric și

lumină. Inițial, corpul fizic al unui eielement din natură a fost constituit din lumină, dar, treptat, compoziția sa a cunoscut un proces de întunecare. Astfel, o vegetală "luminoasă" care, cândva, era bună la gust și hrănitoare, s-a transformat într-una nocivă și otrăvitoare. Un animal blând a devenit agresiv, ca și cum agresivitatea și violența oamenilor s-ar fi transferat acestuia. De fapt, animalele reprezintă ceea ce oamenii au făptuit rău și au lăsat în urmă - trecut cristalizat. (Procesul prin care plantele și animalele s-au transformat, trecând de la întuneric la lumină, a fost expus în paginile anterioare: dinspre centru spre periferie.)

Noe a adunat în arca sa, alături de membrii casei sale, doar acele elemente vegetale și animale necorupte total de reziduurile aurice, în care lumina era preponderentă. Celelalte elemente vegetale și animale au fost distruse de potop.

La începerea diluviului propriu-zis, Noe și familia sa și-au găsit adăpost pe arcă. Familia lui Noe era formată din Noe-tatăl, soția sa și cei trei băieți, care și-au luat neveste. Se pare totuși că, cel puțin la un moment dat, în afara lor, a mai găsit refugiu în arcă încă o familie formată din trei persoane, despre care nu există nici un fel de surse documentare, dar a căror prezență a rămas imortalizată în cronica akasha. Această familie era formată dmtr-un preot (echivalentul unui preot), soția și fiica sa (posibil să fie vorba despre două fiice).

A doua familie de pe arcă făcea parte din *casa* lui Noe, dar nu din familia sa. De altfel, din Vechiul Testament aflăm că Noe a primit poruncă că îmbarce în arcă toată *casa* sa. "*Și Domnul Dumnezeu i-a zis lui Noe: Intră, tu și toată casa ta în arcă, pentru că am văzut că, din toată generația aceasta, tu ești singurul drept înaintea Mea*" - VT 7; 1.

Aici se impune un scurt comentariu: termenul *casă* semnifică pe toți cei care locuiau sub același acoperiș cu Noe -robi, preoți, meșteșugari - astfel că nu se referă la ceea ce astăzi înțelegem prin termenul de familie; termenul de familie presupune fie o înrudire prin sânge, fie una prin alianță. Termenul *generație* pare să fie folosit în același sens în care este folosit în această carte: se referă la generația a patra. Termenul *drept*, prin care este desemnat Noe, presupune respectarea Ordinii cosmice.

Firește, se poate pune problema: de ce Vechiul Testament nu amintește despre cea de-a doua familie - formată dintr-un bărbat ceva mai în vârstă și din două femei -, care a fost prezentă, la un moment dat, pe arcă. De altfel, Vechiul Testament nu amintește nici despre apariția răului în cosmos, după cum nu ia în considerare nici celelalte ființe omenești contemporane cu Adam, Eva, Cain sau Abel. Se mulțumește doar să specifice că răul întrupat în șarpe a ispitit-o pe Eva, după cum se mulțumește să amintească în treacăt despre "fiii și fiicele" lui Adam și ale Evei, fără a le aminti numele. Cu privire la cauzele acestor omisiuni pot fi emise mai multe opinii. Cea mai la îndemână ar fi că s-au operat modificări asupra textului Vechiului Testament, în funcție de anumite considerente doctrinare. Se știe că primele cinci cărți ale Vechiului Testament - inclusiv Geneza - au fost scrise chiar de către Moise, dar nu este exclus ca cei care le-au copiat sau cei care au stabilit varianta finală, eveniment ce a avut loc mult timp după moartea lui Moise, să fi stabilit textul în funcție fie de imperatiile politico-doctrinare ale momentului, fie de calitatea auditoriului căruia îi era adresat textul.

De altminteri, pentru a reda întreaga desfășurare a evenimentelor descrise în Geneză, ar fi fost nevoie de cel puțin zece volume de dimensiunea Vechiului Testament. Probabil că cea de-a doua familie prezentă pe arcă nu a avut nici un fel de rol în desfășurarea ulterioară a evenimentelor, motiv pentru care nu a fost amintită.

Oricum, modul de alcătuire a textului Vechiului Testament indică în mod clar faptul că cei care au redactat textul final cunoșteau din *cronica akasha* (memoria psihoinformațională a Terrei) întreaga desfășurare a evenimentelor, dar au selectat doar acele evenimente pe care le-au considerat importante. Vechiul Testament a urmărit doar acele evenimente cu implicații în raporturile dintre Dumnezeu și poporul evreu. De aceea, evenimentele narate în Vechiul Testament sunt întrucâtva diferite de cele descrise în scrierile sacre ale altor popoare ale antichității. Fiecare popor a avut propria sa istorie, dezvăluită de către inițiați. Inițiații din vechime au consemnat în scrierile lor doar ceea ce i-a interesat pe ei, în funcție de sursa inspirației, de poporul din care au făcut parte și de arealul în care și-a desfășurat existența acel popor.

Dacă, de exemplu, inițiații protodacilor ar fi scris o istorie a evenimentelor primordiale, aceasta ar fi trebuit să cuprindă doar acele evenimente ce s-au desfășurat în spațiul carpato-danubiano-pontic. Și inițiații daci ar fi scris despre Adam, Eva și Cei curați, dar n-ar fi scris nimic despre istoria sacră a vechilor evrei, care nu i-ar fi interesat. Ei ar fi

urmărit doar ceea ce s-a petrecut în propriul lor teritoriu. De altfel, istoria sacră a popului evreu începe doar cu Avram devenit Avraam

A» Potopul «^

Potopul a fost rezultatul unei mari confruntări între elementele principale - apa, aerul, focul și pământul - și, firește, între ființele spirituale care le controlau. De-o parte s-au înfruntat cei răi, în frunte cu Primordialii întunericului, cu Lorehh și cu Dree de toate orientările "doctrinare", iar de cealaltă parte Fiii Luminii.

În fruntea armatei Fiilor Luminii s-a aflat îngerul Mihail (în limbajul actual, îngerului Mihail / Mikael i se conferă gradul ierarhic de Arhanghel, dar se pare că gradul său este mult mai mare decât cel al unui Arhanghel. Mihail sau Mikael este unul dintre cei patru mari Principi/Prinți Ocrotitori, alături de Prinții Gabriel, Rafael și Uriel. Din aceste considerente, am ales să-l desemnăm în continuare fie cu apelația generică de înger, fie cu cea de Prinț sau Principe).

Fiii Luminii și Fiii întunericului s-au înfruntat atât ca energii, cât și sub formă umanoidă. La această confruntare nu au participat oamenii întrupați, care, de această dată, au fost spectatori, dar mai ales victime.

Oastea îngerului Mihail a pătruns iarăși pe la Polul Nord al Pământului și s-a infuzat în materie (ca energiei), atacându-i pe cei întunecați la nivelul tuturor elementelor: focul de sus s-a luptat cu focul din adâncuri, apa din cer s-a luptat cu apa coruptă de pe pământ, aerul pur cu aerul impur, pământul a fost răvășit. Spiritele bune ale naturii de foc s-au luptat cu spiritele rele ale naturii de foc - Lorehh de foc -, spiritele bune ale naturii de apă s-au înfruntat cu cele rele, spiritele bune ale naturii de aer s-au înfruntat cu Lorehh de aer, îngerii cei buni s-au înfruntat cu Dree.

Potopul propriu-zis a început în momentul în care, pe fondul răutății oamenilor din lumea materială (și, implicit, a emiterii de energii pharismah întunecate), focul negru din adâncuri s-a revoltat și a irupt la suprafață. Împreună cu el au ieșit din trecutul în care erau captive, spiritele naturii rebele de foc, Lorehh. După aceea, apele din adâncuri (Lorehh de apă) s-au ridicat la suprafață, iar cele de la suprafață au căzut în adâncuri. Aerul a devenit impur și s-a încins datorită acțiunii focului din adâncuri, ceea ce denotă o acțiune în forță a Lorehh de aer.

În urma acestei incursiuni în forță a spiritelor naturii rebele de foc, apă și aer, Fiii Luminii au pornit o ofensivă de mari proporții. Pentru a pune capăt acestei rebeliuni a elementelor, Fiii Luminii au adus apa din "cer" - ploaia.

Ploaia nu s-a oprit o perioadă foarte lungă de timp (Textul Vechiului Testament afirmă laconic că "*s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis zăgazurile Cerurilor*" - cap 7; 11). După timpul de astăzi, ploaia "dulce" a durat foarte mult timp, dar după timpul acelor vremuri a durat doar 40 de zile și 40 de nopți.

În prima fază, un observator fizic aflat la suprafața pământului ar fi observat cum pământul se crapă îngrozitor, iar focul din adâncuri irupe în cele mai neașteptate locuri; în a doua fază ar fi observat cum focul este stins treptat de ploaia torențială ce cade neîncetat din cer. În fine, observatorul fizic ar fi observat cu adâncă groază cum ploaia inundă treptat globul terestru, astfel încât, chiar și munții cei mai înalți sunt acoperiți de ape.

În răstimpul potopului, care nu trebuie confundat nici cu perioadele de nemanifestare, dar nici cu marea ștergere, pământul fizic a fost acoperit integral cu ape. În faza de apogeu a potopului, nu mai exista nici o porțiune de uscat pe tot pământul, ceea ce înseamnă, nici mai mult nici mai puțin, că munții cei mai înalți, care pe atunci atingeau înălțimi de cel puțin nouă mii de metri, erau acoperiți de ape.

În schimb, un clarvăzător ar fi observat faptul că focul provenit din adâncuri este reflectarea ființelor răului de foc -Lorehh și Dree de foc -, cu anumite înfățișări și forme. Aceste ființe de foc puteau fi observate chiar și de neclarvăzători, dacă ar fi avut timpul necesar să analizeze situația. Un clarvăzător ar fi observat că apele din adâncuri, ce irupeau la suprafața pământului, aveau diferite forme stranii, cel mai adesea hidoase, fiind manifestările unor Dree și Lorehh de apă, în timp ce apele de sus (din cer) erau manifestările unor spirite bune de apă, sprijinite de o impunătoare armată de ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii.

Potopul a pus capăt celei de-a doua perioade a celui de-al patrulea ciclu. Spre deosebire de marea ștergere, când planul cuantic material a dispărut, în decursul potopului mediul fizic a fost acoperit cu ape. Totuși^ apele din timpul potopului nu

trebuie confundate cu cele de astăzi. În acele vremuri, apa avea un alt aspect. Acoperirea pământului cu ape a reprezentat întoarcerea creației la starea originară - la *indistinct* sau la *nediferențiat*.

Starea de *nediferențiat* presupune reîntoarcerea lumii la un fel de prematerie incipientă, în care toate elementele -pământul, aerul, focul și apa, precum și elementele chimice corespondente - se topesc într-un element unic, care este originea a toate. Acest element doar corespunde (în sens general) apei de astăzi, dar el nu mai există în această formă. Este o altfel de apă - un *numen* de apă -, o stare incipientă a materiei, asemănătoare celei despre care un vestit *philosophus* al antichității grecești, Thales din Milet, afirma că se află la originea a toate.

Imediat după retragerea apelor - de fapt, după transformarea acelei prematerii indistincte care poate fi înțeleasă ca un *numen* al apei de astăzi - s-a născut un nou pământ. Originea acestei transformări nu trebuie căutată însă tot în apă, ci în foc - mai exact în Focul de Sus, care este Duhul Sfânt, a treia Persoană a lui Dumnezeu.

După potop, la fel ca la fiecare început de ciclu, Duhul Sfânt (A treia Revărsare, Focul de Sus sau Focul eteric, cum a fost numit cândva) a infuzat iarăși viață în tot ce există. O dată cu infuzia de viață a Duhului Sfânt, a început a treia perioadă a celui de-al patrulea ciclu.

Duhul Sfânt a "fecundat" premateria existentă -*nediferențiatul* de ape -, așa cum se petrecuseră lucrurile de atâtea ori în trecut. Acesta este și motivul pentru care un contemporan al lui Thales, pe nume Heraclit, avea dreptatea sa când afirma că la originea lumii se află focul.

Ulterior, ca rezultat al hierogamus-ului primordial *{hierogamos*: unirea sacră) dintre "apă" și "foc", s-au născut următoare două elemente: aerul și pământul (elemente despre care aminteau alți doi filozofi ai antichității grecești: Anaximene și Anaximadros). Din amestecul celor patru elemente, prin transformări succesive, s-a format tot ce există. Și iarăși trebuie să dăm dreptate unui vestit *philosophus* al antichității, pe nume Empedocles, care afirma că la originea lumii se află patru elemente fundamentale: apa, focul, aerul și Pământul. Toți au avut dreptate, fiecare în felul său, chiar dacă "nii au luat trenul cunoașterii de la prima stație, iar alții de la stațiile următoare. Toți însă afirmău cu mâna pe inimă că "totul este plin de zei". Și ce dreptate aveau.

Toate ființele omenești surprinse în planul cuantic material și-au găsit sfârșitul la potop. Corpurile lor duh au fost eliminate de pe scena evoluției, iar spiritele au fost absorbite în Lumea fără formă. Au supraviețuit doar ființele omenești care se aflau (decorporate) în haos, în iaduri, în lumea eterică, în Centrele de putere și în Regatul morților vii (supraviețuitorii au fost aceiași ca și la sfârșitul ciclului al treilea).

La nivelul planului cuantic material, au supraviețuit teribilului diluviu doar persoanele care s-au refugiat pe arcă, în frunte cu Noe (spre deosebire de marea ștergere, în răstimpul căreia nu a supraviețuit nici o ființă întrupată).

Noul Eden

Imediat după potop, prin intermediu] Duhului Sfânt, totul a fost recreat pe baza patternurilor energetice ale vechilor întocmiri. Astfel, a fost reinstaurat un nou Eden fizic.

După fiecare eveniment care afectează habitatul terestru (perioadă de nemanifestare, mare ștergere, potop) și după fiecare nouă re-creație, care nu poate fi decât perfectă deoarece este Opera lui Dumnezeu, se reinstaurează Edenul. Atâta timp cât persistă Edenul, durează și Veacul fericit.

În prima etapă de după potop, totul se prezenta l aproximativ la fel ca la începutul ciclului al patrulea. Aproximativ, deoarece, în decursul diluviului, planul cuantic material nu a dispărut, iar aspectul mineral al pământului a rămas intact. La potop s-a produs doar o "reașezare" a elementelor. Nucleul întunecat - mama tuturor întunecimilor - a rămas intact, la fel ca și razele de creație. Cei întunecați au fost doar "consemnați" în adâncul pământului: focul cel rău, ca manifestare a ființelor Lorehh și Dree de foc, a fost azvârlit în profunzimile materiei, apa cea rea, ca manifestare a ființelor Lorehh și Dree de apă, s-a scurs în adâncuri etc. într-un cuvânt, Cel rău a fost întemnițat în materie.

După retragerea apelor, pământul a rămas golaș. Nu exista nici o formă de vegetație, nici un copac, nici un animal și nici un om. Nici măcar cadavrele celor dispăruți în timpul potopului nu se mai zăreau; existau forme de relief, munți, văi, dealuri, câmpii, dar acestea erau golașe.

Solul semăna întrucâtva cu cel care exista în paradisul terestru de la începutul celui de-al patrulea ciclu: era roșu, cam ca argila proaspătă. Solul globului terestru era în totalitate roșu. Într-un fel, se poate spune că, după potop, a apărut un alt pământ - un pământ în care predomina proporția de lumină.

În prima zi de după retragerea apelor, pământul de culoare roșiatică emitea o strălucire interioară, ca și cum ar fi fost luminat din interior. Până la o înălțime de mai mulți metri (zece-douăzeci de metri, dacă nu mai mult), solul era învăluit de un abur strălucitor și extrem de parfumat, care conținea cumulusul *patternurilor* creației pe cale de a se naște. Aburul învăluia ca un halou întregul pământ.

Noe și familia sa nu aveau nevoie să se hrănească ori să bea apă, datorită aburului ce învăluia solul. Inspirând acel abur, nu mai simțeau setea ori foamea. Aburul le genera o senzație de fericire totală, un fel de beatitudine. Din cauza aburului, nu se mai zărea Soarele și Luna, nu se mai zăreau nici stelele.

Din aburul lăptos ce învăluia Pământul se întruchipau forme fermecătoare de vegetație (întocmiri); după ce se întruchipau aievea, formele se topeau de la sine, apoi se recompuneau foarte rapid, creând o impresie de vis. Toate aceste forme și întocmiri erau manifestări ale ființelor îngerești și ale spiritelor bune ale naturii. Prin intermediul lor li se arătau supraviețuitorilor popoului toată istoria creației, ca rezultat al activității ființelor îngerești și spiritelor naturii, creatoare de forme.

Creația efectivă a întocmirilor noului pământ a început din locul în care s-a oprit arca - loc denumit Ararat. Acolo, Noe și familia sa au eliberat din arcă toate viețuitoarele și toate semințele vegetalelor. Noua creație de vegetale (întocmiri) - căci se poate vorbi despre o nouă creație - a pornit, așadar, omnidirecțional din locul numit Ararat.

Ararat a fost, astfel, locul dintâi al noii creații de întocmiri. Valul de viață, ca emanație a Duhului Sfânt, s-a propagat ca un tsunami prin aburul lăptos. În urma sa, vegetația s-a recompus de la sine, într-un proces de creștere miraculos. În scurt timp, întreaga suprafață a pământului a fost acoperită de o Minunată floră tropicală. Astfel a fost restaurat un nou Eden

Capitolul 2

III LUI NOE

&» Primele linii de descendenți <&

După revenirea la viață a pământului, a început a treia perioadă a celui de-al patrulea ciclu. În noul Eden, familia lui Noe s-a despărțit. Cei trei fii ai săi, împreună cu nevestele lor, s-au dus, fiecare, într-o altă zonă a acelui paradis vast și au avut fii și fiice. În cinci-șase generații, o mare mulțime de oameni popula deja globul terestru.

Acest proces de populare al globului terestru a avut loc destul de rapid, dar pentru a înțelege cum de-a fost posibil așa ceva trebuie să ne gândim la faptul că, din punct de vedere trupesc, noua creație era formată în mod majoritar din lumină. Datorită condițiilor acelei perioade, nu era loc de bătrânețe și de moarte. La fel ca și natura, trupurile oamenilor nu îmbătrâneau, iar oamenii ajunseseră la vârste impresionante, precum strămoșii lor care au trăit în perioada de început a ciclului.

De fapt, acea perioadă poate fi caracterizată prin absența timpului. Timpul - ca transformare biologică a formelor de viață materiale - nu apare decât în condițiile existenței răului. Răul presupune discontinuitatea creației; răul înseamnă îmbătrânirea și, în final, moartea trupestă. În absența răului, a timpului și a eternei deveniri, ființele omenești pot atinge vârste foarte înaintate, de cinci-opt sute de ani, continuând să se prezinte sub înfățișarea unor tineri de maxim 30 de ani. Pe toată durata vieții lor, astfel de oameni pot procrea - pot avea fii și fiice.

De-a lungul acestei perioade de timp, răul nu a făcut joncțiunea cu lumea fizică. Nu avea cum, datorită faptului că lumea materială se afla inclusă în prezentul continuu, Timpul lui Dumnezeu. Fiind înfrânte în războiul necruțător ce adusese potopul, ființele ce manifestau răul au fost fie înlănțuite în adâncurile "abisului" de ape și de foc din interior, fie alungate în afara Oceanului de Lumină, în haos.

începând cu membrii principali ai casei lui Noe, s-au format mai multe linii de descendenți. După cum s-a menționat, o ființă omenească vine la întrupare doar datorită energiilor oharismah emise de către părinții săi în momentul concepției. Teoretic, o ființă omenească poate să vină la întrupare din următoarele locuri: din Lumea fără formă, caz în care este un spirit pur (icon), din iaduri sau din haos (icon hlisa). Actualmente, o ființă omenească poate să vină la întrupare și din lumea astrală, dar în perioada de după potop nu exista încă lumea astrală. De asemenea, o ființă omenească se poate întrupa, în condiții speciale, direct din lumea eterică sau din Regatul morților vii (aceste ultime cazuri sunt mai mult teoretice).

Imediat după potop, lucrurile au stat într-un mod diferit față de toate celelalte epoci, datorită faptului că, pe de-o parte, poarta alfa, care face legătura cu Lumea fără formă, era blocată: nici un spirit nou (icon) nu mai putea veni în lumea materială. La rândul lor, Primordialii Luminii, la fel ca și Copiii Lui Dumnezeu, care populaseră Pământul la începutul ciclului al patrulea, se retrăseseră definitiv din lumea materială.

Pe de altă parte, trebuie ținut seama de faptul că, dată fiind puritatea fiilor lui Noe, energiile pharismah emise în momentul concepției au fost, la rândul lor, relativ luminoase. Nu au fost însă suficient de luminoase pentru a deschide iarăși poarta alfa și pentru a lăsa să pătrundă în lumea materială spirite pure (iconi), nici suficient de întunecate pentru a face conexiunea directă cu Cel rău - cu ființele din haos sau din iaduri (iconi hlisa). În consecință, urmașii direcți ai fiilor lui Noe au constituit o categorie aparte de ființe omenești: nici perfect luminoase, nici extrem de întunecate.

Aceste ființe omenești aduse la întrupare prin energiile pharismah emise de fiii lui Noe au fost, de fapt, foști Primordiali ai întunericului deveniți luminoși - Primordiali de rang mai mic în ierarhia Celui rău. Ei nu erau situați la același nivel cu Primordialii întunericului cei mari, tot astfel cum un elev de clasa întâi nu are același nivel de pregătire ca un elev de clasa doisprezecea, deși, ca termen generic, ambii au calitatea de elev.

În ultima parte a celui de-al treilea ciclu, puțin înainte de războiul de la Harimateea, acești Primordiali ai întunericului și-au dat seama de răul făcut și s-au întors la Dumnezeu. Ei au fost cei care s-au opus lui Hallshithan, trimițând misionari la câmpie, care să vestească noroadelor existența unicului dumnezeu. Reîntorcându-și fața spre Dumnezeu, ei au devenit luminoși, dar nu se puteau ridica la calitatea adevăraților Primordiali ai Luminii, care nu s-au răzvrătit niciodată. Tocmai acești Primordiali deveniți luminoși au fost atrași de phansmah-urile fiilor direcți ai lui Noe în nou constituita lume materială de după potop.

Totuși, o dată cu atragerea lor în lumea materială, s-a produs un fenomen memorabil: ei s-au întrupat prin femeie, ceea ce nu s-a mai petrecut nicicând înainte. Până în acel moment, toți Primordialii întunericului - la fel ca și Primordialii Luminii - s-au manifestat în lumea fizică prin materializare, în duhul lor originar, nu prin nașterea firească, prin femeie.. Imediat după potop, Primordialii despre care este vorba s-au născut prin femeie și au devenit oameni obișnuiți.

La rândul lor, acești Primordiali au avut fii și fiice, care s-au ramificat în mai multe linii genealogice. Fiii și fiicele acestora au avut și ei progenituri, astfel că numărul oamenilor s-a înmulțit considerabil.

Toate progeniturile acestor Primordiali au format o nouă seminție, denumită sântem. (Seminția se numește sântem, iar oamenii ce formează această seminție pot fi denumiți sântemi.)

Noua seminție

Procesul apariției seminției sântemilor a reprezentat o noutate, fiind diferit de cel al întrupării oamenilor din generațiile anterioare - icon și icon hlisa. De altfel, sântemii erau diferiți, ca structură aurică, de oamenii care se întrupaseră până în acel moment.

Cum era și firesc, în momentul contactului sexual, progeniturile fiilor lui Noe, Primordialii, au emis energii pharismah, prin care urmau să atragă la întrupare alte ființe omenști - fii și fiice. Datorită faptului că erau deosebit de puternici, fiind Primordiali și având corpuri duh specifice, ei au emis energii pharismah atipice, care nu existaseră nicicând în cosmos. Într-un fel, se poate spune că acești Primordiali erau unici în cosmos. Unici și cu puteri de manifestare foarte mari, datorită calității deosebite ale corpurilor duh.

Nici energiile pharismah emise de ei nu au fost suficient de luminoase pentru a debloca poarta alfa și pentru a atrage la

întrupare iconi. Nu au fost nici atât de întunecate pentru a atrage iconi hlisa din haos sau din iaduri. Energiile pharismah ale acestor Primordiali n-au întâlnit, în drumul lor, nici un mediu (nici un palier cosmic) de unde să atragă la întrupare ființe compatibile. Energiile pharismah emise în momentul concepției, s-au întors tot la ei. Lumea materială devenise ca o seră ermetic închisă, în care nu putea pătrunde nici un spirit din exterior - nici din Lumea fără formă, nici din haos. Rezultatul a fost că a apărut o nouă seminție de oameni: sântemii.

Din punct de vedere aurie, oamenii din seminția sântemilor au o alcătuire atipică, diferită de cea a oamenilor icon hlisa. Sântemii sunt formați doar din ansamblul sufletului - format din steluța sufletului de la nivelul laringelui și din corpul sufletului. La sântemi, steluța sufletului îndeplinește rolul spiritului, iar corpul sufletului îndeplinește rolul corpului duh. Ceea ce este important de remarcat este însă faptul că la oamenii din seminția sântemilor, corpul sufletului este un fel de corp duh nou, nevirusat de experiența rebeliunii, precum la oamenii din seminția icon hlisa.

Ulterior, în urma existenței întrupate, la fel ca și cei din seminția icon hlisa, oamenii din seminția sântemilor și-au format structurile aurice exterioare: corpul emoțional, corpul astral și corpul mental.

De-a lungul liniilor genealogice pe care le-au format, sântemii au avut fii și fiice, populând pământul. încă de la început, sântemii dintr-o linie genealogică au primit interdicția de a se împreuna cu cei din alte linii.

în această primă etapă a celei de-a treia perioade, desfășurată imediat după potop, pământul a fost populat aproape în exclusivitate de sântemi. Singurele ființe omenești din categoria icon hlisa - care mai trăiseră în ciclurile cosmice anterioare - erau, de-o parte, cei din casa lui Noe, iar de cealaltă parte Primordialii aduși la întrupare de aceștia. în momentul apariției sântemilor, majoritatea oamenilor icon hlisa se afla fie în haos sau în iaduri, fie în Regatul morților vii sau în lumea eterică.

Primordialii erau considerați drept tați sau strămoși ai liniilor genealogice principale de sântemi. Sântemii se numeau P^e ei înșiși **"Fiul lui ...",** care este **strămoșul** și **tatăl** seminției mele"

O dată cu apariția sântemilor, relațiile dintre oameni s-au Codificat. Dacă, în ciclurile cosmice anterioare, în cazul seminției icon hlisa, legăturile dintre oameni erau exclusiv energetice, având la bază energiile pharismah, în cazul sântemilor se poate vorbi și despre legături de sânge și *fe* carne. într-un fel, se poate spune că sufletul strămoșului - care era un Primordial - se transmitea prin sânge și prin carne la toți membrii liniei genealogice, printr-un fel de rezonanță morflcă (astăzi se vorbește despre genotip și fenotip). O astfel de transmitere prin structurile materiei (prin sânge și prin carne) a unor energii modulate informațional era ceva nou în cosmos. Nu se mai petrecuse niciodată așa ceva.

Din acele timpuri se poate vorbi despre ereditatea fizică, care era generată de anumite câmpuri morfice de la nivelul structurii corpului sufletului și, implicit, ale corpului eteric. Tot din acele timpuri se poate vorbi despre formarea incipientă a raselor din ziua de astăzi; tipologiile fizice ale principalelor linii genealogice de sântemi s-au perpetuat până în ziua de astăzi.

De-a lungul Veacului fericit ce s-a derulat după potop, sântemii au fost nemuritori. încă nu exista îmbătrânirea și moartea, datorită faptului că Cel rău nu fusese atras prin rezonanță în nou constituita lume. De asemenea, nu exista timpul, schimbarea și eterna devenire.

îngerii din ierarhia Fiilor Luminii și spiritele bune ale naturii s-au manifestat iarăși în lumea materială. Ei au educat o] lungă perioadă de timp pe fiii și pe fiicele sântemilor. Glasul lui Dumnezeu se făcea adesea auzit în natură, iar Slava Sa putea fi observată uneori în locurile înalte - cel mai adesea, pe munții cei mai înalți. Când vorbea Dumnezeu, toată natura vibra; fiecare element vegetal transmitea Cuvântul Tatălui Ceres, precum o membrană de difuzor.

Mai mult decât atât, spiritele bune ale naturii au adus noi elemente de mediu (întocmiri) pentru a veni în sprijinul seminției sântemilor. La fructele și rădăcinile bune de mâncat, care existaseră și în ciclurile cosmice anterioare, spiritele naturii bune au adus noi vegetale. Astfel au apărut, pentru prima oară, grâul, cartoful și porumbul, care anterior nu existau.

După o lungă perioadă, sub supravegherea unor conducători - care pot fi considerați capi de spiță genealogică -, sântemii s-au răspândit pe toată suprafața pământului.

Ca particularitate frapantă, tipologic vorbind, sântemii dintr-o linie genealogică nu erau diferențiați prea mult unii de alții, în sensul că glasul strămoșului (Primordialului) vorbea prjn sângele și prin carnea lor. Cuvintele Primordialului le răsunau mereu în urechi, ca un glas al subconștientului: **"Să nu te depărtezi de mine și să faci ce îți spun eu".**

În acea perioadă de timp, sâmtelilor nici nu le trecea prin cap să facă altceva. Existau legi extrem de stricte în ceea ce privește hrana, comportamentul și relațiile sexuale. Sâmtelilor dintr-o spiță le era interzis cu desăvârșire să se împreuneze și să aibă fii și fiice cu cei din alte spițe genealogice.

> Toiagul păstorului a fost sfârșit «^

Totuși, răul nu a fost epurat definitiv; nici nu avea cum. El încă exista, fiind manifestat de ființele care pot fi denumite generic Cel rău: Primordialii întunericii, ființele Lorehh și Dree care se aflau în haos, oamenii icon hlisa din iaduri. Toate aceste ființe se aflau departe de prezentul continuu ce învăluia pe atunci lumea materială.

La fel ca în ciclurile cosmice anterioare, conexiunea cu haosul s-a produs datorită emiterii unor pharismah aflate în disonanță cu Ordinea cosmică. După potop, conexiunea cu Cel rău s-a înfripat începând de la vârful piramidei: de la unii dintre Primordialii capi de linii genealogice.

Imediat după ce vârful piramidei s-a prăbușit, nici urmașii sâmteli n-au mai respectat legile cosmice și au emis pharismah întunecate, moment în care Cel rău (ființele care-l manifestă) a revenit, de-a lungul razelor de creație, în lumea oamenilor. De-a lungul unei singure generații, răul s-a infuzat iarăși în lumea materială: tot ce a fost absorbit în centru a reapărut la periferie. În mai puțin de 30 de ani după timpul de astăzi, stricăciunea s-a abătut iarăși asupra creației perfecte, la fel ca în epocile anterioare. Astfel s-a încheiat a treia perioadă și a început a patra perioadă a ciclului al patrulea.

Cea de-a patra perioadă a fost marcată de mari transformări și a fost presărată cu răsturnări spectaculoase de situații. A fost, de asemenea, și cea mai dramatică epocă a istoriei umanității, datorită amplitudinii evenimentelor și diversității forțelor implicate. Multe dintre evenimentele desfășurate în acea perioadă au fost consemnate în vechile scrieri sacre - de exemplu în Enuma Eliș a sumerienilor, în Ramayana și în Mahabharata a indienilor, în Cosmogonia lui Berossos (reprodusă de Eusebiu din Cesaiea în cartea sa Preparatia Evanghelică), în Popol Vuh (Cartea creației vechilor mayași), în Vechiul Testament.

Ceea ce este foarte important de remarcat - și, în același timp, uimitor - este faptul că, în a patra perioadă, după infuzarea răului în natură, s-au înmulțit elementele chimice din lumea materială; au apărut elemente chimice noi (este vorba despre elementele chimice din tabelul lui Mendeleev), în care ponderea de întuneric era majoritară, iar lumea materială s-a densificat aproape ca în ziua de astăzi.

Prăbușirea a pornit de la ceea ce s-ar putea numi *iubirea bolnavă*; unii Primordiali, capi de rețea, și-au făcut fiitoare din fiicele sâmtelilor, astfel că au început să emită energii pharismah întunecate, prin care au făcut iarăși conexiunea cu haosul și cu iadurile. De la un moment dat, liniile de descendenți sâmteli au început să se amestece, prin împreunarea bărbaților și a femeilor din toate liniile genealogice.

Problema esențială a constat în faptul că progeniturile aduse la viață prin emiteria unor pharismah întunecate n-au mai făcut parte din seminția sâmtelilor, ci din seminția oamenilor icon hlisa, care abia așteptau o asemenea oportunitate.

În timpul potopului, chiar și iconii au fost aspirați în haos și în iaduri, astfel că nu se mai poate face o distincție prea clară între ei și cei din generațiile anterioare, denumiți icon hlisa. Ca alcătuire de corp duh, între iconi și iconi hlisa este o diferență de generație, dar datorită faptului că ambele categorii au fost aspirate în haos și în iaduri în timpul potopului, pentru simplificare se poate vorbi despre o singură seminție de oameni, pe care-i putem desemna generic prin expresia icon hlisa.

Când răul s-a infuzat în natură și în structura corporală a oamenilor, iar materia s-a densificat, a apărut moartea. Toate ființele omenești, fie icon hlisa, fie sâmteli au început să îmbătrânească și apoi să moară. Nimeni nu mai era capabil să trăiască opt, nouă sute de ani, precum strămoșii lor. Durata de viață s-a micșorat progresiv: de la opt sute de ani a scăzut la cinci sute de ani; de la cinci sute de ani a scăzut la maximum o sută cinci zeci de ani. Apoi a scăzut vertiginos sub o sută de ani.

Chiar dacă un om respecta legile cosmice - Ordinea cosmică - nu mai putea trăi decât până la aproximativ o sută cincizeci de ani. Nu putea atinge o vârstă înaintată datorită faptului că răul (întunecimea) se impreganase în natură: în hrană, în aer și în apă. Tot ce era ființă de carne a fost astfel contaminat cu rău (cu păcat) și condamnată să trăiască foarte puțin, în

comparație cu strămoșii din vechime. Când a murit primul om în lumea materială s-a spus că **"toiagul păstorului a fost sfărâmat, iar oile sale au fost risipite"**.

Păstorul absolut al oamenilor de la începutul ciclului al patrulea a fost Noe (care poate fi considerat noul Adam), care avea un toiag de conducător. Noe și familia sa au trăit extrem de mult, chiar și după revenirea răului. Locul în care ei au rămas a fost Araratul, locul în care s-a oprit arca.

Chiar și în prima perioadă a infuzării răului, structurile trupesti (corpurile fizice) ale oamenilor de atunci nu erau încă complet materiale, ci, mai degrabă, semieterate. Ulterior, ele s-au densificat treptat, pe măsură ce răul s-a infuzat în natură.

Chiar și în ziua de astăzi, dacă o ființă omenească ar reuși, prin purificare extremă, să elimine ponderea de rău (de întunecime) din structura sa aurică și trupească, corpul său fizic ar deveni asemănător unei fantome: eterat și aproape invizibil percepției normale. La început, trupul său fizic ar deveni relativ luminos, apoi s-ar etera încetul cu încetul. Omul în cauză ar deveni nemuritor și ar obține viața veșnică. Deocamdată, doar unii sfinți creștini au reușit să străbată jumătate din drum: trupurile lor a fost atât de mult purificate de-a lungul vieții, încât, după moarte, nu au mai putrezit. În condițiile în care, actualmente, răul este infuzat atât de mult în natură, iar hrana, aerul și apa sunt deja contaminate, nu se poate mai mult.

Venirea, direct din haos și iaduri, a oamenilor icon hlisa a reprezentat o adevărată catastrofă: ei au adus cele mai felurite forme de manifestare ale răului în lumea materială, educându-i în sens negativ pe sântemi (așa cum s-a întâmplat și în cazul iconilor). Concomitent cu apariția oamenilor icon hlisa, au venit, de-a lungul razelor de creație, ființele Lorehh și Dree. În scurt timp, ființele Lorehh și Dree, ca și o parte din Primordialii întunericului cei mari au început să se manifeste direct, spărgând planurile cuantice pe *scurtături*, așa cum făcuseră în ciclul al treilea.

Istoria s-a repetat. Ființele Lorehh și Dree au *formatat* iarăși diferite teritorii sau regate, iar oamenii din seminția sântemilor au primit pecetea luciferică. Cei mai puternici și cei mai virusați oameni din seminția icon hlisa au atras de partea lor mari mase de sântemi, cu care au migrat în cele patru puncte cardinale, formând noi și noi regate. Ei s-au erijat în *purători de stindard* (conducători) ai unor zei. Zeii nu erau alții decât Primordilii întunericului cei mari.

Purtătorii de stindard au ascuns Adevărul și au ocultat Numele lui Dumnezeu, Creatorul. Ei s-au proclamat drept fii direcți ai zeilor.

Spectrul morții

O lungă perioadă de timp, în lumea materială au coexistat doar cele două mari seminții de oameni: sântemii și icon hlisa. Cele două seminții coexistă și în prezent.

Prima seminție este formată din sântemi, care, după cum a fost menționat, sunt formați doar din ansamblul sufletului (compus din steaua sufletului care îndeplinește rolul spiritului și din corpul sufletului care îndeplinește rolul corpului duh), din corpul fizic, corpul eteric și din structurile aurice exterioare (corpul emoțional, corpul astral și corpul mental).

A doua seminție de oameni este formată din icon hlisa, care sunt formați din spirit, corp duh, suflet (format din steaua sufletului, ca proiecție a spiritului și din corpul sufletului), corp eteric și corpuri aurice exterioare: corp emoțional, corp astral și corp mental. Și la oamenii din seminția icon hlisa, steluța sufletului îndeplinește rolul spiritului, iar corpul sufletului îndeplinește rolul corpului duh, dar acest fapt se produce doar pentru o singură întrupare. La oamenii icon hlisa, steluța sufletului este reflectarea directă a spiritului pentru o singură existență, iar corpul duh doarme - nu este conștient - astfel că rolul său este preluat, de-a lungul unei singure existențe, de corpul sufletului. (29)

După reinfuzarea răului în planul cuantic material, oamenii icon hlisa s-au întrupat direct din locurile în care au fost surprinși de evenimentele catastrofale: din haos sau din iad. Fiind atrași de pharismah-urile emise în lumea materială, ei s-au întrupat natural, prin intermediul femeilor (trebuie făcută această specificație datorită faptului că au existat și ființe omenești care nu s-au întrupat în mod natural, ci s-au materializat pentru diferite perioade de timp; aceste ființe omenești nu se deosebeau trupest de cele născute prin intermediul femeilor).

După moarte, oamenii icon hlisa s-au reîntors în locațiile (jin care au venit: în haos sau în iad. La oamenii icon hlisa, imediat după momentul morții, structurile aurice exterioare sunt resorbite, prin intermediul chakrelor în corpul sufletesc,

iar corpul eteric se disipează în mediu. Imediat după aceea, corpul sufletesc este, la rândul său, aspirat în corpul duh, care-și continuă existența post-mortem în iaduri, în haos sau, în cel mai bun caz, în Regatul morților vii (pe atunci nu exista lumea astrală). (29).

În cazul seminției sâmtemilor, procesul morții era (și este) diferit de cel al oamenilor din seminția icon hlisa tocmai datorită diferenței de structură aurică. Sâmtemii nu aveau corpuri duh, precum oamenii icon hlisa, astfel că, după moarte, nu puteau fi absorbiți în iad, în haos sau în Regatul morților vii. Procesul morții la sâmtemi se derula în felul următor: în momentul decesului, corpul fizic își înceta funcțiile vitale. Corpul eteric se risipea în mediul eteric o dată cu putrezirea cadavrului, iar corpurile aurice exterioare - corpul emoțional, corpul astral și corpul mental - erau resorbite în suflet, mai precis în fantoma alburie numită corpul sufletesc.

Până în acest punct, procesul morții la sâmtemi se desfășura la fel ca la oamenii icon hlisa. Dar, începând din acest punct, se poate vorbi despre o diferență esențială. Spre deosebire de oamenii icon hlisa, la sâmtemi nu exista un proces postmortem propriu-zis, datorită faptului că nu aveau corpul duh. De aceea, la sâmtemi, corpul sufletului suferea o transformare radicală: imediat după momentul morții, forma umanoidă a corpului sufletului se estompa treptat, până în momentul în care se coagula într-o sferă de energie sufletească, în mijlocul căreia strălucea palid o steluță - steluța sufletului. Această structură sufletească ovoidală dăinuie la nesfârșit, în aceeași formă.

Astfel, după moarte, structura aurică a oamenilor din seminția sâmtemilor este redusă la o structură sufletească ovoidală. În această stare, ei nu mai sunt conștienți și zac într-o amorfie pe care, împreună cu vechile scrieri, o putem denumi *adormire*. Sâmtemii sunt *cei adormiți*. Ei nu mai pot fi înviați decât la a doua venire a lui Iisus Hristos, atunci când se spune “ă trupurile lor vor învia. De fapt, atât Vechiul, cât și Noul Testament vorbesc despre seminția sâmtemilor atunci când se referă la *învierea trupurilor*.

Vechiul și Noul Testament nici nu au luat în calcul categoria oamenilor icon hlisa. Tot la sâmtemi se referă și o parte din scrierile străvechi egiptene, mayașe, sumeriene, feniciene sau grecești, care tratează moartea și lumea de' dincolo. Multe din ritualurile de înmormântare din civilizațiile respective, ce par astăzi foarte ciudate, trebuie raportate la această seminție de oameni: sâmtemii.

Capitolul 3

LUMINI ȘI UMBRE

Antidotul

Și la începutul celei de-a patra perioade a ciclului actual, procesul cotropirii lumii materiale de către cei întunecați s-a desfășurat după "scenariul" standard. S-a ajuns iarăși ca ființele Lorehh și Dree să se plimbe ca la ele acasă, corporal, în pseudoparadisurile terestre, la fel ca în trecut. În urma împreunărilor acestora cu fiicele oamenilor - care se făcuseră iarăși frumoase, adevărate venere în came și oase - s-a născut o nouă generație de semizei și o generație *de făpturi*.

La rândul lor, Primordialii întunericului s-au manifestat ca odinioară și au ajuns să fie venerați ca niște zei. Ei au fost, de altfel, zeii despre care vorbesc vechile religii.

Ofensiva celor răi era condusă atât din Centrul de la miazănoapte, care era situat între Tigru și Eufrat, cât și din centrele de putere secundare, care se aflau pe tot cuprinsul pământului. Atât Centrul de la miazănoapte, cât și centrele secundare ale întunericului - al căror număr depășea, la un moment dat, 500 de locații - erau constituite la interfața găurilor de vierme ce făceau legătura dintre haos și lumea materială. Chiar la intrarea în găurile de vierme se aflau giganticele temple energetice, pe unde pătrundeau ființele Lorehh, Dree și Primordialii cei mari ai întunericului.

Dar, de câte ori apare o boală sau un virus, apare și antidotul. Uneori, antidotul este folosit pe scară largă mult mai târziu, dar momentul apariției sale nu este prea depărtat de momentul instaurării bolii. Într-un fel, se poate spune că natura este foarte grijulie față de propria ei perpetuare. Când un organism este bolnav, natura creează un anticorp care să o

vindece. Tot astfel s-au petrecut lucrurile în ceea ce privește râul (un virus de o altă natură).

Totuși, de această dată, antidotul nu a mai venit din partea Fiilor Luminii, care, desigur, erau extrem de îngrijorați ■^ privire la soarta umanității. îngerii din ierarhia Fiilor Luminii "" puteau interveni direct în lumea materială datorită infuziei râului în mediu și în oameni. îngerii trăiesc în prezentul continuu, care este Timpul lui Dumnezeu, în timp ce lumea materială și ființele de pe cuprinsul ei trăiesc într-un timp diferit - în timpul Celui rău. îngerii din ierarhia Fiiiilor Luminii au devenit astfel doar observatori ai lumii materiale.

Același lucru se poate spune despre Primordialii Luminii și despre Copiii lui Dumnezeu. Marea lor majoritate s-a retras din istoria oamenilor, fără a părăsi totuși planul cuantic material. Ei nu au pătruns în lumea eterică, astfel că în perioada despre care este vorba, au format diferite enclave în locurile pustii de pe suprafața pământului. Aceste enclave erau dispuse, cel mai adesea, în locurile cu multă vegetație din Africa, sud-estul Europei, America de sud și Asia. Cei mai mulți se aflau încă în Centrul de putere al Luminii, situat pe teritoriul României de astăzi.

Motivul pentru care Primordialii luminii și Copiii lui Dumnezeu au ales locurile cu multă vegetație nu presupune în mod necesar o materializare directă. Ei aveau nevoie de o contraparte cât mai pură a naturii pentru propriile lor enclave,] ca un fel de "împământare" în material. Dacă nu ar fi avut acest tip de împământare, ei ar fi rupt definitiv contactul cu lumea materială.

în acea perioadă de timp, cu totul accidental, Primordialii Luminii și Copiii lui Dumnezeu puteau fi observați în lumea materială de unii călători răătăciți; ei se prezentau ca niște făpturi de o mare frumusețe, mult mai înalți decât oamenii materiali, ale căror trupuri radiau lumina. De multe ori, călătorii din acele timpuri povesteau că au observat făpturi minunate formate din lumină, care apăreau și dispăreau instantaneu. Astfel de evenimente se produc uneori și în ziua de astăzi, mai ales în locurile pustii. Totuși, Primordialii luminii și Copiii lui Dumnezeu nu au intervenit în istoria oamenilor. Dacă ar fi intervenit direct în lumea oamenilor, ar fi trebuit să răspundă la forță cu forță, ceea ce însemna, pentru ei, încălcarea Ordinii cosmice și, implicit, *căderea* în materie.

Din acest motiv, în cea de-a patra perioadă a ciclului actual, antidotul la forța râului nu a venit de la Fiii Luminii ori de la Copiii lui Dumnezeu, ci de la oamenii decorporați din principalele Centre de putere: oamenii din Centrul IșsinghingerJ oamenii din Centrul Lirakashin, oamenii din Centaile de Itfl miazăzi, oamenii din Centrul prometeic (din lumea eterică) și oamenii din Regatul morților vii (infraetericul de azi).

Toți acești oameni decorporați au format opoziția transfizică la forțele râului. Ei voiau să elimine răul din lumea materială prin forță. Scopul lor final era alungarea definitivă a celor răi în haos. Concomitent, ei doreau iluminarea tuturor oamenilor întrupați, indiferent de seminție: icon hlisa ori sântemi. Oamenii din aceste Centre de putere pot fi considerați drept "iluminați".

în ceea ce privește expresia *iluminați* (care nu are nimic de-a face cu acea grupare denumită astăzi prin termenul *iluminați*), trebuie să facem o scurtă paranteză, pentru a ține cont de semnificațiile multiple și adesea ambigue ale cuvântului. Propriu-zis, cuvântul iluminat se referă la obiecte sau la ființe din lumea materială, care nu emit lumină proprie și care, pentru a deveni vizibile, sunt iluminate de o sursă exterioară.

La oameni, acțiunea de iluminare este, desigur, de natură spirituală - acesta fiind și sensul în care folosim acest cuvânt. în cazul oamenilor, iluminării sunt acele persoane asupra cărora s-a exercitat *din exterior* o acțiune de iluminare. Oamenii respectivi nu au capacitatea de a se lumina singuri, cu de la ei putere; ei se luminează în urma unei acțiuni exercitate din exterior - la fel cum, la nivelul lumii materiale, un obiect devine vizibil doar dacă este luminat de o sursă: fie de un bec, fie de lumina soarelui.

Din punct de vedere auriu, iluminării sunt de două feluri, în funcție de calitatea celui care a exercitat acțiunea din exterior. Calitatea celui care a realizat acțiunea de iluminare poate fi determinată ținându-se cont de respectarea Ordinii cosmice. în consecință, pot fi denumiți iluminați atât cei care au receptat influența din partea celor care respectă Ordinea cosmică, cât și din partea celor care nu o respectă. în ambele cazuri, sensul este clar: oamenii iluminați dobândesc caracteristici noi, printr-o influențare directă.

Din acest punct de vedere, și oamenii din sămânța cea rea P^t fi denumiți, destul de impropriu, "iluminați",

datorită Aptului că asupra lor a fost exercitată o acțiune din exterior de către cei care au această capacitate (Lorehh. Dree sau Primordialii întunericului, inițiații cei răi). Ei sunt, firește, 'iluminați' ai răului în schimb, oamenii buni pot fi denumiți iluminați Ț: binelui, datorită faptului că asupra lor a fost exercitată o acțiune. de iluminare pozitivă din exterior de către cei buni (FJJ Luminii, Primordialii luminii, inițiații cei buni etc).

În momentul în care acțiunea de iluminare încetează indiferent din ce motiv, oamenii respectivi își pierd aceste caracteristici; ei redevin așa cum erau înainte. Astăzi se folosește cuvântul iluminat doar în sensul benefic al cuvântului datorită faptului că nu se mai recunoaște acțiunea răului fr cosmos - cu alte cuvinte, nu i se acordă răului realitate ontologică.

La polul opus al iluminărilor sunt *luminații* - cei care emit lumină prin propria lor putere. În urma unor eforturi personale, oamenii luminați au dobândit caracteristica de a lumina singuri.

Dacă iluminarea este, teroretic, posibilă atât celor răi (care se "luminează" invers, adică se întunecă), cât și celor buni, luminarea nu este posibilă decât celor buni. Doar cei ce se apropie de Lumină, pot lumina cu de la sine putere. Lumina Supremă este Dumnezeu, iar în momentul în care un om devine luminat se poate spune că Dumnezeu sălășuiește în ființa sa - în inima ființei sau în spiritul său. Cei răi sunt, de fapt, opusul luminaților: ei sunt cei întunecați.

Exemplificând, în cazul unui om iluminat, structura sa aurică (sufletul și corpurile aurice exterioare) reacționează la fel ca un obiect din lumea materială. Dacă un obiect din lumea materială este luminat de un bec roșu, el pare să aibă culoarea roșie. Tot astfel se produc lucrurile în cazul structurii aurice a unui om iluminat: dacă asupra sa acționează din exterior o ființă întunecată, structura sa aurică devine întunecată; dacă acționează o ființă luminoasă, structura aurică devine luminoasă.

Dacă, o lungă perioadă de timp, un om este supus unei influențe luminoase, de la un moment dat, structura sa aurică începe să lumineze cu de la sine putere: astfel, el trece progresiv de la starea de iluminat la cea de luminat.

Problema este că, în momentul în care un om luminat emite o pharismah aflată în disonanță cu legile cosmosului, începe să se întunece din punct de vedere auric. Acesta a fost, de altfel, procesul prin care oamenii cândva luminoși s-au întunecat. Acest proces este valabil atât pentru oameni, cât fl pentru ființele îngerești și spiritele naturii

Activitatea Centrelor de putere

Opozanții transfizici ai răului voiau să continue lupta începută la sfârșitul ciclului al treilea. Pentru îndeplinirea acestor scopuri, ei au reactivat vechile Centre de putere, care erau "în adormire", sau au constituit altele noi. Ei nu s-au întrupat direct în lumea fizică, dar s-au manifestat prin materializări totale sau parțiale.

Prima mare grupare a opozanților răului era formată în jurul câtorva Primordiali ai Luminii, care, la un moment dat, în ciclul al treilea, s-au desprins de cei care se găseau în Centrul de putere al Luminii. Separarea lor de Primordialii Luminii s-a produs cam în aceeași perioadă în care Adam, Eva și o parte din Cei curați au înființat Ișsinghingher-ul.

În jurul acestei grupări a Primordialilor Luminii s-au adunat, ulterior, nenumărați oameni din toate generațiile, inclusiv oameni din generația a patra. Această grupare a format Centrul de Putere de la miazăzi - undeva în apropierea Polului nord de astăzi (Hiperboreea). Centrul de la miazăzi există și în ziua de astăzi. În Centrul de la miazăzi nu se află îngeri din ierarhia Fiilor Luminii.

Central de putere de la miazăzi este dispus foarte aproape de Polul nord actual, într-un perimetru de aproximativ 10 kilometri pătrați. Întregul perimetru este învăluit într-o imensă sferă energetică. În interiorul sferei enegetice ce învăluie perimetrul de aproape 10 kilometri pătrați există un peisaj tropical - așa cum arăta pământul în momentul în care a fost construit acest centru.

În perimetrul Centrului de la miazăzi se află nenumărate clădiri impozante, unele chiar gigantice, asemănătoare unor cetăți medievale. Peste tot predomină culoarea portocalie și aurie. În jurul clădirilor se află o vegetație tropicală abundentă, râuri și pârauri rapide, cascade minunate, ce par a se forma într-⁰ altă dimensiune pentru a se vărsa nicăieri.

A doua grupare a oponenților transfizici ai răului a fost formată din cei care se aflau în străvechile Centre de putere din Ișsinghingher, Lirakashin și Illirin, care erau situate tot la nivelul cuantic al lumii materiale. Construcțiile

din Șșinghingher sunt asemănătoare cu cele din Centrul de la zi. fiind formate din aceeași materie fără păcat existentă în Evul de aur. Există cam același tip de clădiri impunătoare același tip de vegetație paradiziacă.

Populația din Centrele de putere din Ișșinghinghej Lirakashin și flirin era formată din misionarii Celor curați Majoritatea dintre ei au făcut parte din generația a treia, ^ existau și oameni din generația a patra.

A treia grupare de opozanți ai răului a fost formată din cei care, la sfârșitul ciclului anterior, s-au retras în lumea eterică. Această grupare a fost, la rândul ei, împărțiți în două facțiuni principale. Prima facțiune nu a mai dorit să se mai implice în lumea oamenilor și în istorie, astfel că a adoptat o poziție de neutralitate.

A doua facțiune a fost constituită din oamenii prometeici, denumiți *ment*, care au dorit să se implice în istoria oamenilor și să-și ducă cu consecvență scopul până la capăt. La sfârșitul ciclului al treilea, ei au construit în lumea eterică nouă mari citadele. în citadelele prometeice nu se manifestă îngeri din ierarhia Fiilor luminii, după cum nu se manifestă nici Primordiali ai Luminii.

Dintre cele nouă citadele construite la începutul ciclului al patrulea, numai două au fost active din punctul de vedere al opoziției împotriva răului. Aceste citadele sunt numite AJka și Parriess. Oamenii eterici ce populează cele două citadele sunt cei denumiți "extraterestri". Noi o să-i numim în continuare oameni prometeici.

între oamenii prometeici și oamenii din lumea materială există, cel mult, diferențe de calitate. Oamenii prometeici au corpuri duh specifice ciclului al treilea (generației a treia), ceea ce înseamnă că sunt extrem de puternici. în condițiile în care folosesc tehnologie eterică, ne putem gândi că, într-adevăr, decalajul dintre ei și oamenii din lumea materială este foarte mare.

Oamenii prometeici din citadelele eterice Akca și Parriess au construit, pe baza unei tehnologii eterice sofisticate, cunoscutele OZN-uri, cu ajutorul cărora, în ziua de astăzi, fac incursiuni în lumea materială. în perioada despre care este vorba, oamenii prometeici încă nu începuseră să construiască OZN-uri, dar aveau deja diferite dispozitive tehnologice de natură eterică atașate la centuri sau pe brațe. OZN-urile au apărut abia în momentul în care, în lumea materială, au apărTM primele temple, pe care nu oamenii prometeici ie-au cunștnlj

: oaamenii din lumea materială. Dimpotrivă, oamenii prometeici s-au opus construcției și activității din aceste temple. Dar să nu anticipăm.

A patra grupare a oponenților răului umani a fost constituită de oamenii care au ajuns, după moarte, în Regatul morților vii. O reminiscență din Regatul morților vii este actuala lume infraeterică. Primul om care a deschis regatul morților vii a fost Abel. (32)

Cei care au pătruns în Regatul morților vii au fost victimele celor răi. Unii oameni au rămas în Regatul morților vii o lungă perioadă de timp, fără a se mai întrupa în lumea materială. în Regatul morților vii nu existau îngeri, spirite ale naturii sau Primordiali ai Luminii.

Regatul morților vii era un (sub)palier cuantic întins, situat între lumea materială și cea eterică, în care exista un decor dezolant. Peste tot era ceață, frig și vegetație (întocmiri de vegetație) stearpă. în momentul în care pătrundeau în Regatul morților vii, toți oamenii erau semiconștienți, nu aveau amintiri și identitate. Cel mai adesea, ei hoinăreau prin ceață și mîșgă, frig, mirosuri pestilențiale, ca într-un loc viran în care sunt depozitate gunoaie, fără a ști cine sunt și ce caută acolo. în acele locuri dezolante, nu exista iubirea, compasiunea, ocrotirea sau speranța.

Treptat, oamenii care au ajuns acolo au fost capabili să-și revină. Prin eforturi susținute, ei și-au redobândit conștiința și identitatea, iar în cele din urmă au devenit capabili să lumineze singuri - au devenit luminați (morți vii). Ulterior, pe întinsul acestui plan cuantic, ei au construit citadele, regate și imperii.

Citadelele, regatele și imperiile au devenit oaze de lumină pe întinderea dezolantă a infraetericului. La fel cum cerul întunecat este presărat pe alocuri de lumina stelelor, tot astfel infraetericul a fost presărat de zone luminoase - creații exclusive ale oamenilor de acolo. Acele oaze au fost constituite Prin puterea și tăria oamenilor ce le locuiau: morții vii.

Morții vii, care au fost victimele celor răi în lumea materială, pot fi împărțiți în două categorii principale: prima categorie este formată din oameni neutri, iar a doua categorie ^{es}te formată din oponenți activi ai răului. Oamenii din prima categorie pot fi denumiți *altaizi*, iar oamenii din a doua categorie pot fi denumiți *cerceri*. (33) Morții vii din a doua categorie, cercerii, s-au coalizat într-o veritabilă armată, cu scopul de a se opune răului din lumea materială. Conducătorul

cercerilor a fost un om din a treia generație, pe nume Utref, care poate fi considerat al unsprezecelea mort de după Abel. În schimb, altaizii au avut drept obiect de activitate educarea treptată a tuturor celor care ajungeau în Regatul morților vii, pentru a redeveni ființe conștiente.

Imediat după moarte, lipsită de continuitatea conștiinței și de amintirea a toate, orice ființă omenească devenită victimă a răului pătrundea direct pe întinderile dezolante ale infraetericului, nu în citadele. De aceea, altaizii s-au organizat în grupuri ce brăzdau în lung și în lat acele ținuturi dezolante în căutarea noilor veniți, pe care-i pescuiau ca pe niște naufragiați. În urma unui anevoios proces educativ (un fel de inițiere post-mortem), altaizii redeșteptau în noii veniți amintirea de sine și conștiința deplină a propriei identități.

Abia după ce deveneau morți cu acte în regulă (morți vii), defuncții erau aduși în vastele citadele, regate și imperii - care erau adevărate bariere împotriva uitării, a pierderii identității și a memoriei. Deveniți morți vii, noii veniți se alăturau apoi efortului comun, devenind ori cerceii, ori altaizi, în funcție de ceea ce le dicta conștiința.

Datorită structurii lor aurice, morții vii erau niște făpturi înfricoșătoare pentru oamenii din lumea materială, care puteau să-i vadă în anumite perioade de timp (mai ales dimineața, la răsăritul soarelui). În infraetric, morții vii arătau destul de bine: aveau trupuri relativ luminoase (erau între starea de iluminați și starea de luminați), cu veșminte vapoase, iar rănilor primite în lumea materială erau închise și, oarecum, cicatrizate. Spre deosebire de ei, oamenii din regiunile inferioare ale iadului păstrau rănilor deschise, ca și cum ar fi murit de curând. (34)

Totuși, atunci când se materializau în lumea materială, morții vii aveau înfățișări monstruoase. Aspectul lor monstruos - aproape terefiat - s-a datorat faptului că nu puteau să se materializeze direct, ca simple fantome, în lumea materială (la interfața lumii materiale), ci cu ajutorul trupurilor pe care le-au avut în viața fizică.

Manifestarea morților vii în lumea materială a avut la bază un proces magic destul de straniu. Pentru a se materializa, morții vii împrumutau imaginea fizică a trupului din momentul respectiv. Firește, cel mai adesea, trupul fizic era, în momentele respective, într-o stare de putrefacție avansată - unii erau doar schelete. De aceea, în planul material se prezentau sub înfățișarea unor cadavre în descompunere sau a unor monștrii înfricoșători. Rezultatul apariției acestor ființe monstruoase în lumea materială a sădit o groază de nedescris, de care ei erau conștienți și pe care au exploatat-o la maximum.

Ca materializări în planul material, morții vii erau atât de puternici, încât erau capabili să lupte direct cu ființele Dree și Lorehh și chiar cu Primordialii întunericului cei mari. Mai mult decât atât: erau capabili să-i urmărească în propriile lor găuri de vierme, pe propriul lor teritoriu, până aproape de haos. Nu au putut ajunge niciodată până în haos, care avea totuși o vibrație energetică diferită de a lor, dar făceau incursiuni nimicitoare de-a lungul găurilor de vierme.

La un moment dat, morții vii au vrut să cucerească nivelele inferioare ale iadului și să-i elibereze pe oameni de acolo, dar acțiunile lor au fost sortite eșecului. Iadul era altceva decât ei și aveau toate șansele, ca o dată pătrunși acolo, să nu se mai poată întoarce.

În afara morților vii, mai exista o categorie specială de oameni, care avea un fel de Centru de Putere tot în Regatul morților vii (în infraetric). Oamenii din această categorie se numeau *ferferi*, adică vrăjitori (magi). Existau atât ferferi transfizici (decorporați), cât și fereferi întrupați.

Vrăjitorii au constituit o categorie aparte de oponenți ai răului. De-a lungul timpului, unii vrăjitori au rămas independenți, iar alții au aderat la unul dintre Centrele de putere ale oponenților răului. Existau și ferferi întunecați, dar numărul lor era extrem de mic.

Ferferii întrupați au atras de partea lor oameni din lumea materială pe care i-au inițiat în diferite taine. Accentul era pus pe arta tămăduirii aurice și trupesti. Într-un fel, se poate spune că ferferii au pus bazele a ceea ce ulterior a primit numele de medicină.

^» Altaagen «^

moment dat. unul dintre cei mai importanți conducători din lumea eterică, un orr. prometeic din prima generație,

La un pe numele de suflet Aagen Altai, a lansat o nouă "ideologie" - sau concepție, așa cum o numim astăzi - denumită *Altaagen*, în traducere aproximativă: "*arătarea adevărului celor care mor*".

Acest om prometeic a lansat totodată ideea organizării unei alianțe între toți oamenii decorporați care se opun răului prin folosirea forței. Până atunci, grupările de oponenți ai răului luptau fiecare pe cont propriu. Cu această ocazie, Aagen Altai a făcut un tur al principalelor Centre de putere: Centrul de la miazăzi, Centrele din Ișsingghingher, Lirakashin, Illirin și din Regatul morților vii.

Modul în care s-a făcut această alianță are și un aspect anecdotic: se spune că, la început, Aagen Altai s-a dus la marele sfat al celor din Ișsingghingher, pe care a încercat să-i convingă de faptul că cei din Regatul morților vii sunt de acord cu propunerea formării unei alianțe împotriva răului. Apoi s-a dus în Centru de la miazăzi, unde a afirmat că cei din Ișsingghingher sunt de acord cu alianța, fără a fi obținut de la aceștia acceptul definitiv. În fine, s-a întors la concitadmii săi din Akca și Parriess (cele două orașe eterice), în fața cărora a afirmat că a obținut acceptul morților vii, al ferferilor, al celor din Ișsingghingher și din Centrul de la miazăzi pentru a forma coaliția împotriva răului. Auzind acestea, toți au fost de acord cu propunerea, astfel că au decis să se reunească într-un mare conciliu de război.

Marele conciliu de război a avut loc la interfața planului cuantic material, într-un loc despre care se *sî* une că era situat "acolo unde apele de sus se unesc cu apele de jos" (loc situat "pe apele de la începuturi și pe apele din zilele acelea"). La acel conciliu de război s-au pus bazele unei strategii pe termen mediu și lung (așa cum se spune astăzi). Această strategie prevedea declanșarea unui război nimicitor, prin care Cei răi să fie alungați pentru totdeauna din planul cuantic material. Această strategie poartă numele **Lumini și Umbre**; oponenții răului sunt numiți Lumini, iar cei întunecați sunt denumiți Umbre.

După ce au stabilit strategiile și tacticile de luptă, oponenții transfizici ai răului au început războiul. Primul pas a constat în trimiterea vrăjitorilor (ferferiilor) la oamenii din seminția sântemilor - majoritari pe vremea aceea -. pe care i-au SUDUS unui proces de inițiere, ce presupunea deeorporare țeprezantanții sântemilor au avut astfel ocazia să transceandă lumea materială și să observe, pentru prima oară, planurile cuantice transfizice; ei au putut vedea și ce se întâmplă cu semenii lor după trecerea prin poarta morții.

Prin propriile lor puteri, care nu erau deloc mici, oponenții transfizici ai răului din cele cinci grupări - morții vii, oamenii prometeici, misionarii din Ișsingghingher, ferferii și cei de la miazăzi - au spart planurile cuantice și au pătruns direct în planul material, acolo unde domneau, netulburați nici măcar de adierea vântului, Lorehh, Dree și Primordialii întunericului. Astfel a început unul dintre cele mai crunte războaie din istoria celui de-al patrulea ciclu.

Coaliția oponenților răului a atacat ființele luciferice în toate elementele în care aveau acces: pe apă, la suprafața pământului sau în văzduh. Cele mai vizate au fost chiar găurile de vierme ale ființelor luciferice, care făceau legătura cu haosul.

Oponenții răului au dus lupte crâncene pentru fiecare gaură de vierme și pentru fiecare teritoriu aurie formatat de Lorehh și Dree. Aproape în fiecare dimineață, chiar la răsăritul soarelui - o dată cu primele raze ale acestuia -, oponenții răului spărgeau planurile cuantice și pătrundeau, printr-un fel de perdea multicoloră, în lumea materială. Ei erau împărțiți în oștiri imense, formate din milioane și milioane de oameni decorporați de toate categoriile, de la fantome în trupuri de lumină la monștri descărnați și la schelete (așa cum se vedeau morții vii în lumea materială).

Oștirile se desfășurau pe *flamuri* (echivalentul corpurilor de armată) și se năpusteau asupra ființelor Dree și Lorehh, pe care, pur și simplu, le masacrau. Trupurile semimateriale în care Lorehh și Dree se manifestau la nivelul lumii fizice erau spulberate în mii și mii de particule. Spiritele lor erau absorbite instantaneu în haos, fără putința de mai reveni curând în lumea materială.

În acele confruntări s-a petrecut și un eveniment excepțional: mulți dintre Fiii întunericului - fie Dree, fie Lorehh de rang mai mic, dar mai puțin Primordialii ai întunericului și 〰amenii din sămânța cea rea - au înțeles adevărul, s-au luminat 5¹ au trecut de partea oponenților răului.

Oponenții răului pătrundeau în găurile de vierme, unde distrugau templele energetice situate chiar la intrare. Fiecare Palmă de pământ și fiecare construcție energetică cucerită a costat un preț imens. Numărul total al ființelor distruse în război a fost colosal. Au pierit din formă (și-au pierdut duhul de formă umanoidă, rămânând doar spirite) nenumărați Primordialii a, întunericului, ființe Lorehh și Dree, care și-au abandonat regatele, oameni din sămânța cea rea, dar și nenumărați morți vii, oameni prometeici, oameni de la miazănoapte și din Ișsingghingher.

Frica cea mai mare a oponentilor răului a fost ca nu cumva îngerii din ierarhia Fiilor Luminii să intervină, precum la sfârșitul ciclului al treilea, dată fiind imensa distrugere din lumea materială.

Din fericire, îngerii din Oastea cea mare condusă de îngerul Mihail, nu și-au făcut simțită prezența. Nu a intervenit nici un Fiu al Luminii - nici măcar nu a fost observat vreunul. Cerurile au păstrat tăcerea.

Cea mai importantă bătălie a cruntului război dintre Lumini și Umbre s-a dat în localitatea numită pe atunci Utilmah - undeva în Iranul de astăzi. După bătălia de la Utilmah numărul zonelor formatate aurie de către ființele Lorehh și Dree s-a împușinat, iar amploarea lor a scăzut considerabil.

«&• Letram din Cadrilater «^

Oamenii coalizați împotriva răului au emis, firesc, nenumărate energii pharismah. În urma acestei acțiuni fără precedent a rezultat un cumul de energie formată din totalul pharismah-urilor emise de oamenii implicați - vii sau defuncți.

Datorită faptului că oponentii răului au vrut să se jertfească pentru frații lor, cumulul energiilor pharismah a fost pozitivă și nu a intrat în disonanță cu Ordinea cosmică. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care Oastea îngerului Mihail nu a intervenit. Ordinea cosmică nu a fost perturbată, astfel că nu a fost necesară o intervenție pentru restabilirea echilibrului.

Energia pozitivă (sunetul, mirosul și lumina) rezultată în urma ducerii acestui război total între Lumini și Umbre s-a impregant în lumea materială, la nivelul mediului - a întocmirilor -, în toate elementele: apă, aer, pământ, foc. Astfel, mediul deja corupt al lumii a fost purificat cu energii pozitive. I

în momentul în care, dintr-un motiv sau altui, oamenii se j sacrifică voluntar în lumea materială, crește atât calitatea lor ca ființe umane, cât și calitatea mediului. Există trei feluri de sacrificii voluntare, corespunzătoare sunetului, mirosului și luminii.

Primul mare tip de sacrificiu ține de sunet. La nivelul material, sacrificiul voluntar de sunet se produce, de exemplu, în cazul în care un om vorbește cu un altul și îl încurajează. Un alt exemplu de sacrifice prin sunet este cel în care un om ia apărarea unui semen de-al său sau "pune o vorbă bună pentru el". Exemplul suprem de sacrificiu prin sunet este rugăciunea: un om se roagă pentru un alt om, fără a cere nimic în schimb. Firește, în momentul în care un om recurge la această formă de sacrifice, emite atât energii pharismah, cât și energii sonore. Cumulul energiilor rezultate în urma unui astfel de sacrificiu creează un excedent, de care beneficiază toate ființele, direct sau indirect.

După cum au remarcat și fizicienii moderni, masa universului rămâne constantă, deși se produce neîncetat transformarea energiei. Dacă omul emite energie negativă, atunci balanța se înclină în favoarea răului. Dacă emite energie pozitivă, atunci balanța se înclină în favoarea binelui. În ambele cazuri, masa de energie rămâne constantă: universul este un sistem oscilant deschis, care își modifică neîncetat configurația de energie (pozitivă - negativă).

Dacă, în cazul discutat anterior, un om creează un excedent de energie de sunet, beneficiază în mod direct atât el, cât și omul pentru care se roagă. Omul care s-a rugat (care a făcut un sacrificiu de sunet) va primi în viitor o cantitate suplimentară de energie; pur și simplu, va observa faptul că, în cadrul unor acțiuni pe care le va întreprinde, piedicile din calea sa se vor dizolva și că ceea ce altădată era dificil de realizat, se rezolvă parcă de la sine. Câștigul nu este doar al celor doi oameni implicați, ci și al tuturor celorlalți, al cosmosului în ansamblu, datorită faptului că, în urma unui astfel de sacrificiu, cantitatea de energie pozitivă (de lumină) crește, iar cantitatea de întuneric scade proporțional, în condițiile în care masa totală a universului rămâne constantă.

Același lucru se produce în cazul unui sacrificiu de miros și, mai ales, în cazul unui sacrificiu de lumină. Sacrificiul de miros este acel sacrificiu în care om dăruiește ceva altui om - ceea ce implică o acțiune motorie; la baza oricărei acțiuni notorii din lumea materială se află mirosul transfizic.

Sacrificiul suprem este de cel de lumină: moartea pentru m, semen, soldată cu scurgerea sângelui pe pământ.

După cruntul război dintre Lumini și Umbre, prirna consecință a sacrificiului comun a fost creșterea calității întocmirilor din mediu (naturii), iar a doua a fost îmbunătățirea calității oamenilor care s-au născut. Primii oameni care au

beneficiat de creșterea calității întocmirilor din mediu au fost cei din seminția sântemilor.

Primul om din seminția sântemilor care a beneficiat, încă de la naștere, de un surplus calitativ de sunet, miros și lumină, a fost un personaj care s-a născut undeva în Cadrilaterul de astăzi - pe teritoriul actual al Bulgariei, fost teritoriu al României. Numele primului sântem care a beneficiat de un excedent de energie pozitivă rezultată în urma războiului dintre Lumini și Umbre a fost Letram.

Letram s-a născut într-un mic regat luciferic condus, pe atunci, de un Primordial al întunericului, undeva prin Cadrilaterul de astăzi și a murit în apropierea orașului Sofia, în Bulgaria de astăzi. Așadar, Letram a fost un strămoș al geților de odinioară.

Letram nu este totuși un nume, așa cum înțelegem noi astăzi, ci mai degrabă o funcție. În acele vremuri, oamenii erau denumiți după funcția pe care o aveau în cadrul regatului luciferic. Funcția era manifestarea unui principiu.

Oraganigrama unui regat luciferic presupunea două feluri de ierarhii: prima ierarhie era formată din ființele decorporate: Primordialii întunericului cei mari, ființele Lorehh și Dree, oamenii decorporați din sămânța cea rea. Toți se puteau manifesta fizic, în mod continuu sau doar în anumite perioade de timp, în funcție de puterea și de tăria membrilor comunității. A doua ierarhie era formată din ființele umane întrupate.

În fruntea celei de-a doua ierarhii se afla un "purător de stindard", care era echivalentul regelui de astăzi, apoi urmau statul major și armata, formată din "purători de sabie". Ca funcție, Letram era unul din purătorii de sabie - era așadar unul dintre oștenii cei mai apropiați ai Primordialului întunericului, un fel de bodyguard. Toți purătorii de sabie se numeau, de fapt, Letram sau aveau acest cuvânt în compunerea numelui. Numele complet era Letram, fiul lui... (aici urma numele fie al tatălui de trup, fie al tatălui ramurii genealogice

Probabil, denumirea antică *Decebalus per Scorilo* avea cam aceeași semnificație. Pe atunci existau nenumărați pecebalus, dar unul singur se prezenta a fi fiul lui Scorillo. Acest mod de a desemna o ființă umană s-a păstrat mult timp, cel puțin până la sfârșitul evului mediu creștin. Astfel, numele Basarab, pe care l-a avut și voievodul cunoscut de istorie sub numele Basarab întâiul, învingătorul de la Posada, nu era un nume strict de persoană, ci mai degrabă numele unei grupări, clan sau caste. Toți cei din acel clan, grup sau castă purtau numele de Basarab. Firește, pentru a primi acest nume, personajul în cauză trebuia să fi trecut în prealabil printr-o inițiere mistico-războinică și să fi primit dreptul de purta acest nume, care era numele tuturor strămoșilor săi; toți formau același sânge și aceeași carne.

Letram din Cadrilater, personajul despre care este vorba, a fost primul om de pe suprafața pământului care a beneficiat de creșterea de energie pozitivă din natură, astfel că a dobândit un potențial diferit de cel al strămoșilor săi. Fără nici o îndoială, au existat, în mod virtual, nenumărați oameni cu potențialități similare, iar ulterior, s-au născut din ce în ce mai mulți oameni care au beneficiat de acest excedent de energie pozitivă, dar Letram a fost primul care și-a activat potențialitățile.

La maturitate, Letram din Cadrilater a devenit unul dintre cei mai temuți purători de sabie din regatul său: nu a fost înfrânt în luptă. Într-o anumită perioadă a existenței sale trupești, Letram s-a iluminat și a înțeles adevărul - adevărul cu privire la sine și cu privire la cosmos. Structura sa aurică a devenit întrucâtva asemănătoare cu cea a unora dintre oamenii prometeici sau a morților vii.

Letram a fost primul iluminat din seminția sântemilor; într-un fel, el poate fi considerat a fi strămoșul tuturor iluminaților din lumea materială. Trebuie ținut însă cont de faptul că Letram nu era un luminat, ci un iluminat. Toți cei care, în ziua de astăzi, se consideră iluminați și luptă împotriva răului cu ajutorul forței, îl au, ca strămoș absolut, pe Letram.

Aflând adevărul, Letram a făcut un lucru nemaivăzut: fiind purător de sabie, a pornit, de unul singur, războiul total împotriva forțelor răului. El a fost primul om întrupat care și-a "ucis" (eliminat din formă), în luptă dreaptă, zeul luciferic - pe ^{ac}el Primordial al întunericului care stăpânea teritoriul în care 'ocuia tribul său.

Legenda spune că, mai întâi, Letram a masacrat garda de corp a Primordialului întunericului. Apoi s-a luptat, față în față cu acel Primordial al întunericului, pe care l-a înfrânt. În cefe din urmă i-a spulberat trupul de formă umanoidă, în care Primordialul se materializa în cadrul ceremoniilor. Spintecul Primordialului a fost imediat resorbit în Lumea fără formă. După aceea, de unul singur, Letram a alungat ființele Lorehh și Dree din acel teritoriu și a închis gaura de vierme.

Într-un fel, se poate spune că Letram a fost autorul primei revoluții sau revolte populare din lumea materială. În cazul

său, impulsul de a restabili dreptatea și adevărul nu a venit din planurile superioare, de la oponenții transfizici ai răului ori de la Fiii Luminii, ci a fost, în mod exclusiv, rezultatul deciziei personale, pe care a luat-o în inima ființei sale.

Până în momentul faptelor de arme ale lui Letram, oponenții decorporați ai răului au acționat doar prin propria lor putere și energie: ei spărgeau planurile cuantice folosind energia lor proprie, cu un consum extrem de mare, fără a avea capete de pod în lumea materială. După revolta lui Letram, oponenții decorporați ai răului au putut sparge planurile cuantice și au pătruns în lumea materială fără a-și mai folosi excedentul lor de energie. Prin Letram, ei au fost chemați în lumea materială după principiul putere mare - putere mică, la fel cum făceau ființele luciferice cu oamenii lor.

De-a lungul existenței sale trupești, Letram a pus bazele unei noi filozofii sau concepții. Această filozofie are la bază existența Unicului Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, care creează neconținut și nu distruge, așa cum fac cei întunecați. Unicul Dumnezeu este desemnat de către o parte din continuatorii filosofiei lui Letram prin expresia Marele Arhitect al Lumii. Fișosofia se bazează pe opoziția neîncetată a binelui contra răului, pe libertatea necondiționată a tuturor oamenilor, pe dreptul ființelor din cosmos de a se bucura de viață și de libertate, fără amestecul periculos al Celui rău în lumea materială, pe eliminarea sclaviei (inclusiv a pecetii luciferice a sclaviei) și a oricărei forme de aservire, indiferent de domeniu: social, religios, economic sau psihologic.

Totodată, fișosofia lui Letram are la bază valorile familiei: fiecare bărbat are o contraparte feminină, "coastă" (parte) ruptă din sine, cu care trebuie să formeze o unitate. Orice încercare a altui bărbat sau a altei femei de a sparge această unitate fundamentală reprezintă o nesocotire a legilor f-0-ii, caz în care bărbatul sau femeia adulteră dobândesc, în ochii comunității, valențele Celui rău. În momentul în care, în lumea materială, un bărbat sau o femeie sparge unitatea unei familii deja constituite, devine identic cu Cel rău (îi manifestă caracteristicile în lumea materială), astfel că trebuie distrus fără întârziere.

Letram a plătit scump curajul de a se opune față de Celui rău: la apogeul activității sale a fost ucis în apropierea orașului Sofia din Bulgaria de astăzi. Cea care a coordonat asasinarea a fost chiar consoarta sa - soția sau țiitoarea. Se spune că a fost chemat de aceasta la fereastră, iar în momentul în care a scos capul, asasinii i-au tăiat gâtul cu sabia. Se mai spune că, după asasinat, i s-a depărtat capul de trup, care au fost îngropate separat.

Exista în acea vreme o tradiție, nu lipsită de o doză de adevăr, care afirma că sântemii care sunt decapitați, iar trupurile sunt despărțite definitiv de cap, nu au nici o șansă de a învia la stârștitul timpului, atunci când va avea loc învierea trupurilor. Această tradiție se referă doar la oamenii din seminția sântemilor, iar nu la oamenii icon hlisa.

Totuși, asasinii lui nu au luat (și nici nu aveau cum să ia în acea perioadă) în considerare evenimentul central al istoriei cosmosului, ce avea să se producă ceva mai târziu: întruparea, crucificarea, moartea și învierea lui Iisus Hristos, a cărui jertă pe cruce a constituit premisa învierii viitoare, după Judecata cea mare, a tuturor ființelor omenești din seminția sântemilor.

Al doilea sântem iluminat s-a născut undeva prin Basarabia actuală, iar al treilea a trăit prin Columbia de azi, în America de Sud. Acesta din urmă a fost și cel mai puternic. Ulterior, numărul sântemilor iluminați s-a mărit considerabil

Capitolul 4

AMURGUL ZEILOR

Disparația vechii clarvederi

După moartea lui Letram și după apariția pe toată suprafața pământului a unor iluminați, victoria nu putea fi departe. Având capete de pod în lumea materială, oponenții transfizici ai răului au curățat, rând pe rând, multe dintre marile latifundii luciferice, au închis mare parte din găurile de vierme și au trimis în haos grosul ființelor luciferice Dree, spiritelor naturii Lorehh și oamenilor primordialii ai întunericului, cu toată șleahta lor de oameni din sămânța cea rea.

Regatele formatate aurie de Cel rău au dispărut încetul cu încetul, iar pe vechile teritorii, oamenii din toate semințiile au început să-și constituie propriile lor forme de organizare -specific umane. Concomitent, oamenii s-au schimbat, atât în ceea ce privește comportamentul și implicit, respectarea Ordinii cosmice, cât și în cea ce privește structura aurică. Energiile lor pharismah au devenit tot mai luminoase, astfel că mediul natural a început să se îmbunătățească. Procentul de lumină din mediu a crescut considerabil, astfel că a urmat o perioadă de prosperitate și de calm.

Una din consecințele modificării structurii aurice a oamenilor a fost dispariția străvechii clarvederi native - acea capacitate ce permitea oamenilor să-i poată observa pe Cei întunecați.

După cum s-a menționat, în perioada existenței regatelor luciferice, oamenii își dăruiau energia ființelor Lorehh și Dree, primind în schimb pecetea luciferică care-i transforma în sclavi. Transformați în sclavi, oamenii reprimeau aceeași energie, dar transformată de Cei întunecați, astfel că structura lor aurică a suferit o modificare dramatică. Ființele Lorehh și Dree au devenit stăpâne ale structurii aurice exterioare a oamenilor sclavi; corpurile emoțional, astral și mental ale oamenilor aveau aceeași vibrație energetică-informațională ca și trupurile de formă umanoidă ale acestor ființe. Acesta permitea oamenilor observarea directă a ființelor Dree și LorehJh.

În momentul în care structura aurică s-a îmbunătățit, oamenii n-au mai fost în rezonanță cu ființele respective, astfel că au început să nu-i mai vadă. De atunci - așa cum se spune adesea -, istoria s-a transformat în mit, iar mitul în legendă. A fost nevoie de șase, șapte generații pentru ca străvechea clarvedere să dispară, iar amintirea Celui rău să pălească.

Totuși, Cel rău nu a încetat lupta pentru cucerirea planului cuantic material, mai cu seamă că, în lipsa energiei furate de la oameni prin aplicarea pecetilor luciferice, avea toate șansele de a fi atras pentru veșnicie în haos. Deși n-au mai fost

capabili să formateze magic teritorii întinse, reprezentanții Celui rău - Lorehh, Dree și Primordialii întunericului - au descoperit o nouă modalitate prin care, în noile condiții, mai puteau interfera cu lumea oamenilor. Această nouă modalitate de manifestare s-a concretizat în construcția de către oamenii întrupați a templelor materiale.

În felul acesta, a început o nouă epocă în istoria lumii. Apariția templelor materiale a reprezentat o altă mare mare ofensivă a Celui rău de a-și impune propria sa *dez-ordine* și *dezorganizare* (ordine și organizare inversate, în care totul merge din ce în ce mai rău) în lumea oamenilor.

În această nouă epocă, ființele Lorehh și Dree n-au mai fost capabile să spargă planurile cuantice prin *scurtături*, pentru a pătrunde direct în lumea materială. N-au mai putut fura suficientă energie de la oameni pentru a realiza acest tur de forță. De aceea, au început să se manifeste, precum odinioară, de-a lungul vechilor raze de creație.

Construirea templelor materiale s-a datorat activității oamenilor întrupați din sămânța cea rea, care s-au încăpățânat să rămână în conexiune aurică cu reprezentanții Celui rău. Inițial, primele temple materiale au fost construite la incidența găurilor de vierme cu planul cuantic material. Templele materiale erau, de fapt, copii ale templelor energetice situate la intrarea în găurile de vierme.

Într-un fel, se poate spune că templele materiale au fost Proiecții ale celor energetice, situate la intrarea în găurile de vierme. Acesta este, de fapt, motivul pentru care istoriografia consemnează faptul că multe temple ale antichității au fost construite la "poruncile" zeilor; în antichitate se spunea că zeul "a" dat poruncă să-i fie construit un templu, după "modelul" celui "existent în "cer". Cei care au construit vechile temple, au fost oameni întrupați, iar nu zei și, cu atât mai puțin, cei denumiți astăzi "extraterestri". Templele au fost construite de oamenii afiliați zeului respectiv, care încă păstrau pecetea luciferică a acestuia.

Aici se cuvine o remarcă: în prima etapă au fost construite doar temple luciferice, iar din acest punct de vedere se poate spune că marea majoritate a templelor antice, cunoscute de istorie, ale căror vestigii s-au păstrat până în zilele noastre, fac parte din această categorie. Ulterior, au fost construite, într-adevăr, și temple ale luminii. Ele reprezentau contrapartea luminoasă la templele zeilor luciferici. Totuși, numărul templelor luminii era mic în comparație cu cel al templelor luciferice, astfel că, de la un moment dat, activitatea oponentilor transfizici ai răului s-au axat pe distrugerea lor și

pe alungarea în haos a celor care le apărau.

Astăzi, în mediile cercetătorilor vechilor civilizații nu se face o distincție clară între cele două categorii de temple, luciferice și luminoase, deși o simplă analiză a ritualurilor ce aveau loc acolo poate releva din ce categorie făceau parte. Există un singur criteriu principal de departajare, care nu poate deveni explicit decât în urma analizei naturii ritualurilor din templele respective. Dacă în urma ritualurilor se producea vărsare de sânge - de exemplu, sacrificii ale prizonierilor de război - este vorba despre temple luciferice.

Faptul că, în ziua de astăzi, construcția templelor din antichitate este atribuită "extraterestrilor", este de-a dreptul naivă. Toate templele antice au fost construite prin efortul oamenilor întrupați, iar nu al "extraterestrilor". Pe atunci, cei care astăzi sunt denumiți extraterestri, adică oamenii prometeici din cele două orașe Acka și Paresh, încă nu construiseră aparatele eterice de zbor - celebrele OZN-uri. OZN-urile au fost construite ceva mai târziu, *după* construcția templelor materiale.

Probabil că oamenii prometeici - "extraterestrii" - se simt extrem de jigniți de faptul că le este atribuită construirea unor temple ale răului în lumea materială. Tocmai ei să fie acuzați de așa ceva, care s-au opus prin jerfă forțelor răului... ?!

&> Construcția templelor materiale <^

O dată cu construcția templelor materiale intrăm deja în epoca considerată antică, cunoscută de istoriografia modernă. Templele aveau tocmai rolul de a permite preoților templelor și purtătorilor întunecați de stindarde să ia legătura, în anumite condiții, cu ființele Lorehh și Dree și, mai cu seamă, cu Primordialii întunericului, care nu se mai puteau manifesta prin spargerea directă a planurilor cuantice.

Era însă nevoie de un efort imens din partea purtătorilor întunecați de stindarde și a marilor preoți pentru a menține contactul aurie cu ei. Pentru ca un om obișnuit să poată observa manifestarea fizică a Primordialilor întunericului, trebuia să fie, la rândul său, inițiat în tainele acestuia.

După cum s-a menționat, majoritatea templelor întunecate au fost construite chiar în locurile în care, la nivel energetic, se aflau găurile de vierme. Modalitățile de construcție, forma, numărul de încăperi și celelalte detalii arhitectonice erau dictate purtătorilor de stindarde de către ființele Lorehh și Dree.

Ulterior, în jurul templelor au fost construite sate, orașe sau orașe-state. Așadar, nu orașele au apărut primele, ci templele. Amplasarea orașelor nu s-a realizat în funcție de detaliile topometrice sau geofizice, ci de cele energetice și aurice. Nici un oraș din vechime (spre exemplu, Babilonul), nu a fost construit în funcție de amplasarea surselor de apă sau de trăinicia solului, ci de comandamente magice: în acel perimetru exista daja o gaură de vierme, prin care se realiza conexiunea cu haosul.

Toți membrii comunității respective (satului, orașului sau orașului-stat) deveneau sclavii templului, o dată cu participarea la ceremonii; ei nu se puteau muta în alt loc. O parte din produsul mâinilor lor era preluat de templu, pentru folosință proprie. În funcție de calitatea oamenilor ce se nășteau în acel teritoriu, se realiza și ierarhizarea socială.

Cele mai importante personaje ale comunității constituite *ⁿ jurul templelor erau acei oameni care deveniseră reprezentanții direcți ai ființelor luciferice: purtătorii întunecați ^e stindard, marii preoți, inițiații. Ei reprezentau sub 1% din Populație. Restul populației, indiferent de seminție, era manipulată foarte ușor de acea minoritate. Restul populației reprezenta carnea de tun, cum se spune, în confruntările sângeroase duse de purtătorii întunecați de stindarde și de preoții marilor temple.

Fiecare purtător întunecat de stindard, ca reprezentant direct al Celor întunecați, avea de luptat pe două fronturi. Primul front era cel al lărgirii spațiului vital și, implicit, al creșterii numărului de membri care să lucreze sau să lupte pentru templu. Al doilea front era cel al războiului continuu cu armatele tot mai numeroase ale oponentilor transfizici ai răului -oamenii prometeici, oamenii de la miazăzi, din Ișshinghingher și din Regatul morților vii.

Un templu luciferic funcționa pe baza realizării în lumea materială a unei sintonii energetice - de sunet, miros și lumină -cu ființele întunecate Lorehh, Dree și cu Primordialii întunericului cei mari.

În interiorul fiecărui templu se afla o cameră "sacră" ce corespundea altarului (*sanctum sanctorum*) din lăcașurile de

cult actuale. Aceasta era de fapt camera în care, în anumite momente, "zeii" se putea manifesta. Zeii erau, firește, ființele Lorehh, Dree și Primordialii întunericului.

Aparițiile "zeilor" se produceau, cel mai adesea, dimineața, o dată cu primele raze ale soarelui, doar în cazul în care erau îndeplinite anumite condiții. Aceste condiții erau de două feluri: materiale și aurice.

Condițiile materiale țineau de politica templelor, de numărul de membri care participau la ritualuri, de calitatea teritoriului (spațiului) vital, de numărul prizonierilor de război uciși pe altare în numele zeului luciferic.

Condițiile aurice țineau de calitatea purtătorilor întunecați de stindard sau a preoților care realizau ritualurile prescrise. Preoții întunecați trebuiau să îndeplinească anumite condiții de ordin ritual, trebuiau să psalmodieze anumite formule, cuvinte sau fraze (invocații prin sunet), să folosească substanțe odorante (invocații de miros; se foloseau substanțe frumos mirositoare -de exemplu, smirna) sau anumite lumini (invocații de lumină: făclii, focul din altar etc).

Dintre toți membrii stafului conducător al unui templu, doar câțiva aveau capacitatea, puterea și privilegiul de a-i vedea direct pe zeii luciferici: purtătorii întunecați de stindarde, marii reoți, unul sau doi inițiați. Oamenii obișnuiți nici nu se puteau aândi la așa ceva.

Coborând pe-o rază

Modul în care se manifestau ființele întunecate în cadrul ritualurilor din cămara sacră a templelor este un exemplu elocvent cu privire la ceea ce s-a petrecut, de fapt, pe scară largă, în antichitatea cunoscută de istoriografia modernă.

Mai întâi, marele preot al templului pregătea "terenul". Chemarea unei ființe Lorehh, Dree sau a unui Primordial întunecat ("zeii") presupunea, invariabil, jerta de sânge -uciderea unor prizonieri de război. Jertfele erau făcute personal de către marele preot, cu propriile sale mâni. Sângele celor uciși trebuia să se scurgă pe altarul de piatră și, mai ales, pe efigia zeului.

Un zeu luciferic nu poate fi chemat decât prin uciderea multor oameni, în condițiile scurgerii sângelui acestora pe efigia sa. Cu cât erau uciși mai mulți oameni, cu atât probabilitatea de manifestare a zeului era mai mare. În zilele sale "faste", preotul unui templu putea ucide zeci sau chiar sute de oameni - cel mai adesea, prizonieri de război. Uneori, după bătălii sângeroase, când prizonierii de război erau foarte mulți, preotul templului avea foarte mult de muncit; existau cazuri în care preotul ucigaș secreta nu sudoare, ci sânge.

Momentele măcelului erau alese cu multă atenție. Era necesară emiterea unor pharismah de ucidere cât mai puternice, pentru a-l "mișca" pe zeu - de fapt, pentru a-i netezi coborârea din "ceruri". Imediat ce erau uciși prizonierii de război, preotul templului se prezenta în fața altarului și îl invoca pe zeul luciferic prin sunete (psalmodierea cuvintelor sau textelor), prin mirosuri (mirosuri odorante) și prin lumini (făclii). În tot acest răstimp, preotul emitea energii pharismah de ucidere.

De la preot, energiile pharismah erau atrase de mama tuturor întunecimilor, nucleul întunecat al pământului, iar de acolo erau absorbite în haos, unde-l făceau atent pe "mărețul" zeu că momentul mult așteptat se apropie. Când raza de creație ăra complet formată, zeul însuși, cu curtea sa, pătrundea din haos în cosmos. Zeul nu putea pătrunde în cosmos decât dinspre Periferie. Acea periferie era situată undeva pe întinderea cosmosului material. Procesul este identic cu cel al întrupării unui om din haos sau din iad.

La fel ca un om atras la întrupare din haos sau din iad, zeul luciferic venea în lumea materială de-a lungul razei de creație. Datorită faptului că raza de creație intersecta planul material într-o stea, exista convingerea că zeul vine din stele. De aceea, în antichitate, stelele au primit nume de zei.

După cum s-a menționat, o rază de creație se formează în patru mari etape. În prima etapă, energia pharismah pleacă din inima omului și este absorbită de nucleul întunecat al pământului. În a doua etapă, din nucleul întunecat al pământului raza este atrasă în haos, care este situat în afara Oceanului de Lumină. În această etapă, energia pharismah se transformă într-o rază de creație propriu-zisă.

A treia etapă presupune conexiunea energiei pharismah cu Cel rău și reacția acestuia. Cel rău revine în Oceanul de Lumină, la nivelul cosmosului material, dar pentru a ajunge la emitent trebuie să facă un ocol pe la periferia cosmosului. Poarta de intrare situată la periferia cosmosului este, de fapt, o stea.

A patra etapă presupune închiderea circuitului la nivelul cuantic material. Între steaua respectivă și nucleul întunecat al pământului se formează o linie de energie, care reprezintă aspectul manifestat al razei de creație. Ființa întunecată - "zeul" - pătrunde astfel în planul cuantic material venind din stele.

Oamenii din lumea materială care participau la acest tip de ritual în temple - preoții, inițiații și neofii - erau convinși de faptul că zeul lor vine din stele, dar această concepție nu avea accepțiunea pe care, astăzi, unii comentatori o atribuie acestui eveniment. Dacă vreun comentator le-ar fi spus oamenilor din acea perioadă, că zeul lor vine din stele cu o navă extraplanetară sau cu o navetă spațială, probabil că ar fi avut aceeași soartă ca și prizonierii de război din acele vremuri. Nu era vorba despre așa ceva, după cum nu este vorba nici la oamenii care se întrupează direct din haos. Raza de creație are doar rolul de a asigura conexiunea cu haosul, iar pătrunderea zeului în planul cuantic material se putea realiza doar printr-o stea.

În momentul culminat al ceremoniei de invocare, desfășurată de marele preot în camera sacră a templului, ființa iuciferică - indiferent dacă era un Lorehh, un Dree sau un Primordial al întunericului - se manifesta de-a lungul razei de creație.

Raza intersecta pământul chiar în camera sacră din templu» într-un loc ce corespunde altarului de astăzi.

În altar se forma o imensă perdea energetică de abur, ceață și fum. Apoi, totul se strălumina și marele preot, împreună cu cei prezenți, observau în perdeaua ceoasă chiar steaua respectivă, care reprezenta poarta de intrare pentru ființa luciferică.

În perdea se forma chiar imaginea stelei, așa cum se prezenta în momentul respectiv, nu așa cum se observă de pe pământ, în condițiile în care luminii îi trebuie mii de ani-lumină pentru a ajunge la privitor - ceea ce, din punct de vedere științific, este inacceptabil. Preotul vedea steaua ca și cum s-ar fi aflat lângă ea - chiar atunci, în momentul ritualului.

Imaginea pe care o privea preotul luciferic și asociații săi este, probabil, identică cu cea a unui om din ziua de astăzi care se află la cinematograful, în fața pânzei de proiecție. Privitorii vedeau în perdeaua energetică o lumină depărtată, ce se mărea din ce în ce mai mult, până ce ocupa întregul spectru perceptiv, în scurt timp, lumina devenea atât de puternică, încât toți cei prezenți erau paralizați de o frică mistică. Se prosternau cu teamă în fața zeului, care, în sfârșit, își făcea apariția.

De fapt, zeul se afla încă în haos, dincolo de Oceanul de Lumină, dar el era atras prin poarta numită de noi stea. Zeul venea doar ca amintire - o amintire a trecutului -, care era foarte depărtată de timpul oamenilor și, cu atât mai mult, de timpul lui Dumnezeu, prezentul continuu. Zeul, care era mort, venea din trecut ca putere mică, pentru a învia în prezentul oamenilor, care constituiau puterea mare.

Între oamenii ce participau la acel eveniment și zeu nu era, așadar, o diferență de spațiu, ci de timp. Zeul nu călătorea prin spațiu; nu străbătea, cum credem noi astăzi, oceane de spațiu sideral, ci străbătea *oceane de timp*.

Oricât ar părea de straniu pentru opiniile științifice actuale, oamenii ce participau la eveniment observau, pur și simplu, steaua respectivă în perdeaua energetică cu aspectul unui fum. Steaua se mărea din ce în ce mai mult, până ce devenea o lumină uniformă, care le acoperea întregul spațiu vizual. În acea lumină îl observau pe zeul luciferic - care, cel mai adesea, era un Primordial al întunericului de rang foarte înalt -, care stătea pe un scaun de domnie impunător, aflat pe un Postament înalt, iar pe treptele acestuia se aflau subordonații și partenerii săi - ființele Lorehh, Dree, oamenii primordialii mai mici în grad, putere și tărie, oamenii din sămânța cea rea etc Toți aveau ochii fără iris, cu pupile negre.

Preotul vorbea direct cu patronul său, cerându-i informații și sfaturi. Zeul porungea preotului ce să facă în continuare, dar nu putea pătrunde în planul cuantic material. El nu mai putea interfera cu materia, datorită diferenței de vibrație energetică. În vremurile de odinioară, zeul luciferic era capabil să atingă pământul fizic - în teritoriul sau în regatul său - , să rupă o floare sau un fruct, chiar să aibă relații sexuale cu fiecele oamenilor care se făcuseră din ce în ce mai frumoase, dar de această dată nu putea decât să dea directive, mai mult sau mai puțin "prețioase", slugilor sale.

Pământul - materia, ca aspect generic - se modificase, astfel că zeul nu mai putea interacționa cu ea. Jerfa oponentilor răului modificase vibrația energetică a solului, astfel că penetrarea planului material era imposibilă. Uciderea rituală a

prizonierilor de război nu era suficient de puternică pentru a contrabalansa jertfa oponentilor răului.

Dialogul dintre patron și slugi nu dura prea mult timp, datorită faptului că uciderile rituale ale prizonierilor de război aveau un efect limitat - o sută de prizonieri uciși permiteau până la un minut de dialog. După ce se încheia dialogul, zeul luciferic era absorbant rapid în haos, pe același traseu pe care venise.

În câteva secunde, totul revenea la normal. Steaua dispărea, la fel ca și perdeaua energetică de ium și ceață. Cu o sclipiere de nebunie în ochi, marele preot se întorcea la populația adunată în curtea exterioară a templului și explica poveștile "înțelepte" ale zeului, care avusese bunăvoința să vorbească cu preaplecatele sale slugi.

*&• Credința falsă «^

Oponenții transfizici ai răului - oamenii prometeici, morții vii și cei din celelalte centre de putere - au dus bătălii cumplite pentru distrugerea ultimelor bastioane ale Celui rău în lumea materială - templele. Ei au început să fie sprijiniți de tot mai mulți oameni întrupați, indiferent de seminare Majoritatea oamenilor care-i ajutau pe oponenții transfizici, erau iluminați. Ei au încercat să distrugă din interior „templele și ierarhia preoțească, pentru a impune o nouă ordine mondială, în care nimeni să nu mai fie sclav. Toți doreau o civilizație materială dominată de dreptate și de libertate individuală; doreau, de fapt, ca oamenii să fie conduși de oameni. Timpul lucra, de acesta dată, în favoarea lor.

Preoții zeilor luciferici au înțeles turnura periculoasă a evenimentelor și și-au modificat modalitățile de acțiune. Culmea ironiei, purtătorii de stindard și preoții zeilor luciferici au început să ceară de la oamenii obișnuiți un element pe care, de-a lungul timpului, îl ignoraseră complet: *credința*, adică obținerea de la oamenii pe care încă îi stăpâneau, a convingerii intime că zeii există, în lipsa observării directe sau a experimentării. În condițiile în care marea masă a oamenilor nu mai vedea zeii, credința trebuia să aibă rolul de a perpetua amintirea acestora.

Astfel, s-a trecut într-o nouă etapă a existenței oamenilor în lumea materială, etapă aparent mult mai calmă decât cele care se succedaseră anterior. În această nouă etapă, nu mai era nevoie de sacrificarea prizonierilor de război. Drept urmare, au început să cam dispară sacrificiile umane din temple, locul lor fiind luat de sacrificii de animale domestice și de oferirea de ofrande.

Pentru ca aceste substituenți să aibă efect, a fost necesară accentuarea credinței oamenilor în zeii luciferici. Prin intermediul credinței, oamenii întrupați au emis un nou tip de energie pharismah, care nu existase anterior în cosmos. Prin acest nou tip de pharismah, zeii luciferici au fost capabili să se manifeste în continuare, dar fără a se mai materializa în cadrul ritualurilor.

Cu timpul, cum era și firesc, credința oamenilor a scăzut simțitor, datorită faptului că nu mai era alimentată de fapte. Când credința a dispărut, au apărut miturile. Istoria a devenit mit. Treptat, corpul de mituri s-a coagulat într-o concepție unitară și astfel s-a născut religia în prima sa formă. Acesta a fost amurgul zeilor, surprins foarte bine de concepția mitică scandinavă printr-un termen înglobator: Ragnarok.

Din acele momente cruciale ale cosmosului, reprezentanții Celui rău - Lorehh, Dree și Primordialii întunericului - nu s-au mai putut manifesta în nici un fel la nivelul lumii materiale și, mai mult decât atât, n-au mai fost capabili să ia legătura cu oficialii lor din temple. Drept pentru care au început să se manifeste, pentru prima oară, la nivelul lumii eterice; doar până acolo mai erau capabili să penetreze planurile cuantice. (35)

Firește, prin natura lor, reprezentanții Celui rău au o incompatibilitate energetică chiar și (sau mai ales) cu lumea eterică, astfel că nu pot sta prea mult la nivelul acesteia. Ei locuiesc doar în afara Oceanului de Lumină, în haos. Reprezentanții Celui rău sunt însă atrași de faptele oamenilor din lumea materială, mai exact de pharismah-urile întunecate. Ca niște copoi, ei iau urma energiilor pharismah întunecate, și-i localizează pe emitenții din lumea materială, dar se opresc la nivelul lumii eterice. De acolo acționează fie energetic asupra oamenilor întrupați, fie prin anumite scenarii existențiale - care sunt, în fapt, manipulări destul de grosolane - numite *Jocuri ale vieții și ale morții* sau *Jocuri ale sorții*.

Prin aceste scenarii existențiale, ei încearcă să exploateze anumite trăsături negative de caracter ale oamenilor întrupați, pentru a-i determina să făptuiască în continuare răul și, implicit, să emită energii pharismah întunecate. Atâta timp cât, în lumea materială, oamenii emit energii pharismah întunecate, existența Celui rău și a reprezentanților săi este asigurată:

ei continuă să fie vii.

Capitolul 5

FACTORUL DE POTICNIRE

Eroii civilizatori și regii cei buni

O dată cu amurgul zeilor falși (luciferici), s-a născut o nouă formă de organizare socială și, implicit, o diviziune a muncii diferită de cele anterioare, ceea ce a generat mult dorita ordine mondială de tip nou. Noua ordine mondială a apărut pe fundalul acțiunii oponenților transfizici ai răului, care au încercat să realizeze o lume materială lipsită de Cel rău, în care oamenii să fie stăpâni la ei acasă.

Prin activitatea oponenților transfizici ai răului și, în special, a oamenilor prometeici din orașele Acka și Parriesh, care deja construiseră vestitele OZN-uri - OZN-urile au fost construite imediat după apariția primelor temple materiale; de atunci și până în ziua de astăzi, OZN-urile au fost perfecționate în mod constant - s-au format numeroase regate și imperii, în care oamenii eliberați de sub tutela Celui rău au început să se organizeze singuri.

În acea perioadă, mulți oameni prometeici din cele două citadele eterice s-au întrupat în lumea materială prin femeie pentru a-și ajuta semenii. Alții s-au manifestat prin materializări de lungă ori de scurtă durată. Astfel s-a coagulat civilizația materială a oamenilor, cunoscută în bună măsură de istoriografia modernă.

Spre deosebire de oamenii prometeici, care se întrupau adesea prin femeie, oponenții transfizici ai răului din Ișsinghingher, Lirakashin, Illirin și din Centrul de la miazăzi, nu s-au întrupat prin femeie. Datorită puterilor pe care le aveau, ei au continuat să se manifeste în trupurile lor de demult, ce Păreau translucide în lumea materială. Nici cei din Regatul morților vii nu se manifestau la nivelul lumii materiale. Morții îi preferau să acționeze nevăzuți. Dacă morții vii s-ar fi manifestat la nivelul lumii materiale, oamenii întrupați s-ar fi îngozit.

Toți oponenții răului care s-au întrupat în lumea •Materială, au început să străbată pământul în "lung și lat pentru a-i educa pe oameni. Ei au fost vestiții *Eroi civilizatori* din vechime, care au adus oamenilor diferite meșteșuguri și științe-ei sunt promotorii civilizației materiale ce a început să se înfripe de-a lungul și de-a latul globului terestru.

Cu ajutorul oponenților răului deveniți Eroi civilizatori a luat ființă un alt tip de organizare socială, statală, economică și politică. Oponenții transfizici ai răului au ales dintre oamenii întrupați pe acei iluminați, care erau capabili să-i conducă pe semenii lor spre un trai mai bun. Cei aleși au devenit conducători și regi. Ei sunt *Regii cei buni* din vechime, care au luptat pentru propășirea comunităților pe care le conduceau. Când Regii cei buni au preluat conducerea regatelor nou constituite, oponenții transfizici s-au retras în lumile lor, continuând să observe ceea ce se petrece în lumea materială.

Din păcate, după o perioadă de timp, unii oameni din lumea materială au abdicat de la testamentul oponenților transfizici ai răului. De fapt, procesul instituirii unui nou ev de aur, ca rezultat al activității exclusive a oamenilor întrupați, s-a desfășurat în mod neuniform, chiar și în regatele conduse de Regii cei buni. De asemenea, au existat nenumărate eșecuri și reculuri evolutive. În unele locuri încă mai supraviețuiau vechile enclave luciferice, formate de ființele Lorehh și Dree, dar acestea nu mai aveau o pondere atât de mare precum odinioară.

Atâta timp cât existau oameni care voiau să rămână sub tutela ființelor luciferice, nimeni nu avea ce să le facă. De altfel, în acele enclave, toți membrii aveau un trai cât se poate de îndestulat, datorită faptului că zeii aveau grijă de ei. De asemenea, în multe locuri încă existau temple luciferice în funcțiune, în care zeii se manifestau fără probleme. Și în aceste cazuri, oamenii de acolo doreau tutela acelor zei și se manifestau ca atare; nimeni nu avea ce să le facă.

Reinfuzarea răului și clătinarea ordinii mondiale de curând instituită s-a produs în momentul în care, pe fundalul neînțelegerii imperativelor momentului, oamenii din lumea materială s-au comportat defectuos, emițând energii pharismah întunecate. Ceea ce a fost clădit cu nenumărate jerfe s-a clătinat datorită unui factor ce poate fi numit *iubirea bolnavă*.

" Iubirea bolnavă *

Iubirea bolnavă este un factor ce nu a dispărut niciodată, reprezentând piatra de poticnire pentru toți oamenii întrupați. Sensul acestui factor de poticnire a fost explicat ceva mai târziu de către Iisus Hristos, care reproșa Apostolilor Săi, spus în cuvintele veacului nostru, următoarele: cu ce sânteți voi mai buni decât dușmanii voștri, dacă nu vă iubiți toți semenii ? Și cei răi își iubesc familia, copii, soția și pe cei apropiați. Cu toate acestea se comportă rău față de semenii lor.

Concluzia este una singură: orice iubire care nu are în vedere toți oamenii, este o iubire bolnavă. De aici, imperativul absolut, adresat de Iisus Hristos tuturor oamenilor: iubiți pe (toți) semenii voștri ca pe voi înșivă. Altfel va interveni factorul de poticnire: iubirea bolnavă.

Datorită acestui factor de poticnire, oamenii din noile formațiuni statale conduse de Regii cei buni s-au depărtat de directivele oponenților transfizici ai răului. De fapt, nici oponenții transfizici ai răului n-au înțeles, la momentul respectiv, amploarea fenomenului și nici ce pericol imens reprezintă iubirea bolnavă pentru viața socială.

Datorită iubirii bolnave, unii oameni din anturajul Regilor cei buni au dorit să se îmbogățească foarte repede și să obțină fie mai multă putere politică, fie mai multă glorie - ceea ce, în fond, nu este ceva nou sub soare. În momentul în care oamenii respectivi - care formau, cel mai adesea, categoria nemulțumiților - au emis energiile pharismah întunecate ce prefigurau acțiunile lor greșite, au chemat iarăși la viață pe Cel rău (prin reprezentanții săi: Lorehh, Dree, Primordialii întunecați), care nu se mai putea manifesta în temple, de-a lungul razelor de creație, ci doar în lumea eterică.

Când un om are ambiții de îmbogățire și de acaparare a puterii politice sau economice prin metode contrare legilor cosmice, emite energii pharismah întunecate, iar Cel rău, prin reprezentanții săi, care se manifestă la nivelul lumii eterice, îl localizează, îl contactează și apoi, prin Jocuri ale Vieții și ale Morții, îl "ajută" în îndeplinirea scopurilor sale.

Cu timpul, apelând tot mai des la metode contrare Ordinii cosmice, legătura energetică dintre reprezentanții Celui rău și omul respectiv se accentuează. Astfel, omul ajunge să manifeste în lumea materială caracteristicile Celui rău. În cele din urmă, reprezentatul Celui rău se calează aurie pe omul respectiv, și omul devine posedat.

Posedarea reprezintă ultima formă de manifestare a Celui rău în lumea materială. Posedarea are loc în momentul în care cele două sisteme oscilante deschise și anume structura aurică a omului și structura formei umanoide a reprezentantului Celui rău, dobândesc aceleași vibrații și intră în rezonanță. Intrând în rezonanță, ei formează aceeași ființă și acționează la unison.

În nici un caz, Cel rău nu-l poate obliga pe om să facă ceva împotriva voinței sale; omul, mai întâi, emite o energie pharismah prin intermediul liberului său arbitru, prin care îl cheamă pe reprezentantul Celui rău. Datorită afluxului energetic primit de la reprezentantul Celui rău, omul continuă cu și mai mare elan îndeplinirea scopului său: acumularea de bogății sau de putere politică - care, cel mai adesea, presupun, ca o condiție sine qua non, asuprirea semenilor. Firește, omul respectiv se comportă foarte bine cu familia sa și cu apropiații săi - este iubitor cu soția și blând cu copii săi. Ar fi culmea să nu facă acest lucru. Cel mai adesea, afirmă că actele sale au scopul nobil de a-și crește copiii și a-și întreține familia sau clanul. Aceasta poartă numele de iubire bolnavă.

Datorită faptului că manifestă caracteristicile Celui rău prin liberul arbitru, omul respectiv devine, la rândul său, rău. El reprezintă, de această dată, răul fizic - dracul fizic. Astfel, răul a pătruns iarăși din ce în ce mai adânc în lumea materială, iar noua ordine mondială lăsată moștenire de către opozanții transfizici ai răului s-a clătinat.

Ca o paranteză, se poate spune că acest proces continuă și în ziua de astăzi cu aceeași intensitate; conceptul de *noua ordine mondială* nu este atât de nou precum s-ar putea crede la prima vedere. La baza conceptului de *noua ordine mondială* a stat cândva preluarea puterii totale de către oameni și instaurarea unei democrații durabile. Totuși, chiar și în ziua de astăzi, nouă ordinea mondială este periclitată în mod permanent de acei oameni - deveniți dracul fizic - care încalcă legile cosmosului pentru a obține ilicit ceea ce nu este al lor. Noua ordine mondială nu presupune însă mult trâmbițata globalizare, care nu reprezintă decât o nouă modalitate prin care unii oameni încearcă să-i domine pe cei mulți; cei mulți sunt denumiți 'uneori, prin formula, deloc inspirată, *massa*. În fond, suntem noi toți, iar cei ce doresc impunea globalizării - dracul fizic - nu reprezintă nici măcar 0,1% din totalul populației, chiar (jacă & 'l mâinile lor sunt acumulate 99% din bogățiile lumii.

Încă din acele vremuri, Cel rău a zădărnicit instaurarea ordinii mondiale dorită de oponenții transfizici ai răului, prin intermediul acelor oameni care au dorit să se îmbogățească ori să acapareze puterea politică încălcând Ordinea cosmică. În urma intrigilor conduse eficient de oamenii ce reprezentau răul fizic a apărut trădarea și apoi crima. A fost suficient ca Regele cel bun al unui regat să fie trădat de unul dintre apropiații săi și, apoi, ucis, pentru ca răul să se extindă.

Primul om care a cucerit un regat prin intrigă, trădare și crimă s-a autoproclamat drept rege. El a luat astfel locul Regelui celui bun și a devenit primul Rege rău. De la primul regat astfel cucerit, intriga, trădarea și crima s-au extins la cel de-al doilea, apoi la cel de-al treilea și așa mai departe.

În mod firesc, continuitatea domniei și puterea politică dintr-un regat trebuia să revină succesorului Regelui cel bun, care, la rândul său, trebuia să parcurgă un proces inițiativ, pentru a deveni apt pentru a ocupa o astfel de funcție. Doar astfel se poate realiza propășirea materială și spirituală a unei colectivități. Acesta a fost, cândva, și scopul monarhiei de drept divin.

Primul Rege rău din istorie și-a extins apoi dominația asupra altor regate prin aceleași procedee: coruperea unor persoane din anturajului Regilor buni, trădarea, totul culminând cu asasinarea acestora. Astfel, în locul *Regilor cei buni* s-au substituit *Regii cei răi*, care, deveniți conducători, dorind să apere ceea ce au cucerit, au distrus fizic nu doar pe претенdenții direcți, ci și familiile acestora sau, uneori, chiar și întregile lor linii genealogice.

Iarși nu este nimic nou sub soare, iar aceste fapte par să reprezinte cheia înțelegerii transformărilor societății omenești mai mult decât ceea ce se înțelege astăzi prin succesiunea unor moduri de producție (idee foarte dragă marxistilor, care au venit la putere prin astfel de procedee, aruncând în ochii oamenilor Praful numit succesiunea modurilor de producție și victoria Proletariatului pentru a-și ascunde faptele).

Multe mituri, legende antice și basme narează astfel de evenimente, care, la prima vedere, par banale, dar în fond prezintă factorul de la care a început să se clatine totul.

Basmul românesc Harap Alb, scris de Ion Creangă, poate fi inclus, fără nici o reținere, în această categorie. Fiul craiului, cel care, inițial, nu avea nume, dar care a primit apoi numele inițiativ Harap Alb, a trebuit să treacă printr-o succesiune de evenimente dramatice pentru a ocupa, de drept, scaunul de domnie al împăratului Verde. De-a lungul evenimentelor dramatice, Harap Alb a fost nevoit să respingă pretențiile uzurpatorului luciferic, denumit Spân, care a dorit să-și însușească scaunul de domnie al împăratului Verde prin intrigi, trădare și crimă. În basmul Harap Alb, binele a învins spre bucuria tuturor copiilor, dar în viața reală lucrurile sunt ceva mai complicate.

Este de remarcat și faptul că nenumărate cărți de beletristică, filme sau piese de teatru au camuflate astfel de istorii ale luptei dintre bine și rău: eroul pozitiv, Regele (conducătorul sau șeful) cel bun al unui regat, stat, imperiu, familie, afacere etc este deposedat de toate drepturile sale legitime prin intrigă, trădare și crimă, de către reprezentantul uman al Celui rău, care își arogă prerogativele acestuia, devenind Regele cel rău. Epica multor romane sau filme este centrată în jurul luptei fiului, fiicei sau a celor loiali pentru restabilirea ordinii firești, folosind, la rândul lor, forța.

Problema și-au pus-o, cu mult timp înainte, și oponenții transfizici ai răului și, înaintea lor, o parte din Primordialii Luminei, care știau că folosirea forței pentru combaterea răului generează un flux al evenimentelor în care nu există câștigători. Folosind forța, protagoniștii intră în cercul vicios: devin, la rândul lor, Cel rău; un rău se substituie altui rău.

Singurul care a reușit să rămână în afara circuitului nefast a fost Iisus Hristos, care, la rândul său, a fost persecutat, imediat după naștere, de către Irod, care, auzind că s-a născut Regele cel Bun, a dat poruncă să fie uciși toți pruncii. Irod, Regele cel rău, prefera mai curând distrugerea unor linii genealogice, decât să-și simtă puterea amenințată; puterea sa a fost cucerită în același mod fraudulos, prin intrigă, trădare și, apoi, prin asasinat.

Iisus Hristos a blocat fluxul nefast al evenimentelor prin refuzul de a se opune prin forță celor care-i voiau pieirea, introducând, pentru prima oară în cosmos, principiul iubirii tuturor semenilor, nu doar a familiei sau a celor apropiați

Intriga, trădarea, crima

Cele trei forme ale răului - intriga, trădarea și asasinatul -, reprezintă contrapărțile întunecate ale sacrificiului de sunet, ale sacrificiului de miros și ale sacrificiului de lumină.

Intriga este forma denaturată (bolnavă) a sunetului bun: sunetul bun este rostirea adevărului. Trădarea este forma denaturată a mirosului bun; mirosul bun este acțiunea dreaptă, în acord cu legile cosmosului, cu Firea lucrurilor. Crima este forma denaturată (opusă) a continuității creației lui Dumnezeu. Datorită faptului că, prin crimă, se produce discontinuitatea unei forme materiale, care este lumină cristalizată (energie condensată), se poate spune că, crima este forma denaturată a luminii. Crima presupune aducerea întunericului absolut în lumea materială.

Despre intrigă, ca formă bolnavă a folosirii sunetului, lucrurile sunt clare. Orice minciună înseamnă denaturarea sunetului adevărat. Lucrurile sunt ceva mai complicate în ceea ce privește mirosul fals și, mai ales, în ceea ce privește lumina falsă, astfel că vom face o scurtă analiză în ceea ce privește formele lor de manifestare.

Mirosul transfizic, ca principiu cosmic, este sursa activității motorii fizice din lumea materială. De aceea, în cele din urmă, orice acțiune motorie îndeplinită de un om are drept efect apariția unui miros fizic specific. În urma faptelor unui om (privite strict ca acțiuni motorii), trupul material acumulează un miros transfizic, care se reflectă prin mirosul de sudoare.

Oamenii curați sufletește au un miros plăcut chiar și când asudă. De exemplu, copii mici au un miros plăcut chiar și atunci când sunt transpirați. În schimb, oamenii care făptuiesc acte în dezacord cu Ordinea cosmică au în mod constant un miros neplăcut, care se simte chiar și imediat după ce se îmbăiază. Acest miros are o sursă transfizică, fiind generat de corpul sufletului, dar el este eliminat prin porii corpului fizic, sub formă de sudoare. Trupurile protopărinților Adam și Eva au emis în mod permanent mirosuri florale plăcute, datorită faptului că au trăit în acord cu natura.

Se spune că, în momentul în care oamenii au devenit din se în ce mai răi, au apărât parfumurile, care au tocmai rolul de a ăntifia ceea ce este omul în interior. Același lucru se poate spune despre lumină - care este materie cristalizată. Opusul sacrificiului de lumină este asasinatul. Asasinatul presupune eliminarea unui om - a luminii sale, care este cristalizată în materia trupului.

În urma săvârșirii unor fapte aflate în dezacord cu Ordinea cosmică, trupurile și fizionomiile oamenilor se crispează și își pierd strălucirea (luminozitatea) inițială. Ele nu mai sunt alimentate corespunzător cu energie luminoasă, suferind influențele energetice nefaste ale Celui rău. Prin emiterea energiilor pharismah și prin comiterea faptelor aflate în afara Ordinii cosmice, trupurile și fizionomiile oamenilor îmbătrânesc înainte de vreme; de aceea, pe măsură ce păcătuiesc, oamenii îmbătrânesc mai repede. Păcătuind, oamenii nu mai sunt vii.

În condițiile în care un trup îmbătrânește înainte de vreme, el trebuie susținut printr-o pseudolumină - printr-o lumină falsă sau printr-o imagine falsă - care este opusă celei adevărate. Imaginea falsă, care a fost și este ceea ce noi numim moda (fashion), presupune recompunerea trupului sau a fizionomiei prin rimeluri, farduri, vopseluri, gene și păr false, implanturi de silicon sau operații estetice.

În acest context, una din vechile cărți sacre al umanității, Cartea lui Enoch, afirmă că o parte din îngerii căzuți de pe vremea sa, al căror scop pare să fi fost civilizarea, au fost acuzați că au dezvăluit oamenilor, pe lângă tainele vrăjitoriei și ale metalurgiei prin care se produc arme, și arta folosirii fardurilor și rimelurilor. Aceasta constituie o punere foarte stranie la același numitor comun a unor activități omenești aparent incompatibile: știința războiului și a metalurgiei prin care sunt produse arme, tainele vrăjitoriei și arta înfrumusețării prin farduri, rimeluri etc.

Despre tainele războiului și ale vrăjitoriei, lucrurile sunt suficient de clare. Cum rămâne însă cu arta înfrumusețării, care a fost pusă pe același plan cu ele, în condițiile în care, după cum știe toată lumea, este total inofensivă ? Cui îi este frică de arta înfrumusețării, de rimeluri, farduri, peruci sau meșe false ?

Rezolvarea acestei enigme nu este prea complicată și poate fi urmărită de-a lungul istoriei umanității, prin analizarea înfățișării prin care erau prezentați regii și potenții din vechime. După cum se știe, regii și potenții din vechime s-au îngrijit exagerat de mult de imaginea lor publică, excelând prin folosirea unor veșminte somptuoase și a unor obiecte de putere, orecum coroane, sceptre etc. Mai mult decât atât, încă de la faraonii egipteni și regii asirieni, potenții mai mult sau mai puțin regali au folosit din abundență farduri, rimeluri, peruci etc. cu toate că toți au fost bărbați. Se pare că primii care au folosit fardurile n-au fost femeile, ci bărbații înstăriți.

Cauza pare să rezide în faptul că bărbații respectivi au ajuns la tronul domniei sau la alte demnități sociale, politice sau economice prin puterea intrigilor, a trădării și a crimei - într-un cuvânt, s-au însoțit cu Cel rău. Dacă analizăm doar înfățișările hieratice ale faraonilor egipteni, nu putem să nu remarcăm grija de a purta mereu, chiar și după moarte, însemnele

domniei, în special tiara sau coroana, precum și folosirea excesivă a fardurilor, care le puneau în evidență capul, ochii, nasul și gura.

Trebuie ținut cont de faptul că Regii cei buni din vechime nu aveau nevoie de așa ceva: ei aveau o luminozitate specială a ochilor și un fel de nimb străveziu deasupra capului. Când a dispărut nimbul la succesorii lor, care au devenit regi prin intrigă, trădare sau crimă, a apărut necesitatea folosirii unor substitute: coroana regală ori sceptrul, care să indice supușilor cu cine au de-a face, în lipsa caracteristicilor ființiale de bază. Fără coroană și fără sceptru, orice rege devine cerșetor; cu sceptru și coroană orice cerșetor devine rege.

Toți regii și conducătorii politici, a căror dominație are la bază antisunetul, antimirosul și antilumina, sunt susținuți în mod artificial prin însemne exterioare și prin procedee de înfrumusețare. Datorită pornirilor criminale, este de presupus că fizionomiile Regilor celor răi s-au urât - bruta din ei a început să fie exprimată (reflectată) la nivelul chipului. În consecință, au avut nevoie de o înfrumusețare exterioară: vorba mieroasă, în spatele căreia se ascundea intriga (sunetul fals), parfumurile care să le mascheze intențiile și impulsurile criminale de la nivelul activităților motorii (mirosul fals) și o fizionomie Prefăcută, acoperită cu farduri, rimeluri, peruci și coroane (lumina falsă).

În acest caz, Cartea lui Enoch a avut perfectă dreptate atunci când a pus arta înfrumusețării pe același plan cu știința războiului, a metalurgiei și cu tainele vrăjitoriei. Fără ele, Regii ^{Cei} răi nu ar fi. fost capabili să câștige bătălia.

Extinderea iadurilor

O dată cu apariția Regilor cei răi, comunitățile au început să fie conduse prin teroare: astfel a apărut sclavia fizică, cea mai cruntă formă de manipulare a oamenilor. Teroarea Regilor cei răi a avut însă și o contraacțiune pe măsură: oamenii obișnuiți au început să lupte împotriva noilor opresori. S-au înmulțit revoltele și răscoalele pe toată suprafața pământului. Regii cei răi au fost, la rândul lor, asasinați, într-un șir de acte violente ce păreau că nu se mai sfârșesc.

Imediat după o răscoală sau după o revoltă, cantitatea de rău din lumea materială creștea. Totodată, în urma emiterii de energii pharismah întunecate, au început să afliască din ce în ce mai mulți oameni din haos (icon hlisa). Întrupați în lumea materială, în marea lor majoritate, oamenii proveniți din haos au priceput ce se petrece și nu s-au manifestat ca opresori. Mulți dintre ei au fost educați de către vechii oponenți transfizici ai răului: de oamenii prometeici, de morții vii sau de cei din Centrul de putere de la miazăzi.

Aflând adevărul, oamenii proveniți din haos s-au opus răului, dar în cele din urmă au pierit în acele confruntări sângeroase. În mod firesc, după moarte, ei ar fi trebuit să fie absorbiți înapoi în haos, dar a apărut o altă mare problemă: nu mai erau în rezonanță aurică nici cu haosul și nici cu Cei răi, împotriva cărora luptaseră în lumea materială. Ei nu mai puteau fi absorbiți nici în Regatul morților vii, datorită faptului că folosiseră, la rândul lor, forța. În Regatul morților vii nu puteau pătrunde, după moarte, decât cei care au devenit victime ale celor răi.

Cei răi nu aveau ce face cu această categorie de oameni. Oamenii care luptaseră în lumea materială împotriva răului constituiau o sursă continuă de împotrivire și după moarte. Atunci, Cei răi - Lorehh, Dree și Primordialii întunericului - au amplificat iadurile, mai exact, au lărgit zonele inferioare ale acestora.

După cum s-a menționat, iadurile au fost construite de-a lungul vechilor raze de creație, fiind situate în partea inferioară a acestora. Iadurile sunt formate din trei mari zone. Prima zonă, dispusă chiar la intrarea în haos, poate fi considerată

rezidențială, ea constituind locul în care își desfășoară activitatea Primordialii cei mari ai întunericului, ființele Lorehh și Dree. Zona a doua este o zonă semirezidențială, un fel de zonă de tranzit, în care locuiesc Primordiali ai întunericului mai mici în grad, oamenii din sămânța cea rea, retardații din primul ciclu al cosmosului, precum și ființele Lorehh și Dree mai mici în putere și tărie.

În prima parte a existenței iadurilor, zona a treia nu era locuită de nimeni: acolo nu avea cine să locuiască. În momentul în care au murit oamenii care s-au opus răului fizic, Primordialii întunericului au luat decizia de a-i bloca în zona a treia a iadului, pe de-o parte pentru a-i "educa", iar de cealaltă parte pentru a-i supraveghea. Astfel, zona a treia a devenit o temniță din ce în ce mai temută. Pe măsură ce au pătruns din ce în ce mai mulți oameni în zona a treia, aceasta s-a extins. De altfel, doar zona treia a găurilor de vierme poate fi considerată a fi iadul propriu-zis. Primele două

zone erau doar zone rezidențiale, cu decoruri pseudo-paradiziace, copie a celor ce au existat în ciclul al treilea la suprafața pământului.

Pentru a fi controlate de Cel rău, toate ființele omenești ce treceau poarta iadurilor (a treia zonă) au fost depozitate de energia sufletului și de amintirea a toate, astfel că ajungeau umbre lipsite de energie, de identitate și de amintire.

De la formarea iadurilor propriu-zise și până la crucificarea lui Iisus Hristos, au existat nenumărate tentative de cucerire a iadurilor și de eliberare a defuncților de către oamenii prometeici și de către morții vii. Cea mai puternică contraofensivă a oponenților transfiziei ai răului a fost condusă de Ufru, al unsprezecelea mort din Regatul morților vii, conducătorul grupării de cerceii. Ea a avut loc în jurul anului 900 înainte de Iisus Hristos. Chiar în preajma crucificării Fiului lui Dumnezeu, cercerii mai pregăteau o mare ofensivă, fiind de această dată ajutați și de oamenii prometeici. Pregătirea ofensivei presupunea acumularea de către cerceii și de către oamenii prometeici a unei energii suficient de mari pentru a sparge planurile cuantice. Dacă ar fi reușit, nu numai că ar fi spart planurile cuantice, dar ar fi eliberat majoritatea oamenilor din iaduri și le-ar fi redat amintirea de sine.

Scopul lor era de a-i elimina pentru totdeauna *din formă* Pe Primordialii întunericului cei mari și pe șefii ființelor Dree și Lorehh. în acea perioadă de timp, ei au fost doar la un pas de °eea ce și-au propus.

Capitolul 6

"EU SUNT CEL CE SUNT"

Scara lui Iacob

În planul cuantic material, lucrurile s-au înrăutățit în mod constant. Prin noul "sport" preferat, posedarea directă, Cei întunecați au pus capăt epocii de civilizare promovată de către oponenții transfiziei ai răului. în acele momente extrem de tulburi pentru rasa omenească, a avut loc un eveniment excepțional: Unicul Dumnezeu s-a manifestat, ca Plinătate Dumnezeiască, în lumea materială, în prezența unui om întrupat. Acest om, care se trăgea direct din linia genealogică a lui Noe, a fost Moise.

Moise a fost singurul om întrupat care a intrat vreodată, în toată istoria cosmosului, în contact direct cu Ființa sublimă a lui Dumnezeu în toată Plinătatea Sa Dumnezeiască. Ca Plinătate, Dumnezeu se manifestă ca Trinitate (Sfânta Treime). Ca Sfântă Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt Unul în aceeași Ființă.

Nu a fost vorba, așadar, despre manifestarea separată a Tatălui - a lui Dumnezeu Tatăl, numit Hauti. Nu a fost vorba nici despre manifestarea separată a Fiului - a lui Iisus Hristos, Dumnezeu Iubirea, care este a doua Persoană. Nu a fost vorba, de asemenea, nici despre manifestarea separată a Duhului Sfânt, care este a treia Persoană - Dumnezeu Lumina. A fost vorba despre manifestarea Dumnezeirii, ca Trinitate.

Dumnezeu Unicul, ca Plinătate Dumnezeiască, manifestat ca Trinitate, are o altă înfățișare și o altă întocmire de Lumină decât Dumnezeu Tatăl, decât Dumnezeu Fiul și decât Dumnezeu Sfântul Duh, ca manifestări separate. îngerii din Ierahia Fiilor Luminii denumesc această manifestare a Trinității prin formula Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască.

Prin apariția în fața omului Moise, Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiească (Sfânta Treime) a intervenit pentru prima oară în istoria oamenilor. Faptul că însuși Dumnezeu a intervenit în istorie, demonstrează faptul că lucrurile în lumea materială deveniseră extrem de complicate și °ă doar intervenția Ființei Supreme în Plenitudinea sa, mai putea îndrepta lucrurile.

Prin Moise, Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască a comunicat oamenilor Legile după care să se ghideze. La începutul listei de Legi, se afla afirmația Ființei supreme - care °ste Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască - că Este (Există): **EU SUNT CEL CE SUNT**.

Moise a preluat și a transmis mai departe Legile comunicate de **CEL CE ESTE ("EU SUNT")** - Ființa Supremă, Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască. Cele zece porunci cunoscute astăzi (decalogul) sunt doar o sinteză tardivă a Legilor date direct de către Ființa Supremă - Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască.

De fapt, Dumnezeu a comunicat Legile Sale de două ori. Prima dată, Dumnezeu a comunicat Legile Sale în formă pură -integral. Datorită faptului că oamenii nu au fost capabili să le respecte, după "spargerea tăblițelor", Dumnezeu a fost de acord ca Legile Sale să fie comunicate de Moise sub o formă mai "îndulcită". Astfel s-a născut *decalogul*. Cele zece porunci sunt sinteza Legilor cosmice care formează Ordinea cosmică -Poruncile lui Dumnezeu. O dată cu manifestarea lui Dumnezeu în istorie s-a încheiat a patra epocă a celui de-al cincelea ciclu și a început epoca a cincea.

Linia genealogică din care a făcut parte Moise a început o dată cu Noe și cu fiul său Sem, apoi a continuat cu Avraam și cu urmașii săi. în mod strict, istoria poporului evreu a început cu Avraam.

După Vechiul Testament, linia genealogică despre care este vorba aici s-a perpetuat prin cel de-al doilea fiu al lui Avraam, cel făcut cu Sara/Sarra, nevasta sa, pe nume Isaac. O altă linie genealogică s-a perpetuat prin primul fiu al lui Avraam, pe nume Ismail, care a fost făcut cu o slujnică egipteancă, pe nume Agar (Septuaginta - Geneza cap 16). De-a lungul timpului, atât în perioada scursă de la Avraam la Moise, cât și în perioada scursă de la Moise la Iisus Hristos, liniile genealogice s-au amestecat și s-au diversificat.

Încă din timpul existenței lui Avraam s-au format două categorii principale de oameni în cadrul poporului evreu. După Moise, distanța dintre cele două categorii de oameni s-a mărit. Prima categorie a fost formată din cei care respectau Poruncile 'ui Dumnezeu (Ordinea cosmică) doar cu mintea - pe care-i putem denumi *formaliști*. A doua categorie a fost formată din acei descendenți, foarte puțini la număr, care au înțeles să respecte Legile (Poruncile) lui Dumnezeu cu inima - din interior -, pe care-i putem denumi *intuitivi*. După apariția decalogului și a ritualului iudaic în prima sa formă, prăpastia dintre cele două categorii de oameni s-a adâncit considerabil.

Intuitivii au fost acei oameni care au ajuns să-l înțeleagă pe Dumnezeu cu inima și să-l iubească. Ei nu formau mai mult de 3-4% din totalul respectivei linii genealogice.

Această minoritate a intuitivilor a reprezentat un factor de excepție ce a schimbat din temelii istoria lumii. Membrii acelei mici comunități de intuitivi au avut parte de o experiență grandioasă: prin respectarea Legilor cosmice cu inima, ei au devenit capabili să simtă Puterea lui Dumnezeu revârsându-se asupra lor. Ei l-au perceput pe Dumnezeu cu inima, iar nu cu mintea (cu mentalul) precum formalistii.

Iubindu-l pe Dumnezeu cu inima și, totodată, respectând Poruncile Sale, oamenii din această minoritate și-au format primele rudimente aurice ale chakrei inimii - Shaimah. (36) Chakra inimii s-a format mult mai târziu - primele străluciri, denumite petale, s-au format abia în jurul anului 1600 după Iisus Hristos -, dar primele rudimente s-au format, pentru prima oară, în timpul vieții lui Moise, la acea minoritate care a fost capabilă să-l perceapă pe Dumnezeu cu inima. în linia descendenților acestei minorități s-a întrupat ulterior Iisus Hristos (dacă ar fi să folosim ca sursă de informații Noul Testament - Evanghelia după Matei, cap 1 - am putea afirma că Iisus Hristos s-a întrupat în a patruzeci și doua generație de la Avraam).

De-a lungul generațiilor, structura aurică a acestei minorități s-a modificat puțin câte puțin. Cei mai evoluți membri ai acestei minorități au devenit prooroci și profeți.

Prin modificarea aurică produsă în cadrul acelei minorități, care nu forma mai mult de 2-3% din linia genealogică ce pornea de la Noe, s-a produs un alt fenomen de excepție: a apărut *fenomenul de reciprocitate de iubire între Dumnezeu și oameni* (este vorba despre oamenii din acea minoritate).

Pe baza acestei reciprocități de iubire s-a format totodată și fenomenul de *thent-thint* - echilibrul putere mare și putere mică - între Dumnezeu, ca Putere Supremă și oamenii ce formau acea minoritate. (37) Aceste fenomene de excepție au început să se manifeste încă din timpul vieții lui Moise, care poate fi considerat drept primul conducător al intuitivilor.

Dacă membrii acelei minorități îl iubeau pe Dumnezeu cu inima, atunci și Dumnezeu îi iubea pe ei - *reciprocitatea în iubire*. Această iubire era diferită de cea a formalistilor, care nu credeau decât cu mentalul și a căror unică preocupare consta în îndeplinirea cu scrupulozitate a ritualului prescris.

Legătura de iubire dintre minoritatea de intuitivi și Dumnezeu era, dacă se poate spune astfel, de la inimă la inimă.

Și, poate că nu este inutil de menționat că, în timpul întrupării lui Iisus Hristos, formaliștii au primit numele de farisei (ca titlatură generică), iar intuitivii numele de esenieni (sau, cel puțin, esenienii cunoscuți de istorie datorită descoperirii manuscriselor de la Marea Moartă, au fost continuatorii uneia dintre ramurile acelor intuitivi). Această minoritate de intuitivi a primit numele de *națiune a lui Dumnezeu*.

În momentul în care primul om din acea minoritate l-a iubit cu inima pe Dumnezeu a avut loc un alt fenomen important al istoriei lumilor: îngerii din Ierarhia Fiilor Luminii au putut să se manifeste în lumea materială prin spargerea planurilor cuantice. În secunda în care primul om din istorie l-a iubit din inimă pe Unicul Dumnezeu, planurile cuantice au fost sparte undeva prin Țara Cnaanului de odinioară.

Se spune că, în acel moment, Dumnezeu Unicul ar fi rostit următoarele cuvinte memorabile: **"Iată primuf om*, care Mă iubește din inimă și astfel ascultă Poruncile Mele. Cine Mă iubește pe Mine, Voi asculta glasul Lui, îmi voi îndrepta Fața către el și îl voi ridica la Mine. Și până la sfârșitul Timpurilor, Eu voi fi în el și el va fi în Mine"**. (* pentru cuvântul *om* a fost folosit termenul **hlisa**, care în limbajul nostru înseamnă *pământ* sau *țărână*: om întrupat în trup material).

Spărgând planurile cuantice, îngerii din ierarhia Fiilor luminii au început să coboare, în trupurile lor luminoase, în lumea materială. Locul în care, pentru prima oară, în acel loc din Țara Cannanului, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii au spart Planurile cuantice este numit Scara lui Iacob.

Ceea ce este cunoscut prin formula *Scara lui Iacob* a fost 'ocul în care s-a produs prima spargere directă a planurilor ˆuantice, realizată de îngerii din ierarhia Fiilor Luminii. Depart^{de} a fi o biată scară de lemn cu ajutorul căreia un om poate urca

în pod, Scara lui Iacob este o scară monumentală, de dimensiuni impresionante, ce pare a fi alcătuită din cleștar.

Scara, impropriu spus a lui Iacob, este asemănătoare cu cea de la intrarea în marile edificii publice de astăzi, atenee, universități, mausolee etc. Scara pornește din cer - cam de la nivelul norilor - și se termină aproape de la pământ. Pe acea scară, îngerii din ierarhia Luminii urcă și coboară neîncetat, corporal, în trupuri de lumină, îndeplinind Poruncile lui Dumnezeu.

Ulterior, au urmat și alte spargerile de planuri cuantice, în diferite locuri de pe suprafața pământului. În locurile în care Fiii Luminii au spart planurile cuantice s-au format porți, porticuri, scări. Toate spargerile de planuri cuantice ale Fiilor Luminii s-au produs în locurile în care oamenii întrupați l-au iubit din inimă pe Dumnezeu.

Cu cât au existat mai mulți oameni în lumea materială, indiferent de seminție, care l-au iubit cu inima pe Dumnezeu, cu atât au existat mai multe spargerile de planuri cuantice.

Poporul ales și Națiunea lui Dumnezeu

Aici trebuie să facem o scurtă paranteză și să analizăm ce înseamnă, în acest context, două noțiuni ultrafolosite și aproape desacralizate: noțiunea de *popor ales* și noțiunea de *Națiune a lui Dumnezeu*.

Poporul ales este, în contextul veterotestamentar, poporul evreu - ca rezultat al liniilor de descendenți direcți ai lui Noe, trecând, desigur, prin Avraam. Totuși, în contextul strict al celor analizate, noțiunea de popor ales are o semnificație ușor diferită. Această semnificație nu anulează titlatura respectivă cu privire la poporul evreu, ci o explică.

Aici trebuie făcută încă o precizare: există, în ziua de astăzi, opinii pro și contra cu privire la acordarea titlaturii - a calității - de popor ales, poporului evreu. Din perspectiva acestei lucrări, opțiunile pro sau contra nu au nici o relevanță, datorită faptului că nu un om a acordat o astfel de calitate unui popor, ci Dumnezeu. Demersul nostru este acela de a încerca să explicăm contextul acordării acestei titlaturi, iar nu motivația pe care doar Dumnezeu o cunoaște Pentru a înțelege ce înseamnă calitatea de popor ales, trebuie să analizăm contextul general al epocii în care a fost acordată pentru prima oară. Să ne gândim doar că a existat cândva o epocă întunecată, în care răul se așternuse precum o păclă deasă deasupra lumii materiale, fapt ce a întristat toate ființele luminoase din ceruri. În acele momente, în marea sa înțelepciune, Dumnezeu a cercetat inimile tuturor ființelor omenești întrupate pe suprafața pământului și nu a găsit decât una singură pe placul Inimii Sale. Toți ceilalți oameni fie erau ocupați să pună în practică principiile răului, fiind aliați cu Cel rău, fie erau ocupați să

lupte, folosind forța, contra celor întunecați. Doar un singur, om a fost găsit curat la acea primă *strigare* a lui Dumnezeu, de cercetare a inimilor.

Dacă Dumnezeu ar fi cercetat inimile oamenilor cu o jumătate de generație în urmă sau cu o jumătate de generație după acest moment, probabil că ar fi găsit alți oameni, din alte spații geografice, care să răspundă, cu inima, *strigării* Sale - ar fi putut, de exemplu, să găsească oameni din Egipt, din spațiul carpato-danubiano-pontic, din Noua Guinee sau din India. Dar, în acel moment, nu exista decât un singur om curat, cu care Dumnezeu putea să dialogheze, de la inimă la inimă. În consecință, Dumnezeu a dialogat cu acel om, oferindu-i tot sprijinul Său. Urmașii acelui om - liniile sale de descendenți direcți - au constituit astfel *poporul ales*.

Urmașii săi au fost aleși de către Dumnezeu, pentru a îndeplini o anumită misiune. Modul cum au îndeplinit-o sau modul în care unii membrii ai poporului evreu s-au comportat cu *frații* lor dintre *neamuri* (noi, ceilalți), este însă o altă problemă, care depășește spațiul acestei cărți. Dacă, astăzi, Dumnezeu are răbdare cu ei, aceasta este o problemă ce depășește înțelegerea omenească; de altfel, aceasta nici nu este o problemă omenească.

În concluzie, noțiunea de *popor ales* se referă la linia genealogică pornită de la acel om găsit curat la prima strigare a 'ui Dumnezeu, strigare care a presupus, înainte de toate, cercetarea inimii.

Mijlocul prin care Dumnezeu cercetează inima tuturor oamenilor este simplu: Dumnezeu întreabă inima și inima răspunde, înainte ca mintea să poată conștientiza întrebarea. Totul se produce atât de rapid, încât omul nu realizează că s-a Petrecut un eveniment deosebit în existența sa. Cercetarea inimii presupune emiterea instantanee a unei energii pharismah de către om. Dacă energia pharismah este luminoasă, atunci inima omului este pe placul Inimii lui Dumnezeu.

Cercetarea inimii se realizează mereu și mereu, la toți oamenii, fără excepție. Chiar dacă inima unui om este găsită curată la o cercetare, nu înseamnă că omul respectiv este în afara oricărei căderi. Este posibil ca inima sa să nu mai fie atât de curată la următoarea cercetare, prilej cu care omul respectiv poate să piardă încrederea și darurile (ungerile) primite de la Dumnezeu.

Tot astfel s-au desfășurat lucrurile în cazul poporului evreu. Dumnezeu a cercetat inimile tuturor oamenilor de pe suprafața pământului, dar, în acea perioadă, oameni intuitivi existau doar în cadrul poporului evreu. Evreul a cărui inimă a fost găsită plăcută înaintea Inimii lui Dumnezeu, a devenit un ales. La rândul lor, urmașii săi - linia sa gnealogică - au dobândit aceeași calitate.

A doua noțiune este cea de *Națiune a lui Dumnezeu*, care implică cu totul altceva. Prin *Națiunea lui Dumnezeu* sau *Popor al lui Dumnezeu* (care nu are nimic de-a face cu poporul ales) se înțelege, în sens restrâns, doar acea minoritate care a realizat, pentru prima oară în istorie, legătura de reciprocitate în iubire, de la inimă la inimă, cu Dumnezeu.

În sens larg, Națiunea lui Dumnezeu cuprinde, în mod firesc, toți oamenii, indiferent de popor sau de trib, care îl iubesc, cu inima, pe Dumnezeu. Toți oamenii, indiferent de popor sau de trib, care, de-a lungul vremurilor, au reușit să-l iubească pe Dumnezeu și respectă, din inimă, Poruncile Sale, formează Națiunea Sa. Ei sunt cetățenii lui Dumnezeu.

Templele Luminii *

În mod firesc, aflând-se în relație de iubire și de reciprocitate cu Dumnezeu, minoritatea de intuitivi - care forma doar 2-3 % din totalul poporului ales - a beneficiat de sprijinul Său în toate împrejurările, inclusiv în luptele directe cu cei care li se opuneau.

Dacă oamenii cei răi beneficiau de aportul ființelor înciferice, a Primordialilor întunericului, a ființelor Lorehh și Dree, iar dacă oponenții întrupați ai răului beneficiau de apor'»! ȃlor transfizici - morții vii, oamenii prometeici etc -, iată că a apărut o minoritate de oameni care a beneficiat de sprijinul direct al lui Dumnezeu.

Într-un fel, se poate spune că fiecare grupare forma o *turmă* condusă de un păstor. Intervenind în istoria oamenilor, Dumnezeu a avut grijă de turma Sa, al cărei Păstor a devenit în urma cererii oamenilor care-l iubeau (legământul). Datorită faptului că au fost ajutați de Dumnezeu, membrii de atunci ai minorității intuitivilor s-au înmulțit și au prosperat, câștigând toate bătăliile în care au fost implicați.

Spre deosebire de formalști, care formau grosul poporului evreu de atunci (și de acum), minoritatea intuitivilor s-

a comportat în conformitate cu Poruncile lui Dumnezeu, iubindu-și toți semenii fără excepție, nu doar familia și pe cei apropiați. Intuitivii au pus bazele Națiunii lui Dumnezeu, care nu trebuie confundată cu poporul ales. Acesta a fost motivul pentru care, mai târziu, în Națiunea lui Dumnezeu au pătruns oameni de toate naționalitățile, indiferent de culoarea pielii, de popor sau de trib.

În sânul poporului ales au existat în mod permanent tensiuni între formalisti și intuitivi. Treptat, formalistii au ajuns la putere, iar intuitivii au fost alungați la marginea societății. Toți acei intuitivi care au format categoria profeților și a proorocilor, prin care Dumnezeu a vorbit poporului ales (turmei Sale), au fost rapid eliminați de pe scena istoriei de către formalistii care nu doreau să-și piardă privilegiile. De câte ori apărea vreun profet ori vreun prooroc în vreo piață publică, era asasinat degrabă de reprezentanții formaliştilor, care nu puteau pricepe decât sensul exterior (mental) al cultului și al Poruncilor lui Dumnezeu.

Prin intermediul intuitivilor au fost construite primele temple materiale (în sens larg: lăcașuri de cult) ale Luminii. Primul templu al luminii din lumea materială a fost Cortul Închinării, acolo unde se afla Arca Alianței.

În templele luminii nu domnea nedreptatea, precum în templele celor răi, datorită faptului că terenul pe care erau așezate a fost curățat în prealabil de răutatea acestei lumi. În cazul Cortului închinării, Dumnezeu a curățat locul respectiv, Purificându-l pentru a se putea manifesta în plinătatea Sa.

Începând cu Cortul închinării și, apoi, cu Templul lui S, lăcașurile de cult ale Luminii au dobândit o Linie divină. Ulterior, în era creștină, prin lucrarea lui Iisus Hnsto toate bisericile creștine au dobândit o Linie divină. (38)

Linia divină a unei biserici creștine de astăzi este vm canal de lumină, cu diametrul de aproximativ o jumătate de metru, care coboară din cer și trece prin altar, pentru a se pierde în pământ. Într-un fel, linia divină a unei biserici creștine are aceeași funcționalitate ca și linia divină a omului; linia divină a omului este ca o rază laser ce coboară, de asemenea, din cer, trece prin creștetul capului și se pierde în pământ. Actualmente, doar trei categorii de lăcașuri de cult au linie divină: bisericile creștine de toate tipurile, sinagogile ebraice și moscheile musulmanilor. Ceea ce înseamnă că în ele se realizează o legătură permanentă cu Unicul Dumnezeu.

Siagogile și moscheile au linia divină de culoare argintie, datorită faptului că rugăciunile credincioșilor sunt adresate direct lui Dumnezeu-Tatăl. În schimb, bisericile creștine au linia divină de culoare aurie - de fapt, un amestec imposibil de descris între culoarea aurie și culoarea argintie. Culoarea argintie este culoarea Tatălui, iar culoarea aurie este culoarea Fiului - culoarea lui Iisus Hristos.

În perioada imediat anterioară nașterii lui Iisus Hristos, lucrurile au luat o întorsătură dramatică în cadrul poporului evreu. Fariseii, saducheii și toți ceilalți formalisti au câștigat pe toate planurile, chiar și cu riscul sclaviei (captivitatea babiloniană), iar intuitivii s-au împuținat.

De facto, Templul lui Solomon a încetat să mai existe cu mult timp înainte de a fi dărâmat. Cu mult timp înaintea nașterii Mântuitorului, Marele Preot al Templului lui Solomon nu mai putea lua contactul direct cu Unicul Dumnezeu, așa cum se petreceau lucrurile pe timpul lui Solomon sau David - în epoca de glorie a intuitivilor.

Templul lui Solomon devenise o formă goală, lipsită de aportul sacru al Energiei Dumnezeiești. Era doar un loc unde se făcea negoț și se câștigau bani buni, fapt ce, ulterior, l-a indignat pe Iisus Hristos.

Capitolul 7

CUVÂNTUL SA FĂCUT OM

Steaua care a răsărit

Înainte de nașterea pruncului Iisus, starea cosmosului era tot mai precară, iar deficitul de lumină era din nou sub limitele unei relative normalități. Datorită emiterii masive de energii pharismah întunecate în lumea materială, starea umanității devenise iarăși foarte grea, iar un nou cataclism general se prefigura în viitorul nu prea îndepărtat.

În aceste condiții, iadurile erau din ce în ce mai pline; nenumărați oameni erau blocați în ele. Regatul morților vii se umpluse până la refuz cu victimele răului, iar tendința morților vii și a fantomelor de a se răzbuna pe cei care le pricinuiseră suferințe în lumea materială era foarte mare. Cercerii și ferferii își organizau deja în detaliu ofensiva de spargere a planurilor cuantice, pentru a-i elimina din cosmos pe Cei răi.

Oamenii din Centrele de Putere de la *miazăzi*, din Ișsinghingher, din Lirakashin și din Illirin fierbeau de indignare, așteptând clipa marii răfuielei. La rândul lor, oamenii prometeici din cele două orașe eterice Acka și Parries, își perfecționaseră deja ultimile generații de OZN-uri (asemănătoare cu cele de astăzi) și se pregăteau intens pentru marea ofensivă împotriva răului.

O astfel de ofensivă generalizată presupunea, înainte de toate, o jertfă de dimensiuni copleșitoare: dispariția unui mare număr de oponenți ai răului, a unui număr mare de oameni care aderaseră la tabăra întunericului, precum și a unui mare număr de ființe Lorehh și Dree.

În ceea ce-i privește, Cei întunecați erau cuprinși de o neliniște pe măsură. Ei încă visau la constituirea unui nou mare regat al răului, pentru a fi la fel ca în ciclul al treilea, când stăpâneau pământul. Deși principalii lor reprezentanți nu se mai puteau manifesta plenar de-a lungul razelor de creație, acționau din lumea eterică prin Jocuri ale vieții și ale morții. "Sportul" Preferat al Celor răi devenise posedarea oamenilor întrupați.

Ființele luciferice, mai ales Lorehh și Dree, puteau poseda un om, indiferent de seminție, în două feluri: prin calare directă cu trupul de formă umanoidă și prin influențare energetică. Ambele forme de posedare au loc și în ziua de astăzi, dar mai rar decât în acele vremuri (totuși, nu atât de rar precum s-ar presupune).

Primul tip de posedare presupunea calarea ființei întunecate peste structura aurică (peste corpul sufletului) a omului respectiv. Un clarvăzător din acele vremuri ar fi observat că omul respectiv dobândește două structuri aurice distincte: prima structură aurică era cea personală, ce părea să dormiteze inconștientă, iar a doua structură era trupul energetic al ființei întunecate. Trupul energetic al ființei întunecate se suprapunea ca o umbră peste structura aurică a omului. În astfel de posedări directe, posedanții erau, cel mai adesea, ființele Lorehh sexuale, o parte din ființele Dree și deloc Primordialii întunericului, care nu mai puteau coborî atât de mult în materie pentru a se manifesta direct.

Al doilea tip de posedare presupunea doar influențarea energetică a omului. Un clarvăzător din acele vremuri ar fi remarcat faptul că structura energetică a omului în cauză este învăluită într-un halou întunecat. Acest tip de posedare era specific ființelor Lorehh eterice.

Datorită acestor forme de posedare, în lumea materială lucrurile nu erau prea roze. Datorită războaielor tot mai dese, soldate cu nenumărate pierderi, viața oamenilor ajunsese să valoreze tot mai puțin. Mulțimea de asasinate, de fapte abominabile determinase scăderea calității energetice a solului în asemenea măsură, încât seceta se întindea ca o molimă de-a lungul zonelor locuite, provocând foamete și boli.

Nici în rândul poporului evreu, lucrurile nu stăteau prea diferit. Națiunea lui Dumnezeu, intuitivii, erau din ce în ce mai puțini - aproape primejdios de puțini. În schimb formalistii, care erau și ei (mai mult sau mai puțin, într-un fel sau în altul) posedați direct (prin primul tip de posedare), cuceriseră cele mai importante funcții publice și guvernau poporul după cum îi tăia capul. În momentul apariției vreunui profet, care făcea parte dintre intuitivi, formalistii se sesizau parcă din oficiu și aveau grijă ca acesta să fie asasinat cât se poate de rapid. Moartea aștepta implacabilă la fiecare colț de uliță. În Templul lui Solomon. Marele Preot nu mai era capabil să comunice cu Dumnezeu în Sfânta Sfințelor, iar jertfele nu mai aveau nici o valoare.

În perioada de început, în practica poporului ales, jertfele și ofrandele au fost instituite ca mijloc eficient de comunicare cu Dumnezeu. Erau jertfite doar părțile bune de mâncat din cereale și din carnea animalelor, în care ponderea de lumină era mare. Tot atunci a fost introdus, ca principiu tehnic de epurare a răului, sacrificiul țapului ispășitor.

Jertfa, ca principiu tehnic de comunicare (și de comuniune) cu aspectele transfizice ale cosmosului, a constituit, de altfel, o practică extrem de răspândită în toată acea perioadă, fiind folosită intens de toate categoriile de oameni. De o parte, oamenii întrupați ai întunericului aveau nevoie de jertfe în războaie, pentru a realiza coborârea nivelului energetic al planului material și, implicit, pentru a intra în comuniune cu stăpânii lor din haos. De cealaltă parte, oponenții transfizici

ai răului s-au jertfit pe ei înșiși în războaiele îndelungate pe care le-au purtat, astfel că au reușit să echilibreze nivelul energetic al pământului.

Totuși, în cazul acestora din urmă, era nevoie de jertfe din ce în ce mai mari, pentru a echilibra situația. în cazul în care răul se reinfiltrează în natură (în creație), ca urmare a emiterii, în continuare, a energiilor pharismah negative, era nevoie de jertfe mult mai numeroase. în lipsa unor jertfe care să contrabalanseze răul ce se infuza în natură, ar fi survenit cataclisme naturale de mare amploare, care ar fi pus în pericol planul cuantic material.

Deși, ca principiu general de funcționare, jertfele oamenilor întunericului, ale oponentilor răului și ale celor care-l slăveau pe Adevăratul Dumnezeu, pot fi incluse în aceeași categorie, cauzele determinante, precum și efectele lor au fost total diferite, astfel că trebuie evitate generalizările facile cu privire la acest subiect..

Indiferent de eforturile depuse de oponentii răului, nici o jertfa nu era suficient de puternică pentru a redresa situația, tot mai precară a lumii materiale. Chiar dacă, să spunem, oponentii transfizici ai răului ar fi reușit să spargă planurile cuantice, să cucerească iadurile și să taie răul din rădăcină, nimeni nu avea certitudinea că răul nu se va infuza iarăși. Era suficient, precum în ciclurile anterioare, ca un singur om întrupat să facă ce-l taie °apul și răul s-ar fi manifestat iarăși în lumea materială - caz în °are jertfele ar fi devenit inutile în acele momente de grea cumpănă, Dumnezeu Unicul a decis să jertfească Ființa din Ființa Sa, atât pentru ă contrabalansa răul din cosmos, cât, mai ales, pentru a-j reîntoarce la Lumină pe toți cei care s-au depărtat de El, *pentru a fi precum la începuturi, când toate erau bune înaintea Sa. tu* acest scop, a doua Persoană a Sfintei Treimi, Iubirea nesfârșită Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat, s-a întrupat în lumea materială, iar oamenii au numit-o Iisus Hristos.

în momentul nașterii Sale în lumea materială, printr-o imaculată concepțiune, Iisus Hristos, a doua Persoană a Sfintei Treimi, a spart planurile cuantice în mod direct, astfel că nu s-a întrupat de-a lungul unei raze de creație, precum celelalte ființe.

în locul de pe cer în care Duhul Său a spart planurile cuantice pentru a pătrunde în planul cuantic material și, ulterior, în pânțele Fecioarei Măria, a fost observată o lumină. De pe pământul fizic, această lumină a fost observată de magii de la răsărit și nu numai de ei, ca o stea extrem de luminoasă, care s-a inserat brusc în peisajul ceresc din acea epocă. După întrupare, când cerurile s-au închis, lumina a fost acoperită și nu s-a mai observat din planul cuantic material.

Steaua observată de magii de la răsărit a fost mult mai luminoasă decât oricare altă stea de pe firmanent. Era de cel puțin douăzeci de ori mai strălucitoare decât cea mai luminoasă stea, astfel că, pentru cei care cunoșteau tainele cerurilor, era evident că anunța o întrupare excepțională. Steaua a adăstat câteva zile deasupra locului în care s-a aflat Fecioara Măria, urmând-o acolo unde mergea. Din acest motiv, a fost posibil ca magii să poată localiza locul în care se va naște Marea Lumină.

Magii, vechii înțelepți, cunoșteau faptul că stelele de pe cer sunt porți ce fac legătura cu aspectele transfizice ale cosmosului și erau foarte interesați de orice apariție a unei lumini pe cer. Departe de a fi niște bieți neștiutori semisălbatici, așa cum sunt prezentați astăzi, vechii înțelepți cunoșteau tainele cerurilor, astfel că nu confundau stelele sau apariția unor lumini cerești cu OZN-urile eterice ale oamenilor prometeici, pe care le cunoșteau foarte bine - mult mai bine decât le cunoaștem noi astăzi.

Pe de altă parte, vechii înțelepți nu aveau despre stele concepția pe care o are astăzi știința modernă. Pentru ei, stelele și iuminile de pe cer erau. pur și simplu, porți, prin care forțele transfizice pătrundeau în planul cuantic material dinspre periferie spre centru.

"Eu îți spun"

Actualmente, în cronica akasha, nu există foarte multe imagini cu privire la existența trupească a lui Iisus Hristos. Doar cele mai importante episoade ale existenței Sale mai pot fi observate de un clarvăzător în cronica akasha - printre care și crucificarea.

Explicația îngerilor din Ierarhia Fiilor Luminii cu privire la acest subiect este următoarea: energia remanentă - sunetul, mirosul și lumina - a acestor evenimente s-a mutat din cer pe pământ, sub formă de lumină scrisă. Imaginea Cuvântului lui Dumnezeu s-a mutat pe pământ, acolo unde, afirmă ei, rezidă Adevărata Putere.

Cu alte cuvinte, pe măsură ce fructele actelor lui Iisus Hristos au încolțit pe pământ, imaginile din cronica akasha s-au estompat. Totuși, încă mai există suficiente imagini în cronica akasha cu privire la existența întrupată a lui Iisus Hristos, ceea ce înseamnă că mai sunt încă multe roade care trebuie să încolțească pe pământ.

De-a lungul întregii sale existențe întrupate, Iisus Hristos, Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat, s-a jertfit pentru întregul cosmos. El a făcut jertfe de sunet, jertfe de miros și jertfe de lumină.

Jertfele de sunet au fost predicile. Iisus Hristos a rostit Adevărul, pentru că El însuși era, este și va fi Adevărul. Absolut tot ce a rostit Iisus Hristos de-a lungul existenței Sale a fost adevărat.

Jertfele de miros s-au concretizat prin transpunerea imediată (instantanee) a vorbelor Sale în planul material. Ceea ce Iisus Hristos a spus prin sunet (prin Vorbire Adevărată) s-a realizat efectiv în planul material prin activitățile Sale motorii (care constituie faptele din planul material), care corespund mirosului. Ceea ce El spunea ca Vorbire Adevărată se realiza instantaneu, pentru că vorbea însuși Cuvântul, care este esența sunetului din lumea materială. Iisus Hristos a tămăduit doar prin intermediul Cuvântului: Eu îți spun: "Ia patu! și scoală-te"; "învie"; "ești vindecat" sau "credința ta te-a vindecat" etc

Cea mai înaltă jertfă pe care a făcut-o Dumnezeu făcut om, a fost jertfa de lumină. Jertfa de lumină nu se poate face în mod eficient de către oameni; ea este atributul exclusiv al lui Dumnezeu, care este Puterea Supremă. Lumina este *continuitatea a toate*, este efectul *văzut* al prezentului continuu în care există Ființa lui Dumnezeu. De aceea, Iisus Hristos, a treia Persoană a lui Dumnezeu, este Lumina Lumii. Lumina Lumii este *continuitatea a toate*; doar prin Iubire/Lumină se poate produce continuitatea a tot ce există.

Prin jertfa de lumină, Iisus Hristos a realizat *continuitatea Luminii* în lumea materială. Dacă Iisus Hristos porunceă demonilor (ființelor Lorehh) să iasă dintr-un om, aceștia nu mai aveau posibilitatea de a intra vreodată înapoi. Omul era ca și sigilat din acest punct de vedere (firește, de-a lungul existenței sale, acel om putea contacta alte boli - ca efect al activității unor demoni Lorehh - , dar nu cea care-i fusese vindecată de Iisus Hristos). Dacă un om era vindecat prin puterea lui Iisus Hristos, putreziciunea nu mai avea nici o șansă să mai revină în același fel. Aceasta însemna că Iisus Hristos, prin poruncile Sale -Vorbirea Adevărată - realiza o continuitate a Luminii. Dacă nu ar fi existat o astfel de continuitate a Luminii, omul respectiv ar fi fost iarăși cucerit de aceiași demoni.

Toate actele de vindecare ale lui Iisus Hristos, de la alungarea demonilor din bolnavi și până la învierea lui Lazăr, poartă numele de *lucrări de putere*. Toate obiectele atinse de Iisus Hristos au devenit *obiecte de putere*. Locurile pe unde Iisus Hristos a umblat, au devenit *locuri de putere*. Cuvintele rostite de El, au devenit *cuvinte de putere*.

Cea mai înaltă jertfă de lumină pe care a făcut-o Iisus Hristos, a fost însă moartea pe cruce. Prin moartea Sa pe cruce, Lumina a devenit Viață pe toată suprafața pământului, impregnându-se în tot ce există. Prin scurgerea sângelui Său pe sol, Viața a început să triumfe pe pământ, iar calitatea solului s-a modificat radical, ceea ce oponenții transfizici ai răului n-au obținut niciodată și nici n-ar fi fost posibil să obțină, datorită faptului că nu aveau suficientă putere și tărie. Pentru oponenții transfizici ai răului, ca și pentru vechii preoți evrei, excedentul de energie obținută în urma unei jertfe trebuia reactualizat ori de câte ori Ordinea cosmică era perturbată.

Prin Jerfa pe cruce a lui Iisus Hristos, oamenii întrupăți au beneficiat de un excedent masiv de energie luminoasă – de Iubire, de Lumină și de Viață (de sunet, miros și lumină). Acest excedent de energie durează și astăzi și va dura până în clipa în care vor înceta efectele jertfei pe cruce. Efectele jerfei pe cruce se vor perpetua în viitor, dar sunt limitate în timp. În momentul în care vor înceta efectele jerfei pe cruce, va surveni Sfârșitul timpului.

La nivelul cumulului de energie specifică sunetului și mirosului, oamenii nu erau și nu sunt chiar atât de deficitari. Ca sunet, la nivel declarativ, oamenii sunt iubitori; ca "predici" ținute în viața de toate zilele, oamenii își iubesc familia și pe cei apropiați. Și ca miros, ca aplicare în practică a ceea ce spun -iubirea declarativă -, oamenii stau încă bine: toți caută să-i ajute pe cei apropiați, să-și ajute familia, rudele etc. În schimb, oamenii sunt deficitari la capitolul lumină.

Oamenii emit lumină bolnavă (cu toate caracteristicile ce derivă din ea, inclusiv urățirea trupului și a fizionomiei datorită emiterii de pharismah întunecate), datorită faptului că nu-și iubesc, deopotrivă, toți semenii. Oamenii luptă

neîncetat împotriva semenilor lor, uneori chiar cu scopul declarat de a-și ajuta familia și pe cei apropiați. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care a fost nevoie de o infuzie imensă de Lumină - care apoi a devenit Viață -, provenită de la o ființă întrupată în planul material, capabilă să-i iubească pe toți oamenii, fără deosebire. Această ființă care a dăruit Lumina nu putea fi decât Lumina Lumii - Iisus Hristos.

Prin moartea pe cruce a lui Iisus Hristos, Lumina, Iubirea și Viața s-au infuzat, ca o contrapondere la rău, pe tot pământul, pentru a suplini deficitul imens al oamenilor întrupați. De aproape 2000 de ani, natura, mediul, solul terestru, structura aurică și corporală a oamenilor și a viețuitoarelor sunt susținute de Lumina-Iubire devenită Viață. Acesta este primul pas spre reîntoarcerea la paradisul dintru începuturi, când creația era susținută, în mod direct, de Lumina lui Dumnezeu (Lumina creației).

Această acțiune a Luminii Lumii este opusă celei prin care, de-a lungul ciclurilor trecute, răul (contralumina sau antilumina) s-a infuzat în natură și în oameni și care a culminat cu constituirea acelor pseudo-paradisuri artificiale.

Noul Paradis terestru, ca efect final al acțiunii Luminii Lumii, Iisus Hristos, poartă numele de *împărăția lui Dumnezeu* sau *împărăția cerurilor* împărăția lui Dumnezeu s-a adăugat structurii globului terestru încă din timpul vieții fizice a lui Iisus Hristos. Ea este deocamdată, invizibilă oamenilor întrupați, care nu pot percepe decât aspectul mineral al planului cuantic material. De aceea Iisus Hristos spunea încă din timpul existenței sale fizice de acum aproape 2000 de ani, că împărăția lui Dumnezeu a și venit, dar că oamenii încă nu o pot observa, deși este "aici".

Când planul cuantic mineral nu va mai fi alimentat cu Iubire, Lumină și Viață, așa cum este în prezent datorită jertfei pe cruce, va înceta să mai existe în forma actuală. Ceea ce se va petrece cu planul cuantic mineral au spus-o deja scrierile sacre ale creștinismului, astfel că nu trebuie să constituie o surpriză prea mare: va începe să ardă în mod continuu. Se va aprinde de la sine și va arde în veșnicie, așa cum s-au petrecut cândva lucrurile cu Perferul. Toate ființele care nu vor fi apte pentru a pătrunde în împărăția lui Dumnezeu, vor arde împreună cu planul cuantic mineral, într-un proces de combustie perpetuuă.

Când va înceta efectul jertfei pe cruce, va surveni Sfârșitul timpului. Totodată, va avea loc Marea Judecată, denumită "de apoi" - Judecata Finală -, care va fi, de fapt, o triere realizată în funcție de cantitatea de Lumină din structura aurică a fiecărei ființe.

Până la Sfârșitul timpului, toate ființele din cosmos trebuie să se salveze - să se mântuiască. Altfel, vor fi prinse în planul cuantic material și vor arde împreună cu acesta. De aceea, unii preoți creștini avertizează în modul cel mai serios, dar fără a fi înțeleși în totalitate, că oamenii nu trebuie să mai facă răul în lumea materială, pentru că echivalează cu a doua răstignire a lui Iisus Hristos. Se spune că, dacă, la Sfârșitul timpului, vor mai exista oameni de salvat în lumea fizică, Iisus Hristos poate lua decizia să se răstignească pentru a doua oară. Doar astfel mai poate infuza în lumea materială, printr-o nouă jertfă, un nou excedent de Lumină și de Viață. Doar astfel mai poate da o șansă celor rămași captivi în planul material să se reîntoarcă la Lumină. Ceea ce ar fi extrem de dramatic și de copleșitor.

Planul cuantic material nici nu trebuia să existe. Materia, aspectul mineral, este doar efectul existenței și acțiunii frințelor care au ales calea răului și a întunericului. Ca aspect lipsit de formă, ca energie, Cei întunecați au fost azvârliți în materie, unde au rămas captivi (cristalizați): din structura lor energetică răspândită în tot cosmosul, s-a născut planul cuantic material. Materia și cosmosul sunt trupul Celor întunecați, menținut în viață doar de energiile pharismah ale oamenilor.

Efectele jertfei pe cruce

Iisus Hristos este singura ființă din cosmos capabilă să furnizeze Lumina și să-i atragă pe toți Cei răzvrățiți spre prezentul continuu - acolo unde este Dumnezeu. Iisus Hristos este Stăpânul Timpului. El este Purtătorul Cheilor Timpului, datorită faptului că Ființa Sa se află într-o continuă nemișcare. Aflându-se într-o continuă nemișcare, în prezentul continuu, imuabil în Esența sa divină, Iisus Hristos poate controla Timpul, care este mișcare.

Prin jertfa pe cruce, Iisus Hristos a deschis calea ca toți Cei răzvrățiți să poată experimenta atât continuitatea formei, care înseamnă viața cosmosului, cât și discontinuitatea formei, care înseamnă moartea cosmosului. Singurul loc în care poate fi experimentată continuitatea (viața) și discontinuitatea (moartea) este planul cuantic material și trece prin om. Planul

cuantic material și omul, ca ființă întrupată, au devenit câmpul de luptă a cosmosului.

Instaurarea împărăției lui Dumnezeu (sau împărăția cerurilor) este echivalentă cu reinstaurarea Paradisului original, în condițiile în care planul cuantic material este condamnat la dispariție. Toate impulsurile de salvare pentru cei întunecați au fost însămânțate în timpul existenței întrupate a lui Iisus Hristos, dar au fost continuate după moartea pe cruce și după înviere. Fructele acțiunilor lui Iisus Hristos nu s-au încheiat nici în ziua de astăzi, dar procesul continuă cu intensitate sporită. Iisus Hristos a acționat pe toate planurile, pe de-o parte pentru a-i salva pe toți Cei întunecați, iar pe de altă parte, pentru a readuce Paradisul original sub noua sa formă, numită împărăția lui Dumnezeu.

Efectele jertfei pe cruce; ale scurgerii sângelui Său pe Pământ și ale tuturor acțiunilor Sale ulterioare pot fi urmărite pe mai multe direcții principale. (39)

După moartea pe cruce, care a implicat o mare jefă de Lumină și după scurgerea sângelui Său pe pământ, Iisus Hristos ^s-a unit cu creația (cu natura și cu întocmirile sale) și cu toate ființele din cosmos. Aceasta constituie primul și cel mai important efect al jertfei lui Iisus Hristos.

Al doilea efect important al jertfei a constat în schimbarea condiției post-mortem a tuturor oamenilor icon hlișă, concomitent cu modificarea configurației lumii de dincolo.

Al treilea efect important al jertfei a constat în modificarea, din temelii, a destinului post-mortem al oamenilor din seminția sâmtemilor.

Al patrulea efect important al jertfei a constat în modificarea configurației aurice a oamenilor din toate generațiile și semințiile. care s-au întrupat după moartea și învierea Sa, petrecute în anul 33 al erei creștine, concomitent cu sădirea unor potențialități ce fac posibilă mântuirea.

Al cincilea efect important al jertfei a constat în deschiderea, după o lungă perioadă de timp, a porții alfa, prin care au început să pătrundă, direct din Lumea fără formă, spirite omenești pure (iconi).

Al șaselea efect important al jertfei a constat în ajutorarea directă a oamenilor din lumea materială, pentru ca aceștia să nu mai cadă sub influența celor întunecați. La această acțiune de ajutorare au fost chemați să participe toți îngerii din Ierarhia Fiilor Luminii și toate spiritele bune ale naturii aflate în Oceanul de Lumină.

Al șaptelea efect important al jertfei a presupus apariția unui nou plan cuantic, Planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos și formarea Adunării celei mari a oamenilor.

Al optulea efect important al jertfei a presupus constituirea unui nou Centru de putere al Luminii, format exclusiv din oameni. Acest nou Centru de putere este denumit Ataltalia.

Al nouălea efect important al jertfei i-a vizat pe Cei întunecați: ființele Lorehh, ființele Dree și Primordialii întunericului cei mari. Datorită jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos a avut loc o limitare a posibilităților de manifestare ale Celor întunecați. Totodată au fost constituite noi premise în vederea reîntoarcerii lor la Lumină.

Primul efect important al jertfei pe cruce l-a constituit, așadar, unirea lui Iisus Hristos cu întreaga creație, cu mediul, cu întocmirile sale și cu toate ființele omenești. Prin jefa Sa, Iubirea nesfârșită, Iisus Hristos a infuzat Viață și Lumină întregii creații, acțiune ce a presupus modificarea raporturilor dintre lumină și întuneric în lumea materială.

Înainte de jertfa lui Iisus Hristos, au fost mai multe tentative de a elimina răul și întunericul din lumea materială, dar toate au eșuat datorită faptului că a fost folosită forța. În cel de-a patrulea ciclu, aceste tentative au aparținut oponenților transfizici ai răului - morții vii, oamenii prometeici, cei de la miazăzi etc. Toți au încercat să elimine răul prin folosirea forței, ceea ce a reprezentat un rău și mai mare, care, la rândul său, a adus la viață un alt rău, mult mai vechi și mai puternic. Acesta a fost, de altfel, motivul pentru care au eșuat cu toții.

Prin jertfele lor individuale sau colective, oponenții răului au reușit doar mici corecții: pentru scurte perioade, lumina s-a infuzat iarăși în creație, dar, în cele din urmă, datorită emiterii de noi pharismah întunecate, totul a revenit la fel ca înainte, dacă nu și mai rău. Dacă se continua în acest fel, creația ar fi redevenit întunecată, precum era în cel de-al treilea ciclu, când s-au constituit, pe scară extinsă, acele pseudo-paradisuri artificiale. În aceste condiții, ar fi trebuit să aibă loc o nouă confruntare între Fiii întunericului și Fiii Luminii și, implicit, o nouă distrugere a planului cuantic material.

Nu s-a produs acest eveniment tragic, datorită faptului că, prin jefa sa, Iisus Hristos a infuzat un excedent de Lumină și de Viață în planul cuantic material - în creație și în ființe.

r&" Transformarea lumii de dincolo «^

Un alt efect important al jerfei lui Iisus Hristos a constat în modificarea, din temelii, a destinului post-mortem al celor două mari seminții de oameni - oamenii din seminția icon hlisa și oamenii din seminița sâmtemilor. Vom începe cu oamenii din seminția icon hlisa.

După jertfa lui Iisus Hristos, destinul post-mortem al oamenilor icon hlisa a cunoscut o modificare foarte importantă. Imediat după moartea pe cruce (mai precis spus, între moartea pe cruce și învierea a treia zi), Duhul lui Iisus Hristos a pătruns în iaduri, unde adăstau, lipsite de conștiință și de identitate, nenumărate ființe omenești din toate generațiile, Iisus Hristos a desființat mare parte din găurile de vierme numite iaduri care în acea perioadă El a eliberat toți oamenii din iaduri

Totodată, Iisus Hristos a cerut Primordialilor întunericului cei mari să se întoarcă la Lumină. O parte din ei - cei care deja erau copti - s-au întors la Lumină. (40)

În marea lor majoritate, iadurile, formate de-a lungul vechilor găuri de vierme, și-au încetat existența. Înainte de jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos existau 76 sau 78 de iaduri. După jertfa pe cruce au mai rămas 13. La începutul anului 1900 mai existau doar 12 găuri de vierme, ceea ce înseamnă că au fost necesare aproape două milenii pentru a fi desființată o gaură de vierme. Cele 12 găuri de vierme încă există în ziua de astăzi, datorită faptului că mai sunt oameni care emit energii pharismah întunecate în lumea materială, prin exercitarea liberului arbitru.

Imediat după eliberarea oamenilor din iaduri, Iisus Hristos s-a deplasat în Regatul morților vii, unde i-a eliberat pe toți morții vii. Regatul morților vii și-a încetat existența. În vechea formă, nu a mai rămas nimic din Regatul morților vii. Totuși, actualmente, mai există o reminiscență a vechiului regat, denumită regiunea infraeterică, în care pătrund toate acele ființe omenești care mor fără a avea pusă, în prealabil, pecetea morții și care au murit înainte de a le fi venit sorocul: fantomele rătăcitoare, stafiile și strigoii. (41)

Imediat după desființarea majorității iadurilor și a Regatului morților vii, s-a format lumea astrală. Toți oamenii icon hlisa din Regatul morților vii și din iaduri au primit Efigia lui Iisus Hristos și au fost strămutați în nou constituita lume astrală.

Spre deosebire de vechile iaduri sau de Regatul morților vii, lumea astrală este o lume luminoasă, în care defuncții păstrează identitatea și continuitatea conștiinței. Lumea astrală este, la rândul ei, împărțită în mai multe subpaliere cuantice, în funcție de calitatea defuncțiilor care le locuiesc.

Toate aceste evenimente s-au desfășurat de-a lungul celor trei zile scurse după moartea pe cruce a lui Iisus Hristos. La sfârșitul celei de-a treia zi, Duhul lui Iisus Hristos, în care coborâse în Iad și în Regatul morților vii, s-a unit cu trupul din mormânt. În acel moment, s-a produs cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor: **învierea trupească din morți a Fiului lui Dumnezeu**. În momentul învierii, a treia zi după moartea pe cruce, Iisus Hristos și-a format Trupul de Slavă Istoria creștinismului, ca Lucrare a lui Iisus Hristos în Trupul de Slavă, a început în acea zi numită a cincizecimii -Rusaliile -, în care Duhul Sfânt s-a pogorât asupra apostolilor. Acela a fost momentul crucial în care efectul jertfei pe cruce a Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, s-a manifestat, pentru prima oară, la nivel planetar.

Eliberarea celor din iaduri și din Regatul morților vii, precum și formarea lumii astrale, a influențat destinul ulterior al oamenilor întrupați. La scurt timp după învierea lui Iisus Hristos, oamenii icon hlisa au început să se întrupeze direct din recent constituita lume astrală.

Spre deosebire de toți oamenii care s-au întrupat până în acel moment, cei proveniți din lumea astrală n-au mai venit la întrupare de-a lungul razelor de creație, prin porțile numite stele. După cum a fost menționat, în toată istoria anterioară a cosmosului, oamenii s-au întrupat direct din iaduri și din haos, de-a lungul razelor de creație. În schimb, oamenii proveniți din lumea astrală s-au întrupat printr-o modalitate de manifestare denumită *apropiere imediată*. De atunci și până în ziua de astăzi, toți oamenii proveniți din lumea astrală se întrupează printr-o *apropiere imediată*.

În momentul întrupării unui om prin *apropierea imediată*, planurile cuantice astral, eteric și material se suprapun pentru câteva clipe, după care se formează un fel de culoar, ca o supapă (așa pare), prin care corpul duh pătrunde în trupul mamei. Locul prin care se realizează penetrarea planurilor cuantice este extrem de mic, iar durata deschiderii este de

câteva secunde.

Astăzi, există o controversă cu privire la modalitățile întrupării unei ființe în lumea materială: după unele concepții, oamenii provin din stele, iar după altele provin din lumea astrală (denumită în mod generic "lumea de dincolo"). Trebuie dat dreptate ambelor concepții: există, în continuare, oameni care vin din stele - pe calea cea veche, de-a lungul razelor de creație. De asemenea, există oameni care se întrupează direct din lumea astrală - care reprezintă calea cea nouă. Controversa cu privire la acest subiect provine din aplicarea unui mod de gândire total defectuos, care are tendința de a generaliza și de a schematiza totul.

În ziua de astăzi, prin porțile numite stele vin în continuare, de-a lungul razelor de creație, oameni din iaduri și din haos, pentru a se întrupa. Oamenii din această categorie sunt foarte mulți. Mai mult decât atât: sunt epoci, perioade sau ani în care, datorită energiilor pharismah întunecate emise de părinți în momentul concepției, vin la întrupare, din stele, de-a lungul razelor de creație, mai mulți oameni decât ar trebui, în detrimentul celor din astral.

Unii dintre cei care vin de-a lungul razelor de creație, nu s-au întrupat cam de mulțor în lumea materială: mulți se întrupează pentru prima oară după jertfa lui Iisus Hristos. În multe cazuri, acești oameni își îmbunătățesc comportamentul, astfel că, după moarte, nu se mai reîntorc în iaduri - în cele 12 iaduri care mai există -, ci pătrund, pentru prima oară, în lumea astrală.

Acesta este, de altfel, planul lui Iisus Hristos pentru oamenii din seminția icon hlisa. Oamenii din seminția icon hlisa care încă se află în haos și în iaduri trebuie să se întrupeze în lumea materială și să-și îmbunătățească comportamentul. Este o mare șansă pentru toți acești oameni să pătrundă după moarte în lumea astrală și să nu se reîntoarcă în iaduri sau în haos. Imediat după ce pătrund în lumea astrală, ei sunt luați în primire de oameni specializați - educatori sau învățători. Este un paradox al sorții faptul că o parte dintre învățătorii din lumea astrală sunt chiar victimele lor din existențele anterioare, când răul stăpânea pământul.

În lumea astrală nu există îngeri, ci doar oameni care îndeplinesc funcția de învățători pentru semenii lor - pentru frații lor. În lumea astrală, oamenii se învață unul pe altul, într-un circuit educativ grandios.

Din lumea astrală, oamenii icon hlisa se reîntrupează (reîncarnează) iarăși, după o perioadă variabilă de timp, în lumea materială, într-un circuit neîntrerupt, pentru a participa la educarea semenilor lor care se întrupează pentru prima oară din haos și din iaduri.

Oamenii ce provin din iaduri, trebuie așteptați în lumea materială de ființe omenești care au deja un stagiul de pregătire în lumea astrală. Aceștia din urmă vor deveni părinți sau educatori pentru cei proveniți din iad. În era creștină, evoluția oamenilor se produce în mod colectiv.

"Efectul" Lazăr

Oamenii din seminția icon hlisa au fost primii care trebuiau salvați. Ei duc, de fapt, greul în lumea materială. Au urmat, firește, oamenii din seminția sâmtemilor, care trebuiau preluați în integralitatea lor de către Iisus Hristos. Totuși, în cazul oamenilor din seminția sâmtemilor, procesul preluării a fost mult mai complicat. El se desfășoară și în ziua de astăzi și se va desfășura până la Sfârșitul timpului.

În cazul sâmtemilor, lucrurile sunt mai complicate datorită faptului că au o structură aurică diferită de cea a oamenilor din seminția icon hlisa. Sâmtemii sunt desemnați în Vechiul Testament prin expresia "fiii oamenilor".

După cum s-a menționat, sâmtemii, ca structură aurică, sunt formați din steaua sufletului, care îndeplinește rolul spiritului și din corpul sufletului, care este ca un corp duh nou. Corpul sufletului îndeplinește același rol pe care, la oamenii icon hlisa, îl îndeplinește corpul duh. La fel ca și oamenii icon hlisa, sâmtemii au corp eteric, corp emoțional, corp astral, corp mental etc.

După cum s-a remarcat, după moarte, oamenii icon hlisa sunt atrași în una din locațiile cu care sunt în sintonie, în funcție de faptele lor din lumea fizică: în iad, în haos, în lumea astrală etc. La sâmtemi, acest proces este blocat, datorită faptului că nu au acel "veșmânt" care este corpul duh - veșmânt care la oamenii icon hlisa este virusat de experiențele din ciclurile anterioare. Oamenii din seminția sâmtemilor au drept "veșmânt" doar corpul sufletului, cu care nu se poate

pătrunde în locațiile denumite iad, haos, Regatul morților vii, lumea astrală etc, datorită faptului că este format dintr-un alt tip de energie. În toate aceste locații transfizice nu pot pătrunde decât cei care au un corp duh. În consecință, oamenii din seminția sântemilor sunt incompatibili cu locațiile respective.

Firește, oamenii din seminția sântemilor nu mor definitiv - n-ar avea cum. Dar nici nu au unde să meargă după moarte. De aceea, după clipa morții, structura lor aurică suferă un proces de restructurare. La oamenii din seminția sântemilor, imediat după moarte, toate structurile aurice exterioare (corpul emoțional, corpul astral, corpul mental) sunt resorbite în suflet (mai precis în corpul sufletului), ca niște fumuri - până la UD punct, la fel ca la oamenii icon hlisa. Chiar și patternurile energetice (matricea energetică) ale corpului material sunt înmagazinate în corpul sufletului. Concomitent, sântemii intră într-o stare specifică, denumită *adormire*, în care dispare continuitatea conștientiei.

Pe măsură ce corpul fizic al sântemilor se descompune în pământ, corpul sufletului își pierde forma umanoidă și ^ condensează într-o sferă cu diametrul de aproximativ o jumătate de metru. Această sferă formată din energia corpului sufletului dăinuie la nesfârșit, în apropierea locului în care a fost înmormântat cadavrul. În interiorul ei pulsează, ca o lumină intermitentă, steluța sufletului. În sfera sufletului sunt înmagazinate toate informațiile - patternurile - cu privire la structura aurică a acelui om.

Prin jerfa Sa, Iisus Hristos a modificat din temelii destinul post-mortem al tuturor sântemilor. Fiind Stăpânul Timpului, Iisus Hristos nu a modificat doar destinul post-mortem al sântemilor care au trăit pe vremea Sa ori care s-au născut după aceea, ci și - iar aceasta este o mare taină a cosmosului - al celor care au trăit înaintea jertfei Sale. Ca Dumnezeu al celor vii, iar nu al celor morți, în momentul jertfei pe cruce, Iisus Hristos a pus Efigia Sa peste toți sântemii: trecuți, prezenți și viitori. Efigia Dumnezeului Celui Viu este Lumina și viața veșnică. Prin jertfa Sa, Iisus Hristos a infuzat viața veșnică celor ce sunt uniți cu El, ceea ce nu mai fost nimeni capabil să facă vreodată în cosmos.

Interesant de remarcat este și faptul că, deși a pătruns în cosmos pe la periferie (din exterior), prin acel loc denumit steaua magilor, Iisus Hristos a devenit Centrul Universului datorită jertfei pe cruce. În consecință, El a acționat, la nivelul lumii materiale, dinspre centru spre periferie (invers decât orice altă ființă). Devenind Centrul Universului, Iisus Hristos a infuzat din interior Viața și Lumina întregii creații.

Iisus Hristos a modificat din temelii destinul post-mortem al tuturor sântemilor, datorită faptului că, prin jertfa sa, s-a unit cu întreaga creație, deci și cu sântemii - mai exact spus, cu energia sufletească ce stă la baza alcătuirii corpului lor sufletesc (care face parte din creație). Iisus Hristos s-a unit cu sântemii din interior, nu din exterior.

Prin unirea cu întreaga creație, Iisus Hristos a impregnat cu energia Sa sufletească toate corpurile sufletești. Sântemilor din trecut, deja morți (care se aflau deja în starea de sfere sufletești), ale celor contemporani momentului crucificării și învierii și, prin aceștia, a urmașilor lor, devenind Părintele (Tatăl) tuturor. În toți sântemii, Iisus Hristos a pus Efigia sa, dăruindu-le viața veșnică. Toți sântemii defuncți și adormiți rămân astfel într-un fel de somn fără vise, în comuniune cu Marele Suflet al lui Iisus Hristos.

De când au apărut ca seminție, oamenii sântemi au urmat un destin cosmic atipic, diferit de cel al oamenilor icon hlisa. Despre oamenii din seminția sântemilor se poate spune că s-au născut o singură dată și că au murit o singură dată - că au avut o singură existență întrupată; din momentul morții, oamenii din seminția sântemilor au deveniți *adormiți*. Despre oamenii din seminția sântemilor vorbesc scrierile sacre creștine, atunci când afirmă că oamenii se nasc o singură dată și mor o singură dată; despre oamenii din această seminție, scrierile creștine afirmă că, după moarte, așteaptă Judecata de apoi, fiind aflați într-o stare de "adormire" și fără posibilitatea de a se mai întrupa.

Sântemii nu vor renaște așadar decât la Judecata de apoi, când va avea loc Sfârșitul timpului (veacurilor). Despre ei, scrierile creștine spun că așteaptă *învierea trupurilor și viața veșnică*. De aceea, se spune că sunt *adormiți întru Hristos*.

Ca o paranteză, se mai poate spune că, în ziua de astăzi, toți oamenii defuncți botezați în rit creștin sunt desemnați prin formula *adormiți întru Hristos* și sunt înmormântați prin aceleași ritualuri, sub crucea pe care stă scris INRI, datorită faptului că cei care-i înmormântează nu mai știu cine este din seminția sântemilor și cine este din cea icon hlisa. Și de fapt, nu mai prezintă nici o importanță.

Primul sântem înviat din istorie a fost Lazăr, iar cazul său special a prefigurat cele ce se vor petrece la Sfârșitul

timpului. Prin Lazăr, Iisus Hristos a introdus un nou mod de a fi în cosmos (un nou model ontologic). Învierea lui Lazăr nu trebuie raportată la instalarea unei stări de catalepsie sau de moarte clinică, cum este adesea explicat în ziua de astăzi. Lazăr nu a fost un om din seminția icon hlisa, ci un om din seminția sântemilor.

"Modelul Lazăr" prefigurează ceea ce se va petrece la Sfârșitul timpului, după Judecata de apoi, când, pe baza Patternurilor energetice ale trupului fizic și ale structurilor aurice exterioare - corpul eteric, corpul emoțional, corpul astral etc - înmagazinate în sfera sufletească a sântemilor, va avea loc *învierea trupurilor* (care nu are nimic de-a face cu reîncarnarea oamenilor icon hlisa, fiind vorba despre un fenomen total diferit; orice tentativă de asimilare a celor două fenomene este eronată). Acest fenomen constituie o mare taină a cosmosului spiritual.

Învierea trupurilor se va produce doar în cazul oamenilor din seminția sântemilor, nu și al oamenilor icon hlisa, care continuă propriul lor proces al palingeneziei (reîncarnării). Sântemii pot fi înviați datorită faptului că tot ce au reprezentat în existența lor unică din planul material este înmagazinat în interiorul sferei sufletești. Toate patternurile energetice pe care a fost constituit trupul material, inclusiv structurile aurice exterioare pe care le avea acel om în momentul morții vor fi remanifestate.

Procesul învierii unui trup de sântem se va deraia astfel: în prima etapă, din sfera sufletească condensată se va forma iarăși corpul sufletului în forma sa umanoidă. Apoi se vor forma, în sens invers, corpurile aurice exterioare, începând cu corpul mental, cu corpul astral și cu cel emoțional. Se va forma iarăși corpul eteric, care se va prezenta exact ca în existența terestră a acelui om. În cele din urmă, pe baza patternurilor energetice ale corpului eteric, se va forma corpul material. Precum pilitura de fier este atrasă de un magnet, particulele materiale ("țărâna") vor fi atrase de patternurile energetice ale corpul eteric pentru a constitui un nou corp fizic.

Totuși, noul trup fizic al sântemilor va fi constituit dintr-o materie diferită de cea de astăzi - dintr-o materie purificată, lipsită de păcat, așa cum a fost cândva, la începutul ciclului. Trupul resuscitat, format din acea materie, va lumina din interior - dinspre centru spre periferie: centrul, în acest caz, va fi Shainiah, chakra inimii. (42) Procesul se va produce la fel ca la oamenii din seminția icon hlisa.

Când anume va avea loc Sfârșitul timpului și Marea Judecată nu știe nimeni; o mică aluzie există totuși într-o - să-i zicem - cimilitură, enunțată cândva de inegalabilul Ion Creangă, în basmul Harap Alb: **"încălecând, pornește (pe drumul) spre împărăție, / Dumnezeu să ne ție, / Că Cuvântul din Poveste; înainte mult mai este"**.

tb» Redeschiderea porții alfa «^

După cum s-a menționat, poarta alfa, prin care pot pătrunde în cosmos spirite omenești pure (iconi) provenite din Lumea fără formă, s-a închis automat la începutul ciclului al patrulea, în momentul în care oamenii întrupați au început să emită energii pharismah întunecate.

Ca efect al jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos, poarta alfa s-a deschis iarăși, astfel că, din acel moment, au început să pătrundă noi spirite pure (iconi) provenite din Lumea fără formă. Deși, teoretic, poarta alfa s-a deschis imediat după învierea lui Iisus Hristos, procesul întrupării spiritelor pure a început să se intensifice abia în jurul anului 1900.

Cu spiritele pure, iconii, provenite din lumea fără formă, lucrurile sunt încă și mai complexe decât în cazul oamenilor icon hlisa din generațiile anterioare. De fapt, sunt chiar complicate. Iconii, spiritele pure, nu au cunoștință de ceea ce s-a petrecut de-a lungul istoriei dramatice și agitate a celor patru cicluri. Ele nu au nimic de-a face cu trecutul semenilor lor denumiți icon hlisa, pe care nu-l pot înțelege (de altfel, nici sântemii nu au nimic de-a face cu trecutul oamenilor icon hlisa). De asemenea, nu au nimic în comun cu răul, pe care nu-l înțeleg, după cum nu-i pot înțelege pe cei care-l manifestă.

După jerfa pe cruce a lui Iisus Hristos, spiritele pure provenite direct din Lumea fără formă, nu mai primesc corpuri duh, precum s-au petrecut lucrurile în cazul oamenilor icon hlisa din generațiile anterioare. Fiind spirite pure, iconii se întrupează direct în lumea materială, iar în momentul nașterii dobândesc corpuri sufletești (suflete). Pur și simplu, la naștere, aceste ființe se prezintă sub forma unor spirite pure, care iau în primire corpuri sufletești ce îndeplinesc același rol ca și corpul duh (oarecum asemănător ca în cazul sântemilor).

O altă caracteristică definitorie este aceea că, după întrupare, ființele omenești din această categorie aparte nu

dobândesc structuri aurice exterioare: corp emoțional, astral, mental etc. Nu au de ce să aibă ceea ce doar oamenii cu un trecut îndelungat pot avea. Să ne amintim doar că structurile aurice derivate - corpul astral, corpul emoțional și corpul mental - au apărut, pentru prima oară, în ciclul al treilea, în urma asocierii oamenilor cu ființele Lorehh eterice, cu ființele Lorehh

sexuale și cu ființele Dree. Neavând trecut, aceste ființe nu pot avea astfel de structuri aurice, nici măcar într-o formă incipientă (ca matrice).

Astfel de oameni lipsiți de corp emoțional, corp astral și corp mental sunt *altceva* decât oamenii din semințiile icon hlisa. Ca termen de comparație, oamenii despre care este vorba se aseamănă întrucâtva cu acei Primordiali ai Luminii, care nu s-au revoltat niciodată împotriva Ordinii cosmice.

Deocamdată, spiritele pure, provenite din Lumea fără formă, nu pot trăi prea mult în lumea materială. Majoritatea dintre ele mor înainte de a împlini câteva săptămâni de viață. Ceea ce, pentru toți ceilalți oameni icon hlisa, proveniți fie din iaduri, fie din astral, este extrem de avantajos.

Firește, această apreciere este surprinzătoare, chiar crudă. Explicată corespunzător, este însă logică. Oamenii nu sunt izolați. Toți oamenii formează un uriaș organism spiritual, cu miliarde și miliarde de celule. Dacă i-am pune la socoteală și pe ceilalți cetățeni ai cosmosului - îngerii și spiritele naturii - , atunci dimensiunile colosale ale acestui organism cosmic, creație a lui Dumnezeu Unicul, ar fi copleșitoare.

Ce se întâmplă totuși în cazul în care una dintre celulele acestui organism spiritual al cosmosului se îmbolnăvește ? Răspunsul este la îndemâna oricui: dacă nu este vindecată la timp, le îmbolnăvește pe celalalte.

Așa s-a întâmplat cu o parte din oamenii icon hlisa, din îngerii și din spiritele naturii, care, răzvrătindu-se, din luminoși au devenit întunecați, îmbolnăvindu-se unii pe alții. Pentru cei luminoși nu este nici o problemă: au rămas la fel, dar s-au disociat de cei răzvrătiți, pentru a nu fi, la rândul lor, contaminați. În schimb, cei întunecați - celulele bolnave, care s-au îmbolnăvit una de la alta -, s-au separat, formând un "regat" independent. Ultimul avatar, în spațiu și timp, al acestui regat independent este planul cuantic material, care este format chiar din emisiile energetice ale celor întunecați.

Ce se întâmplă însă în momentul în care, în cadrul acestui regat independent al întunericului și al organismului spiritual aferent format din oameni, îngerii și spiritele ale naturii care s-au răzvrătit, este infuzată o celulă luminoasă ? Răspunsul este iarăși la îndemâna oricui: acea celulă este expulzată cât mai rapid, pentru a nu-i vindeca (lumina sau ilumina) pe cei întunecați. Drept urmare, ori de câte ori a apărut un profet – sau chiar în cazul lui Iisus Hristos -, răspunsul imensului organism întunecat a fost prompt: eliminarea din regat. Cu profeții, cei întunecați au scos-o până la urmă la capăt, dar nu și cu Iisus Hristos.

Deși a venit pe la periferie, prin steaua magilor, Iisus Hristos a devenit Centrul universului. Ca Centru al universului și ca Stăpân al Timpului, Iisus Hristos exercită o atracție pentru toate ființele din cosmos. Ca Putere Supremă, Iisus Hristos îi atrage pe toți către Sine. Totuși, El exercită această atracție în mod moderat - nici prea rapid, dar nici prea lent.

Dacă atracția ar fi prea lentă, nu s-ar produce efectele scontate. Dacă atracția ar fi prea rapidă, atunci, într-un răstimp foarte scurt, doar câțiva oameni întrupați ar deveni capabili, în planul material, să atingă desăvârșirea, să se ilumineze (sau să se lumineze) și să se mântuiască. Acea minoritate de oameni luminați ar emite energii pharismah contrare celor emise de restul oamenilor, iar aceste energii ar fi extrem de puternice. Doar câțiva oameni întrupați în lumea materială, care ar emite în mod continuu energii pharismah luminoase, ar contrabalansa răul din lume.

În acest caz, s-ar bloca totul în planul cuantic material. Procesul ar fi întrucâtva identic cu cel desfășurat imediat după potop, când toate porțile de acces în planul cuantic material s-au blocat. După potop, oamenii care, pe atunci, se aflau în haos n-au mai fost capabili să se întrupeze. Datorită aceluia blocaj, a apărut semjntia sântemilor.

Tot astfel s-ar desfășura lucrurile și în cazul emiterii unor energii pharismah luminoase de către o minoritate. Totul s-ar bloca. Oamenii din astral nu s-ar mai putea întrupe în planul cuantic material, după cum nu s-ar mai putea întrupea nici

cei din haos sau din iaduri, ceea ce ar fi o imensă catastrofă. Toți oamenii decorporați ar rămâne într-un stătu quo perpetuu, în aceeași poziție existențială în care au fost surprinși.

Nici pentru oamenii din lumea materială lucrurile n-ar fi convenabile. Dimpotrivă. Prin puterea lor, oamenii (i)luminați din seminția iconilor ar atrage în mod instantaneu pe toți semenii relativ compatibili cu ei. Dacă am clasifica oamenii de la 1 la 100. pe o scală imaginară a desăvârșirii personale, am spune că numărul 1 corespunde unui om întrupat direct din iad sau din haos, iar numărul 100 corespunde (i)luminării, eliberării sau mântuirii. Dacă ar exista măcar 0,000001 % oameni care au atins, în planul cuantic material, gradația cu numărul 100, ei ar avea puterea să contrabalanseze răul produs de ceilalți (ar contrabalansa emisiile de energii pharismah negative, pri_n emiterea propriilor energii pharismah luminoase).

Oamenii cât de cât compatibili cu cei iluminați, care ar corespunde gradațiilor cuprinse între 70 și 90, nu ar depăși, nici ei, mai mult de 2-3% din populație - iar în acest caz suntem foarte darnici cu estimarea. Restul de 96-97% din populație, fie oameni icon hlisa, fie sântemi, ar rămâne în afara procesului.

Acea minoritate de maximum 3% de oameni ar fi salvată (mântuită), dar totul în jurul ei s-ar transforma într-un imens rug: totul în jur, mediu și ființe, s-ar aprinde instantaneu și ar arde într-o eternitate. În acest caz nefericit, toate celulele bolnave ar fi extirpate printr-un foc necruțător. Restul de 96-97% din populația de oameni întrupați ar rămâne captivă în materie și ar arde o dată cu aceasta. Nici spiritul, nici corpul duh nu au puterea de a ieși singure din materie, datorită faptului că sunt prizoniere într-o carapace mult mai densă: trupul fizic. Spiritul și corpul duh ar fi astfel condamnate să rămână prizoniere în carapacea formată din materie, resimțind chinurile veșnice.

Acesta este, de fapt, motivul pentru care trebuie evitată cu desăvârșire orice modificare, cât de mică, a echilibrului dintre lumină și întuneric din lumea materială, înainte de a se fi împlinit sorocul. Acesta este și motivul pentru care Dumnezeu nu s-a manifestat decât într-un mod limitat în lumea materială.

Se spune că, în momentul în care Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască a apărut în fața lui Moise, muntele Sinai era în flăcări (Textul veterotestamentar spune că *fumega*, iar acest aspect trebuie înțeles *ad litteram*, nu simbolic sau metaforic). Se spune că, în acele momente, contactul Augustei Prezențe a lui Dumnezeu - Slava lui Dumnezeu - cu planul cuantic material a fost atenuat de mai multe cercuri de îngeri ai Puterii, care aveau rolul de a absorbi Puterea generată de Slava lui Dumnezeu. Ei au înconjurat muntele, formând mai multe cercuri concentrice, pentru ca mediul să nu fie afectat de Augusta Sa Prezență. Dacă Dumnezeu, ca Plinătate, și-ar fi exercitat Atributele Sale Dumnezeiești direct în planul cuantic material, nu numai muntele Sinai ar fi fumegat, ci și întregul cosmos material, până la ultima stea de pe firmament.

Și în cazul lui Iisus Hristos s-a petrecut același fenomen, înainte de întrupare, Iisus Hristos și-a lăsat Veșmântul de Lumină în ceruri. Steaua magilor era doar o poartă, dar lumina ce radia, fiind vizibilă de pe pământ, era chiar Veșmântul de Lumină al lui Iisus Hristos (Slava Sa), lăsat în cer. Iisus Hristos este a doua Persoană a Sfintei Treimi - Iubirea nesfârșită -, iar Slava Sa este extrem de puternică. După înviere, Iisus Hristos și-a preluat iarăși Veșmântul de Lumină.

Actualmente, efectele pe care l-ar putea avea Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos asupra celulelor bolnave din cosmos (oameni, îngeri, spirite ale naturii din categoria celor întunecați) sunt atenuate tot de îngerii Puterii, care se îngrijesc ca nici un om să nu intre în contact auric, direct, cu El. Doar cei purificați se pot considera norocoși dacă pot sta la o distanță convenabilă, în fața Sa.

Acesta este de altfel și motivul pentru care Iisus Hristos nu și-a exercitat, încă de la început, Atributele Sale Dumnezeiești în lumea materială. Dacă le-ar fi exercitat chiar și într-o proporție foarte redusă, planul cuantic material și-ar fi încheiat existența printr-un foc nimicitor.

Acesta este și motivul pentru care una din întrebările fundamentale ale oamenilor nu și-a găsit un răspuns cât de cât convenabil: de ce Dumnezeu nu vine în lume să eradicheze, o dată pentru totdeauna, răul din lume ?

Un răspuns cât de cât comprehensibil ar fi următorul: dacă Dumnezeu în Plinătatea Sa ar veni, dintr-o dată, în cosmosul material, care este un regat al întunericului (materia este formată din emisiile cristalizate ale celor întunecați, de-a lungul razelor de creație), acesta s-ar aprinde de la sine.

Acest fenomen se va produce doar la Sfârșitul timpului, când efectele jerfei pe cruce vor fi încetate și se va face departajarea între cei buni *{cei aleși}*, care vor primi *veșminte noi* și cei răi, în urma Judecății (de apoi). Acesta este destinul final al materiei și al aspectului mineral al cosmosului. Toți cei întunecați care nu se vor fi salvat până în acel moment, vor

rămâne captivi în imperiul materiei, care va arde în mod Perpetuu.

Tocmai pentru a preântâmpina un asemenea fenomen, Iisus Hristos exercită, în mod continuu, o acțiune moderată, nici Prea puternică, dar nici prea slabă; doar astfel poate permite tuturor ființelor din cosmos să-L urmeze, El fiind ultima salvare și ultimul refugiu. Prin această acțiune de smulgere din captivitatea Celui rău a cât mai multor suflete, acel procent al aleșilor, care actualmente nu depășește 2-3 %, se va mări considerabil, până ce va ajunge la minimum 51 % din totalul populației din cosmos (procentul celor aleși va fi mult mai mare, dar abia de la limita de 51 % va începe să se schimbe radical peisajul acestei lumi).

Nu Iisus Hristos va aduce focul distrugător de la Sfârșitul timpului. Iisus Hristos nu poate aduce distrugerea, datorită faptului că El este Dumnezeu. El este continuitatea a toate și Iubirea nesfârșită. Incendiul de la Sfârșitul Timpului va fi doar un efect secundar al amplificării procentajului de lumină din cosmos. Creșterea procentajului de lumină nu se poate realiza decât prin intermediul oamenilor. Cei peste 51% din oameni deveniți "aleși" (luminoși; care vor primi veșminte noi), vor emite, cu de la ei putere, o lumină ce nu va mai putea fi suportată de structurile materiei, care este întuneric cristalizat.

Exemplul cel mai bun pentru a ilustra un astfel de fenomen se află în lumea materială. Dacă ținem un vreasc sub bătaia razelor Soarelui de amiază, nu se va întâmpla nimic. Cel mult, vreascul se va usca și mai mult. Când, însă, este folosită o lupă, care va focaliza lumina Soarelui, vreascul va fi incendiat extrem de rapid.

În cazul nostru, oamenii se vor comporta ca niște lupe. Cantitatea de lumină va fi atât de mare, încât întunericul nu o va putea suporta și nici cuprinde. Sau, după cum stă scris în Evanghelia după Ioan, *"Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a cuprins-o"*.

Când întunericul nu va mai suporta cantitatea imensă de lumină ce se va prăvăli din înalturi, se va aprinde și va arde în veșnicie. Și tot ce este făcut din întuneric va fi cuprins de vâlvătaiele aceluia foc straniu, care nu trebuie confundat cu focul material, care arde doar atâta timp cât este alimentat.

Acesta este motivul pentru care spiritele pure pătrunse prin poarta alfa, care se întrupează actualmente, nu trăiesc prea mult și nici nu este necesar să trăiască deocamdată în lumea materială. Dacă mai multe astfel de spirite ar rămâne în lumea materială, ar bloca întregul proces al mântuirii. Noi, toți, ceilalți oameni (pentru că toți suntem în aceeași barcă), am rămâne blocați pe unde am apuca: fie în iaduri, fie în astral, fie în planul cuantic material. Cel mai trist ar fi pentru cei care vor fi surprinși în planul cuantic material, care vor arde împreună cu acesta.

Acesta este, în sfârșit, motivul pentru care Primordialii Luminii, care s-au manifestat la începutul ciclului, refuză să se mai implice în planul cuantic material și așteaptă derularea procesului mântuirii sub conducerea atentă a lui Iisus Hristos. Dacă Primordialii Luminii s-ar fi amestecat cu oamenii întrupați, atunci ar fi format un pol al luminii foarte puternic, care ar fi contrabalansat întunericul, dar cu efecte nedorite. Rezultatul ar fi fost același.

Al cincilea element

Pentru ca procentul de aleși să crească dincolo de pragul de 51 %, fără a fi perturbat fragilul echilibru dintre lumină și întuneric din lumea materială, Iisus Hristos continuă să acționeze în Trupul de slavă, astfel ca toate efectele jertfei Sale să se producă în mod eficient. Voia Domnului este ca nici o ființă să nu rămână captivă în materie la Sfârșitul timpului.

Pentru îndeplinirea acestui scop, imediat după jertfa pe cruce, Iisus Hristos a chemat îngerii din ierarhia Fiilor Luminii (și, implicit, spiritele bune ale naturii - zaurdarii) în ajutorul oamenilor din lumea materială.

În toată perioada dominației răului, Fiii Luminii nu s-au manifestat direct în planul cuantic material, datorită faptului că oamenii întrupați nu au emis energii pharismah luminoase, care să-i atragă. Fiii Luminii nu s-au manifestat decât la începutul fiecărui ciclu al cosmosului, dar pe măsură ce oamenii au început să manifeste caracteristicile Celui rău, s-au retras din creație. Astfel, locul lor a fost luat de către Cei întunecați: Lorehh și Dree. Pe măsură ce Fiii Luminii s-au retras din creație, întunericul a luat locul luminii.

În toată perioada de expansiune a răului, Fiii Luminii n-au intervenit decât în momentul în care Ordinea cosmosului

a fost zguduită din temelii de acțiunile celor răi. În ciclul al Patrulea, Fiii Luminii au pătruns, pentru prima oară în planul cuantic material, în timpul potopului lui Noe, când au pus capăt acțiunii distructive a spiritelor naturii rebele de apă, după care s-a³u retras în ceruri

Mai târziu, prin activitatea intuitivilor de pe timpul lui Avraam și a lui Moise, Fiii Luminii au pătruns în lumea materială pînă la acele deschideri denumite porți, porticuri sau scări (Scara lui Iacob), fiind atrași de energiile pharismah luminoase. Dacă intuitivii nu ar fi emis acele energii pharismah luminoase, ființele îngerești din Ierarhia Fiilor Luminii nu ar fi pătruns în planul cuantic material.

La scurt timp după jertfa pe cruce, la porunca lui Iisus Hristos, activitatea Fiilor Luminii s-a intensificat atât de mult, încât se poate vorbi despre o adevărată ofensivă. După foarte mult timp, la nivelul planului cuantic material, Fiii Luminii -îngeri și spirite ale naturii - s-au manifestat concomitent atât ca energii, cât și ca ființe de formă umanoidă.

Ca ființe lipsite de formă umanoidă (ca energii), spiritele bune ale naturii sunt *sufllarea creației*, iar îngerii din ierarhia Fiilor Luminii sunt *sufllarea formei* - ei sunt cei care mențin forma a tot ce există. Împreună, spiritele bune ale naturii și îngerii din ierarhia Fiilor Luminii formează *sufllarea a toate* -elementul fundamental al creației. Din emisiile lor de energie s-au format cândva cele patru elemente: aerul, focul, apa și pământul.

Prin decizia lor de a se manifesta, potrivit liberului lor arbitru, în formă umanoidă pentru a-i ajuta pe frații lor care s-au rătăcit în hățișurile materiei și ale timpului, Fiii Luminii - îngeri și spirite ale naturii, care formează deopotrivă sufletul creației și sufletul formei: suflarea a toate - au devenit ceea ce poartă numele de *al cincilea element*.

Al cincilea element este așadar *sufllarea a toate*, manifestat într-o formă umanoidă. Ca suflare a toate, al cincilea element este atât originea, cât și rezultanta celor patru elemente derivate. Astfel, elementul fundamental a devenit al cincilea element, fără a înceta să fie ceea ce este. După cum se știe, al cincilea element a fost identificat de vechii filozofi greci cu *aitherul* (etherul), ceea ce, în fond, este perfect adevărat, cu atât mai mult cu cât ființele îngerești și spiritele naturii se manifestă, ca formă umanoidă, în trupuri eterice.

Abia prin jertfa lui Iisus Hristos, al cincilea element, suflarea a toate, și-a recăpătat locul de drept pe eșichierul cosmosului, devenind ceea ce a fost la începuturi: Coroana creației și Stăpânul elementelor Toate elementele derivate ascultă de poruncile sale.

De la jertfa lui Iisus Hristos, ființele îngerești din ierarhia fiilor Luminii s-au manifestat continuu în planul cuantic material, ca Duhuri ajutătoare (Duhuri slujitoare ale lui Dumnezeu), în sprijinul oamenilor. Prin oameni, ele au acționat în sprijinul fraților lor, care s-au răzvrătit: Lorehh și Dree.

Imediat după Jertfa pe cruce, Iisus Hristos a stabilit atribuții stricte pentru toți Fiii Luminii. Atribuțiile îngerilor și spiritelor naturii din ierarhia Fiilor Luminii pot fi raportate la cele două forme de manifestare ale lor: ca energii (suflarea creației și suflarea formei propriu-zise) și ca ființe ce îmbracă forme umanoide. În ambele forme de manifestare, ei ocrotesc oamenii, fie că aceștia se află în stare de somn, fie că se află în stare de veghe.

Prima măsură pe care a luat-o Iisus Hristos după înviere, a fost delegarea, pentru fiecare om în parte, a unor ființe îngerești ocrotitoare, pe care le putem denumi "de proximitate": îngeri păzitori și îngeri veghetori. (43)

Îngerii păzitori nu trebuie confundați cu cei veghetori, deși fac parte din aceeași Ierarhie a Fiilor Luminii. Îngerii păzitori sunt ceva mai înalți pe scara ierarhică decât îngerii veghetori. Îngerii păzitori acționează, în special, asupra unor aspecte ce țin de destin și de includerea oamenilor în ansamblul evenimentelor cotidiene. Fiecare om întrupat are trei îngeri păzitori și trei îngeri veghetori. În mod paralel, fiecare om are unul sau mai multe spirite bune ale naturii de care este legat energetic, în funcție de elementul său specific - de foc, de apă, de aer, de pământ etc.

Cei trei îngeri veghetori au în ocrotire principalele elemente ale structurii aurice. Astfel, există un înger veghetor al spiritului, un înger veghetor al corpului duh, un înger veghetor al corpului sufletului. Acești îngeri se manifestă atât ca energii, cât și ca ființe de formă umanoidă, în trupuri eterice. Atunci când acționează sub formă umanoidă, îngerii veghetori îndeplinesc și funcția de Păzitori ai pragului. (44) Dintre cei trei îngeri veghetori, doar doi se manifestă sub o formă umanoidă: cel de corp duh și cel de corp sufletesc. Îngerul veghetor de spirit nu se manifestă decât ca energie. El rămâne permanent în planul său cuantic.

O altă categorie de îngeri de proximitate delegați de către Iisus Hristos la începutul erei creștine pentru ocrotirea directă

oamenilor se află și îngerii pe care am putea să-i numim ai familiei. Aceste ființe ocrotesc facultativ, n funcție de împrejurări, pe toți membrii unei familii sau chiar ai unei linii genealogice. Ei sunt interesați de perpetuarea și propășirea familiei respective, de-a lungul timpului - chiar și de-a lungul mai multor generații.

îngerii ocrotitori ai familiei reacționează întotdeauna când echilibrul unei familii este afectat: în cazuri de criză financiară, socială sau chiar în cazul de infidelitate (infidelitatea, pentru îngeri, este un eveniment la fel de grav ca și un accident de circulație; orice infidelitate perturbă în mod sever echilibrul arie și destinul întregii familii, nu doar al celor implicați).

Pentru fiecare familie pot fi delegați unul, doi sau chiar mai mulți îngeri de acest fel, în funcție de numărul membrilor, în cazuri de forță majoră, ce implică destinul întregii familii - de exemplu, o boală sau decesul iminent al unui membru important - se adună, ca la o consfătuire, toate ființele îngerești responsabile, de la îngerii veghetori ai fiecăruia, la îngerii ocrotitori ai familiei. Uneori se pot aduna peste 20 de îngeri veghetori și ocrotitori. Conducătorul tuturor este un înger Maestru - un înger de un rang mult mai înalt, a cărui cunoaștere este foarte întinsă. Dacă nu reușesc să rezolve problemele, ei pot să facă apel fie la îngerii altor familii, fie la alți îngeri ai ierarhiei, care au competențe apropiate. Uneori - sau, mai degrabă, adeseori -, în situații de criză extremă, fac apel la Principatele ocrotitoare (îngerul Mihail, îngerul Gabriel, îngerul Rafael), la Iisus Hristos sau chiar la Dumnezeu Tatăl.

Firește, Fiii Luminii nu încalcă liberul arbitru al oamenilor, pe care îl respectă cu cea mai mare grijă. Liberul arbitru este sacru. Ei acționează în favoarea oamenilor, în prelungirea dorințelor lor, dar și în conformitate cu Ordinea cosmică. Dacă dorințele oamenilor nu sunt conforme cu Ordinea cosmică, Fiii Luminii nu se implică. Dacă oamenii le cer ajutorul, în mod explicit, cu voce tare, sprijinul lor este sporit. Ajutorul poate fi cerut de oameni atât în cadrul lăcașurilor de cult, cât și în afara acestora - mai ales în cazul unor situații limită.

Tot la începutul erei creștine, au fost stabilite anumite ceremonii pe care Fiii Luminii trebuie să le facă oamenilor întrupați în diferite etape sau conjuncturi ale existenței cotidiene: la naștere, la botez, la căsătorie, la deces. Toate aceste ceremonii au rolul de a bloca activitatea celor întunecați și de a proteja oamenii. La aceste ceremonii participă mai multe entități angelice, ce dețin diferite funcții în organigrama cosmică, în frunte cu principalii Principi Ocrotitori - îngerul Mihail, îngerul Gabriel, îngerul Rafael, îngerul Uriel, îngerul Morții. (44)

O altă atribuție primită de Fiii Luminii constă în protejarea teritoriilor de influențele celor întunecați și, implicit, în împiedicarea formării unor noi pseudoparadisuri artificiale la nivel material, precum în vremurile străvechi. De aceea, în ultimii 2000 de ani, nu a mai fost posibilă constituirea vreunui pseudoparadis formatat arie de către ființele Lorehh sau Dree.

îngerii care se ocupă de astfel de activități sunt denumiți îngeri Ocrotitori. De fapt, îngerii Ocrotitori au în jurisdicție aurică un teritoriu - o porțiune de teren. Îngerii Ocrotitori se ocupă, implicit, și de oamenii ce locuiesc în acel teritoriu - chiar și de cei aflați în tranzit. În funcție de mărimea teritoriului, există îngeri Ocrotitori care se ocupă de sate, de comune, de cartiere, de orașe și de porțiuni de teritoriu ceva mai mari. Îngerii ocrotitori sunt ierarhizați în funcție de calitatea solului (de proporția de lumină din sol) și de numărul de locuitori.

Toate aceste ființe îngerești desfășoară o activitate intensă pentru ocrotirea oamenilor, având permanent grijă să nu se modifice în mod radical, mai mult decât este necesar, echilibrul dintre lumină și întuneric. Prin activitatea lor extrem de complexă, activitatea Celui rău a fost mult diminuată, în comparație cu vremurile anterioare jertfei lui Iisus Hristos, când viața unui om ajunsese să nu mai aibă nici un fel de valoare.

Totuși, în cele din urmă, oamenii au ultimul cuvânt. Prin liberul arbitru, oamenii din lumea materială emit neconținut energii pharismah luminoase sau întunecate, astfel că pot îngreuna sau pot înlesni sprijinul acordat de îngerii din ierarhia Fiilor Luminii

Capitolul 8

SPRE ÎMPĂRĂȚIE, DUMNEZEU SĂ NE TIE.,

Ataltalia

Preparativele pentru îndeplinirea dezideratului suprem, mântuirea, au început imediat după crucificarea lui Iisus Hristos. Iar primul mare moment al acestui proces a fost martiriul Apostolului Ștefan.

Prin Apostolul Ștefan a fost deschis, pentru toți oamenii, un nou plan cuantic, inexistent anterior - denumit Planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos. Din acel moment, noul plan cuantic este deschis tuturor oamenilor întrupați, dar numai în timpul somnului. (45)

După cum a fost menționat, în momentul jertfei pe cruce, Iisus Hristos s-a unit cu întreaga creație. Prin jertfa Sa, Iisus Hristos a preluat sufletele tuturor ființelor omenești întrupate. Așa cum a preluat toți oamenii din seminția sâmtemilor, trecuți, prezenți și viitori, Iisus Hristos a preluat toți oamenii din seminția icon hlisa, pe care i-a însemnat cu Efigia Sa. Preluarea nu s-a produs însă la nivel de corp duh, ci la nivelul sufletului -al corpului sufletesc. Iisus Hristos a preluat oamenii întrupați, ca suflete, în interiorul Sufletului Său. Astfel, în mod incipient, sufletele oamenilor s-au unit cu Sufletul Cel Mare al lui Iisus Hristos.

Deschiderea unui nou plan cuantic, care este Planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos, a permis tuturor oamenilor o inițiere în timpul somnului. Această inițiere se produce doar când oamenii sunt întrupați în lumea materială și pătrund, în timpul somnului, în Planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos. Astfel, Iisus Hristos a devenit învățătorul personal al fiecărei ființe omenești întrupate.

Inițierea în timpul somnului, desfășurată direct de către Iisus Hristos în planul cuantic al Sufletului Său, este de mare importanță, în primul rând pentru toți acei oameni proveniți direct din haos și din iaduri, care se întrupează pentru prima oară în era creștină. Fiind educați în timpul somnului în planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos, acești oameni reușesc să evolueze, iar după moarte au șansa de a nu se mai întoarce de unde au venit, ci pătrund, pentru prima oară, în lumea astrală.

Fiecare întrupare este prețioasă, întrucât permite oamenilor să evolueze foarte mult. Chiar dacă oamenii au, adesea, senzația că în viața lor nu se petrece nimic deosebit, ei evoluează într-o singură existență mai mult decât ar fi iacut-o în zeci de întrupări desfășurate în epocile anterioare.

Toți oamenii care au pătruns, cel puțin o singură dată, în Planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos, formează Adunarea cea mare a tuturor oamenilor, devenind părțile din Ființa Sa cosmică. Adunarea cea mare a tuturor oamenilor prefigurează, deocamdată, doar în timpul somnului, comuniunea deplină a oamenilor cu Iisus Hristos: Hristos în oameni și oamenii în Hristos. (46)

Un alt efect important al jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos a constat în deschiderea împărăției lui Dumnezeu -împărăția cerurilor - și formarea Centrului hristic de putere. Deschiderea pentru oameni a împărăției cerurilor a avut loc în cele trei zile în care Iisus Hristos a stat în iaduri și în Regatul morților vii. Totuși, bazele împărăției cerurilor au fost puse chiar în timpul existenței Sale fizice.

Noul plan cuantic al împărăției cerurilor (care nu trebuie confundat cu lumea astrală) are ca bază de pornire planul cuantic eteric (lumea eterică), dar se întinde, ca prelungire cuantică, atât la nivelul infraeteric, cât și la nivelul planului cuantic material - dar nu la nivelul aspectului mineral al acestuia. Împărăția cerurilor este un plan cuantic distinct, format din materie fără păcat, care s-a inserat de-a lungul celor trei planuri cuantice - eteric, infraeteric și material -, fără însă a se confunda cu ele. Deși, ca prelungire cuantică, se poate spune că face parte și din planul cuantic material, împărăția cerurilor nu are nimic în comun cu aspectul său mineral. De aceea, este invizibil percepției obișnuite. Aspectul mineral este creația celor întunecați.

În acest plan cuantic nu pot pătrunde decât ființele omenești compatibile și îngerii din ierarhia Fiilor Luminii. Firește, nu au ce căuta acolo ființele luciferice, care s-ar Restructura imediat, după cum nu au ce căuta oamenii care -Manifestă răul.

Creatorul și Stăpânul (împăratul) acestui nou plan cuantic este Iisus Hristos. De aceea, noul plan cuantic a fost denumit împărăția lui Dumnezeu. În cosmosul Său, Dumnezeu a creat un plan cuantic distinct, după voia și plăcerea Sa, care reprezintă propria Sa împărăție, în care sunt respectate Legile Sale - Ordinea cosmică -, și în care sunt bineveniți doar cei pe

care El îi iubește. Acest nou plan cuantic este repetarea, pe un alt plan, a paradisului original, creat ex nihilo de către Dumnezeu.

Popularea noului plan cuantic al împărăției cerurilor a început imediat după învierea lui Iisus Hristos. Primii care au pătruns în noul plan cuantic au fost câțiva oameni scoși din iaduri și din Regatul morților vii de către Iisus Hristos. Ei au trecut de la întuneric la lumină. De asemenea, au existat câțiva foști Primordiali ai întunericului de cel mai înalt rang, care au ascultat de îndemnul lui Iisus Hristos: "întoarceți-vă de la a mai face răul și veți trăi".

Ulterior, au pătruns în acest plan cuantic din ce în ce mai mulți oameni icon hlica din primele trei generații. Primii oameni din generația a patra care au pătruns în împărăția cerurilor au fost Apostolii. Apoi au urmat martirii și sfinții creștini, care, de-a lungul existenței lor fizice, au făcut cunoscut Numele lui Iisus Hristos pe întregul pământ.

Oamenii primelor trei generații care au pătruns în împărăția cerurilor au format nucleul Centrului de putere al lui Iisus Hristos - Centrul hristic de putere. Numele acestui centru de putere este **Ataltalia**.

Inițial, atât noul plan cuantic, cât și Centrul de putere hristic au fost denumite prin același cuvânt: Ataltalia. Acum, cuvântul Ataltalia se folosește mai mult pentru Centrul de putere hristic. Cuvântul Ataltalia se folosește în lumea eterică.

Etimologia cuvântului Ataltalia este următoarea: **ahathal** înseamnă locuință; **tbahal** înseamnă lucru confecționat cu mână; **Iah** este unul din Numele lui Dumnezeu: **Iah** provine de la **Ioh-ah**, un alt nume al lui **Hauti**, Dumnezeu Tatăl. **Ioh-ah-Hauti** înseamnă: Eu Sunt Singurul Dumnezeu. În concluzie, Ataltalia s-ar traduce prin expresia: **Locuința pe care Eu Sunt, Unicul Dumnezeu, a construit-o cu mâinile Sale, pentru oameni**.

La scurt timp, după constituirea sa, Centrul de putere hristic a început să-și facă simțită influența în lumea materială. Dar, pentru a-și face simțită influența în lumea materială, Centrul de Putere al lui Iisus Hristos, Ataltalia, a avut nevoie de oameni întrupăți, care să-i manifeste caracteristicile.

Primii oamenii care au manifestat caracteristicile Ataltaliei în lumea materială au fost cei denumiți vilvi. (47) Vilvii au fost o parte din acei oameni salvați de Iisus Hristos din iaduri și din Regatul morților vii, în cele trei zile dintre moartea pe cruce și înviere. Ei au fost aleși încă de atunci de către Iisus Hristos prin atingere directă, ca fiind potențialii Săi reprezentanți în noul ev ce se prefigura. În întrupările anterioare jerfei lui Iisus Hristos, vilvii au fost oameni foarte puternici (majoritatea au fost inițiați în templele din vechime) care, datorită unor fapte săvârșite în lumea materială, au ajuns în iaduri și în Regatul morților vii. Ei au stat acolo o lungă perioadă de timp, până ce au fost eliberați de Iisus Hristos.

Imediat după eliberarea din iaduri, vilvii s-au strămutat în nou construita lume astrală, iar apoi sa-u întrupat în lumea materială. De fapt, vilvii au fost primii oameni proveniți direct din nou constituita lume astrală care s-au întrupat în lumea materială. Primii vilvi s-au întrupat în lumea materială la scurt timp după crucificarea lui Iisus Hristos. La maturitate, vilvii au continuat activitatea Apostolilor în lumea materială. Împreună cu Apostolii, vilvii au pus bazele noii civilizații creștine. Ulterior, vilvii au devenit martiri, mucenici, sfinți.

Vilvii au dobândit capacități ființiale destul de mari, astfel că aveau capacitatea de a face minuni, de a vindeca etc. Majoritatea au fost clarvăzători, având posibilitatea de a comunica cu Iisus Hristos, care se manifestă în Trupul de Slavă. Epoca de apogeu a vilvilor, care s-au întrupat în cicluri destul de scurte (cu o perioadă scurtă de viață în lumea astrală), s-a perpetuat până prin anul 500. Ultimii vilvi s-au întrupat în jurul anului 800, când epoca lor s-a încheiat. Ulterior, vilvii s-au întrupat ca oameni obișnuiți, fără a mai avea puteri excepționale.

După moartea trupească, desfășurată, cel mai adesea, în condiții dramatice, așa cum este cunoscut din istoria creștinismului, o parte din vilvi n-au mai trecut în lumea astrală, ci au fost primiți în nou constituita împărăție a cerurilor. Chiar în ultima secundă a existenței fizice, o parte din vilvi, dar și mulți alți misionari ai Cuvântului lui Dumnezeu, au fost primiți în împărăția cerurilor. La majoritatea celor primiți după moarte în împărăția cerurilor, trupul fizic a dobândit mirosuri minunate și nu s-a mai descompus. Oamenii pătruși în împărăția cerurilor nu mai revin în lumea materială. Pentru ei, reîncarnările în lumea materială au luat sfârșit.

Totuși, trebuie consemnat faptul că, în marea lor majoritate, vilvii au ales să meargă, după moarte, în lumea astrală. Dacă ar fi pătruns direct în împărăția cerurilor, n-ar mai fi avut ocazia de a se mai întrupa în lumea materială, unde

au fost deschizători de drumuri.

Nu numai o parte din vilvi a pătruns în împărăția cerurilor, ci și foarte mulți alți oameni drepti, fie monahi, fie laici. Drept consecință a pătrunderii a tot mai mulți oameni, noul plan cuantic s-a extins considerabil. Deși, inițial, nu a avut dimensiuni mai mari ca ale unui sat, împărăția cerurilor s-a extins în mod continuu.

Ca proiecție ia nivelul planului material, epicentrul noului plan cuantic este situat în apropierea vechiului Centru de putere al Luminii - undeva prin Podișul Transilvaniei. Actualmente, spațiul ocupat de noul plan cuantic formează un uriaș patruleter, fiind într-o continuă expansiune. El ocupă aproape întreaga Europă, din Franța până la munții Ural și din apropierea Polului Nord până dincolo de granițele Israelului și ale Orientul mijlociu, până în Etiopia.

Centrul hristic de putere are mai multe cercuri de putere, formate exclusiv din oameni. În mijloc se află Iisus Hristos, care se manifestă în Trupul de slavă. Primul cerc este format din oamenii primelor două generații. Al doilea cerc este format din oamenii generației a treia. Al treilea cerc este format din oamenii celei de-a patra generații.

În afara celor trei cercuri ale Centrului hristic de putere, mai există un centru de putere secundar, care ține tot de Ataltalia: Centrul de Putere al Fecioarei Mana - Centrul de putere marianic.

Deși face parte din Ataltalia, Centrul de putere al Fecioarei Mana se manifestă întrucâtva autonom. Și în Centrul de putere al Fecioarei Măria se află oameni din toate cele patru generații. Punctul de plecare al Centrului de Putere al Fecioarei Măria se află undeva în apropierea Muntelui Athos din Grecia.

Fecioara Măria este Maica trupului de carne a lui Iisus Hristos. Ea l-a născut pe Iisus Hristos printr-o imaculată concepțiune, moment în care Duhul Sfânt a coborât asupra ei- pupă moartea trupească, Fecioara Măria a devenit receptacolul manifestării permanente a Duhului Sfânt.

În urma simbiozei între structura ei aurică și Duhul Sfânt, jumă momentul morții sale fizice, Fecioara Măria și-a foraiat un Trup de Slavă. Permanent, Trupul de Slavă al Fecioarei Mana este intersectat de fire subțiri de lumină roșiatică, ca niște limbi de foc, ale Duhului Sfânt.

Activitatea Centrului de putere marianic este complementară activității centrului de putere al Ataltaliei. La nivelul unui teritoriu sau la nivel planetar, Centrul hristic de putere al Ataltaliei acționează întotdeauna primul. Când bătălia este câștigată, așa cum a fost în cazul țărilor creștinate până în acest moment, încetează activitatea principală a Centrului hristic de putere și începe activitatea Centrului de putere marianic, care consolidează și perpetuează ceea ce a fost cucerit.

Duhul St ani este couuauaiea a ioaic, iar activitatea nevăzută a Fecioarei Mana în Trupul de Slavă, care este impregant de Duhul Sfânt, este orientată în același scop: perpetuarea moștenirii lui Iisus Hristos. Acțiunea Fecioarei Măria este foarte blândă.

Ca o paranteză, se poate spune că toate țările creștine din lume se află sub influența și protecția blândă, dai fermă, a Fecioarei Măria. Este de remarcat și faptul că, din punct de vedere statistic, în toate țările creștine - indiferent de ce rit -, se produc mai puține catastrofe decât în restul lumii. Chiar atunci când se produc catastrofe, pagubele și, mai ales, pierderile de vieți omenești, nu sunt atât de mari precum în celelalte zone.

Există întotdeauna un dezechilibru vădit, care adeseori nici nu este remarcat de "analști", între amploarea catastrofei și numărul de vieți omenești pierdute. De exemplu, se poate întâmpla ca o imensă explozie produsă la o instalație industrială să nu producă mai mult de două-trei victime, în condițiile în care, după amploarea dezastrului, ar fi trebuit să moară câteva mii. Anual, mii și mii de oameni botezați în rit creștin sunt salvați din catastrofe de toate felurile (inclusiv din accidente de circulație), fără măcar a bănuie că forțe acționează în favoarea 'or. În alte condiții, astfel de catastrofe ar fi produs victime și pierderi materiale imense.

Prin intermediul celor două Centre de putere complementare ce formează Ataltalia, s-a realizat un echilibru planetar după principiul *thent thint* - echilibrul putere mare putere mică.

Iisus Hristos este, desigur, Puterea mare. De fapt, U_{SU} Hristos este Puterea Supremă și Polul Suprem al cosmosului. Ca Putere Supremă, Iisus Hristos îi atrage pe toți către Sine, dar acțiunea sa este, în mod necesar, așa cum s-a spus, moderată-nici prea rapidă, nici prea lentă, în funcție de principalele caracteristici ale oamenilor întrupați.

Pentru a acționa în mod eficient, Iisus Hristos are nevoie de relee de transmisie, iar aceste relee sunt oamenii din Centrul de Putere ai Ataltaiei. Tot astfel, în iumea materiala, vilvn și continuatorii lor au fost relee de legătură între Puterea Supremă și oamenii întrupați, fiecare pe scara pe care se află.

Rolul Centrului hristic de putere este decisiv în procesul mântuirii tuturor oamenilor. Pentru a înțelege adevărata importanță a acestui centru, trebuie să ne servim de o comparație. Să luam, așadar, ca termen de comparație aceeași scală a desăvârșirii omenești, cu gradații de la 1 la 100. Oamenii pot fi catalogați pe această scală, în funcție de modul în care respectă Ordinea cosmosului. La capătul scalei, în dreptul gradației cu numărul 100, ar trebui să se afle Iisus Hristos, Marele Model. Firește, Iisus Hristos este Dumnezeu și nu are cum să intre în această clasificare, dar El reprezintă un model de **urmat**. Doar ca model de urmat și ca reper absolut, Iisus Hristos poate corespunde gradației supreme.

Urmează oamenii primelor două generații (Primordialii), care constituie nucleul Ataltalei. Ei corespund, să spunem, gradațiilor cuprinse între 99 și 90. Apoi, în ordine, urmează oamenii generațiilor a treia și a patra, care corespund gradațiilor cuprinse între 89 și 80. Undeva sub nivelul 50 intră cei care, în timpul existenței fizice, au practicat metode de autoîmbunătățire creștină - de exemplu monahii isihăști -, iar sub nivelul 20 intră oamenii care, în existența materială, au fost drepti. Cei mai slabi oameni din Ataltalia, care fac parte din al treilea cerc al puterii, au nivelul 1. Ei reprezintă relee de transmisie între oamenii întrupați și Iisus Hristos.

Oamenii cu nivelul 1 sunt apropiați, ca vibrație sufletească, de mulți oameni întrupați în lumea fizică. între acești oameni din Ataltalia și oamenii întrupați care au o vibrație sufletească apropiată sau compatibilă, se stabilește o relație de rezonanță, dar și o relație de echilibrare după principiul putere mare - putere mică. Același lucru se poate spune și despre sfinți, care reprezintă relee de transmisie între Iisus Hristos și oamenii din lumea materială compatibili cu ei.

Și oamenii din lumea materială pot fi clasificați după o scală a desăvârșirii, dar această scală este diferită de cea a oamenilor din Ataltalia. Dacă am folosi aceeași numerotare de la 1 la 100, putem conveni că oamenii cei mai puri din lumea materială au gradația 100. Oamenii întrupați cu gradația 100 devin astfel capi de serie.

Astfel, se stabilește un punct de incidență între gradația 1 a oamenilor din Ataltalia și gradația 100 a oamenilor întrupați în lumea materială. între ei se realizează o relație de compatibilitate, de echilibrare și de sintonie.

La rândul său, oamenii întrupați capi de serie sunt în relație cu alți oameni, relativ compatibili cu ei din punct de vedere aunc, astfel că circuitul de echilibrare este continuat și în lumea materială. Astfel, circuitul care pornește din Iisus Hristos, trece prin oamenii cu nivelul numărul 1 (sau prin sfinți) din Ataltalia, prin oamenii întrupați cu gradația 100, pentru a se închide în toți ceilalți oameni relativ compatibili din lumea materială. Nu mai jos însă de nivelul 60 al scalei oamenilor din lumea materială - ceea ce este totuși un câștig extrem de important.

După moarte, oamenii care, la un moment dat, au fost cap de serie, ajung în Ataltalia. Dobândind o calitate sufletească foarte înaltă, ei nu nu mai corespund lumii astrale (nu mai sunt compatibili cu lumea astrală, care este tranzitorie; când nu va mai fi nevoie de ea, lumea astrală va dispărea), astfel că sunt atrași, instantaneu, în Ataltalia. Ajungând acolo, ei dobândesc, în mod necesar, gradația cu numărul 1, devenind, la rândul lor, relee de legătură între Puterea supremă și ceilalți oameni întrupați. Acest proces s-a desfășurat cu toți oamenii care actualmente se află în Ataltalia Toți au fost, cândva, numărul 100 în lumea materială și numărul 1 în Ataltalia.

în momentul în care pătrunde un om în Ataltalia, planul cuantic al acesteia se extinde. La fel ca atunci când un om vine într-un cartier și își construiește o locuință - un spațiu vital, potrivit rangului, puterii și tăriei sale -, aceasta se extinde. Cu cât pătrund mai mulți oameni în Ataltalia, cu atât planul cuantic respectiv se extinde.

Dacă, în chiar acest moment al istoriei cosmosului, ar surveni Sfârșitul timpului, atunci toți oamenii întrupați care au atins măcar nivelul 60 al scalei, ar fi salvați - ei vor deveni cei aleși, care vor primi veșminte noi - și vor pătrunde automat în împărăția cerurilor.

Este greu de estimat ce procent ar forma oamenii care pot fi incluși în această categorie, dar oricum depășesc cu mult procentul de 2-3%, care ar fi existat fără jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos. Probabil că, actualmente, categoria celor aleși ar forma un procent de aproximativ 30% din totalul oamenilor de pe glob, iar acest procent este în continuă creștere.

La Sfârșitul timpului, cu oamenii care vor intra în categoria "aleșilor" se va produce un fenomen aproape

neverosimil: vor dispărea instantaneu din planul cuantic material. Cei aflați lângă ei vor observa cu stupoare cum vor dispărea fizic, fără a înțelege ce se petrece.

Aleșii vor fi absorbiți în împărăția cerurilor; vor schimba planurile cuantice instantaneu, datorită fenomenului de echilibrare (putere mare-putere mică) și de sintonie. Trupul lor va fi transfigurat, iar structura lor aurică va fi purificată în urma fluxului de energie ce se va stabili între Iisus Hristos, ca Putere Supremă, oamenii din Ataltalia care corespund gradației numărul 1 și oamenii întrupați, cap de serie.

Cine va crede în Iisus Hristos va fi mântuit, tocmai datorită fluxului de energie ce se va stabili, prin inimă (de la inimă la inimă), între ei și Iisus Hristos. Elementul care-i va conecta pe oameni la Ființa lui Iisus Hristos și, implicit, la prezentul continuu, este chiar credința.

Cei care vor crede, chiar atunci, la Sfârșitul timpului, în ultima secundă înainte de Judecată, indiferent ce au făcut până în acel moment, vor fi, la rândul lor mântuiți (salvați sau eliberați, nu contează terminologia). Baza mântuirii este credința.

A» Transformarea sferei «^

Extinderea împărăției lui Dumnezeu nu se poate produce decât pe fundalul emancipării aurice și spirituale a oamenilor din planul material. Fără evoluția aurică și spirituală a tuturor ființelor omenești - indiferent de generație sau de seminție procesul mântuirii nu se poate produce, iar împărăția cerurilor ar fi un deziderat imposibil de atins.

De aceea, un alt efect deosebit de important al jerfei pe cruce a lui Iisus Hristos a constat în modificarea configurației aurice a oamenilor care s-au întrupat după moartea și învierea Sa, petrecute în anul 33 al erei creștine, concomitent cu sădirea unor potențialități ce fac posibilă mântuirea.

După cum a fost menționat, la scurt timp după formarea planului cuantic material în ciclul al treilea, contactul aurie al oamenilor întrupați cu ființele Lorehh și Dree a generat, pe de-o parte, formarea unor pseudoparadisun aurice, iar de cealaltă parte a generat apariția unor structuri aurice noi, care s-au adăugat celor fundamentale (la oamenii icon hlisa, structurile aurice fundamentale sunt: spiritul, corpul duh, corpul sufletului și corpul eteric). Noile structuri aurice au fost, în ordinea apariției, următoarele: corpul astral, corpul emoțional și corpul mental. Cele trei structuri au forme ovoidale. Actualmente, ele înconjoară trupul până la o distanță de aproximativ 80 de centimetri, motiv pentru care pot fi denumite structuri aurice exterioare.

Procesul apariției structurilor aurice exterioare a fost următorul. Imediat după formarea primelor pseudoparadisuri, în urma contactului aurie cu ființele Lorehh și Dree, la oameni s-a format un protocorp aurie originar (un protocorp astral). Protocorpul originar s-a format în momentul în care oamenii au avut primele dorințe. De-a lungul timpului, protocorpul astral a suferit mai multe metamorfoze până ce a ajuns în forma actuală. Ulterior, din protocorpul aurie originar s-au desprins succesiv alte două structuri aurice. În momentul în care oamenii din lumea materială au avut primele emoții, s-a format corpul emoțional, iar atunci când oamenii au început să aibă gânduri concrete, cu suport în existența fizică, s-a format corpul mental inferior.

Structurile aurice exterioare se aseamănă cu niște planete care s-au desprins dintr-o nebuloasă originară. Nebuloasa este protocorpul aurie originar, care, mai târziu, a devenit corpul astral. Prima planetă este corpul emoțional, iar a doua planetă este corpul mental inferior.

Ceea ce s-a desfășurat la nivelul structurii aurice a oamenilor, s-a desfășurat și la nivelul macrocosmosului. Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus; ceea ce s-a petrecut la nivel macrocosmic, s-a petrecut și la nivel microcosmic (aurie). Straturile aurei pot fi denumite *ceruri mici*, în timp ce spațiul sideral ce conține corpurile cerești poate fi denumit, la plural, prin expresia *cerurile mari*. Așa cum, la nivelul cerurilor mici, s-au format structurile aurice exterioare, tot astfel s-au format planetele sistemului solar.

Totuși, prin formarea celor trei structuri aurice exterioare, ființa aurică a omului nu este completă. Evoluția ființei omenești și emanciparea aurică presupun formarea a încă două structuri aurice: corpul mental superior și corpul spiritual.

Apariția și formarea corpului mental superior ar fi trebuit să reprezinte o etapă extrem de importantă în evoluția

oamenilor, dar procesul a fost deturnat, datorită comuniunii aurice a oamenilor cu Cei întunecați: Lorehh și Dree.

Din cauza acestei comuniuni nefaste, la marea majoritate a oamenilor, corpul mental superior nu s-a format direct din nebuloasa primordială - corpul astral incipient -, cum ar fi fost firesc, ci din corpul mental inferior, care reprezintă doar o planetă. La marea majoritate a oamenilor, corpul mental superior este doar o porțiune desprinsă din corpul mental inferior, care s-a constituit ca un satelit al acestuia. Același lucru se poate spune și despre corpul spiritual, care s-a format tot din corpul mental inferior.

Formarea corpului mental superior și, apoi, a corpului spiritual ca sateliți ai corpului mental inferior, a generat o nouă înțelegere a lumii. Actualmente, această înțelegere a lumii este, invariabil, limitată, datorită faptului că și corpul mental superior și corpul spiritual s-au format direct din corpul mental inferior. Este ca și cum omul, după ce a privit mai mult în jos, spre lumea fizică, prin mentalul inferior, și-a ridicat capul pentru a privi cerul, prin mentalul superior și prin cel spiritual. Totuși, cerul privit prin mentalul superior și prin cel spiritual seamănă izbitor de mult cu pământul privit prin mentalul inferior. Cerul apare ca un fel de pământ răsturnat.

După jerfa pe cruce a lui Iisus Hristos, s-a produs o modificare importantă la nivelul structurii aurice a omului. Această importantă modificare aurică presupune formarea corpului mental superior și a corpului spiritual direct din corpul astral original (nebuloasa originală), iar nu din corpul mental inferior (o simplă planetă). Prin formarea corpului mental superior și a celui spiritual direct din corpul astral, oamenii pot privi altcumva cerul. Doar în acest mod, cerul nu mai pare un fel de pământ răsturnat.

Impulsul formării corpului mental superior și a corpului spiritual direct din nebuloasa originală, care este corpul astral, sar nu dm corpul mental inferior, a fost declanșat de jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos. Prima ființă omenească la care s-a produs această transformare - deosebit de importantă -, a fost Fecioara Mana. Transformarea aurică a Fecioarei Măria s-a desfășurat în trei etape distincte, în urma evenimentelor desfășurate în lumea materială. (56)

Prima etapă a acestei transformări aurice s-a produs chiar în ziua crucificării - în ziua ce mai lungă a umanității - când Fecioara Măria și-a văzut fiul crucificat. în prima instanță, datorită natuni corpului astral de atunci, Fecioara Mana nu i-a iertat pe cei care l-au crucificat pe Fiul lui Dumnezeu.

Vechiul corp astral (ca efect al comuniunii aurice a oamenilor cu ființele întunecate) avea, la toți oamenii de atunci, o natură energetică extrem de virusată, astfel că sentimentul de iertare nu era cunoscut. Corpul astral de tip vechi nu putea genera decât sentimentul de ură și, eventual, de răzbunare, iar principiul de bază al oamenilor acelei epoci era cel sintetizat de fariseii evrei: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. în consecință, la fel ca orice om din acea vreme, Fecioara Măria nu i-a iertat pe cei care l-au crucificat pe Iisus Hristos.

în timp de stătea în fața Sfintei Cruci și își privea, cu o durere profundă, fiul răstignit, Fecioara Măria a avut un cutremur sufletesc, un spasm interior, ce i-a zguduit întreaga ființă interioară. Dincolo de durerea profundă și de copleșitoarea îndurerare pe care le-a resimțit, Fecioara Măria a avut tăria să-i ierte, din iubire, pe cei care l-au răstignit pe Iisus Hristos. Astfel, chiar în acele fracțiuni de secundă, corpul ei astral a fost zguduit din temelii - într-un fel, s-ar putea spune că a explodat.

în fracțiunea de secundă în care, datorită bunătății ei, a avut acel gând de iertare (care a avut la bază o energie phansmah luminoasă), vechiul corp astral al Fecioarei Măria a explodat. Simultan, s-a format un nou corp astral, care este bazat chiar pe acel gemene al iertării din iubire. într-un fel, se poate spune că vechiul corp astral al Fecioarei Măria s-a modificat radical - s-a străluminat -, iar în alt fel se poate spune că s-a format un nou corp astral. Procesul a fost mult prea subtil pentru a fi apreciat în mod comprehensibil, astfel că ambele variante sunt corecte în cadrul aceluiași sistem de referință.

O perioadă de timp, Fecioara Mana a viețuit cu noul tip de corp astral, simțind că s-a petrecut ceva fundamental în fimța sa. Nu mai resimțea decât o copleșitoare durere, dar și un sentiment de iertare pentru toți cei care contribuiseră la răstignirea fiului ei.

A doua etapă a avut loc în clipa în care Fecioara Măria l-a văzut pe Iisus Hristos înviat. în acea secundă s-a produs al doilea cutremur în ființa sa interioară, cu repercusiuni la nivelul structurii sale aurice. Văzându-l pe Fiul iui Dumnezeu înviat, în ființa interioară a Fecioarei Măria s-a născut speranța. Nașterea speranței a generat formarea primului sateiit al

noului corp astral, și anume corpul mental superior.

Dacă un clarvăzător ar fi urmărit modificările aurice ale Fecioarei Măria din acele zile, ar fi remarcat o schimbare uluitoare: vechiul corp astral, în interiorul căruia se manifestau energii involburate de culori relativ întunecate, dispăruse, iar în locul său a apărut un nou corp astral, de o minunată culoare trandafirie. Această primă etapă a transformării s-a produs imediat după crucificare. În a doua etapă, produsă în secunda în care l-a văzut pe Iisus Hristos înviat, din corpul ei astral de culoare trandafirie s-a format un fel de satelit: corpul mental superior, care se prezenta ca o peliculă ce învăluia nou constituitul corp astral, precum "efectul corona" ce se produce în cazul unei eclipse de Soare.

A treia etapă s-a produs ceva mai târziu, în acea zi de Rusalii, când Duhul Sfânt a coborât asupra Fecioarei Măria și asupra celor care, în acele momente, erau cu ea: Apostolii. În acea perioadă, Apostolii nu aveau format noul tip de corp astral, astfel că, la ei, efectele coborârii Duhului Sfânt au fost de o altă natură.

În cazul Fecioarei Măria, efectele coborârii Duhului Sfânt în acea zi crucială de Rusalii au fost remarcabile: din noul ei corp astral, s-a mai desprins un satelit: corpul spiritual, care se prezenta ca o peliculă argintie ce învăluia corpul mental superior. Prin corpul spiritual s-a format la Fecioara Măria adevărata credință.

Acesta a fost, de altfel, momentul apariției credinței adevărate - dreapta credință -, care nu poate fi obținută decât în urma formării corpului spiritual. Corpul spiritual nu se poate forma decât dacă noul tip de corp astral este străluminat de activitatea Duhului Sfânt. Dreapta credință a înlocuit-o pe cea veche - acea credință pe care Primordialii întunericului au vrut să o inoculeze oamenilor, prin intermediul mentalului inferior.

Aici se cuvine un scurt comentariu: se poate spune că știința actuală încă are la bază activitatea mentalului inferior de tip vechi, în timp ce concepția creștină are la bază activitatea corpului mental superior și a celui spiritual de tip nou (formate direct din noul tip de corp astral). Nici un om întrupat nu poate înțelege creștinismul dacă nu are corpul mental superior și corpul spiritual formate din noul tip de corp astral. De aceea, există astăzi atâtea exegeze și comentarii abracadabrante cu privire la elementele fundamentale ale creștinismului - în special, comentarii de felul celor sintetizate în cartea unui autor american "la modă", Codul lui Da Vinci. Astfel de comentarii sunt realizate de persoane cu o structură aurică de tip vechi, care nu pot pricepe nimic din creștinism, datorită limitărilor inerente, iar nu din rea intenție. Nu pot mai mult. La așa nivel de vibrație, așa "capodoperă".

Acesta a fost procesul prin care, prin intermediul Fecioarei Măria, s-au format cele trei noi structuri aurice -corpul astral de tip nou, corpul mental superior și corpul spiritual. La temelia formării lor au stat cele trei trăiri importante, generate de trei evenimente cruciale, desfășurate la începutul erei creștine. Cele trei trăiri au fost Iertarea, Speranța și Credința. Toate au la bază Iubirea, iar cele trei momente decisive au fost crucificarea, învierea și pogorârea Duhului Sfânt (care este continuitatea a toate).

Astfel, Fecioara Mana a devenit Noua Evă - Noua Maică a tuturor oamenilor, Maica Divină. Prin **transformarea** ființei sale interioare, Fecioara Măria a creat un nou pattern (o nouă matrice) a structurii aurice, ale cărei caracteristici s-au transmis la toți oamenii care s-au născut în lumea materială după acele evenimente cruciale.

Firește, astfel de evenimente nu au cum să figureze în vreo carte de istorie. De altfel, cărțile de istorie nici măcar nu vorbesc despre învierea Mântuitorului. Unele nici măcar nu-l amintesc ca personalitate istorică. Dar, datorită acestor evenimente cruciale desfășurate acum aproape 2000 de ani, toți oamenii care s-au întrupat în lumea materială au beneficiat de posibilitatea formării unor noi structuri aurice, singurele care permit mântuirea.

Prin apariția noii configurații, cu timpul, rolul structurilor aurice formate în vechime (prin contactul oamenilor cu ființele Lorehh și Dree), și anume corpul astral cel vechi, corpul emoțional și corpul mental inferior vor înceta să mai existe. Locul lor va fi luat de noile structuri aurice, fără de care procesul mântuirii nu ar fi posibil.

Tot în ziua cincizecimii, Rusaliile, ca efect direct al acțiunii Duhului Sfânt, a apărut o nouă structură aurică, ca rezultat direct al jerei lui Iisus Hristos. Această nouă structură aurică este corpul haric al plaselor mesianice. În ziua cincizecimii, corpul haric al plasele mesianice a apărut doar la Apostoli, dar ulterior, după principiul transmiterii luminii, s-a manifestat la toți oamenii, fără nici o excepție.

Corpul haric al plaselor mesianice apare instantaneu, la toți oamenii care rostesc cu voce tare Numele lui Iisus Hristos -cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ și cel mai puternic *cuvânt de putere* din cosmos.

Corpul haric al plaselor mesianice are forma unei plase foarte fine, de culoare aurie, ce învăluie structura aurică a

oamenilor. HI apare și persistă doar în momentul rostirii Numelui lui Iisus Hristos. Cu cât un om rostește mai des, cu voce tare, de-a lungul vieții, Numele lui Iisus Hristos, cu atât plasele mesianice persistă mai mult.

Este important de remarcat faptul că plasele mesianice apar doar în cazul *rostirii cu voce tare* a Numelui lui Iisus Hristos, dar nu apar în cazul rostirii în gând. Acest fapt are o explicație logică. În momentul rostirii cu voce tare a unui cuvânt intră în funcțiune sufletul - mai precis, steluța sufletului, care se află la nivelul laringelui. Rostirea cu voce tare a unui cuvânt este echivalentă cu rostirea direct de către sufletul omului, prin intermediul organului fizic al gurii, a cuvântului în cauză. În cazul rostirii în gând a unui cuvânt nu intră în funcțiune decât corpul mental inferior. Prin puterea lui Iisus Hristos, atunci când este rostit cu voce tare, Numele Său reverberează direct asupra sufletului omului respectiv, astfel că influența este directă.

Rolul plaselor mesianice este extrem de important în existența cotidiană: el protejează oamenii (atât corpurile aurice interioare, cât și cele exterioare) de orice influență nefastă, provenită fie din cer, fie de pe pământ. Totodată, blochează influențele și tendințele karmice, permițând oamenilor să se poată manifesta plenar și armonios de-a lungul vieții. Corpul haric al plaselor mesianice nu afectează liberul arbitru al oamenilor, rolul său fiind decisiv în complicata ecuație a mântuirii.

Un alt efect important al ierfei pe cruce a lui Iisus Hristos a fost sădirea impulsului formării ulterioare a chakrei inimii, denumită Shainiah, la toți oamenii. Deși impulsul a fost sădit chiar în momentul jertfei pe cruce, formarea primelor rudimente aurice ale chakrei inimii la majoritatea oamenilor a avut loc după anul 1600.

Când se va forma definitiv, chakra inimii va avea opt petale și o tijă interioară, formată din lumină. Actualmente, la marea majoritate a oamenilor s-au format doar între 4 și 6 petale. Doar unii monahi creștini au toate cele opt petale dezvoltate, dar chiar și la aceștia, activitatea chakrei este într-un stadiu incipient. Cândva, în viitor (dar nu într-un viitor foarte îndepărtat) chakra inimii se va forma la toți oamenii, petală cu petală, și va începe să intre în stare de funcțiune. (41)

În viitor, pe fondul formării complete a chakrei inimii și a acțiunii benefice a corpului haric al plaselor mesianice, oamenii ce aleg să se emancipeze spiritual nu vor avea structuri aurice exterioare, precum în ziua de astăzi. Într-o primă etapă, activitatea corpului emoțional și a corpului mental inferior va înceta definitiv, datorită faptului că ființele Lorehh și Dree nu vor mai fi capabile să influențeze (ispitească) oamenii. Concomitent cu acest proces, oamenii își vor forma noul tip de corp astral, al cărui pattern a fost inoculat de către Fecioara Maria, iar din acesta se vor forma, pe rând, corpul mental superior și corpul spiritual. Formarea acestor structuri aurice va declanșa un nou model comportamental, ce are la bază iubirea, iertarea, speranța și credința. În a doua etapă a acestui proces de emancipare spirituală și aurică, toate structuri aurice exterioare se vor unifica, formând o singură structură aurică: un corp astral transformat - așa numitul corp astral alb. În a treia etapă, corpul astral transformat va fi aspirat în corpul sufletului, cu care se va unifica. Corpul sufletului va începe să lumineze, devenind, la rândul său, un corp sufletesc alb. Corpul sufletului va semăna, în această stare, cu o păpușă ce are în interior un neon. În acea etapă, omul încarnat va fi un om-suflet, lipsit de aură exterioară. Omul-suflet este un oni luminat, nu iluminat. Corpul sufletesc va lumina din interior, cu de la sine putere, astfel că nu mai poate fi vorba despre o iluminare, care se poate produce doar din exterior. În această etapă, oamenii vor fi capabili să înțeleagă marile taine ale cosmosului și ale vieții.

În a patra etapă, corpul sufletesc se va contopi cu corpul duh, formând o singură structură aurică. În această etapă, omul va fi format doar din spirit, din corpul sufletesc contopit cu corpul duh și din trupul material. Această stare a contopirii dintre corpul sufletului și corpul duh poartă numele de *sinea spirituală*. Sinea spirituală este noul corp auric de formă umanoidă, ce se va forma din unirea vechiului corp duh purificat cu corpul sufletului luminat.

Formarea șinei spirituale nu se poate realiza decât printr-o înaltă alchimie aurică, sub directă supraveghere a lui Iisus Hristos. În momentul formării șinei spirituale, oamenii nu vor mai avea nevoie de un trup material. Chiar în secunda formării complete a șinei spirituale, trupul material își va înceta definitiv existența, iar omul va trece instantaneu în împărăția cerurilor -va schimba planul cuantic. Cei aflați lângă omul respectiv vor observa cu adâncă stupefație cum acesta dispare de lângă ei.

Acest proces va fi de scurtă durată: în prima fază, trupul material al omului respectiv va începe să lumineze. Firește,

în această stare, trupul material nu va lua foc, ci va începe, pur și simplu, să lumineze. Toate celulele trupului se vor transforma rapid, devenind luminoase. Aspectul unui om devenit sine spirituală va fi, întrucâtva, asemănător cu cel al apariției unei fantome pe timp de noapte. Fantoma emite lumină cu de la sine putere și este vizibilă chiar și în absența unei surse luminoase din lumea materială.

În a doua fază a acestui proces, trupul material va dispărea din planul cuantic material și nu va mai fi vizibil-Dacă, cu două secunde în urmă, un observator ocazional avea în față un om cu care, eventual, întreținea o discuție, după o secundă va putea să remarce, cu adâncă stupefație, faptul că trupul omului radiază lumină - o lumină care nu-i afectează ochii. După o altă secundă, va observa, cu o și mai mare uluire, cum trupul material devenit luminos, începe să dispară, sfidând orice lege cunoscută a fizicii. Trupul aceluși om va dispărea moleculă cu moleculă - ultimul care va dispărea va fi capul-Apoi, omul respectiv nu va mai putea fi observat în lumea materială. Spațial, el se afla tot acolo, dar va deveni invizibil.

În ultima etapă a procesului evolutiv, care se va produce după formarea șinei spirituale, va avea loc marea transformare: *transformarea sferei "informă umanoidă"*. Această ultimă stare a emancipării spirituale și aurice a unui om poartă numele de *om-spirit*. În această ultimă stare, spiritul omului de formă sferică se va dizolva complet în sinea spirituală, care are o formă umanoidă. Această unire sau simbioză va fi cel mai important moment al existenței ființei umane în cosmos: spiritul se va dizolva complet în corpul de formă umanoidă al șinei spirituale. Astfel va apărea un spirit de formă umanoidă. Întreaga formă umanoidă a omului va fi spirit.

Se spune adesea că sfera și, implicit, cercul este cea mai perfectă formă din cosmos. Totuși, sfera nu este cea mai perfectă formă din împărăția cerurilor. În împărăția cerurilor cea mai perfectă formă este cea umanoidă. Dumnezeu l-a făcut pe om după Chipul și Asemănarea Sa. În momentul în care L-a creat pe om după Chipul și Asemănarea Sa, Dumnezeu însuși avea forma umanoidă. De aceea, la Sfârșitul timpului, omul va deveni un spirit de formă umanoidă: un om spirit.

Capitolul 9

ISTORIA NECENZURATĂ A COSMOSULUI

Istoriografia actuală a reținut doar scurte fragmente ale istoriei străvechi - nu mai mult de 2-3% din ceea ce s-a petrecut de-a lungul veacurilor. Totuși, chiar și aceste fragmente nu reflectă decât ceea ce s-a petrecut la suprafața globului fizic sau, mai corect spus, la nivelul structurii materiale actuale - care este doar o ultimă stare a transformărilor desfășurate de-a lungul timpului.

După cum s-a menționat, la începuturi a existat doar Nimicul - *nec antem: Nimic înainte*. Nimicul era doar o extensie a Ființei omniprezente a lui Dumnezeu Unicul. În Nimic, Dumnezeu a creat, potrivit Intenției sale, printr-o energie pharismah creatoare, un imens Ocean de Sunet. Apoi a creat, succesiv, Oceanul de Miros și Oceanul de Lumină. Noi ne aflăm, actualmente, în Oceanul de Lumină - mai exact spus, în aspectul lumină al acestuia.

Primul palier cuantic creat în Oceanul de Lumină a fost cel în care Dumnezeu Unicul a rostit Cuvântul dintru începuturi. Acest palier cuantic este denumit Halazeth. Al doilea palier cuantic, în care Dumnezeu Unicul s-a manifestat ca spirit, a fost Hazalethul.

Al treilea palier cuantic a fost Hakalazethul, în care Dumnezeu s-a manifestat în formă umanoidă, ca Dumnezeu Tatăl, fără a înceta să fie ceea ce este. Pe al treilea palier cuantic, Dumnezeu Tatăl a creat spiritele îngerilor.

A urmat al patrulea palier cuantic, denumit Hetiteth, unde Dumnezeu Tatăl a creat corpurile de formă umanoidă ale spiritelor naturii și ale îngerilor. Tot pe palierul cuantic denumit Hetiteth, Dumnezeu a creat corpurile de formă umanoidă -corpurile **duh** - ale oamenilor din prima generație, în frunte cu Shantiah. Pe al patrulea palier cuantic a avut loc rebeliunea lui Hallshithan, a lui Shantiah și a oamenilor din prima generație, care au devenit "Cel rău". După rebeliune, s-a încheiat primul ciclu al cosmosului, astfel că al patrulea palier cuantic denumit Hetiteth și-a încheiat existența. El a intrat în stare de nemanifestare, la fel cum au intrat și cele trei paliere cuantice anterioare (Halazeth-ul, Hazaleth-ul și

Hakalazeth-ul). Ele există și nu există; într-un fel se poate spune că există ca potențialitate, dar nu mai sunt locuite.

Pentru a nu fi absorbite în Lumea fără formă, ființele rebele (desemnate generic prin formula Cel rău) au evadat din Oceanul de Lumină, instituind un pseudopaiier cuantic - haosul. Haosul este situat în afara Oceanului de lumină, astfel că nu poate fi prins în nici o clasificare. Se poate spune doar că haosul este un palier cuantic opus Oceanului de Lumină.

După o lungă perioadă de nemanifestare a început al doilea ciclu cosmic, pe un nou palier cuantic, denumit Perfer. Perterul a fost al cincilea palier cuantic al cosmosului.

După evenimentele dramatice desfășurate pe Perfer, care au culminat cu răzvrătirea **lui** Lucifer și a oamenilor din cea de-a doua generație, a urmat o nouă perioadă de nemanifestare, după care a început al treilea ciclu **cosmic**: Al treilea ciclu cosmic a debutat pe un nou palier cuantic - Hazurethul - Edenul eteric -, care este actuala lume eterică. În planul Hazureth, care este al șaselea palier cuantic, a avut loc creația lui Adam și a Evei.

O data cu comiterea păcatului adamitic și cu "izgonirea" din Edenul eteric, s-a format un nou palier cuantic - palierul cuantic material -, care este al șaptelea palier cuantic. De fapt, Edenul eteric s-a dedublat pe un nou palier cuantic, aflat în consonanță energetică cu natura păcatului adamitic. Astfel a apărut planul cuantic material, care este al șaptelea plan cuantic.

Istoria celui de-al șaptelea plan cuantic, planul material, nu trebuie însă confundată cu istoria elementului pământ. Elementul pământ este format din transformarea carbonului -carbonul fiind, la rândul său, un element rezultat în urma transformărilor apei. De fapt, carbonul este cea mai joasă transformare a elementului apă; carbonul este intrarea în stare de putrefacție a apei, astfel că istoria carbonului este doar istoria putrefacției apei.

În afara acestei istorii a carbonului, care astăzi este considerată a fi unica valabilă, se mai poate vorbi despre o istorie a oxigenului, despre o istorie a hidrogenului, despre o istorie a aerului, despre o istorie a focului și despre o istorie a apei. Fiecare dintre elementele constitutive ale cosmosului are o istorie a sa, care nu poate fi redusă doar la reacțiile chimice sau energetice aferente. Dincolo de aspectele energetice sau chimice se află activitatea unor ființe spirituale - spirite ale naturii sau ființe îngerești -, care se exprimă prin ele.

În înțelegerea cosmosului, trebuie, de asemenea, luată în considerare istoria ființelor omenești decorporate. Fiecare generație sau seminție de oameni a avut propria sa istorie, diferită de a celorlalte. Și ceea ce se înțelege astăzi prin lumea de dincolo, a avut propria ei istorie, care a presupus transformări adesea dramatice. De asemenea, trebuie ținut cont și de faptul că istoria unei comunități de oameni întrupați -popor, oraș, trib etc - este diferită de cea a altei comunități. Istoria fiecărei comunități s-a desfășurat atât la nivelul planului cuantic material, cât și la nivelul celorlalte planuri cuantice -inclusiv a lumii de dincolo, locul unde merg, după moarte, oamenii decorporați ai respectivei comunități.

În consecință, o istorie compietă a cosmosului nu poate fi scrisă decât urmărind toate evenimentele trecutului de pe toate palierele cuantice, ținând cont atât de activitatea ființelor îngerești, cât și de cea a oamenilor întrupați sau decorporați.

Astăzi, savanții lumii materiale afirmă cu mâna pe inimă că evenimentele primordiale descrise în Vechiul Testament - de exemplu, în Cartea Facerii - nu au nici un fel de teme științifice, ceea ce, din punctul lor de vedere, este perfect adevărat. În actuala fază a cosmosului material nici nu mai au unde să găsească dovezile științifice materiale, care să ateste că au existat astfel de evenimente. Cosmosul s-a transformat atât de mult, încât astfel de dovezi chiar că nu mai există. Astăzi, nu se mai poate recunoaște faptul că, în starea inițială a cosmosului, nu exista decât un singur element - oxigenul. Oxigenul de atunci nu poate fi comparat cu oxigenul de astăzi, care reprezintă doar un aspect corupt al celui pur. Totuși, chiar și oxigenul pur, care reprezenta trupul lipsit de formă umanoidă al unui înger, nu constituia decât o cădere - *o părere de rău*.

În al treilea ciclu al cosmosului, oxigenul pur a apărut imediat după izgonirea protopărinților din Edenul eteric, chiar în momentul formării planului cuantic material. Într-un fel, se poate spune că trupurile protopărinților în nou născuta lume materială erau formate din oxigen pur, astfel că degeaba am căuta astăzi urme fosilizate a ceea ce s-a petrecut atunci. Acea formă de oxigen pur nu mai există de când s-a format prima derivație a sa, derivație produsă în urma unei noi căderi - prin cădere nu se poate înțelege decât o încălcare a Ordinii cosmice.

Oxigenul este, desigur, materie, iar lumea respectivă era la fel de reală ca și lumea fizică actuală. S-ar putea spune că lumea fizică actuală este chiar mai puțin reală decât acea lume formată din oxigen pur.

Oamenii, prin faptele lor aflate în dezacord cu Legile cosmice, au transformat lumea. Procesul modificării cosmosului a fost dinspre centru spre periferie: ceea ce a fost aspirat în centru, a reapărut apoi la periferie. Astfel, baza metamorfozelor cosmosului trebuie căutată mai puțin în reacțiile chimice ale elementelor, cât mai ales în emiterea de către oameni a acelei energii denumită pharismah. În fiecare moment al vieții lor, atât în stare de veghe, cât și în stare de somn, oamenii iau decizii în inima ființei lor, prin exercitarea dreptului suveran, liberul arbitru, emițând energii modulate informațional denumite pharismah. Energiile pharismah luminoase presupun continuitatea, iar energiile pharismah întunecate presupun discontinuitatea creației.

O pharismah luminoasă este atrasă instantaneu de către Dumnezeu, de către Iisus Hristos și de către Fiii Luminii (după caz); acesta este, de altfel, motivul pentru care rugăciunea ajunge instantaneu la Dumnezeu, rugăciunea fiind o pharismah luminoasă. În schimb, energia phansmah întunecată este aspirată instantaneu de nucleul întunecat al pământului, mama tuturor întunecimilor. Din nucleul întunecat se formează o rază de creație ce face conexiunea cu haosul, acolo unde se află Cel rău - ca aspect generic. Cel rău devine atent și se manifestă în prelungirea acelei pharismah. Închinzând circuitul, Cel rău acționează dinspre periferie asupra centrului.

Fiecare acțiune de această natură aduce modificări în lumea materială. Aceste modificări nu sunt aduse de Cel rău cu de la sine putere. Cel rău nu are nici o putere - el nu poate determina nici măcar o globulă roșie să treacă strada. Cel rău se folosește, pur și simplu, de forța inițială a energiei pharismah emisă de un om în centrul ființei sale. În funcție de fiecare faptă rea și, implicit, de fiecare pharismah întunecată - care aduce discontinuitate creației - a oamenilor, Cel rău a infuzat întunecime în cosmosul luminos, format din trupul lipsit de formă al îngerului Oxigen. În acest mod, îngerul Oxigen și-a pierdut caracteristicile inițiale. În locul său a început să acționeze contrapartea sa întunecată, un Fiu al întunericului - un reprezentat al Celui Rău - care a adus propria sa întunecime în lumea materială.

Cu cât oamenii au emis mai multe pharismah întunecate, razele de creație întunecate s-au amplificat, iar puterea îngerului Oxigen s-a diminuat, astfel că în lumea materială s-a extins întunecimea. Cu cât întunericul s-a extins, cu atât caracteristicile oxigenului pur s-au deteriorat. Cosmosul pur și perfect, creat de către Dumnezeu, s-a ofilit încetul cu încetul, astfel că, în doar câteva generații, condițiile de existență s-au modificat radical. Treptat, aportul energetic al oxigenului a fost diminuat la jumătate, astfel că după apariția hidrogenului, a fost nevoie de doi atomi de hidrogen pentru a echilibra un atom de oxigen, iar din combinația lor a apărut un element nou - apa. Apa a avut, la rândul ei, trei mari transformări: focul, aerul și pământii. Pământul a apărut în urma intrării în stare de putrefacție a apei (pământul este rezultat din combinațiile carbonului, "excrementul" oxigenului pur; carbonul este o "cădere" a apei).

Prima mare transformare a apei a fost focul, iar istoria focului începe de la Focul incipient, care se găsește în interiorul pământului. Ca principiu, prin foc se înțelege acea energie subtilă care asigură arderea în lumea materială (de la arderea gastrică ce asigură digestia, la arderea unui foc de lemne sau la activitatea unui vulcan).

În funcție de acțiunea sa, focul este de două feluri: luminos și întunecat, pozitiv și negativ (bun și rău, binefăcător și distructiv). Focul bun este nedistrugător, fiind aflat sub jurisdicția spirtelor naturii și a ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii. Focul distrugător (focul negru) este sub jurisdicția spiritelor naturii rebele de foc, Lorehh de foc (elementari de foc) și a unor ființe luciferice de foc - Dree.

În prima etapă a formării lumii materiale, focul negativ s-a concentrat în interiorul globului fizic terestru. Într-un fel, se poate spune că ființele Lorehh și Dree de foc au fost azvârlite în adâncurile materiei, unde au fost ținute captive. În cele din urmă, datorită activității tot mai depărtate de Ordinea cosmică a oamenilor, focul din adâncuri și-a croit drum spre suprafață, manifestându-se ca vulcani. O astfel de istorie stranie s-a desfășurat și în elementele apă, aer și pământ. Din acest punct de vedere, activitatea vulcanică reprezintă chiar irupția forțelor răului la suprafața lumii materiale. În mod asemănător, evenimentele geologice violente produse la nivelul pământului (cutremurele) ori evenimentele meteorologice de același calibru ale aerului, precum tornadele sau uraganele, reprezintă irupții ale forțelor întunecate, stârnite de cumulusul faptelor rele săvârșite de oameni în lumea materială. O dată cu izbucnirea intempestivă a elementelor fizice, sunt eliberate la suprafața pământului forțele întunecate care astfel evadează din temnițele lor subterane.

Ce altceva este materia (compusă din apă, foc, aer și pământ), dacă nu un trecut cristalizat ? Ce este trecutul cristalizat sub forma materiei, dacă nu trupul înghețat al ființelor malefice Lorehh sau Dree, care au fost înlănțuite în

adâncuri? Ce poate fi stratul geologic în care se găsește petrolul și cărbunele, dacă nu trecut cristalizat - o energie ce astfel revine ia viață și își imprimă caracteristicile saie asupra oamenilor de ia suprafața pământului ? Venind ia viață din adâncurile timpului și ale materiei, Cei răi învie, dar oamenii mor.

De asemenea, activitatea tehnologică a oamenilor, ce presupune arderea fosilelor străvechi - cărbune sau petrol - au rolul de a elibera forțe spirituale ale răului, ținute captive în materie. în această categorie intră și focul distrugător declanșat de arme, explozibil sau bombe de toate tipurile - în special de bombele nucleare, care reprezintă coroana distrugerii, adică a forței răului, în cea mai cruntă manifestare a sa. Răul înseamnă discontinuitatea (distrugerea) creației, indiferent în ce formă și sub ce aspect.

Interesant în acest context este un episod petrecut relativ recent, în timpul atentatelor din 11 septembrie 2001, când, în momentul distrugerii *prin foc* a celor două turnuri gemene WTC din New York, vălătucii de foc și fum au reflectat forma uriașă a unui chip grotesc, pe care unii comentatori l-au comparat cu cel (presupus) al lui satan. Forma respectivă a durat doar câteva secunde, dar a fost fotografiată și filmată, astfel că imaginea respectivă a făcut ocolul lumii, apărând pe prima pagină a tuturor marilor cotidiene.

Explicația nu este prea complicată: prin orice acțiune distructivă realizată prin foc, sunt eliberate la suprafața pământului forțe spirituale inimaginabil de rele, care evadează din locul în care au fost cândva întemnițate. Ele se risipesc apoi pe toată suprafața pământului sub forma unor particule spirituale - trupul lipsit de formă umanoidă al ființelor Lorehh și Dree de foc. Purtătorii sunt norii de fum și de cenușă, care apoi se depun pe suprafața pământului. Ele sunt apoi inspirate de oameni ca aer, ori sunt ingerate în organisme prin hrană sau apă, generând o stare interioară de agresivitate ori de violență exacerbată. Același fenomen a avut loc și în cazul exploziei nucleare de la Cernobâl, în cazul folosirii bombelor atomice de la Hiroshima și Nagasaki, în cazul oricărui experiment nuclear, în căzui oricărei activități vulcanice, incendiu etc.

Focul se stinge doar cu apă, astfel că nu trebuie să mire pe nimeni faptul că, de exemplu, la câteva zile după distrugerea WTC din New York, a început să plouă, astfel că pământul a fost, întrucâtva, curățat de influențe nefaste ale focului distructiv.

Totuși, influențele nefaste ale acestei catastrofe s-au peipetuat prin felurite molime sau boli stranii (de la gripa asiatică la forme încă neidentificate de pneumonie virală), transmise prin aer, care, înainte de a le fi fost descoperit antidotul, au făcut nenumărate victime. Problema este că cei care au contactat acele boli într-un mod cu totul accidental și au devenit victime, nu aveau nici o vină. Sau, poate că singura lor **vină** a fost că existau...

Dacă astfel de evenimente petrecute în timpurile recente sunt destul de greu de înțeles prin intermediul concepțiilor actuale, ce să mai spunem despre ceea ce s-a petrecut de-a lungul erelor trecute, în care au avut loc nenumărate războaie între aspectele bune și rele ale principalelor elemente: între focul cel bun și focul cel rău, între regatele Lorehh de apă și regatele spintelor bune (precum în timpul potopului din vremea lui Noe), între aerul impur și aerul pur și așa mai departe.

De-o parte se află forțele binelui (Lumina), care urmăresc continuitatea creației, iar de cealaltă parte se află forțele răului (Umbrele) care urmăresc distrugerea ei. De-o parte se află Fiii Luminii, iar de cealaltă parte se află Fiii întunericului (Cel rău), care se luptă neîncetat pentru fiecare palmă de pământ, de aer, de foc, sau de apă.

La mijloc sunt oamenii întrupați, cei care, prin emiterea unor pharismah (energii modulate informațional), aleg, prin liberul arbitru, una dintre cele două căi: a binelui, care înseamnă continuitatea creației sau a răului, care înseamnă distrugerea ei.

Alegând calea răului, oamenii cheamă la viață, din trecutul insondabil și din adâncurile materiei, ființele răului. Alegând calea binelui, oamenii se alătură Planului lui Dumnezeu. Totul este o luptă neîncetată a **LUMINII ÎMPOTRIVA UMBREI FORȚĂ CONTRA FORȚĂ**.

EXCURSUS (I)

PE ARIPILE VÂNTULUI

Ă» Unități înghețate de timp «^

Pentru a înțelege mai exact ceea ce s-a întâmplat în trecutul îndepărtat, dar și ceea ce petrece în prezent, ne vom îndrepta atenția asupra unei vechi scrieri sacre, ce face parte din corpusul Vechiului Testament: Ecclesiastul, care este atribuit Pvegelui Solomon. Iată ce spunea Ecclesiastul:

"Nu este nimic nou sub soare ... Toate își au vremea (timpul) lor și fiecare lucru de supt ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei; săditul își are vremea lui și smulgerea celor sădite vremea ei. Uciderea își are vremea ei și tămăduirea își are vremea ei; dărâmarea își are vremea ei și zidirea își are vremea ei; plânsul își are vremea lui și râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui și jucatul își are vremea lui..."

În această înșiruire mai intră, în opinia Ecclesiastului, multe activități omenești, aparent fără legătură unele cu altele: aruncarea cu pietre și strângerea pietrelor aruncate; îmbrățișarea și depărtarea de îmbrățișări; căutarea și pierderea; păstrarea și lepădarea; ruptul și cusutul; tăcerea și vorbirea; iubitul și urâțul; războiul și pacea (toate aceste activități descrise în Ecclesiastul cap 3; 3-5, sunt dispuse, două câte două, în unități antinomice).

Și autorul concluzionează: *"Apoi când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrurile pe care le făcusem cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vânt"* (expresia *goană după vânt* poate fi tradusă liber, în afara contextului, și prin formula, deja consacrată, *pe aripile vântului* - sau *gonind pe vânt/cu vântul*).

Există, actualmente, diferite controverse cu privire la ceea ce a vrut să spună autorul Ecclesiastului. La o analiză superficială, autorul Ecclesiastului a vrut să spună că, în existența cotidiană a oamenilor, se succed diferite perioade (timpuri sau vremuri); într-o perioadă oamenii se nasc, în altă perioadă plâng, în altă perioadă râd, în altă perioadă aruncă cu pietre, în altă perioadă strâng pietrele aruncate, în altă perioadă mor etc.

Evident, aceste constatări, de bun simț, constituie o banalitate. Nu este neapărată nevoie să fi înțelept pentru a remarca faptul că, într-adevăr, în viața omului se succed diferite etape. Totuși, în urma unei analize ceva mai profunde, se poate presupune că autorul Ecclesiastului nu a vrut să spună ceea ce și copiii mici au priceput, ci cu totul altceva.

Se pare că autorul Ecclesiastului a dorit să spună că există unități de timp înghețate, ce corespund, fiecare, câte unei caracteristici existențiale și unei stări de conștiință. Toate câte se află sub ceruri își are timpul său - unitatea sa de timp. Există, așadar, o unitate de timp a nașterii, o altă unitate de timp a aruncării cu piatra (a distrugerii); o altă unitate de timp a plânsului etc.

De-o parte, se află unitățile de timp ale discontinuității creației - ale râului. De cealaltă parte, se află unitățile de timp ale continuității creației - ale binelui. În acest context, Ecclesiastul a vrut să spună că, în momentul în care un om manifestă o caracteristică, intră într-o anumită unitate de timp. Când aruncă cu piatra în sensul distrugerii, intră într-o unitate de timp înghețată. Când plânge intră în altă unitate de timp, când râde intră în alta și așa mai departe.

Să presupunem că, de-a lungul vieții, un om plânge de 2000 de ori și râde de 3000 de ori. De câte ori a plâns, omul în cauză a pătruns într-o singură unitate de timp înghețată - unitatea de timp a plânsului. De câte ori a râs, omul a pătruns în altă unitate de timp - unitatea de timp a râsului. Situația este identică în cazul celorlalte unități de timp.

Fiecărei unități de timp înghețate îi corespunde o anumită caracteristică definitorie. Prin plâns (ca exprimare a tristeții), toți oamenii, de la primul până la ultimul, au pătruns în unitatea de timp specifică plânsului, care este comună tuturor. Ei s-au identificat cu plânsul și au pătruns în unitatea respectivă de timp înghețat. Există o singură unitate de timp pentru plâns, comună tuturor, astfel că toți oamenii din lume care au plâns vreodată au pătruns în ea - au experimentat aceeași stare existențială. Din acest motiv nu se poate vorbi despre ceva nou sub soare, după cum se exprima Ecclesiastul. Dacă nu ar fi așa, fiecare ființă care plânge ar crea ceva nou - ar crea o nouă unitate de timp. Tot astfel este și a fost pentru ființele care n-au mai respectat Ordinea lui Dumnezeu, denumite generic Cei răzvrățiți sau Cei întunecați. Prin actul rebeliunii, ele au căzut într-o unitate temporală înghețată - s-au depărtat de prezentul continuu. Această unitate temporală este cea a discontinuității creației - a făptuirii răului - cu nuanțele sale, explicate atât de fpjmos de Ecclesiast: smulgerea celor

sădite, uciderea, dărâmarea, plânsul, aruncarea cu pietre, depărtarea de îmbrățișări, pierderea, lepădarea, ruptul, urâtul, războiul.

Diferența dintre Cei răzvrățiți și oamenii întrupați este însă esențială: dacă oamenii întrupați se pot reîntoarce după fiecare stare de discontinuitate și își pot continua existența, Cei răzvrățiți nu pot. Datorită naturii cosmosului spiritual, Cei răzvrățiți au rămas înghețați chiar în starea pe care au avut-o în momentul rebeliunii. Este ca și cum, pentru ei, clipa răzvrătirii s-a dilatat ia infinit.

În momentul răzvrătirii, Cei întunecați au murit, căci păcatul (nerespectarea Ordinii cosmice) înseamnă moartea. Datorită faptului că n-au mai fost vii, ei n-au mai fost compatibili cu cosmosul lui Dumnezeu, astfel că au fost ejectați instantaneu în afara acestuia, în haos - într-o stare în care experimentează căderea perpetuă în gol.

Pentru a înțelege complet acest proces se impune o comparație. Să ne imaginăm o ființă omenească, un vânător preistoric, care a înghețat brusc acum 5000 de ani, într-o calotă glaciară din Alpi. Această ființă este descoperită astăzi de către arheologi, într-un mod cu totul întâmplător (o astfel de ființă omenească chiar a fost descoperită prin 1990, într-o calotă glaciară din Alpi). Ea s-a păstrat intactă datorită faptului că a fost menținută la o temperatură scăzută. Veșmintele s-au păstrat mectate. Până și sabia și-a păstrat luciul original și tăișul ascuțit, iar arcul are coarda la fel de întinsă ca odinioară. Chiar și expresia feței s-a păstrat nealterată: ființa respectivă, un vânător preistoric, are imprimată pe chip o adâncă groază, dar și o stare de revoltă împotriva schimbării bruște de vreme. În tolba de vânător se află un iepuraș, pe care avea de gând să-l consume seara, împreună cu familia ce aștepta într-o groță din vecinătate.

Dacă acel vânător preistoric ar fi trezit brusc la viață într-un mod miraculos, ar manifesta în primele minute aceeași stare de groază pe care a avut-o în clipa morții; ar păstra, de asemenea, și acea stare de rebeliune contra naturii sălbatice sau contra zeului pe care-l venera, considerând că a fost trădat. După o perioadă, în care ar asculta explicațiile celor din jur, vânătorul preistoric și-ar da seama că nimeni nu are vreo vină pentru ceea ce s-a petrecut atunci. Ar înțelege că, datorită unor factori climaterici, a fost surprins de un îngheț foarte puternic pe când se afla pe un povârniș, în timp ce era la vânătoare; ar înțelege, de asemenea, că a murit instantaneu și că trupul său a fost menținut intact datorită faptului că acel perimetru s-a transformat rapid într-o calotă glaciară.

Problema cea mai spinoasă pentru acel vânător preistoric s-ar pune în momentul în care, sub ochii lui, iepurașul din tolba ar fi resuscitat la fel de miraculos, iar acesta, la rândul său, ar povesti groaza adâncă prin care a trecut, în momentul când vânătorul l-a hăituit și l-a ucis. Vânătorul ar înțelege faptul, destul de simplu, că starea sa din momentul morții și starea iepurașului sunt relativ asemănătoare.

Firește, un om nu poate fi înviat după momentul morții, chiar dacă a fost menținut în condiții criogenice stricte, după cum nu poate învia nici iepurașul. Este doar un exemplu, ce ne poate permite să înțelegem ce s-a întâmplat cu ființele rebele din cosmos.

Precum vânătorul preistoric, ființele rebele din cosmos au înghețat în secunda în care s-au despărțit de Dumnezeu. Curgerea timpului este legată de modificarea stărilor de conștiință. Curgerea timpului nu există decât în planul cuantic material; în palierele cosmosului spiritual timpul este static -este înghețat. Pentru o ființă omenească defunctă, nu mai există timp; ea se blochează în starea de conștiință în care a murit, ca și cum acea stare se continuă la infinit, iar secunda morții se expandează în eternitate. Aceasta este, de fapt, timpul din lumea de dincolo.

În momentul rebeliunii, ființele întunecate au ieșit din prezentul continuu al lui Dumnezeu. Astfel, ele au înghețat în starea existențială nefastă din acel moment, ce s-a continuat la infinit. Ele nu mai cunosc decât acea stare. Pentru ele, timpul s-a blocat, astfel că trăiesc continuu în acea fracțiune de secundă. Evident, pentru cosmos acea fracțiune de secundă a devenit trecut, dar pentru ele reprezintă un etern prezent. Într-un fel, se poate spune că acea fracțiune de secundă s-a dilatat unidirecțional în lumea materială, când un om emite o pharismah întunecată se conectează instantaneu acelei unități de timp înghețat în care se află afundați Cei răzvrățiți. De aceea, nu este nimic nou sub soare: ceea ce s-a făcut se va mai face.

Când un om aruncă cu pietre se conectează temporal la toți semenii săi care au aruncat vreodată cu pietre. De asemenea, se conectează la acea ființă întunecată, care este responsabilă, în cosmos, cu aruncarea pietrelor. Aruncând cu

pietre, omul respectiv părăsește prezentul, pentru a se înfunda într-o unitate înghețată de timp ce aparține trecutului - în timpul înghețat al aruncării cu pietre. Când omul strânge pietrele, intră într-un alt timp - în unitatea de timp a strângerii pietrelor.

Același lucru se poate spune despre toate actele descrise de Ecclesiast: îmbrățișarea și depărtarea de îmbrățișări; căutarea și pierderea; păstrarea și lepădarea; ruptul și cusutul; tăcerea și vorbirea; iubitul și urâtul; războiul și pacea.

Reîntoarcerea Celor răzvrățiți

Activitatea lui Iisus Hristos și, implicit, acțiunile Fiilor Luminii nu sunt îndreptate spre distrugerea Celor răzvrățiți, ci spre reîntoarcerea lor la Lumină și implicit, la prezentul continuu.

Procesul reîntoarcerii la Lumină a Celor răzvrățiți se realizează doar în planul cuantic material, care a devenit câmpul de bătlăie al universului. Oamenii întrupați sunt situați chiar în epicentrul acestei operațiuni cosmice.

De fapt, oamenii întrupați au datoria de a-i tămădui pe Cei răzvrățiți, indiferent dacă este vorba despre îngeri luciferici, despre oameni primordialii întunecați sau despre spirite rebele ale naturii. Boala de care suferă Cei răzvrățiți, poartă numele de *despărțirea de Dumnezeu*.

Tămăduirea celor răzvrățiți se poate realiza doar prin emiterea unor energii pharismah luminoase, precum în cazul cu șoferul și pietonul. Prin emiterea energiilor pharismah luminoase, Cei răzvrățiți se pot lumina instantaneu.

Din păcate, oamenii nu au fost capabili, doar prin puterea lor, să-i vindece pe Cei răzvrățiți. Eoni și eoni, oamenii s-au oprit doar la jumătatea drumului: pe măsură ce au murit, chemându-i la viață pe Cei răzvrățiți, oamenii s-au depărtat de prezentul continuu, devenind, la rîndul lor, prizonierii trecutului.

Cei răzvrățiți încă rătăcesc în propria lor stare existențială nefastă. Ei sunt prizonieri în unitățile de timp înghețate ale trecutului; ei sunt, în fond, amintirile reziduale ale cosmosului. Ei se află într-un fel de *recycle bin* al megacalculatorului care este cosmosul. Cu cât oamenii au intrat mai mult în conexiune cu amintirile reziduale, cu ceea ce se află în *recycle bin* al cosmosului, cu atât în lumea materială lucrurile au mers mai prost.

Din starea în care se află, Cei răzvrățiți nu se mai pot reconecta la prezentul continuu decât prin oamenii încarnați, care emit energii pharismah compatibile cu ei. Prin această conexiune, Cei răzvrățiți fac din oameni puterea mare. Prin reconectarea la energia trecut, oamenii, ca putere mare, asigură viitorul și continuitatea Celor răzvrățiți. Oamenii se întorc astfel în trecut, spre moarte, iar Cei răzvrățiți vin la viață prm intermediul oamenilor. Păcatul înseamnă moartea. Păcătuind, oamenii se adâncesc în moarte, iar Cei răzvrățiți vin la viață.

Totul s-a schimbat în momentul jerfei pe cruce a lui Iisus Hristos. Prin jertfa pe cruce, Iisus Hristos a preluat rolul oamenilor care au eșuat în tentativa lor de a deveni salvatori. Prin jertfa pe cruce, Iisus Hristos a devenit Salvatorul sau Mântuitorul tuturor - atât al ființelor Dree și Lorehh, cât și al oamenilor.

După jerfa pe cruce a lui Iisus Hristos, pentru Cei răzvrățiți a apărut o nouă posibilitate de reîntoarcere la Lumină. Această posibilitate se numește Ashpan.

Ashpan este un cuvânt folosit în lumea eterică și face parte din terminologia Fiilor Luminii. în sens restrâns, Ashpan înseamnă prizonier, dar în sens larg desemnează principiul fundamental al reîntoarcerii Celor întunecați la lumină.

Principiul Ashpan a fost promovat imediat după jerfa pe cruce a lui Iisus Hristos și consta în transformarea tuturor Celor întunecați în luminoși, așa cum au fost la începuturi, pe când toate erau plăcute în fața Domnului Dumnezeu.

Pentru a deveni iarăși luminoși, Cei întunecați sunt obligați să parcurgă o metamorfoză foarte severă: trebuie să renunțe la trupul de formă umanoidă și să se manifeste doar ca energii - așa cum erau în prima lor stare. Cu alte cuvinte, trebuie să se reîntoarcă la origine. Pentru aceasta, este necesar ca, în lumea materială, oamenii să emită energii pharismah luminoase, semn că au reușit, în sfârșit, să conștientizeze răul și să nu-l mai facă.

Procesul este foarte subtil, iar pentru exemplificare vom folosi cazul șoferului și al pietonului. în secunda în care pietonul a avut puseul de furie intensă, a făcut conexiunea cu Cel rău, care se află în haos, prin emiterea unei energii pharismah întunecate.

Înainte de emiterii energiei pharismah întunecate, Cel rău nu ştia de existenţa omului respectiv. După emiterea energiei phansmah, Cel rău l-a localizat pe acel om, a străbătut toate planurile cuantice şi s-a înfăţişat alături de el. Este ca şi cum omul care a emis energia pharismah, a format numărul de telefon al Celui rău şi l-a contactat în mod direct, chemându-l alături de el.

În vremurile anterioare jertfei lui Iisus Hristos, Cel rău -prin unul dintre reprezentanţii săi, care poate fi un Lorehh sau un Dree - avea puterea şi tăria de a străbate întregul traseu format de-a lungul razelor de creaţie până în lumea materială, astfel că avea capacitatea de a se manifesta corporal. După jertfa lui Iisus Hristos, Cel rău nu a mai fost capabil să penetreze planurile cuantice pentru a pătrunde direct în lumea materială. După jertfa lui Iisus Hristos, Cel rău (prin unul dintre reprezentanţii săi, care poate fi un Lorehh sau un Dree), nu se mai poate manifesta decât la nivelul lumii eterice, fiind aşadar invizibil percepţiei normale.

Dacă omul respectiv - în cazul nostru, pietonul - dă frâu liber mâniei sale şi-l loveşte pe semenul său, devine, la rândul său, Cel rău sau Cel întunecat. Dacă face de mai multe ori acelaşi gest şi, în consecinţă, emite în mod continuu energii pharismah negative, între om şi reprezentantul Celui întunecat se stabileşte o conexiune aurică. Prin această conexiune, Lorehh sau Dree, după caz, dobândeşte şi mai multă putere şi ajunge să-l influenţeze pe om aşa cum doreşte, sfârşind prin a se cala pe structura sa corporală, prin posedare.

Dacă, însă, omul din cazul nostru se calmează brusc, atunci emite o energie pharismah luminoasă. Această energie pharismah luminoasă salvează totul: atât pe om, cât şi pe Cel întunecat.

În cazul omului, lucrurile sunt simple: dintr-un pieton aflat la discreţia forţelor oarbe ale destinului, devine un pieton protejat, care îşi poate permite luxul de a se gândi la ale sale în timp ce traversează strada: nimic nou la periferie.

În cazul fiinţei întunecate, lucrurile sunt ceva mai complexe. În fracţiunea de secundă în care omul conştienţizează că trebuie să-şi ierte aproapele, Cel întunecat, care deja era în sintonie energetică cu acesta, înţelege acelaşi lucru. În acea secundă crucială, Cel întunecat se racordează din trecutul său la prezentul omului (încă nu se poate racorda la prezentul continuu al lui Dumnezeu), şi îşi aminteşte cine este, ce a devenit şi ce a fost. Tot în acel moment, Cel întunecat îşi aminteşte tot răul făcut oamenilor de-a lungul timpului şi îl copleşeşte un sentiment acut de ruşine. Acest sentiment îl determină să părăsească unitatea sa de timp îngheţată (care corespunde, în lumea materială, lovirii aproapelui) pentru a se conecta prezentului oamenilor.

Conectându-se la prezentul oamenilor. Cel întunecat se luminează. Luminându-se, cu Cel întunecat se produce un adevărat miracol: din întunecaţi, ochii săi devin luminoşi, la fel ca ai oricărui Fiu al Luminii. Cel întunecat devine astfel Cel luminos.

Totuşi, imediat după ce devine luminos, Cel ce fusese întunecat îşi pierde trupul de formă umanoidă. Într-un fel, se poate spune că are o tensiune remanentă atât de mare, încât explodează. Particulele energetice ale fiinţei sale se răspândesc în tot cosmosul, precum un gaz oarecare se răspândeşte în aer. Aceasta este doar prima parte a procesului de vindecare.

Fiinţa Lorehh sau Dree care, anterior, a fost întunecată, continuă să existe sub forma acestor particule spirituale, rătăcind în cosmos. În cele din urmă, particulele spirituale vor fi iarăşi atrase de oameni, dar acest eveniment se produce abia în a doua parte a procesului de vindecare.

A doua parte a procesului de vindecare presupune chiar starea propriu-zisă de Ashpan, de prizonier. Particulele spirituale risipite prin cosmos ale fiinţei respective sunt atrase de aura oamenilor întrupaţi şi "încarcerate". Prin actele lor, oamenii întrupaţi atrag aceste particule spirituale, care se lipesc de structura lor aurică, datorită fenomenului de sintonie. Ceea ce este asemănător se atrage. Lipindu-se de structura aurică a oamenilor, fiinţele devenite Ashpan învaţă lecţia iertării şi a comuniunii cu Dumnezeu.

Abia când învaţă lecţia iertării, fiinţele Ashpan se eliberează. Din acel moment, încetează starea de Ashpan. Astfel, Cei rătăciţi se întorc în sfârşit acasă, în prezentul continuu, la Dumnezeu, redevenind Fiii săi luminoşi. Tot acest proces a devenit posibil doar în urma jertfei lui Iisus Hristos.

Este extrem de important de remarcat faptul că nu numai acel reprezentat Lorehh sau Dree se luminează, ci şi toţi cei din propria sa ierarhie, reţea, "familie" sau "naţiune". Are loc un proces de luminare în lanţ, datorită faptului că, la rândul

ei, o ființă Lorehh sau Dree este în conexiune aurică cu toți membrii rețelei (ierarhiei) din care face parte: sunt unul în toți și toți sunt în unul - sunt în comuniune perfectă unul cu altul (comuniunea implică în primul rând comunicarea instantanee).

O astfel de rețea este formată din cel puțin 200 de individualități și poate număra uneori multe zeci de mii (mii de mii de zeci de mii). Șefui unei rețele este în subalternii săi, așa cum subalternii săi sunt în el. Șeful știe, secundă de secundă, ce face, ce gândește și ce simte fiecare dintre cei, să spunem, 200 de subordonați ai săi. În consecință, dacă se luminează un singur Lorehh sau Dree - chiar și cel mai mic din rețea sau din ierahie; și, adesea, chiar așa se petrec evenimentele -, se luminează toți. Procesul este instantaneu.

Astfel, cel puțin din acest punct de vedere, celebrul exemplu din basmul *Croitorașul cel viteaz*, unde este prezentat un umil croitoraș care a ucis nu mai puțin de ... șapte muște dintr-o singură lovitură, poate fi un model demn de urmat pentru cât mai mulți oameni. Printr-un singur act ce implică emiterea unei energii pharismah luminoase, un om poate elibera nu numai șapte entități întunecate (... muște), ci mult mai multe.

De fapt, se știe faptul că basmele introduc cititorii într-un univers aparte, ce pare adesea straniu sau atipic, în care anumite fapte de natură spirituală sunt prezentate ca desfășurându-se la nivelul existenței cotidiene.

La urma urmei, ce mare act de eroism constă în uciderea a șapte muște dintr-o singură lovitură, astfel ca un oraș întreg să-l desemneze pe bietul croitoraș prin calificativul "viteaz" ?! (croitorașul din poveste a scris pe hainele sale "șapte dintr-o lovitură", dar nu a specificat despre ce este vorba ...)

Ashpan

Procesul subtil de transformare a celor întunecați în Ashpan este destul de complex, dar poate fi înțeles corespunzător doar dacă se are în vedere faptul că toate ființele îngerești se pot manifesta în două ipostaze: ca energii, care prezintă starea fără formă și ca entități de formă umanoidă.

Ca energii, ființele îngerești sunt răspândite în tot universul, precum oxigenul este risipit în atmosferă. Deși trupul lor este risipit prin tot cosmosul, sub forma unor particule spirituale, ființele îngerești au și capacitatea de a se manifesta *cd* ființe individuale de formă umanoidă.

istoria manifestării Celor întunecați a fost descrisă anterior, dar consecințele acestui proces sunt extrem de importante, astfel că le vom rezuma pe scurt. Înainte de apariția planului cuantic material Cei întunecați dormitau în propria lor stare nefastă, de cădere în gol. Această stare nu poate fi experimentată decât în haos, care se află în afara Oceanului de Lumină.

Când, în lumea materială, oamenii au început să emită energii pharismah întunecate, prin intermediul liberului lor arbitru, Cei întunecați au fost atrași din haos în planul cuantic material. Acolo au descoperit un teren propice manifestării propriilor caracteristici. Toate caracteristicile lor nefaste sunt contrapartea întunecată a caracteristicilor pe care le aveau înaintea rebeliunii. În momentul rebeliunii, Cei întunecați s-au îmbolnăvit, iar caracteristicile nefaste sunt efectul bolii contactate - despărțirea de Dumnezeu.

Fiind atrași de energiile pharismah întunecate, Cei întunecați s-au "înfrățit" cu oamenii, cucerind aproape întregul plan cuantic material. Ei s-au infuzat în creație printr-un dublu proces: ca energii și ca ființe de formă umanoidă. Dublul proces al infuzării Celor întunecați în creație a fost deopotrivă psihologic, terestru și cosmic (sau macrocosmic).

Din punct de vedere psihologic, procesul este cel cunoscut: energiile pharismah întunecate emise de oamenii întrupați i-au atras pe Cei întunecați. Prin intermediul oamenilor, Cei întunecați au ajuns să stăpânească, la un moment dat, pământul.

Și din punct de vedere terestru, procesul pătrunderii Celor întunecați în creație a fost menționat anterior: întunericul a luat locul Luminii, formându-se planul cuantic material și cosmosul material, în forma în care se prezintă astăzi.

Din punct de vedere cosmic (macrocosmic), procesul este ceva mai complicat, dar poate fi urmărit cu ușurință în liniile sale generale: materia (sau ceea ce noi numim materie) este formată din energiile cristalizate, dar răspândite în tot cosmosul - amintiri cristalizate sau trecut materializat - ale Celor întunecați. Prin intermediul razelor de creație, ceea ce s-a desfășurat la nivelul planului cuantic material, prin emiterea unor energii pharismah de către oameni, a fost

proiectat în spațiul sideral.

Cosmosul material este, așadar, trecut cristalizat -amintirea a ceea ce s-a petrecut cândva. Aglomerările de materie din macrocosmos (ceea ce noi numim găuri negre, son, planete etc) sunt, de fapt, trupurile energetice, cristalizate într-o stare specifică pe care noi o numim materie, ale ființelor care s-au răzvrătit. Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus. Ceea ce este în interior este în exterior și ceea ce este în exterior este în interior.

Într-un fel, se poate spune că Hallshithan se manifestă în exterior - în macrocosmos - ca o imensă gaură neagră (blackhole), care are dorința de a devora energetic tot cosmosul. Simultan, Hallshithan se poate manifesta fie ca o ființă de forma unui imens șarpe solzos, fie într-o formă umanoidă -ultima, datorită simbiozei cu Shantiah.

Dacă Hallshithan se poate manifesta atât în formă umanoidă, cât și ca o imensă gaură neagră ce vrea să distrugă (să "devoreze") tot ce există, atunci Lucifer se poate manifesta atât într-o formă umanoidă, cât și ca o stea ("cum ai căzut tu, strălucitoare stea a dimineții" - se întreba Isaia, unul dintre intuitivii din vremurile de odinioară).

Ca o paranteză, aici se poate răspunde la o întrebare pe care mulți oameni și-o pun: de ce există două entități distincte ale răului, Hallshithan (Shaitan) și Lucifer, când, de fapt, în tradiția unanim acceptată, este amintită doar una singură, denumită generic "Cel rău" sau "diavolul" ?

De fapt, așa cum s-a menționat, există foarte multe entități ale răului, astfel că se poate vorbi despre o ființă colectivă a răului, formată din nenumărate individualități. Ființa colectivă a răului este foarte complexă, fiind formată din îngeri rebeli Dree, numiți draci, din spirite rebele ale naturii Lorehh, denumite demoni, din oameni primordialii ai întunericului, aproape necunoscuți de concepțiile actuale.

Hallshithan nu poate fi identificat cu Lucifer, pentru că nu manifestă aceeași caracteristică definitorie. Hallshithan vrea să distrugă totul, pentru a fi la fel ca înainte de a se fi revoltat, astfel că principala sa caracteristică este distrugerea a tot ce are formă. De aceea, el este numit "Adversarul a toate". Hallshithan vrea reîntoarcerea la *nec antem* - la nimic -, fără a pricepe că totul s-a schimbat.

În schimb, Lucifer sau Lux nu dorește așa ceva, astfel că se teme de Hallshithan. El nu dorește distrugerea a tot și a toate, pentru că, lucru firesc, în aceste condiții, ar fi distrus și el. Lucifer dorește cucerirea întregului cosmos, iar nu distrugerea sa absolută. Lucifer dorește să devină un fel de Dumnezeu și să guverneze așa cum îl taie capul. Cine nu este cu el este împotriva lui. Acesta este, pe scurt, motivul pentru care cei doi mari îngeri răzvrățiți nu pot fi identificați. Ei desfășoară activități total diferite și urmăresc scopuri distincte.

Cei care afirmă că în vechile scrieri sacre nu s-a făcut o diferențiere clară între ei, comit o eroare. Atât textul Vechiului Testament, cât și textul Noului Testament au avut grijă să facă astfel de deosebiri. Fiecare denumire a unei ființe folosită în scrierile sacre desemnează, în mod clar, caracteristica definitorie a acelei ființe. Orice ființă din cosmos este bună sau rea, în funcție de acțiunile sale: dacă urmărește continuitatea creației lui Dumnezeu este bună, iar dacă urmărește discontinuitatea este rea. Din acest punct de vedere, o acțiune invariabil bună a Fiilor Luminii poate fi numită *lucrare*, iar o acțiune invariabil rea a Celui rău poate fi denumită *lucrătură (făcătură)*.

Chiar și Unicul Dumnezeu a primit nume diferite, în funcție de lucrările sale. Astfel, în decursul unei anumite acțiuni sau lucrări, Unicul Dumnezeu a primit numele El Elohim, în altele a primit numele El Iahveh, în altele El Addonai etc (Puternicul, Milostivul etc; acestea sunt doar caracteristici ale Unicului Dumnezeu, pe care le manifestă în cadrul unei singure activități sau lucrări). Dacă și aceste denumiri ale Unicului Dumnezeu au fost interpretate ca fiind ... ființe diferite, ce să mai spunem despre celelalte ființe din cosmos, fie bune, fie rele.

Pe de altă parte, trebuie consemnat și faptul că, în lumea eterică, în limbajul îngerilor veghetori (este vorba despre îngerii din ierarhia Fiilor Luminii) o ființă omenească este denumită în funcție de ceea ce face într-un anumit moment. De exemplu, un om poate fi într-un moment al vieții sale Cel frumos (are o structură aurică luminoasă, datorită emiterii de energii pharismah luminoase). Dacă în secunda următoare îl bate pe aproapele său, este denumit Cel rău, pentru că emite energii pharismah negative și are o structură aurică deformată de furie. Dacă, peste alte două secunde, omul respectiv se înduioșează de suferința unui câine și îi dă să mănânce, devine Cel milostiv. Iar dacă, peste zece secunde apără o bătrână de un golan, devine Protectorul. Și așa mai departe.

Explicația acestei stări de fapt, destul de greu de priceput de oameni, este următoarea: îngerii din ierarhia Fiilor Luminii trăiesc în Timpul lui Dumnezeu, care este prezentul continuu. Pentru ei există doar *acum* - prezentul continuu. Pentru îngeri (la fel ca și pentru oamenii din lumea astrală) nu există viitor, pentru că, din punctul de vedere al prezentului continuu, viitorul nu există și nu va exista vreodată. De asemenea, pentru Fiii Luminii nu există trecutul. Ei trăiesc mereu în clipa prezentă și nu au nimic de-a face cu unitățile de timp înghețate, în care trăiesc doar frații lor care s-au îmbolnăvit de boala denumită despărțirea de Dumnezeu.

Pe măsură ce- ființele Lorehh și Dree devin Ashpan și trec de la întuneric la lumină, cosmosul se modifică. Concomitent se modifică și structura aurică a oamenilor. Dacă toate corpurile cerești sunt emisii cristalizate ale Celor întunecați, înseamnă că sorii care dispar ori supernovele care explodează sunt reflecarea procesului denumit Ashpan. Pe măsură ce un fiu al întunericului se transformă în Ashpan, dispare și un corp ceresc de pe boltă. Simultan, întunericul din corpurile aurice exterioare ale oamenilor - particulele întunecate ale corpului emoțional, astral și mental inferior, care sunt, în fond, emisii ale Lorehh eterice, ale Lorehh de vegetație și ale Dree,- se luminează.

De aceea, ființele din lumea eterică afirmă că numărul de "stele" luminoase (atomii luminoși) din configurația aurică a unui om sunt legate de numărul de stele de pe cer. Ele numesc structurile aurice exterioare prin expresia *cerurile mici*, iar spațiul sideral prin expresia, la plural, *cerurile mari*.

POVESTEA STELELOR

Toate evenimentele principale ale istoriei lumii au fost reflectate, într-un fel sau altul, de-a lungul timpului, în numeroase legende, basme și mituri. Una dintre numeroasele legende care, în veacurile de dinaintea noastră, se transmiteau în jurul focurilor de tabără la care, alături de întregul norod, participau adesea și *oamenii buni și bătrâni*, este legendă populară românească intitulată Povestea stelelor (51).

"Cică, demult - după cum stă scris în poveste - cerul era foarte aproape de pământ. Atât de aproape, încât oamenii puteau să-l atingă cu mâna și oricând aveau nevoie de vreun ajutor, odată ridicau treptele scării ce duceau înaintea Tatălui Ceresc cu plângerea sau cu rugămintea și Dumnezeu, în bunătatea Lui, făcea așa că nimenea nu pleca de la el cu mâna goală. Măcar un sfat, dacă altminterea nu putea. Dar oamenii au fost totdeauna nerecunoscători și i-au întors cu răul binele ce le făcea.

... O femeie supărată că nu i-a făcut Dumnezeu pe voie să facă un lucru nedrept, ce i-a cerut, a aruncat cu cârpa murdară a unui copil spre cer, de era să-l mânjească. Dumnezeu s-a supărat foc și a îndepărtat cerul departe de pământ.

Omul (bărbatul femeii) s-a năcăjit tare pe fapta nechibzuită a femeii și, după ce a bătut-o bine, s-a rugat de Dumnezeu să-l ierte. Ba ajungând la mare ananghie și având nevoie de sfatul lui Dumnezeu, n-a mai stat pe gânduri și s-a hotărât să plece la Dumnezeu să vadă de nu l-o putea cumva îmbuna"(51).

Firește, omul nostru știa că până la cer este drum lung, astfel că s-a gândit că nu este cazul să plece cu mâna goală. Așa că și-a luat cele trebuincioase unui astfel de drum: a înjugat boii la carul mare, a luat și un car mai mic, pentru lucruri mai mici, a luat candelă din perete, crucea de la biserică, fântâna din răscruci, barda, sfredelul, spîțelnicul, secera, coasa, plugul și rarița, dulăul de la târlă, cățelul din curte, cloșca cu pui, scoafa cu purceii, ciobanul de la oi, văcarul de la vaci, vizitiul de la cai, porcarul de la porci și, n-o să vină să credeți, a luat chiar și ... hora din sat. A mai luat, ca bun gospodar ce era, grâu și porumb de semănat, pentru ca, intrând pe câmpiile întinse ale cerului, să are și să semene, în cazul în care i se vor termina merindele.

Pe când era el pe la mijlocul drumului cerului, cu cine credeți să s-a întâlnit ? Desigur, n-o să vă vină să credeți: cu mai vechea noastră cunoștință, Ghiavolul - Ucigă-1 Crucea în persoană.

-Unde te duci, măi omule ? îl întreabă împelițatul.

- Nu-i treaba ta Ghiavole, spuse omul supărat.

Și așa s-au luat la harță, că doar Românul, spune legenda, nu se sperie cu una cu două. Ca să-l înspăimânte, cel numit

Ghiavol a scos din traista lui câteva obiecte, pe care i le-a aruncat omului în față, și anume: balaurul, șarpele năpraznic, ursul, scorpia blestemată, calul furios, căpățâna de om.

Atunci omul se încaieră vitejește cu Dracul; atât de vitejește, spune legenda, "că dintr-un fleac de trântea, se făcu sub cer o vijelie mare, că și astăzi durează acolo sus și va dura în veci acea vijelie, pe care noi o numim vântul turbat..." (51).

Ce s-a întâmplat în acea luptă de pomină, se vede și astăzi pe cer: "Cățelul, deși era mic, dar vânos nevoie mare și rău de mama focului, se repezi la cal ca să-l muște. Calul încolțit de cățel, când mai văzu și pe dulăul de pe tarla că vine în urma cățelului, îl trecu furiile pe loc și o luă la fugă.

Ciobanul de oi zdrobi capul balaurului cu cobilița. Văcarul puse pe goană pe șarpe cu ajutorul horii și zvârcolele fugii șarpelui se văd și astăzi pe cer; iar vizitiul zdrobi căpățâna de mort cu barda.

Scorpia, care-și întindea ghiarele spre om, vrând să vie în ajutorul Dracului, când văzu că omul răpune pe Drac, se înfurie atât de tare, încât îi țâșni sângele pe ochi și, de blestemată și rea ce e, împietri cu ghearele întinse, plesnind fierea în ea de atâta necaz. Numai boii de la carul cela mare nu s-au purtat bine, căci s-au speriat de urs și au sucit proțapul, boul de hăis cârmind către cea.

Dar și ursul îngheță de groază, când văzu pe om cum scalei pe Dracu și vedea bine ursul că lui are să-i vie rândul acu-acuși, de aia nici nu mai crâcni și, tăcând mîlc, își puse botul pe labe și rămase locului".(51)

Dumnezeu le-a preschimbat pe toate acestea în stele - mai spune legenda populară românească - și se văd și azi-pe cer, "în mijlocul acestor chipuri, ce stau azvârlite pe întreaga boltă cerească, omul biruitor se vede falnic și măreț; iar Dracul s-a stîlcit, zgribulindu-se atât de mult și căutând să se ascundă ca șoarecele în gaura lui, încât de-abia se mai zărește." (51)

Firește, drumul pe care a mers omul se numește Calea Laptelui, pentru că a fost albit de laptele vărsat din gălețile ciobanului. Ciobanul, când a avut nevoie de cobilița lui, ca să lovească în balaur, în grabă, a răsturnat gălețile cu lapte, iar laptele s-a vărsat pe drum. Oricine se uită cu atenție - mai spune legenda cu tâlc -, vede toate acestea pe cer și, după ele, "se poate îndrepta în drumul lui de noapte".

"Omul mai are încă multă cale până să ajungă la Dumnezeu - mai spune Povestea stelelor - , dar pentru că l-a ajutat să răzbească pe Dracu, omul e încredințat că Dumnezeu nu și-a întors fața de la el și că-l va ajuta și de aici încolo. De aceea, după ce și-a făcut o cruce mare, așteaptă, după ce s-o odihni, să plece mai departe."

împărăția nu poate fi chiar atât de departe. Omul din Poveste știe că Dumnezeu își așteaptă fiii risipitori.

HARTA ÎMPĂRĂȚIEI CERURILOR

Icoana de la Celic-Dere

La Mănăstirea Celic-Dere, din Delta Dunării, se aia o icoană cu totul și cu totul deosebită. Această icoană face parte dintr-un tezaur ce mai conține moaștele Cuviosului Arhim, alte două icoane făcătoare de minuni, broderii bisericești etc. Icoana respectivă este denumită Icoana Mântuitorului Hristos, Făcătoarea de Minuni sau Icoana care se curăță singură. (52)

Stilul icoanei este destul de puțin obișnuit: nu este nici pur bizantin, nici ortodox de rit rusesc, nici clasic românesc, ci mai degrabă pare a proveni dintr-o școală germanică de pictură religioasă. Oricum, nu este în stilul românesc. Deasupra picturii, pe rama din lemn aurit se află o inscripție cu caractere gotice.

Contrar canoanelor ortodoxe românești, icoana îl prezintă pe Iisus Hristos cu ochii aproape închiși. Potrivit canonului ortodox, prezentarea Mântuitorului trebuie să se facă cu ochii deschiși - firește, cu excepție icoanelor ce prezintă crucificarea, în Icoana care se curăță singură, chipul Mântuitorului Iisus Hristos este de o frumusețe remarcabilă.

Icoana mai are o ciudățenie: mai mult de jumătate din ea, care cuprinde mare parte din chipul Mântuitorului, este deschisă la culoare. Ea pare scăldată în lumină. A doua jumătate are o culoare închisă, părând a fi acoperită de umbră.

Tradiția consemnată în istoricul Mănăstirii Celic-Dere, afirmă că icoana a fost adusă de un soldat austro-ungar prin anul

1816, în timpul războaielor ruso-turce, când în acele locuri exista doar o mică obște de călugări. Mesagerul austro-ungar, care vorbea perfect românește, a oferit icoana unuia dintre călugării prezenți spunând: "Părinte, țineți această icoană. Dacă sfinția voastră nu veți trăi până la sfârșit, cei ce vă urmează să păstreze icoana. Să aveți mare evlavie, căci prin ea se va săvârși o mare minune. Această icoană, o vedeți că este neagră, dar până la urmă se va lumina toată, se va curăți. Iar ochii Mântuitorului, pe care-i vedeți că sunt închisi, se vor deschide. Când și acest lucru se va împlini, va fi un semn că se apropie o catastrofă: că va fi un război mare, că va fi sfârșitul lumii, nu știu. Atât pot să vă spun, să păstrați cu sfințenie această icoană".(52) Spunând toate acestea, masagerul s-a întors de unde a venit și nimeni nu a mai auzit vreodată de el.

Preoții mănăstirii afirmă că, de-a lungul celor aproape două secole care au trecut, o porțiune din icoana s-a luminat singură, fără nici o intervenție omenească. Porțiunea luminoasă s-a extins treptat, iar ochii Mântuitorului s-au întredeschis.

Istorisirea preoților pare să fie edificatoare: icoana a început să se lumineze înainte de începerea Războiului de independență din anul 1877. Partea luminată s-a extins în continuare, mai ales în timpul războaielor balcanice de la începutul secolului XX și, apoi, înaintea fiecăreia dintre cele două conflagrații mondiale. Ea continuă să se lumineze și în ziua de astăzi. Treptat, ochii Mântuitorului s-au deschis din ce în ce mai mult. Actualmente, par două fante întredeschise.

O altă tradiție, vehiculată la Mănăstirea Celic-Dere din Delta Dunării, afirmă că icoana se va lumina definitiv, iar ochii Mântuitorului se vor deschide la cea de-a doua Sa venire, la Sfârșitul Lumii.

Fără nici o îndoială, Icoana care se curăță singură nu este singura icoană miraculoasă de acest fel din România sau din lume, dar existența ei merită o analiză aprofundată. În perioada actuală, nenumărate icoane plâng fie cu lacrimi, fie cu mir, fie cu sânge și, de fiecare dată, astfel de fenomene par să indice apropierea unor evenimente catastrofale sau dramatice.

Astfel de evenimente nu pot fi taxate drept fenomene senzaționale decât de către cei care nu cred decât în existența lumii materiale - pe care o definesc drept unica posibilă. Icoanele care plâng nu reprezintă fenomene senzaționale - în sensul comercial care se acordă acestui cuvânt. În cosmos, totul este în interacțiune, nimic nu este lăsat la voia întâmplării: tot ce este în interior se reflectă în exterior, tot ce este în exterior se reflectă în interior. Tot ce este sus se reflectă jos și tot ce este jos se reflectă sus.

Istoria și aspectul deosebit al Icoanei care se curăță singură prezintă câteva particularități stranii, pe care vom încerca, atât cât ne stă în putință, să le analizăm. Primele întrebări ce se pot pune cu privire la Icoană ar fi: cine a confecționat-o, în ce condiții și cu ce scop ? Următoarea întrebare referitoare la Icoana ar fi în legătură cu personajul care, potrivit tradiției, a adus icoana în acel loc, chiar înainte de a fi construită mănăstirea. O altă întrebare s-ar raporta la stilul nonconformist al icoanei. Următoarea întrebare s-ar raporta la chipul Mântuitorului - apreciat ca fiind de o frumusețe aproape ireală. Penultima întrebare ar fi legată, evident, de luminarea progresivă a icoanei, concomitent cu deschiderea ochilor Mântuitorului. În fine, ultima întrebare: este oare luminarea icoanei legată doar de evenimente din lumea fizică ori este legată de alte tipuri de evenimente, al căror efect în planul material îl constituie războaiele sau cataclisme ?

Vom începe cu originea icoanei: cine a construit-o, în ce condiții și de ce. Înainte de a încerca să răspundem la această întrebare, trebuie pornit de la premisă principală că, după opina noastră, Icoana care se curăță singură face parte din categoria *obiectelor de putere*.

Un *obiect de putere* este, în sens restrâns, orice obiect care a intrat în contact direct cu o ființă foarte înaltă din punct de vedere spiritual. Trebuie specificat că, în afara obiectelor, există mai multe elemente cărora li se poate acorda calificativul *de putere*.

Din punctul de vedere din care încercăm să punem problema în aceste pagini, se poate vorbi despre următoarele elemente ce pot primi calificativul de putere: Ființe de putere, Centre (fizice sau transfizice) de putere, Locuri de putere (care sunt doar fizice), Fapte sau Lucrări de putere, Cuvinte de putere, Evenimente de putere (Lucrările de putere generează Evenimentele de putere), Obiecte de putere.

Așadar, obiectele sunt ultimele pe lista, destul de lungă, al cărei numitor comun îl constituie calificativul *de putere*. Pentru a înțelege ce sunt obiectele de putere, trebuie însă să trecem pe scurt în revistă celelalte elemente. Nu înainte de a specifica faptul că tot ce poate primi calificativul *de putere*, poate fi împărțit în două categorii: de-o parte se situează cele care aparțin Luminii, iar de cealaltă parte se situează cele ce aparțin întunericului.

Despre Ființele de putere am vorbit de-a lungul cărții. Cea mai înaltă Ființă de putere este Unicul Dumnezeu. Urmează

Iisus Hristos, Duhul Sfânt și Fecioara Măria. Apoi- urmează ființele îngerești din Ierarhia Fiilor Luminii, spiritele naturii bune și oamenii de putere. La rândul lor, oamenii de putere pot fi împărțiți în două categorii: oamenii decorporați și oamenii întrupați. Oamenii de putere decorporați sunt sfinții și ceilalți oameni din Ataltalia. Oamenii de putere întrupați sunt cei care, încă din timpul vieții, au făcut pași importanți spre emanciparea spirituală.

Oamenii întrupați pot deveni Ființe de putere fie în urma unor tehnici inițiatice, fie în urma contactului de scurtă sau de lungă durată, cu Ființele transfizice de putere: Dumnezeu, Iisus Hristos, Fecioara Mana, Fiii Luminii etc.

Locurile în care s-au perindat Ființele de putere au devenit locuri sacre - Locuri de putere. Obiectele ce le-au aparținut au devenit obiecte de putere. Activitatea din lumea materială - faptele - reprezintă Lucrări de putere, iar evenimentele generate de acestea reprezintă Evenimente de putere, generatoare de alte evenimente, al căror scop este îndreptat spre desăvârșirea oamenilor.

În ciclul al patrulea, Dumnezeu Unicul a pătruns o singură dată în lumea materială - în planul cuantic material. Chiar și atunci, Dumnezeu și-a limitat Puterea și Tăria Dumnezeiască, pentru a nu afacta mediul și ființele căzute în materie. Cu toată această Limitare de Sine, precum și cu toată protecția asigurată de îngerii Tăriei (Puterii), care au făcut cercuri concentrice în jurul Său, locul în care s-a manifestat Unicul Dumnezeu a devenit sfânt, deci a devenit un loc de putere.

Pentru a se manifesta la nivelul planului cuantic material, Dumnezeu Unicul a venit din prezentul continuu în care se află Ființa Sa Dumnezeiască și a pătruns în prezentul lumii fizice -în ceea ce noi numi Istorie.

Momentul în care, pentru prima oară, Dumnezeu Unicul a pătruns în planul cuantic material în mod direct, a fost în timpul lui Moise. Pe muntele Sinai, mai întâi, Dumnezeu Unicul a cercetat inima lui Moise, apoi i-a dat Tablele Legii. După aceea, după *timpul nostru*, Dumnezeu a făcut 300 de pași și s-a întors înapoi (în spațiu și timp), pentru a vorbi cu Noe de mai multe ori. Mai întâi i-a cercetat inima lui Noe, pe care a găsit-o pe placul Inimii Sale, apoi, la sfârșitul potopului, a făcut Legământul cu Noe, al cărui semn ceresc a fost curcubeul (arcul lui Dumnezeu).

Locurile în care Dumnezeu Unicul, ca Tată al Universului și Creator a toate, a pus piciorul în planul cuantic material sunt și astăzi sacre. Cunoscătorii le cunosc și le vizitează adeseori. Ele sunt situate pe Muntele Sinai și pe Muntele Ararat, acolo unde s-a oprit arca.

Și în cazul lui Iisus Hristos, se poate vorbi despre existența Locurilor de putere: sunt locurile în care Iisus Hristos s-a deplasat de-a lungul existenței Sale trupești.

Iisus Hristos a realizat nenumărate Lucrări de putere (de sunet, de miros și de lumină) și a rostit nenumărate Cuvinte de putere. Numele Său este cel mai puternic Cuvânt de Putere din cosmos. (50) Lucrările de sunet au fost pildele și parabolele, lucrările de miros au fost vindecările și minunile, iar lucrările de lumină au fost cele ce implicau continuitatea a toate.

Toate Lucrările de Putere ale lui Iisus Hristos au reprezentat Evenimente de putere, care au generat, la rândul lor, efecte la toți oamenii care s-au întrupat după aceea. Prin efectele evenimentelor, Puterea Sa s-a manifestat pe Pământ.

Majoritatea obiectelor pe care Iisus Hristos le-a atins, au devenit Obiecte de putere. Cele mai importante sunt: potirul (Sf. Graal), cămașa, sabia, lemnul Sfintei Cruci. La acestea se adugă lancea cu care a fost străpuns, care însă a fost un Obiect de putere a întunericului.

Despre Lemnul Crucii se știu suficient de multe lucruri. Există nenumărate bucăți de lemn ținute în diferite locuri din lume, în mare taină și cu mare evlavie, care au făcut parte din Sfânta Cruce pe care a fost răstignit Mântuitorul. Probabil, multe dintre bucățile de lemn despre care se presupune că au făcut parte din Sfânta Cruce, aflate în mănăstiri sau biserici sunt falsuri, dar printre ele există și relicve adevărate.

Potirul - ceea ce astăzi este cunoscut sub numele de Sfântul Graal - este o cupă foarte simplu lucrată, fără toarte, confecționată din lut, din care Iisus Hristos a băut la Cina cea de taină. De fapt, potirul a fost cupa personală a lui Iisus Hristos de-a lungul unei bune părți din existența Sa trupească. Tradiția afirmă că în potir s-a scurs sângele Mântuitorului la crucificare. Potirul există și în ziua de astăzi. Actualmente, potirul se află într-o zonă pustie, undeva în Franța, așezat pe o piatră, lângă o apă (râu sau lac), care, la un moment dat, formează o cascadă micuță. Potirul nu este ascuns, dar nu poate fi observat de nimeni, deși uneori drumeții trec adesea pe lângă locul unde se află.

În acest context, trebuie specificat faptul că acele pseudodeduții lansate în lucrările unor istorici francezi, englezi și americani (sintetizate și în mult prea mediatizata carte Codul lui Da Vinci, devenit best seller suspect de rapid), care afirmă că Sfântul Graal a fost o ... femeie, sunt simple elucubrații ieșite din noaptea rațiunii. Prin minciunile conținute, cartea Codul lui Da Vinci este doar un alt pas spre a doua răstignire a lui Iisus Hristos.

Cămașa lui Iisus Hristos, cea jucată la zaruri de soldații romani, a fost primită în dar de către Iisus Hristos cu ceva timp înaintea crucificării. Ea i-a fost oferită în dar lui Iisus Hristos de un personaj de rang înalt, pentru că i-a vindecat pe cineva din familie. Persoana vindecată a fost o fetiță plâpândă. Numele acestui personaj de rang înalt nu a fost reținut de istorie. Apare în cronica akasha ca un bărbat (cel mai probabil) roman, ceva mai în vârstă, cu chelie în partea din față a capului.

Sabia este un element mai puțin cunoscut astăzi. Ea a fost confecționată la porunca lui Iisus Hristos. Iisus Hristos a dat porunca confecționării săbiei încă înainte de nașterea Sa, dar sabia a fost definitivată chiar în ziua nașterii Sale. Ea a fost fabricată din fier de un umil meșter (probabil) evreu și de două ajutoare (calfe) care, până în acel moment, nu fabricau decât cuie, cârlige și alte asemenea obiecte. Sabia are cam 1, 10 cm, cu mânerul tot din fier. De-a lungul timpului, sabia a fost purtată de mai mulți oameni, inclusiv de doi împărați. Ultimul care a purtat-o pare să fi fost împăratul Constantin. După moartea lui Constantin nu se mai știe ce s-a petrecut cu ea. Ea există și astăzi, la fel ca pocalul și cămașa.

În afara acestor Obiecte de putere care au aparținut sau au intrat în contact direct cu Iisus Hristos, există nenumărate alte Obiecte de putere ale celor care L-au cunoscut. De asemenea, există nenumărate Obiecte de putere ce au aparținut sfinților -moaștele.

Mai putem include în această categorie nenumăratele Obiecte de putere ale Regilor buni din vechime sau ale Eroilor civilizatori - lanțuri, amulete, talismane, pectorali, brățări, pumnale, săbii etc. Se pare că, la nivel mondial, există actualmente un război între diferite categorii. sau grupări de oameni, pentru a pune mâna pe astfel de Obiecte de putere. Purtătorul sau posesorul unui astfel de obiect de putere poate dobândi caracteristicile posesorului inițial.

- în afara acestor obiecte de putere ce țin de Lumină, există nenumărate Obiecte de putere ale întunericului, pe care, de-a lungul vremurilor, le-au purtat oamenii întunericului - pumnale, sulite, centuri, cingători, obiecte personale de metal, bijuterii, amulete, cărți etc. Și ele constituie ținta căutătorilor de "suveniruri antice", care doresc să-și însușească caracteristicile energetice remanente. Printre aceste Obiecte de putere ale întunericului se numără lancea cu care a fost străpuns trupul Mântuitorului pe Sfânta Cruce.

Lancea a fost confecționată cu foarte mult timp înaintea întrupării Mântuitorului. Ea s-a perindat pe la mulți exponenți de frunte ai întunericului, până ce a ajuns la soldatul Longinus, cel care a străpuns trupul Mântuitorului. Longinus a fost, în acel caz, doar un instrument, care nu cunoștea nimic cu privire la natura lancei. De fapt, el și-a dat seama imediat după ce L-a străpuns pe Iisus Hristos cu lancea, că s-a produs o crimă odioasă: "Cu adevărat, Omul Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu", a rostit el.

Ulterior, lancea s-a perindat pe la mai mulți promotori ai răului din lumea materială. Actualmente se află tot la ei. Se pare că, la un moment dat, în cel de-al doilea război mondial, lancea a fost obiect de dispută între Stalin și Hitler. Se pare că, la un moment dat, Stalin chiar a intrat în posesia lancei. De mai multe ori, Hitler s-a lăudat că are în posesie lancea, dar nu ajuns nici măcar să o atingă. Se pare că avea o copie, despre care știa că este falsă (această copie, confecționată prin Evul Mediu, pe timpul domniei lui Carol cel Mare, s-a aflat o perioadă de timp într-un muzeu din Austria; fiind căutat de foarte multe persoane de-a lungul timpului, originalul nu avea cum să se afle într-un simplu muzeu.)

O dată cu apariția bisericilor creștine, locul Obiectele de putere ale Luminii a fost luat de icoane și de alte produse cu caracter strict bisericesc. În prima perioadă a erei creștine, icoanele au fost realizate de laici, dar, după stabilirea canonului, realizarea lor a devenit apanajul unor bresle de meșteșugari care au adoptat norme specifice. Totuși, în anumite condiții, laicii -zugravi, pictori etc - au continuat să realizeze cu mult succes icoane care devin Obiecte de putere. Condiția ca un laic să realizeze o astfel de icoană este ca Harul să pogoare asupra sa în momentul lucrului său.

Pictorul laic poate să fie umil din punct de vedere social, dar trebuie să aibă inima curată - să fie găsit curat - la cercetarea inimii de către Dumnezeu, care se face, invariabil, înaintea unei opere de o asemenea anvergură. Dacă omul nu este găsit curat, atunci nu poate realiza Obiectul de putere.

în răstimpul realizării unei icoane, Harul (A treia Persoană care este Duhul Sfânt) se revarsă asupra pictorului, iar activitatea sa devine automat o Lucrare de putere (Faptă de Putere). Rodul unei Lucrări de putere, realizată sub efectul Harului, este un Obiect de putere. Puterea nu este a omului, ci a lui Dumnezeu, care a acționat prin Lumina Sa - Harul, ca manifestare a Sfântului Duh - asupra omului respectiv.

Cel mai probabil, chiar foarte probabil, Icoana care se curăță singură (mai corect ar fi Icoana care se luminează) de la Mănăstirea Celic-Dere a fost realizată între secolul 17 și secolul 18, de un meșter necunoscut, pictor sau zugrav, peste care s-a coborât Harul. Astfel, Icoana a devenit un Obiect de putere.

Faptul că icoana nu a fost realizată conform canonului ortodox încetățenit, demonstrează că autorul ei a fost un laic care a început să picteze icoane în urma unui imbold interior. Având inima curată, laicul a beneficiat de Har. De aici a rezultat stilul nonconformist, care nu seamănă cu cel canonic românesc sau cu cel canonic al ortodoxiei rusești. Asemănarea cu stilul unor curente de pictură germane este, fără nici o îndoială, o fabulație. Un stil, în cel mai bun caz, poate să reflecte influențele primite de un pictor pe parcursul noviciatului și nu demonstrează nimic.

Probabil că, o perioadă de timp, Icoana a fost expusă undeva, într-o biserică ortodoxă de pe teritoriul Transilvaniei. Acea zonă pare să fi fost amenințată, la data respectivă, cu distragerea specifică războiului (războiul ruso-turc era în plină desfășurare, iar în Imperiul austro-ungar erau tulburări destul de mari), astfel încât s-a impus transferarea ei într-o zonă liberă. Ce zonă putea fi mai adecvată decât ținutul aproape inaccesibil (pe atunci) din Delta Dunării.

Cât despre mesagerul care a adus icoana în acea mică comunitate de călugări, în condițiile în care mănăstirea nu era încă construită, cel mai probabil era un om obișnuit, care a realizat, la rândul lui, o Faptă de putere.

Faptele de putere sunt realizate de acei oameni a căror mimă a fost găsită curată la cercetarea inimii. întotdeauna, Faptele de putere sunt realizate prin exercitarea liberului arbitru, în urma emiterii unor energii pharismah luminoase.

Oamenii de acest fel primesc o misiune, cel mai adesea de la oameni decorporați din Ataltalia, pe care o duc la îndeplinire, fără a-i cunoaște importanța. Oamenii decorporați din Ataltalia le pot apărea oamenilor obișnuiți fie la slujbele religioase, fie în vis, fie într-un mod atipic, ca apariție luminoasă, care însă nu inspiră teama.

În cadrul ducerii la îndeplinire a unor Fapte de putere, oamenii sunt păziți de îngeri Războinici din Oastea cea mare, condusă de îngerul Mihail și de oameni din Ataltalia - cel mai probabil, din al doilea sau al treilea cerc hristic de putere. Și în ziua de astăzi, mulți oameni întrupați primesc diferite misiuni, pe care le îndeplinesc iară a întreba nimic.

Ținuta militară a acelui om care vorbea perfect românește, pare să indice că era un Român care făcea parte din armata austro-ungară din Transilvania ocupată vremelnice. Aceasta demonstrează faptul că Biserica de unde provenea Icoana se afla undeva pe teritoriul Transilvaniei. Există, de asemenea, posibilitatea ca icoana să fi fost depozitată într-o Biserică aflată pe un teritoriu limitrof Transilvaniei, cel mai probabil pe teritoriul Moldovei, în apropierea graniței.

Un soldat maghiar sau austriac cu grad relativ superior din armata austro-ungară nu putea vorbi românește nici măcar în glumă. Pe atunci, în cadrul Imperiului austro-ungar, Românii erau considerați inferiori și tratați ca atare, astfel că este exclusă din start această posibilitate: nici unui soldat austro-ungar nu-i trecea prin cap să învețe limba unor oameni pe care-i considera inferiori. Cel mai probabil, avem de-a face cu un Român transilvănean care se înrolase în armata austro-ungară. Pe atunci, mulți Români se înrolau în armata austro-ungară.

Se poate pune întrebarea dacă cel care-l trimisese în misiune pe acel soldat nu era cumva un om, eventual un laic sau preot ortodox. Firește, este posibil, dar ne putem gândi și la faptul că este puțin probabil, în condițiile de atunci, ca un laic încolțit să mai aibă timp să salveze o icoană de distrugere. Cât despre un eventual preot ortodox, limitat probabil la ținutul în care se afla parohia sa, lucrurile sunt încă și mai puțin plauzibile.

Este greu de crezut că un preot ortodox sau un eventualul laic ar fi aflat din întâmplare adresa unui grup mic de călugări, dintr-un teritoriu îndepărtat din Delta Dunării, pe care nu-l cunoștea nici măcar din auzite. Mesagerul, după câte se vede din istorisire, s-a deplasat ca la o adresă fixă, astfel că a știut unde să caute și cum să ajungă acolo. E vorba doar de secolul al 18-lea. Chiar dacă introducem în ecuație un laic sau un preot, sau dacă introducem zece laici și nouă preoți, ne-am întoarce de unde am plecat.

Este evident și faptul că hainele armatei austro-ungare cu care era echipat mesagerul, erau pe atunci echivalente cu un permis de liberă trecere, chiar în condițiile războiului ruso-turc, când toate trupele din țările **limitrofe** erau cantonate în locuri fixe.

O altă particularitate importantă cu privire la icoană este chipul Mântuitorului. Chipul Mântuitorului este frumos, mult mai frumos decât în icoanele care-L reprezintă în diferite ipostaze desfășurate de-a lungul existenței în Palestina.

Iconografia creștină ne-a obișnuit cu o anumită fizionomie a Mântuitorului, iar în cazul în care, de exemplu, în ziua de astăzi, vedem un film al cărui subiect este viața lui Iisus Hristos, ni se pare tuturor oarecum ciudat. Exemplul cel mai recent ar fi filmul realizat de Mei Gibson (The Passion of Christ), care prezintă o imagine a lui Iisus Hristos, mult depărtată de cea cu care ne-a obișnuit iconografia canonică. Versiunea propusă de cinefililor de Mei Gibson este diferită chiar și de cea din alte filme - de exemplu, de versiunea propusă de Franco Zeffirelli (Jesus from Nazareth). În versiunile mai moderne, imaginea lui Iisus Hristos este întrucâtva diferită față de cele considerate clasice sau decât cele canonice (cu atât mai mult), astfel că ne putem întreba dacă, prin astfel de abordări, nu se încearcă, la nivelul mentalului planetar, o altă înțelegere a vieții Mântuitorului. De asemenea, ne putem întreba, dacă nu cumva este vorba despre o pregătire, realizată prin Fapte de putere (realizarea unui astfel de film este totuși o Faptă de putere), pentru cele ce urmează să se petreacă în viitor.

Icoanele canonice (fie catolice, fie ortodoxe) pictate de marii maeștri, reflectă Chipul lui Iisus Hristos așa cum se prezenta în timpul existenței Sale fiice din Palestina și nu avem nici o îndoială că cei care le-au realizat, *au văzut* aceste imagini, prin reflectare sau direct, în cronica akasha. Prin reflectare înseamnă în timpul somnului, fie ca imagini ale trecutului induse de îngerii Veghetori personali ai pictorului, fie ca imagine remanentă percepută în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos (în planul cuantic al Sufletului Său). Direct, presupune conectarea conștientă și voluntară la cronica akasha.

Indiferent de modul în care au primit astfel de informații, este de presupus faptul că, dimineața, atunci când s-au trezit după un somn cam agitat, pictorii în cauză au știut, cu multă acuratețe, cum anume să picteze chipul Mântuitorului. Au știut cu exactitate toate trăsăturile și toate ipostazele, inclusiv mimica și gestică. Fiecărui eveniment al existenței întrupate a Mântuitorului îi corespunde o anumită mimică și gestică. Pictorii cu Har nu au făcut decât să transpună în pictură, potrivit măiestriei fiecăruia, ceea ce au primit pe canale pe care noi le considerăm neconvenționale.

Tot astfel se prezintă lucrurile și în cazul Icoanei care se luminează. Ea înfățișează Chipul Mântuitorului în mod diferit de celelalte icoane, datorită faptului că nu se referă la viața trupească a lui Iisus Hristos. Chipul de pe Icoana care se luminează este Chipul lui Iisus Hristos transfigurat. Este Chipul lui Iisus Hristos de după înviere, în Trupul de Slavă. Aceasta înseamnă că pictorul a avut un model pe care l-a observat extrem de bine, de aproape, o perioadă mai

lungă, astfel că a reținut elementele principale și le-a transpus în Icoană, fără a folosi vreun canon. De fapt, nici nu avea nevoie de vreunul; avea Modelul.

Icoana prezintă, în esență, eterna confruntare dintre Lumină și întuneric. Inițial, Icoana a fost întunecată, iar Iisus Hristos ținea ochii închiși. Porțiunea luminoasă, care s-a extins progresiv, este chiar reprezentarea împărăției cerurilor, care se extinde dintr-un punct fix, **din** centrul Transilvaniei - chiar acolo unde presupunem că a fost realizată Icoana. Treptat, porțiunea de Lumină s-a mărit, iar Iisus Hristos a întredeschis ochii.

Cu cât împărăția cerurilor s-a extins, cu atât porțiunea de lumină a ocupat o suprafață mai mare. De data aceasta, extinderea nu se mai realizează dinspre periferie, ci dinspre centru. Centrul este situat undeva în Podișul Transilvaniei, acolo unde se află Centrul de putere al Ataltaliei, iar periferia este circumferința Pământului fizic.

Chiar dacă se află actualmente în Delta Dunării, Icoana se comportă ca și cum ar fi acolo unde a fost realizată pentru prima oară: în Podișul Transilvaniei, în Centrul Lumii - locul pe care multe popoare doresc să-l stăpânească (chiar și economic).

Icoana s-a luminat ceva mai puțin de jumătate, semn că proiecția în plan terestru a împărăției cerurilor s-a mărit doar în limitele specificate anterior: în nord a ajuns până aproape de Polul Nord, în vest până dincolo de jumătatea Franței și Spaniei, în sud dincolo de Marea Mediterană și de Orientul apropiat, până spre mijlocului Etiopiei actuale, iar în est, până **la** Munții Caucaz.

Ștefan Vodă Cel Sfânt

În anul 1938, la 2 august, într-un studiu ilustrat, un cercetător, Petre Manoliu a publicat pentru prima dată o icoană, aflată atunci în pronaosul Bisericii din Văleni, Județul Neamț, fostă mănăstire de maici. (53)

Icoana publicată de Petre Manoliu are 1,10 metri înălțime și 85 centimetri lățime. Ea a fost comandată la jumătatea secolului al XVI - lea de câțiva enoriași din localitatea Crăcoani și executată de zugravul Tihomir sau Tugomir, din Țara Românească.

La dreapta icoanei este scris următorul text: "Această icoană a fost făcută din porunca lui IO Vasile Voevod, Domnitorul Țării Moldovei, în luna August, veleatul 7156 (1651)". De fapt, icoana pare să fi fost realizată la porunca Voievodului Vasile Lupu. În partea de sus a icoanei este scris un alt text: "Arhanghelul Mihail, Păzitorul de Dumnezeu al Țării". (53)

Icoana îl reprezintă pe Arhanghelul Mihail în picioare, cu sabia scoasă, ridicată în sus cu mâna dreaptă, în timp ce cu mâna stângă ține teaca goală. Sub picioarele, ușor depărtate, ale Arhanghelului, într-o groapă sau cavernă, stă lungit un voievod înfășurat într-o mantie. Voievodul pare mort, dar ține ochii deschiși.

Gânditorul român, Vasile Lovinescu (53) a insistat, în două eseuri, asupra semnificației icoanei publicate de Petre Manoliu. Atât Petre Manoliu, cât și **Vasile** Lovinescu, împărtășesc aceeași convingere asupra identității domnitorului reprezentat de icoană: voievodul lungit în cavernă nu poate fi altul decât Ștefan cel Mare și Sfânt. Asemănarea chipului din icoană cu chipul lui Ștefan, reprodus pe fresca de la Dubovăț și pe Evengheliarul de la Humor, socotite a fi portretele cele mai apropiate de realitate ale lui Ștefan, este evidentă.

"Voievodul pare mort - afirmă Vasile Lovinescu în studiul său (53) - dar când ne uităm mai îndeaproape, constatăm că mortul ține ochii deschiși, că mortul nu este mort și totuși nu este viu, fără să fie mort".

Voievodul mort din icoană poate fi, la fel de bine, caracterizat prin expresia "vivit non vivit", care poate fi aplicată și altor eroi, printre care la loc de cinste trebuie menționat Regele Arthur, purtătorul unei săbii celebre, Excalibur.

De menționat că și Ștefan cel Mare și Sfânt a purtat o sabie la fel de celebră, dar nu atât de mediatizată și încă neimortalizată în cărți și filme, care astăzi se află în unul din muzeele de la Istanbul - fostul Constantinopole. Precum Excalibur, sabia lui Ștefan cel Mare și Sfânt face parte din Obiectele de putere. Drept urmare, după atâtea sute de ani, ar fi cazul să fie readusă în țară.

*

Nu vom insista asupra marilor fapte de arme ale lui Ștefan cel Mare și Sfânt, fiul lui Bogdan, care sunt prea bine cunoscute. De-a lungul domniei sale îndelungate, Ștefan a fost un veritabil Erou al Creștinătății - pavăză și sabie împotiva tuturor celor care au dorit să aducă altă Lege. Ne vom îndrepta atenția doar asupra mormântului său și asupra unei legende mai puțin cunoscute, ce a circulat în Moldova de-a lungul secolelor.

De la moartea Marelui Voievod al Creștinătății, mormântul său de la Puma a fost deschis de două ori, în ■împrejurări diferite. Prima deschidere a mormântului, a avut loc în 1758, iar a doua în 1856. Cea mai spectaculoasă deschidere a avut loc în 1856. Atunci s-a constituit o comisie guvernamentală, condusă de un oarecare conțopist din administrația austriacă, Anton Schenbach. Bucovina fusese răpită în 1775 de Imperiul Habsburgic și se afla încă sub ocupația austro-ungară. Din comisie mai făceau parte călugări ai Mănăstirii Putna, printre care Iraclie Porumbescu, tatăl compozitorului Ciprian Porumbescu, precum și câțiva localnici.

Surpriza cea mai mare, remarcată desigur și la deschiderea anterioară, din 1758, a fost că osemintele Marelui Voievod nu erau așezate în sicriu, cum era normal. Trupul său era lungit direct pe treisprezece bare de metal dispuse transversal, cu craniul așezat pe un căpătâi de cărămizi, un fel de nișă construită special în zid.

Iată ce scria un martor ocular, Claudiu Parnasie: "În mormântul lui Ștefan cel Mare, ca și în mormântul precedent, neidentificat, rămășițele pământești ale marelui erou au fost găsite fără sicriu, așezate tot pe treisprezece bare de fier, dispuse transversal, și tot cu căpătâiul pe cărămizi zidite în zona craniului. Tigva se rostogolise de pe acest căpătâi, aflându-se orientată cu orbitele spre Apus.

Comisia a constatat că osul frontal se afla păstrat cel mai bine și că statura voievodului era înu-adevăr scundă, așa cum o descrie Grigore Ureche și cum o arată vorbele din bătrâni. Mantia sa era confecționată dintr-o stofă grea și bogată, având o cruce de aur brodată în dreptul pieptului care nu se prăbușise în sine".(54)

Alte obiecte prețioase nu s-au găsit, fiind probabil ridicate cu ocazia primei deschideri a mormântului, fapt confirmat și de comisia din acea vreme. Mormântul precedent, despre care amintește Claudiu Parnasie, în care cadavrul era pus tot pe treisprezece bare de metal, se presupune că i-a aparținut lui Ștefăniță, fiul lui Ștefan, mort la o vârstă tânără. Sau, poate, a aparținut unui alt înalt personaj de la curtea lui Ștefan, care a fost înmormântat la fel ca și Ștefan Vodă.

Acest tip de înmormântare este foarte straniu, cu atât mai mult cu cât, după cum se știe, de-a lungul timpului, voievozii români au fost înmormântați cu fastul cuvenit și cu respectarea strictă a ritualului creștin ortodox. În literatura istorică există câteva documente care descriu amănunțit ritualul de înmormântare al voievozilor defuncți, care au fost înmormântați cu onorurile potrivite rangului. Ele nu diferă de ritualul aflat astăzi în uzul Bisericii Ortodoxe Române.

Pare, într-adevăr, un mare mister faptul că Ștefan cel Mare, deși a murit de moarte bună, fiind, de altfel, unul din puținii voievozi români care s-a stins în mod nonviolent, nu a fost înmormântat în sicriu, creștinește, ci pe treisprezece bare de metal, cu capul așezat într-o nișă din zid. Mai cu seamă că ținuta în care a fost înmormântat nu era cea de domnitor, ci, mai degrabă, de călugăr de rang înalt: o mantie bogată, cu o cruce aurie mare, cusută în zona pieptului. Nici cronicarii vremii, nici marii istorici ai neamului nu au comentat în vreun fel acest straniu subiect. Doar Nicolae Iorga, căruia nu i-a scăpat nimic din omenescul istoriei noastre străbune, a afirmat, destul de surprinzător, că "Ștefan a murit într-o minunată armonie".

Această formulare, "minunată armonie", nu e folosită în istoriografia românească, formularea asemănându-se mai mult cu formulările isihaste. Poate că Nicolae Iorga a vrut să spună mai mult decât se înțelege în mod curent prin această formulare. Poate că și Biserica Ortodoxă Română cunoștea mai multe cu privire la acest subiect, atunci când l-a canonizat pe Ștefan Voievod, trecându-l în rândul sfinților.

Pentru Silviu Dragomir, autorul unei interesante lucrări, modul în care a fost înmormântat Ștefan cel Mare, dovedește că aprigul voievod român a fost "delăsat" din domnie. Cu alte cuvinte, înainte de a muri, Ștefan cel Mare și Sfânt a fost detronat de cei apropiați, datorită unor grave greșeli pe care le-a săvârșit în timpul vieții. Printre "erorile" săvârșite în timpul vieții s-au numărat "petrecerile zgomotoase cu prânzuri în care vinul nu era cruțat și în care, uneori, domnitorul ucidea fără județ", comportamentul față de soțiile pe care le-a avut și, în special, față de Măria de Mangop. La acestea se mai pot adăuga comportamentul față de solii hanului tătar, pe care i-a tras în țeapă împreună cu fiul hanului, căruia-i ceruseră eliberarea din prizonierat. Un motiv în plus ar fi fost și baia de sânge provocată chiar în preziua morții sale, prin uciderea boierilor care se opuneau succesorului la domnie propus de el.(54)

Din punctul nostru de vedere, este foarte puțin probabil ca erorile sau presupusele erori săvârșite de Ștefan Voievod în lunga sa domnie, să fi contribuit în vreun fel la o eventuală "delăsare" din domnie, astfel că nu ne putem ralia punctului de vedere al autorului citat. Nu există nici un document sau, cel puțin, nici măcar o aluzie că Ștefan Voievod ar fi fost detronat înainte de a muri. De fapt, nu exista nici o instanță superioară Voievodului, care să-și fi permis să-l "delase" din domnie.

Indiferent câte astfel de "erori" a săvârșit Ștefan în îndelungata-i domnie - oricâte soții și țiitoare ar fi avut și oricât de nedreptățite s-ar fi simțit ele, indiferent câte petreceri ar fi organizat, și indiferent câte capete de tătari sau de boieri trădători au căzut în colbul drumului, sub securea gădelui, la porunca sa - este puțin probabil ca toate acestea să fi contribuit la "delăsarea" sa din domnie. Chiar dacă ultimile două zile ale domniei sale au fost întunecate de luptele pentru supremație între diferitele grupări de boieri, nu există nici un motiv să credem că viteazul domnitor a scăpat frâiele din mâini.

Un alt fapt, aparent ne semnificativ, contribuie la înmulțirea elementelor cu grad înalt de stranie referitoare la personalitatea lui Ștefan Voievod. Pe lespede de pe mormântul de la Putna nu este trecut anul morții, nici numărul anilor de domnie.

"Drept muritorul Io Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Țării Moldovei, Fiul lui Bogdan Voievod, ctitorul și ziditorul acestui sfânt locaș, care aici zace și s-a mutat la veșnicul locaș în anul 1.... Luna.... și a domnit ani..."

Desigur, omiterea trecerii anilor de domnie și a anului morții pe lespede funerară poate fi atribuită unui pietrar umil care, în graba și emoția înmormântării, a uitat să-și facă meseria până la capăt. Dar, oare, în răstimpul de aproape

cinci sute de ani, din 1504 și până astăzi, nu s-a găsit nimeni care să îndrepte omisiunea ?

*

Există multe legende populare referitoare la domnia glorioasă a lui Ștefan cel Mare. Printre legendele care reflectă faptele sale de vitejie, există și câteva referitoare la destinul său postmortem, destin care, se pare, a fost (este) la fel de glorios ca și cel din timpul existenței terestre.

Simion Kirileanu, într-o lucrare apărută în 1924, "Istorisiri populare și cântece populare strânse la un loc", citează câteva legende care se referă la destinul postmortem al lui Ștefan cel Mare.

"Lumea crede că Ștefan cel Mare n-a murit, făr că s-a înălțat creștinește la cer cu trup cu tot, ca să dea samă de faptele lui bune și creștinești."

"În vremea lui Ștefan cel Mare iera tare bine în Țara Moldovei. Iar bătrânii spun că Ștefan nu-i mort. El are să mai vie și atunci are să fie ferice în țara aista".

"Ștefan cel Mare și Sfânt or să învie înainte de învierea cea de obște, călare pe calul lui și cu sabia în mână dreaptă, ținând-o drept în sus. Atunci are să fie războiul cel mare. Locul războiului are să fie în valea cea mare, de pe Apa Moldovei, la Șese Băi și atâta vărsare de sânge are să fie acolo, încât caii au să înoate până-n coame în sânge omenesc".

"Înainte de a muri, Ștefan făcu o hartă și pe hartă însemnă soarta ce-l aștepta pe fiecare popor. După aceea puse harta într-o ladă de fier și porunci s-o îngroape la Suceava. Cheia o aruncă. Toate neamurile cică știu de această hartă, dar li-i frică să dezgroape harta căci s-ar porni războaie crâncene. De aceea lăsa harta îngropată." (53)

La rândul său, Mihai Eminescu a preluat, aproape fără prelucrare, o veche doină populară ce glăsuia astfel: "Ștefane, Măria Ta, / Tu la Putna nu mai sta, / Las Arhimandritului / Toată grija schitului / Lasă grija sfinților / În grija părinților, / Clopoțele să le tragă / Ziua'ntreagă, noaptea'ntreagă ... / Tu te-nalță din mormânt / Să te-aud din corn sunând / Și Moldova adunând."

La rândul său, Tudor Pamfilie, citat de Vasile Lovineascu (53), a cules, în 1910, o veche legendă populară din Basarabia care, într-un fel, sintetizează concepția înțelepciunii populare cu privire la destinul post-mortem al lui Ștefan cel Mare.

"Oamenii de mai dinainte erau cu frică de Dumnezeu și cu rușine de oameni, de aceea și Dumnezeu le mai arăta câte o taină, pe care cei de acum n-o mai pot vedea. Spun că peste Prut, în cealaltă parte moldovenească, la un loc aproape de un târg, Ștefănești, într-un câmp, este o stâncă mare. Acolo sus, sus de tot, este Casa Doamnei, unde-i biserica sufletului Sfântului Ștefan Vodă și comorile lui din viață. Mai vine el pe pământ, dar numai acolo, că-i vine la îndemână să vadă pretutindeni.

Necuratului nu-i place asta și încearcă să prăbușească stâncile, scociorându-le ca pe corabia lui Noe, dar n-a fost chip. Aici, cum am spus, vine Sfântul o dată pe an, la Paști, nu singur; da cine-i așa bun la Dumnezeu ca să-l poată vedea. Cei mai de mult l-au văzut, că noi altfel, n-am ști lucrurile ce vreți să auziți...

În sară spre Paști, când toate duhurile rele și grijuliile cele mai necurate se ascund prin adâncurile și zmăciile lor, vine un înger dumnezeiesc de-al sfântului Ștefan - că el are mai mulți ca slugi - și scoate cheia de aur la Casa Doamnei dintr-o bulboană din Prut, unde-i dată în sama unui somn mare, născut mai înainte de Ștefan, și deschide ușa casei.

Se luminează ca vara la amiază și mai încă ceva; nici o suflare străină nu se mai aude atunci; toate tac. Îngerul face semn și orice duh necurat s-a dus din văzduh, din ape, pe pustiu. În casa împodobită cu icoane din cer și mândrețuri nespuse se aprind lumânări de te taie lumina. Și-i de-a mirare mulțimea mare de suflete bune de moldoveni ce-s sus la Divanul din cer, dar gios în astă sară. Și mai sunt și alți oameni de limba și legea noastră, da au chip de păsăruți albe și frumușele, îngeri cu ochi blânzi, dar de foc.

Apele Prutului amuțesc. El stă pe loc. Nici un lărmăt. Chiar somnul iese din adânc, să-și mai vadă pe Vodă o dată. Deschis este cerul ia miezui nopții. Ștefan se pogoară lin, dar în trup așa adevărat, că așa î s-a dat trup de sfânt nevăzut, cum a fost în viață, în haine albe, la cingătoare are iataganul, în mână buzduganul, pe cap o corană de pietre - da-s stele - e înconjurat de păsărici, tot suflete ce i-au fost mai dragi în viață.

El vine să vadă ce-i mai fac, somnul lui, moldovenii, dacă mai sunt curați sau se corcesc și sufăr cu lifte spurcate. Se așează pe tronul de aur și cu ochii spre apa Nistrului, face un semn cu mâna și, ca din senin, dealurile se pleacă, toate înălțimile pier, făcându-se una cu văile, își mișcă înapoi mâinile, ±ace aceleași semne, își vede ca în palmă locui și neamul. Zboară spre el tânguirile inimilor curat moldovenești și vede ce mare-i amarul și jalea. Și cât îi de sfânt, el începe a plânge și plânge cu lacrimi de foc. Sare ca ars de durere și uită că-i dus dintre noi, dar plânge înainte în picioare; și plâng toate sufletele (...) Se roagă cu lacrimi ce rugul sfîntesc și apa ușoară o fac și plâng întărind mima celor români, a moldovenilor nenorociți.

Deodată, însă, Ștefan sare în picioare, fața îi e roșie ca gotca; e foc și pară în suflet; se crede iar vodă și buzduganul cu dreapta îl învârtește, iar cu stânga scoate iataganul tăios (...) Dumnezeu însă îl vede, nu-l lasă și de-ndată îl cheamă, căci se umezește de ziuă și voia nu este ca să-l apuce aicea pe el. O sfântă umbră cu duh - că cerul se-

nchide - face un semn și lumina cea sfântă asfinte, iar casa se-nchide cu huet.de trăsnit.

Și Ștefan, cu inima tângă, spre înălțime, ca fulger, ca un arhanghel cu îngeri plutește voinic către cer, și toate aice se-ntorc cum au fost. Somnul se cufundă în casa cea veche. Prutul duduie și clocotește de ciudă, că l-a făcut leneș o clipă, că tare îi drag să tot mai vadă pe sfânt și viteaz. Ușa se-nchide, cheia sare ca o stea în valuri, somnul o prinde și o pune în cămară, că are să dea samă de ea.

A doua zi, în toate sufletele moldovene se simte o întărire, că Tata și Sfântul nu uită de noi și vede măișoarele (necazurile) noastre și ziua de mâine, a noastră, e a lui. Iar Sfântul nostru de Vodă nu contenește; se roagă să-l lase în lume că nu poate să rabde, dar Domnul Prea Sfântul, ce drag îi este Ștefan și Lui, că-l știe sfetnic cuminte și aproape de El, îi zice:

- Mai este vreme ! Așteaptă: are să fie și asta !

Și noi așteptăm, că așteptarea este cuvânt bun și străbun. Iar cartea cea mare a noastră, mai, mai. e umplută - și Sfântul e gata să vie înarmat întocmai ca fârtatu lui, Sfântul Gheorghe, din lifte să facă o movilă, pe care flăcări noștrii să joace".(60)

Se mai spune că în perioada în care a fost smulsă Bucovina de trupul Țării, călugării de la Puma au fost înspăimântați de flacăra unui foc roșu care, câteva nopți la rând, ardea în interiorul bisericii. Un eveniment asemănător a avut loc în anul 1990, după evenimentele din Decembrie 1989, când chipul lui Ștefan cel Mare a apărut deasupra pietrei funerare a mormântului său de la Putna.

Mai multe persoane, după cum afirmă presa vremii, au comunicat mental, telepatic, cu chipul de lumină în care a apărut Voievodul, raportând că acesta era foarte nemulțumit de starea țării. Fenomene asemănător au avut loc, de mai multe ori, după cum afirmă mai mulți martori oculari, și la Mănăstirea Dealu (Târgoviște), acolo unde, o bună bucată de vreme, s-a

aflat capul Voievodului valah Mihai Viteazul.

*

Comentariile pot fi de prisos. Se poate presupune că "harta" ascunsă în cufăr face parte din aceeași categorie de obiecte de putere ca și icoana de la Celic Dere, care, la rândul ei, este tot o hartă. Ambele par a face parte din obiectele de putere realizate de-a lungul timpului pe pământul sfânt al României.

Este, de asemenea, foarte posibil să fie vorba despre una și aceeași "hartă". Icoana de la Celic Dree este tot o hartă, dar o hartă vie, care indică ce s-a realizat și cât a mai rămas - cu cât s-a extins împărăția cerurilor și cât a mai rămas. Pe ea este înscris atât destinul României, cât și destinul Lumii. Cele două destine nu pot fi separate.

Legenda culeasă de Tudor Pamfilie în anul 1910 pare foarte veche, fiind o adaptare tardivă a unui rapsod popular anonim, care s-a bazat pe informații considerate pe atunci în afara oricăror dubii. Aceste informații au fost furnizate, după cum afirmă însuși legenda, de "oamenii de mai dinainte, care erau cu frică de Dumnezeu și cu rușine de oameni, cărora Dumnezeu le mai arăta câte o taină, pe care cei de acum n-o mai pot vedea".

Oamenii "de acum" sunt cei contemporani rapsodului popular anonim, care pare să fi cules legenda cu cel puțin un secol înainte ca Tudor Pamfilie să o dea publicității, în anul 1910. Limbajul folosit în legendă, la fel ca și construcția sintactică, pare să indice o astfel de posibilitate. Ceea ce înseamnă că primele versiuni ale legendei, transmisă din gură în gură, sunt contemporane cu data la care a fost transmisă icoana de la Celic Dere.

Oamenii "de mai dinainte", care erau cu frică de Dumnezeu și cu rușine de oameni, cărora însuși Dumnezeu le mai arăta câte o taină, pe care cei de acum *n-o mai pot vedea*, par să fie de același calibru ca și acel pictor anonim care a picat Icoana care se luminează, ajunsă la Celic-Dere datorită unui mesager. Cei care au lăsat moștenire legenda *încă puteau vedea*, ceea ce înseamnă că erau clarvăzători.

De altfel, descrierea legendei cu privire la evenimentele din noapte de Paște sunt asemănătoare cu cele descrise în lucrarea Forță contra Forță (Partea a doua; cap 8 Triumful Luminii), care sunt bazate, la fel ca cele din prezenta carte, pe informațiile furnizate de clarvăzătorul Eugen Nicolae Gâscă.

(55)

"Pastele este cel mai important eveniment ce se petrece în Terra aurica, la care participă toate categoriile de ființe spirituale: îngeri din ierarhia Fiilor Luminii, oameni decorporați, spirite ale naturii, ființe luciferice, oameni prometeici, spirite rebele ale naturii. La această importantă ceremonie, care se desfășoară simultan în planul material, în lumea eterică și în întreaga Terra aurica, participă însuși Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă. (...)

Deși în exteriorul unei biserici (la nivelul eteric) este mare freamăt și un continuu du-te-vino, în interior, totul se desfășoară sobru și calm. Înaintea începerii slujbei de la miezul nopții, în planul eteric, în interiorul unei biserici se adună o mulțime de ființe umane decorporate, foarte frumoase, cu părul lung și alb, care încearcă să ajute oamenii care calcă pragul bisericii în lumea materială. Ele fac parte din cercurile puterii hristice.

La rândul lor, preoții care săvârșesc slujba sunt asistați de ființe angelice din ierarhia Fiilor Luminii, care stau alături

de ei pe toată durata slujbelor. Activitățile preoților în biserică se petrec aproape simultan cu cele ale ființelor îngerești. În fapt, preoții nu fac altceva decât să repete, cu un decalaj temporal de până la o secundă, activitatea rituală desfășurată în lumea eterică de respectivele ființe angelice. Ființa angelică care oficiază slujba în lumea eterică se așază deasupra și puțin în spatele preotului, cu mâna stângă ținută în sus, cu degetele policar și inelar unite, iar mâna dreaptă pe creștetul capului preotului. În momentul în care fimța îngerească vorbește, preotul citește liturgia din Evanghelie. Prin intermediul respectivei ființe îngerești se scurg în creștetul capului preotului fulgerele strălucitoare, de culoare roșie, ale Duhului Sfânt.

Treptat, pe măsura derulării slujbei în biserici, ființele angelice dobândesc o înfățișare extrem de expresivă: părui și ochii lor par a fi din flăcări, iar buzele roz contrastează foarte puternic cu fața impecabil de albă. Au o îmbrăcămintă vapoasă de lumină, care-și schimbă mereu culoarea. Toate mișcările lor sunt extrem de line.

Puțin înainte de miezul nopții, se deschid Porțile cerului și apar ființele îngerești. Prin Poarta 1 pătrund mii și mii de ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, într-un alai strălucitor. Pot fi recunoscuți îngerul Gabriel, îngerul Rafael, îngerul Mihail cu Oștirea sa și alte ființe angelice importante din ierarhia Fiilor Luminii. (...)

... ca de nicăieri, apare Iisus Hristos, însoțit de cercurile puterii hristice, format numai din ființe omenești care au trăit cândva pe pământ. Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos are două culori distincte: de la brâu în jos strălucește în culoarea metalului topit, iar de la brâu în sus strălucește în albul cel mai pur care poate fi observat în lumea eterică. În jurul Său strălucesc mii de curcubeie. În ciuda strălucirii orbitoare, privit mai de aproape, se poate distinge forma omenească: părul ondulat, castaniu închis, ochii căprui-verzui, nasul ușor acvilin, gura cu buzele pline.

Cercurile puterii hristice sunt formate din oameni înveșmântați în robe albe ca zăpada, care poartă pe frunte diademe ce par de foc, din care ies o mulțime de scântei. Toți însoțitorii lui Iisus Hristos au înscris numele pe frunte, cu aceleași litere de foc. Toți țin în mâini globuri de lumină orbitoare.

Imediat după Iisus Hristos, își face apariția Fecioara Maria, denumită în lumea eterică Ioaeo sau Anina - în traducere, "Cea care mijlocește pentru sufletele toate"; alteori este numită Corrii Aeeooo - în traducere "Cea care plânge pentru noi". (...) Alături de ființele angelice, mai participă și un om care, în timpul slujbei de Paște stă deasupra Patriarhului României, indiferent cine ar fi acesta. Este vorba despre Ioh, Conducătorul spiritual al Poporului Român, reprezentantul uman al îngerului Poporului Român, Ișhion - cel care, de-a lungul istoriei, conduce din planurile invizibile destinele poporului. Ioh are părul alb, cârlionțat, este robust, lat în umeri, cam de 1,80 metri, ochii albaștri. Este îmbrăcat într-o haină lungă cu broderii de aur la manșete, guler și la tivuri. El poartă în mână un stindard cu însemnele vechi ale Poporului Român.

Ioh este însoțit de nenumărați oameni decorporați, care s-au întrupat în cadrul Poporului Român, și fac parte din staful său". (Fragment din Forță contra Forță; Partea a doua; cap 8 Triumful Luminii).

Nu are prea mare importanță dacă se vorbește în "stil nou", despre apariția, la nivelul lumii eterice, în magica noapte de Paște, a unor oameni decorporați sau a unor îngeri cu structuri aurice luminoase, ori dacă se vorbește, în "stilul vechi", despre "oameni de limba și legea noastră, cu chip de păsăruțe albe și frumușele, îngeri cu ochi blânzi, dar de foc". Ceea ce au importanță sunt doar evenimentele.

După opinia noastră, legenda culeasă de Tudor Pamfilie se referă cât se poate de explicit la destinul postmortem al lui Ștefan Vodă, care pare să fi fost acceptat în cercurile puterii hristice din Ataltalia. Pentru ca o ființă omenească să poată fi acceptată, după moarte, în cercurile hristice de putere din Ataltalia, pentru a se manifesta în felul descris de legenda culeasă de Tudor Pamfilie, trebuie să fie "uns".

Se pare că, actualmente, există doar două modalități de ungere. Prima se realizează în mod clasic, în cazul în care omul respectiv a respectat legile cosmice, de-a lungul vieții. În acest caz, acel om intră în rezonanță sufletească (la nivelul corpului sufletului) cu o ființă corespondentă din Ataltalia. Omul respectiv, care se ridică la gradația cu numărul 100, intră în sintonie cu omul corespondent din Ataltalia, care are gradația cu numărul 1. A doua modalitate de ungere se realizează în mod excepțional, doar în cazul unor oameni ale căror servicii aduse creștinătății depășească media. În cazul lor, ungerea se realizează chiar în ultimile secunde ale vieții. Acesta pare a fi fost cazul Voievodului Ștefan, care, în ciuda "erorilor" din timpul existenței întrupate, a fost "ridicat la cer".

Acesta este, de altfel, și motivul pentru care istoricul Nicolae Iorga afirma că Voievodul Ștefan a murit într-o "minunată armonie", expresie ce se folosește doar în cazul unor monahi isihăști de rang înalt. Fără nici o îndoială, la o analiză superficială, pentru o persoană care, cu doar câteva ore înainte, decapitase câțiva boieri trădători, moartea într-o "minunată armonie" pare să fie cam exagerată.

Acesta este, totodată, motivul pentru care, în icoana publicată de Petre Manoliu, Voievodul Ștefan, care este așezat în caverna aflată sub protecția Arhanghelului Mihail, Conducătorul Oștirii cerești, ține ochii deschiși. Voievodul Ștefan este *mort de nemurire*, iar cel ce a comandat icoana, probabil urmașul său. Domnitorul Vasile Lupu, la fel ca și acel zugrav Tihomir sau Tugomir, cunoșteau acest fapt.

Acesta este, de asemenea, motivul pentru care Voievodul Ștefan nu a fost înmormântat precum alți domnitori, în sicriu, ci pe 13 bare de fier (La Cina cea de taină, Iisus Hristos a fost al 13-lea, alături de cei 12 Apostoli). Numărul 13 pare să fie cu ghinion în lumea noastră, dar semnificația sa adevărată este Sacrificiul. Despre ritualul înmormântării lui Ștefan

Voievod nu se știe astăzi prea multe, dar probabil că acel sfetnic de taină, căruia legendele îi dau numele de Daniil Sihastrul, știa mai multe. Sub nici o formă, Voievodul Ștefan nu a fost "delăsat" din domnie. Pentru marile personalități istorice sunt alte unități de măsură, cu care li se judecă faptele, decât pentru oamenii obișnuiți. Departate de a fi "delăsat" din domnie, Voievodul Ștefan a fost ridicat la ceruri și, ulterior, a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Română, devenind Cel sfânt.

Despre Voievodul Ștefan se poate, într-adevăr, spune: *vivit, non vivit*. De aceea, pe piatra funerară este scris doar anul începerii domniei, dar nu este trecut anul decesului sau al încheierii domniei. Rob al lui Iisus Hristos Cel viu, Ștefan Voievod, cel mort de nemurire, domnește și astăzi. Spre Slava Unicului Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, văzutele tuturor și nevăzutele.